

Valtorta Mária

A Keresztelő és tíz Apostol

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

A Keresztelő

és tíz Apostol

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
A Keresztelő és tíz Apostol

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-7) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	6
A fordítások listája – rövidítések	11
1. füzet – A Keresztelő.....	13
A Keresztelő.....	13
Egy hírnök jött... ..	14
Erzsébetnél.....	17
Isten titkai szentek.....	20
János születése	23
Zakariás megszólal.....	26
János bemutatása.....	28
Zakariás látogatása.....	31
Jézus megkeresztelkedése	36
Jézus Hebronban	39
János kiszabadul.....	43
A Keresztelő Aionban.....	46
Jézus meglátogatja a Keresztelőt	49
János küldöttsége	52
A vértanúság	56
2. füzet – János.....	59
János.....	59
János felismeri Jézust.....	60
Maradj meg annak, ami vagy!	63
Egy angyal!	67
Egyedül a Mestert szereti.....	69
Nagy örömet szerezteél nekem!	71
Növed szeretedet!.....	73
Te sokkal több vagy mamámnál!	74
János első beszéde.....	76
Félek magamtól is!.....	79
„János” tengere	81
János első csodája	83
A legkisebb a legnagyobb.....	85
Te megvigasztalsz engem	88
Halálod után is szolgálni fogsz!	92
János, te vagy a mi békénk!	94
Felejtsd el mindezt!.....	103
A mennydörgés fiai.....	108
Férfivá fog válni.....	110
Az ő szeretettje voltam.....	112
3. füzet – András	117
András	117
Korozain szépe.....	118
A fátyolos nő.....	122
A holdkóros leány.....	129

Én egy szegény halász vagyok.....	133
4. füzet – Júdás és Jakab	135
Júdás és Jakab	135
Júdás csatlakozik Jézushoz	136
Jakab is tanítványává lesz.....	140
Jézus Alfeusnál	143
Alfeus gyászolása.....	147
Mi megvédjük őt ellenségeitől!	148
Hol tanultál így beszélni?.....	150
Hogyan lehet valaki jó mindenkire?	151
Jakab és Illés	152
Útban a Kármelre.....	156
A kármelhegyi titok	158
A szentségek szerepe	164
Búcsú endori Jánostól és Szintikától.....	170
5. füzet – Simon	172
A Zelóta	172
Mit tegyek most érted?.....	173
Ezért is szerettelek!	176
Nagyon igazad van, Simon!	179
Ez maradjon köztünk!	186
Meggyógyultam, testemben, szívemben.....	189
Mi annyira szeretünk!	190
Itt éltem, amikor üldöztek	193
6. füzet – Tamás.....	195
Tamás.....	195
„Nem tudok várni!”.....	196
„Jól mondtad, Tamás!”	200
Az „üzletember”.....	204
Látogatás a rokonoknál	207
Az aranyműves.....	211
Lelkiismeretfurdalás	217
Tamás hisz	220
7. füzet – Máté, Jakab, Zebedeus fia, Fülöp, Bertalan.....	222
Máté	222
A titkos adakozó	223
Legyetek tiszták!	226
Jöjj! Kövess engem!.....	230
Megdicsérlek, Máté!	234
„Te igazán megtértél!”	239
Mi győzött meg téged?.....	241
Ne félj, és ne reméld!	243
Jakab, Zebedeus fia	248
Jöjjetek!.....	249
Búcsúbeszéd Antióchiában	252
Pillanatfelvételek.....	253
Fülöp	255
Jöjj! Kövess engem!.....	256
Te akarod feleségül venni leányomat?	258
Mozaikok	262

Bertalan	263
Az igaz izraelita	264
Miért szomorkodsz, Bertalan?	266
Az igaz keresztény	269

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családjá a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérmálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmességet. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érzéke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást:” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelki gyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könnyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnek készülő ifjúhoz, Márióhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föláldozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; méghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiességének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonna volna miattuk anyja villámait.

A Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a lányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”.

Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anya a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az esztét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munaképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a

lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszentelési szertartás után, rövid autósor kíséerte a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kíséerte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkben és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: Il Poema dell’Uomo-Dio, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevtették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarát, a korabeli mise leckéinek magyarát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vastag kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiséggért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológiai-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell’Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnapi evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnapi evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
 Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
 Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

1. füzet – A Keresztelő

A Keresztelő

A Keresztelő szülei: Zakariás és Erzsébet már a kis Mária bemutatásánál jelen vannak a jeruzsálemi Templomban. (M 1,24-26) Sőt, Erzsébet már Anna és Joákim házasságkötésénél is jelen volt, mint fiatal leány. Amikor a hároméves kis Máriát szülei átadják a Templomnak, Zakariás és Erzsébet is elkísérik őt és szüleit. Zakariás megígéri:

– Én is örököttem majd felette. Pap vagyok, és van hatalmam ott benn. Felhasználom majd ennek az angyalnak az érdekében. És Erzsébet gyakran eljön majd hozzá... (M 1,34-37)

Zakariás jelen van, amikor a főpap közli Máriával, hogy jegyest kell választania. (M 2,49) Részt vesz Zakariás a jegyes kijelölésének szertartásán is. (M 2,53-58) Az eljegyzésen pedig már Erzsébet is ott van. (M 2,59) Utána Zakariással együtt elkísérik az új párt Názáretbe. (M 2,63) Erzsébet egy ideig Názáretben marad Máriával, hogy megtanítsa őt a háziasszony teendőire. (M 2,67-70)

A Keresztelő életével kapcsolatos események nagy részét már ismertettük a Mária életéről, a betlehemi pásztorokról és az evangéliumokról szóló füzetekben. Az egységes tárgyalás kedvéért ezeket itt megismételjük, kiegészítve az eddig még nem ismertett részletekkel.

Mindezek pompás összhangban vannak az evangéliumokkal, amelyek szintén sokszor emlegetik a Keresztelőt. Az evangéliumok azonban nem említik a Keresztelő első elfogatását, és kiszabadulását, csak a második elfogatást és kivégzését.

Viszont Valtorta Mária nem említi, hogy Heródes azt hitte, a Keresztelő feltámadt, és ő működik Jézus személyében. (Mt 14,1-2; Mk 6,14-16; Lk 9,7-8)

A szenteket „égi születésnapjukon”, azaz haláluk napján ünnepeljük. A Keresztelőnek azonban két ünnepe van az Egyházban, ősidőktől fogva: földi születésnapját június 24-én, égi születésnapját pedig augusztus 29-én ünnepeljük.

Egy hírnök jött...

Amikor Gábiel főangyal hírül adja Máriának Isten akaratát, ezzel erősíti meg égi küldetését:

– A mi Úr Istenünk számára minden lehetséges. Erzsébet, a magtalan, öregségében fiút fogant, aki a te Fiad prófétája lesz, s előkészíti számára az utat. Az Úr elvette tőle szegyenét, és emléke fennmarad a te neveddel kapcsolatban, a nemzetekben, akárcsak az ő gyermekének neve a te Szenteddal kapcsolatban, és az idők végezetéig a nemzetek boldognak hirdetnek titeket a kegyelem miatt, amely az Úrtól jött hozzátok, és főleg hozzád, és rajtad keresztül minden nemzethez. Erzsébet hatodik hónapjában van, és terhe örömmé válik, és még inkább azzá lesz, amikor megismeri a te örömetet. Semmi sem lehetetlen Istennek, Mária, kegyelemmel teljes.

Aznap este József meglátogatja Máriát. Egy ideig beszélgetnek egymással, s mikor Mária megtudja, hogy József még nem vacsorázott, megkínálja tejjel, olajbogyóval és sajttal, s utána egy almával.

Mária, mint aki elhatározott valamit, ölébe teszi a hímzést, amin dolgozott, s azt mondja:

– József, van valami mondanivalóm neked. Ma hírt kaptam. Hírt kaptam arról, hogy rokonunk, Erzsébet, Zakariás felesége, gyermeket vár...

József meglepetve kérdi:

– Abban a korban?

– Abban a korban – válaszolja-mosolyogva Mária. – Az Úrnak minden lehetséges. És most meg akarta adni ezt az örömet rokonunknak.

– Honnan tudod? Biztos a hír?

– Egy hírnök jött. És egy olyan, aki nem tud hazudni. Szeretnék Erzsébethez menni, hogy szolgáljak neki, és megmondjam, hogy vele együtt örülök. Ha te megengeded...

– Mária, te az én úrnóm vagy, és én a te szolgád. Te mindent jól teszel. Mikor szeretnél elindulni?

– Minél előbb. De hónapokig távol leszek.

– És én számolni fogom a napokat, várakozva rád. Menj nyugodtan! Én majd gondoskodom a házról és a kertről. Virágjaidat oly szépeknek fogod találni, mint ahogy te gondoztad volna őket. De várj csak!... Húsvét előtt Jeruzsálembe kell mennem, hogy beszerezsek egyet s mást, munkámhoz. Ha vársz néhány napig, elkísérlek téged odáig. Nem tovább, mert sürgősen vissza kell térnem. De addig együtt mehetünk. Nyugodtabb vagyok, ha nem egyedül utazol. Amikor haza akarsz jönni, értesíts, és eléd megyek.

– Nagyon jó vagy, József! Az Úr megjutalmaz téged áldásával, és távol tartja tőled a fájdalmat. Mindig ezért imádkozom. TT 7-10.

* * *

Amikor elérkezik az indulás ideje, József hoz két szürke szamarat, egyet Máriának, egyet saját magának. Együtt teszik meg az utat Jeruzsálemig, ott József megkéri egy idős ismerősét, hogy ő kísérje tovább Máriát Hebronig, ahol Zakariás és Erzsébet lakik.

Mária megáll Zakariás házában, amelyet kert vesz körül. Egy kíváncsi öregasszony odamegy, és megmutatja neki, hogyan kell becsöngetni az ajtóra erősített szerkezettel. Egy öreg szolga nyitja az ajtót. Ő a kertész.

– Joákim és Anna Máriája vagyok, Názáretből, uraidnak unokahúga – mutatkozik be neki Mária. Az öreg meghajolva üdvözli, és utána bevezeti a szamarat, miközben újságolja:

– Ah, nagy szerencse és nagy csapás érte ezt a házat! Az ég egy gyermeket engedett meg a magtalanak, s legyen érte áldott a Magasságbeli! De Zakariás hét hónappal ezelőtt némán tért

vissza Jeruzsálemből. Mozdulatokkal vagy írással érteti meg magát. Hallottátok már talán? Úrnöm nagyon vágyakozott erre az öröme, és most ilyen fájdalma van! Mindig beszélt rólatok feleségemmel, Sárával, és azt mondta: „Bárcsak velem lenne az én kis Máriám! Bár még a Templomban lenne! Akkor elküldtem volna érte Zakariást, hogy hozza el. De most az Úr azt akarta, hogy a názáreti József eljegyezze őt. Csak ő tudna megvigasztalni engem ebben a fájdalmamban, és segítene imádkozni Istenhez, mert ő oly jó! És a Templomban mindnyájan visszasírják. Az elmúlt ünnepen, amikor utoljára mentem Zakariással Jeruzsálembe, hogy hálát adjak Istennek azért, hogy egy fiút adott nekem, hallottam, amint tanítónői azt mondták: »A Templom mintha a dicsőség kerubjai nélkül lenne azóta, hogy Mária hangját nem lehet többé hallani falai között.« ”

Miközben Mária a kertésszel beszélget, megjelenik a bejárat lépcsőinek tetején egy nagyon öreg asszony, akinek arca egészen ráncos, és haja nagyon megőszült, pedig azelőtt fekete volt, amit szemöldökének színe elárul. Bő ruhája ellenére jól látszik, hogy áldott állapotban van. Felismeri Máriát: Ég felé emeli karját, és csodálkozva, örvendezve felkiált:

– Ó! – és lesiet, amely gyorsan csak tud, Mária elé. Mária is, aki mindig nyugodtan mozog, most gyorsan, mint egy őzike, odafut hozzá, és átöleli a lépcső aljára érkező Erzsébetet, aki könnyezik örömeiben, unokahúgát látva.

Egy ideig összeölelkezve állnak, de utána Erzsébet elengedi Máriát, és egy „Ah!” kiáltással, ami egyszerre fejezi ki fájdalmát és örömét, kezét megnövekedett ölére teszi. Arca elsápad, s utána elpirul. Mária és a szolga megfogják kezét, hogy támogassák, mert ingadozik, mintha rosszul érezné magát. De Erzsébet, miután egy percig mintha magába mélyedt volna, felemeli arcát, amely annyira sugárzik, hogy megfiatalodottnak látszik, és mosolyogva Máriára néz, oly tisztelettel, mintha egy angyalt látna, és utána mély tisztelettel meghajolva mondja

– Áldott vagy te, minden asszony között! Áldott a te méhednek gyümölcse! Hogyan érdemeltem meg, hogy Uramnak Anyja jöjjön hozzám, szolgálóleányodhoz? Íme, hangod hallatára mintegy örömeiben ugrott egyet a gyermek méhében, és amikor átöleltelek, az Úr Lelke mélységes igazságot közölt szívemmel. Boldog vagy, mert hitted, hogy Istennek lehetséges az is, ami az emberi értelem számára lehetetlennek látszik. Boldog vagy, mert hited által teljesülnek azok a dolgok, amelyeket az Úr rólad megjövendölt, és amelyeket a próféták megjövendöltek a mai idők számára. Áldott vagy, mert elhoztad a Szentséget fiamnak, aki, érzem, ugrándozik, mint az ünneplő kisgida, az örömtől méhében, mert érzi, hogy megszabadult a bűn terhétől, hallja, hogy hívja őt az, akit megelőz, szentté lett a megváltás előtt a Szent által, aki benned növekszik!

Mária szeméből két könnycsepp gördül le, mint gyöngyszemek, mosolygó arcát és karját az égre emelve felkiált:

– Lelkem magasztalja az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben, mert rátekintett alázatos szolgálójára. Lám, mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék, mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az Ő neve! Irgalma nemzedékről nemzedékre az istenfélőkkel marad. Karja bizonyosságot tett hatalmáról: szétszórta a szívükben gőgösöket, letaszította trónjukról a hatalmasokat, az alázatosakat pedig felemelte. Az éhezőket jóllakatta, de a gazdagokat üres kézzel küldte el. Gondjába vette gyermekét, Izraelt, megemlékezve irgalmáról, amelyet atyáinknak, Ábrahámnak és utódainak örökre megígért.

Az utolsó szavaknál mellére tett kézzel, térden állva, meghajol a földig, imádva az Urat.

A szolga, aki bölcsen eltávozott, amikor látta, hogy Erzsébet nincs rosszul, visszatér a gyümölcsöskertből egy méltóságteljes öreggel, akinek szakálla és haja egészen fehér, s aki nagy mozdulatokkal és torokhangokat adva ki messziről üdvözlí már Máriát.

– Zakariás jön – mondja Erzsébet, megérintve a Szűz vállát, aki elmerült az imadásban. – Zakariásom néma. Isten lesújtott rá, mert nem hitt. Később majd elmondom neked. De most remélek Isten bocsánatában, mert te eljöttél, te, a kegyelemmel teljes.

Mária feláll, és Zakariás elé megy. Földig hajol előtte, megcsókolva fehér ruhájának szárnyát, amely egészen a földig ér. A bő ruhát egy széles, hímzett öv tartja össze.

Zakariás mozdulatokkal fejezi ki üdvözlését, és együtt csatlakoznak Erzsébethez.

Mindnyájan belépnek egy nagy földszinti szobába, amely szépen van berendezve. Leültetik Máriát, és megkínálják frissen fejt tejjel, amely még habzik, és egy tálra rakott kis pogácsákkal.

Erzsébet utasításokat ad a szolgálónak, aki végre megjelent, lisztes kezekkel, és még a lisztnél is fehérebb hajjal. Talán kenyeret készített. A szolgálónak, Sámuelnek is megparancsolja, hogy hozza be Mária ládáját, és helyezze el egy szobában, amelyet megmutat neki.

Mária közben válaszol Zakariás kérdéseire, amelyeket az egy kis viasztáblára ír fel egy íróvesszővel. Zakariás József felől érdeklődik, és házasetük iránt. Látszik azonban, hogy Zakariás nem tud semmit arról, hogy Mária a Messiás Anyja. Erzsébet odamegy férjéhez, kezét szeretettel vállára teszi, mintegy tiszta simogatásként, és azt mondja:

– Mária is anya. Örvendj boldogságán! – De nem mond többet. Máriára néz. És Mária őrá néz, de nem szólítja fel, hogy többet mondjon, és ő hallgat.

(1-132)

Erzsébetnél

Mária egy földszinti szobában varr valamit, miközben Erzsébet jár-ke, a házi munkákat intézve. Odamegy Máriához, föléje hajol, hogy lássa, mit csinál. Mária hímez, és Erzsébet megdicséri, hogy milyen szép.

– Van hozzá fonalam is, hogy megszőjem – mondja Mária.

– A te Gyermekednek?

– Nem. Azt már elkészítettem, amikor még nem is gondoltam... – Nem mond többet, de világos, hogy arra gondol: „amikor még nem gondoltam, hogy Isten Anyjává leszek.”

– De most fel kellene használnod számára. Tudod, hogy a gyermekeknek a legpuhább anyagra van szükségük.

– Tudom.

– Én is elkezdtem... későn, mert biztos akartam lenni benne, hogy nem a Gonosz cselvetéséről van-e szó. Addig, míg oly nagy örömet nem éreztem, ami nem jöhetett a Sátántól. Utána... sokat szenvedtem. Te nem szenvedsz...

– Én nem. Sose éreztem magamat ilyen jól.

– Tebenned nincs szeplő, ha Isten Anyjává választott. És azért nem vagy alávetve Éva szenvedéseinek. Akit te hordozol, az Szent.

– Úgy tűnik nekem, hogy szárny van szívemben, nem teher. Úgy tűnik, mintha bensőm tele lenne virágokkal, madarakkal, amelyek tavasszal énekelnek, tele van mézzel, napsütéssel... Ó, boldog vagyok!

– Áldott! Mióta megláttalak, én sem érzek többé terhet, fáradtságot és fájdalmat. Úgy tűnik, mintha megújultam, megifjodtam, megszabadultam volna női testem nyomorúságától. Miután gyermekem boldogan ugrándozott hangodra, megnyugodott örömeiben. Mintha egy élő bölcsőben meglegedetten és boldogan aludna, úgy lélegzik, mint egy boldog kismadár anyja szárnya alatt... Most munkához látok. Nem látok jól, de...

– Hagyd, Erzsébet! Én majd fonok és szövök neked és gyermekednek. Én gyorsan dolgozom, és jól látok.

– De neked a tiedre kellene gondolnod...

– Ó, arra még van bőven időm!... Először rád gondolok, aki hamarosan megszüled kicsidet, és utána gondolok majd Jézusomra.

Mária nagyon kedves arckifejezéssel és hanggal ejti ki ezt a nevet, boldog könny gyöngyözik szempilláján, miközben mosolyogva néz fel a ragyogóan kék égre. Úgy tűnik, hogy elragadtatásba esik pusztán Jézus nevének kiejtésére.

– Milyen szép név! – kiált fel Erzsébet. – Isten Fiának; Üdvözítőnknek a neve!

– Ó, Erzsébet! – Mária elszomorodik, és megragadja Erzsébet kezét. – Mondd meg nekem, te, aki, amikor idejöttem, az Úr Lelkétől eltelve megjövendölted azt, amiről a világ nem tud. Mondd meg nekem, mit kell tennie Gyermekemnek, hogy megváltsa a világot? A próféták... ó, a próféták mit mondanak az Üdvözítőről! Izajás... emlékezel Izajásra? „Ő a fájdalmak Embere. Az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást. A mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze... Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel... Halálra ítélté után felmagasztalták...” (Vö. Iz 52,13-15; 53,1-12) Miféle felmagasztalásról beszél? Báránynak hívják, és én arra gondolok... én a húsvéti bárányra gondolok, a mózesi bárányra, és összekötöm ezt a Mózes által egy kereszten felemelt kígyóval. (Vö. Kiv 12,1-28; MTörv 16,1-8; Szám 21,4-9; Bölcs 16,5-7; Ján 3,14-15) Erzsébet!... Erzsébet!... Mit tesznek majd Gyermekemmel? Mit kell neki elszenvednie, hogy megváltsa a világot? – Mária sír.

Erzsébet vigasztalja:

– Mária, ne sírj! A te Fiad, de Isten Fia is. Isten gondoskodik majd Fiáról és rólad, aki Anyja vagy. És ha sokan lesznek, akik kegyetlenkednek vele, viszont sokan szeretni fogják.

Sokan!... A századokon és századokon keresztül. A világ Szülöttedre tekint, és veled együtt áld majd téged is. Téged: a forrást, akiből a megváltás árad. A te Fiad sorsa! Az egész teremtett világ Királyaként fogják felmagasztalni. Gondolj erre, Mária! Királyként, mert megváltotta az egész teremtett világot, és mint olyan a világegyetem Királya lesz. És idővel a földön is szeretik majd. Az én szülöttem a tiéd előtt fog járni, és szeretni fogja Őt. Ezt mondta az angyal Zakariásnak. Ő leírta nekem... Ó, milyen fájdalom némának látnom Zakariásomat! De remélem, hogy amikor a gyermek megszületik, az atya is megszabadul büntetésétől. Imádkozz érte, te, aki Isten Erejének Széke és a világ örömeinek Oka vagy. Azért, hogy elérjem ezt, amint tudom, felajánlom az Úrnak gyermekemet. Mert az Övé. Ő adta meg szolgálóleányának az örömet, hogy „anyának” nevezik. Arról tanúskodva, amit Isten tett velem, Jánosnak akarom hívni őt. (János értelme: „Isten kegyes”.) Nem kegyelem talán ő, az én gyermekem? És nem Istentől kaptam?

– És én meg vagyok győződve arról, hogy Isten kegyes lesz hozzád. Imádkozom ezért... veled együtt.

– Oly fájdalmas némának látnom!... – Erzsébet sír. – Amikor ír, mert nem tud többé beszélni hozzám, úgy tűnik nekem, mintha hegyek és tengerek választanának el Zakariásomtól. Oly sok éven át kedvesen beszélt hozzám, most pedig mindig néma az ajka. És éppen most, amikor oly szép lenne arról beszélni, ami jönni fog. Visszatartom magamat attól, hogy beszéljek, mert nem akarom látni, miként erőlködik mozdulataival válaszolni nekem. Annyit sírtam! Mennyire vágyakoztam utánad! Az emberek figyelik, pletykáznak és bírálgatják. Ilyen a világ! Amikor valakinek fájdalma vagy öröme van, szükségét érzi annak, hogy megértsék, s ne bírálgassák. Most úgy tűnik számomra, hogy egész életem jobbra fordult. Öröm tölt el, mióta te velem vagy. Érzem, hogy megpróbáltatásom hamarosan elmúlik, és akkor egészen boldog leszek. Így lesz, nemde? Mindenbe belenyugszom. Csak Isten bocsátana meg jegyesemnek. Bárcsak hallanám őt imádkozni, mint azelőtt!

Mária simogatja és vigasztalja őt, és hogy elterelje figyelmét, meghívja, menjenek ki egy kissé a kertbe, a napsütésre.

Egy jól gondozott torony alatt mennek, egészen egy kis toronyig, amelyben galambok fészkelnek. Mária nevetve szétszórja a madáreleséget, mire a galambok nagy turbékolással leszállnak köréje, szivárványszínben tündökölve. Rászállnak fejére, vállára, karjára, kezére, nyújtogatják rózsaszínű csőrüket, hogy kiegyék a magokat tenyeréből, s kedvesen érintgetik csőrükkel a Szűz rózsaszínű ajkát és a napfényben tündöklő fogait. Mária vesz egy sárga magokkal telt zsákocskát, és szívből nevet falánságukon.

– Mennyire szeretnek téged! – mondja Erzsébet. – Néhány napja vagy csak velünk, s máris jobban szeretnek, mint engem, aki mindig gondoskodtam róluk.

Tovább sétálnak, egészen a kerítésig, a gyümölcsöskert végén, ahol vagy húsz kecske van kicsinyeivel.

– Visszatértél a legelőről? – kérdi Mária a kis pásztorfiút, s megsimogatja őt.

– Igen, mert atyám azt mondta: „Menj haza, mert hamarosan esni fog, és egyes állatok közel állnak az elléshez. Gondoskodj számukra száraz fűről és kész fekvőhelyről!” Ott jön ő – és az erdő felé mutat, ahonnan bégetés hallatszik.

Mária úgy simogat meg egy szőke bárányt, mintha kisgyermek lenne, és közben Erzsébettel együtt iszik a frissen fejt tejből, amit a pásztorfiúcska nyújt nekik.

Jön a nyáj, a pásztorral, aki bozontos, mint egy medve. De jó embernek kell lennie, mert egy bégető juhot visz a vállán. Lassan leteszi, és elmagyarazza:

– Báránykája lesz hamarosan. Fáradt, s nem tudott már járni. Azért hoztam vállamon. Futottam, hogy idejében ideérjek.

A fiú az akolba vezeti a juhot. Mária leül egy kőre, és tréfálkozik a kiskecskével és a báránykákkal, virágokat ajánlva fel rózsaszínű orrocskáiknak. Egy fehér-fekete kiskecske egyik vállára teszi patáját, és haját szaglássza.

– Nem kenyér – mondja nevetve Mária. – Holnap majd hozok neked kenyérléjdat. Most légy jó!

Erzsébet is felvidulva nevet. M 2,76-80.

(1,138-141)

Isten titkai szentek

Mária gyorsan dolgozik a szőlőszéken, a lugasban, ahol már szépen érik a szőlő. Erzsébet ugyancsak terjedelmes, és nehézkesen jár. Mária szeretetteljes figyelemmel nézi. Ő is kezd gömbölyödni csípőjénél, és arckifejezése is megváltozott. Érettebb. Azelőtt gyermek volt, most asszony. Míg a vacsorára várnak, Mária tovább sző.

– De igazán nem fáraszt ez téged? – kérdezi Erzsébet, a szőlőszékre mutatva.

– Nem. Biztos lehetsz benne.

– Nekem elveszi erőmet ez a meleg. Nem szenvedek többé, de ez a teher erősen igénybe veszi öreg veséimet.

– Bátorság! Hamarosan megszabadulsz tőle. Milyen boldog leszel akkor! Én alig tudom kivárni az órát, amikor anyává leszek. Az én Gyermequem! Jézusom! Milyen lesz?

– Szép, mint te, Mária!

– Ó, nem! Sokkal szebb! Ő Isten. Én csak szolgálóleánya vagyok. De azt kérdem: szőke lesz, vagy barna? Olyan lesz a szeme, mint a nyugodt égé, vagy, mint a hegyi szarvasoké? Én szebbnek képzelem Őt, mint egy kerubot, dús hajjal, aranyszínűvel, szeme olyan színű, mint a mi Galileai-tengerünk, amikor a csillagok kezdenek visszatükröződni benne az égbolt alján. Kis ajka piros, mint egy szelet gránátalma, amely éppen felpattant, miután a nap megérlelte. Orcája rózsás, mint ez a halovány rózsás, két kezecskéje, amely beleférne egy lilium kelyhébe, oly kicsi és szép, két lábacska, amely elférne tenyeremen, puha és gyengéd, mint egy virágszirom. Látod? A földi szépségekről alkotom meg róla való elképzelésemet. És hallok hangját. Sírása – mert egy kicsit sírni fog az éhség vagy fáradtság miatt az én kisgyermekem, ami mindig nagy fájdalmat okoz majd Mamájának, aki nem tudja anélkül hallani sírását, hogy szívét át ne döfné – sírása olyan lesz, mint ez a bégetés, ami a néhány órás báránnyától jön, amint anyja tőgyét keresi, és annak meleg gyapját, hogy elaludjon. Mosolya, amellyel Őt szerető szívemet mennyországgá teszi, olyan lesz, mint a boldog, jóllakott galamb ünnepélyes turbékolása meleg fészében. Gondolok első lépéseire... egy virágzó réten ugráncoló madárkához hasonlítva. A rét Mamájának szíve lesz, amelyet szeretettel rózsás lábacska alá tart, hogy ne üsse bele semmibe, ami fájdalmat okozhatna neki. Mennyire fogom szeretni az én Kisgyermekemet! Fiamat! József is szeretni fogja Őt!

– De még meg kell mondanod Józsefnek!

Mária arca elkomorul. Felsóhajt.

– Még meg kell mondanom... Jobb szeretném, ha az Ég nyilatkoztatná ki neki, mert nagyon nehéz megmondani.

– Akarod, hogy én mondjam meg? Meghívjuk János körülmételésére...

– Nem. Istenre bízom a feladatot, hogy kioktassa őt boldog sorsáról, hogy Isten Fiának nevelőatyja lehet, s Ő meg fogja tenni ezt. A Lélek mondta ezt nekem azon az estén: „Hallgass! Bíz rád a feladatot, hogy igazoljalak téged!” És Ő megteszi. Isten sohasem hazudik. Nagy megpróbáltatás ez. De az Örökkévaló segítségével le fogom győzni! Az én ajkamról senkinek sem szabad megtudnia, rajtad kívül, akinek a Lélek nyilatkoztatta ki ezt, hogy mit tett az Úr jósága szolgálóleányával.

– Mindig hallgattam róla, még Zakariás előtt is, aki örült volna neki. Ő azt hiszi, hogy természetes módon vagy anya.

– Tudom. És így akarja az okosság. Isten titkai szentek. Az Úr angyala nem nyilatkoztatta ki Zakariásnak isteni anyaságomat. Megtehetné volna, ha Isten akarta volna, mert Isten tudta, hogy már közel volt Igéjének megtestesülése bennem. De Isten elrejtette ezt az örömsugarat Zakariás előtt, aki lehetetlennek tartotta a te késői fogadásodat. Én megegyezem Isten akaratával. Látod, te meghallottad a bennem élő titkot. Ő semmit se vett észre. Amíg le nem hull hitetlenkedésének hályoga Isten hatalma előtt, addig nem látja meg a természetfeletti fényt.

Erzsébet felsóhajt és hallgat.

Zakariás belép. Felajánlja a tekerceseket Máriának. A vacsora előtti esti ima ideje van. És Mária imádkozik hangosan, Zakariás helyett. Utána asztalhoz ülnek.

– Amikor nem leszel többé itt, mennyire fogunk sírni, hogy nincs, aki imádkozzék értünk – mondja Erzsébet, néma férjére tekintve.

– Akkor majd te imádkozol, Zakariás – mondja Mária.

Ő fejét rázza, és ezt írja:

– Soha többé nem tudok majd imádkozni másokért. Méltatlanná váltam rá, amikor kételkedtem Istenben.

– Zakariás, te imádkozni fogsz. Isten megbocsát neked.

Az öreg felszárít egy könnyecseppet, és felsóhajt. Vacsora után Mária visszatér a szövőszékhez.

– Elég! – mondja Erzsébet. – Túlágosan kifáradsz.

– Nagyon közel van az idő, Erzsébet. Gyermeked számára olyan kelengyét akarok készíteni, ami méltó ahhoz, aki megelőzi Dávid törzsének Királyát.

Zakariás írja:

– Kitől fog születni? És hol?

Mária válaszol:

– Ott, ahol a próféták megmondták, és attól, akit az Örökkévaló kiválaszt. Minden jó, amit Magasságbeli Urunk tesz.

Zakariás írja:

– Akkor Betlehemben! Júdeában. Elmegyünk megtisztelni, asszony! Jöjj el akkor te is, Józseffel, Betlehembe.

Mária a szövőszék fölé hajolva mondja:

– Eljövök.

* * *

Mária magyarázata az előzőkhöz:

– A felebaráti szeretetet elsősorban a felebarát iránt kell gyakorolnunk. Ne tűnjék ez szójátéknak. Szeretnünk kell Istent és a felebarátot. A felebarát szeretete magában foglalja önmagunk szeretetét is. De ha magunkat jobban szeretjük, mint felebarátunkat, nem vagyunk szeretetteljesek. Önzők vagyunk.

A megengedett dolgokban is oly szenteknek kell lennünk, hogy mindig előnyben részesítsük felebarátunk szükségleteit. Legyetek biztosak, gyermekeim, hogy Isten a nagylelkűnek megadja, amire szüksége van, mert Ő hatalmas és jóságos. Ez a biztonság ösztönzött engem, hogy Hebronba menjek, segíteni rokonomat, állapotossága idejében. És az én emberi segítségemhez Isten, szokása szerint, hozzácsatolta a nem remélt természetfeletti segítséget.

Én azért mentem, hogy anyagi segítséget nyújtsak, és Isten megszentelte jó szándékomat azzal, hogy Erzsébet méhében megszentelte annak gyümölcsét. Ez által a megszentelés által, amely előre szentté tette a Keresztelőt, megszüntette a szokatlan korban fogant idős asszony testi szenvedését.

Erzsébet rendíthetetlenül hitt, és bizalommal ráhagyatkozott Isten akaratára. Ezzel kiérdemelte, hogy felfogja a bennem rejlő titkot. A Lélek beszélt hozzá a gyermek örvendezése által méhében. A Keresztelő elmondta első beszédét, mint az Ige Hirdetője.

Én sem tagadtam le az előtt, aki méltó volt rá, és akinek a Fény kinyilatkoztatta, hogy az Úr Anyja vagyok. Ennek letagadása megtagadta volna Istentől a dicséretet, amelyet igazságos volt megadni neki. Magamban hordtam ezt a dicséretet, mert nem tudtam megmondani senkinek sem. De elmondtam a növényeknek, a virágoknak, a csillagoknak, a napnak, az énekes

madaraknak, a türelmes bárányoknak, a dalolva csobogó víznek, az aranyos fénynek, amely megcsókolt engem, leszállva az égből. De kellemesebb kettesben imádkozni, mint egyedül mondani imánkat. Szerettem volna, ha az egész világ ismerte volna sorsomat. Nem magamért, hanem azért, hogy egyesüljön velem Uram dicséretében.

Az okosság megtiltotta, hogy felfedjem Zakariás előtt az igazságot. Gátolta volna Isten működését. Én az Ő Jegyese és Anyja voltam. Mindig szolgálóleánya. Mivel Ő mértéken felül szeretett engem, nem engedhettem meg, hogy átvegyem az Ő helyét, és helyette határozzak. Erzsébet, aki szent volt, megértette ezt, és hallgatott. Mert aki szent, az mindig engedelmes és alázatos.

Isten ajándékának mind jobbakká kell tennie minket. Minél többet kapunk tőle, annál többet kell adnunk. Az, hogy többet kapunk tőle, annak a jele, hogy Ő bennünk és velünk van. És minél inkább bennünk és velünk van, annál inkább törekednünk kell az Ő tökéletességének elérésére. Íme, azért halasztottam el saját munkámat, és dolgoztam Erzsébetért.

Nem féltém attól, hogy nem lesz időm saját dolgaimra. Isten az idő ura. Aki bíz benne, a szokásos dolgokban is, arról Ő gondoskodik. Az önzés nem siet, az késlekedik. A szeretet nem késlekedik, hanem siet. Tartsátok ezt mindig szemetek előtt!

Mily nagy béke uralkodott Erzsébet házában! Ha nem gondoltam volna Józsefre és arra, ami Gyermekemre vár, aki a világ Megváltója volt, boldog lehettem volna.

De a kereszt már rávetette árnyékát életemre, és gyászos hangokként hallottam a próféták hangját... Máriának hívtak engem. A keserűség mindig belevegyült az édességbe, amelyet Isten szívembe öntött. És mindig gyarapodott, egészen Fiam haláláig. (M 80-84)

János születése

Egy nyári estén Mária karonfogva sétál unokanővérével fel és alá egy árnyas lugasban. Mikor Mária észreveszi, hogy Sára, az öreg szolgáló egy hosszú lepedő összehajtásával fáradozik, odamegy hozzá, és segít neki. Erzsébetet addig leülteti. Utána visszatér hozzá:

– Tegyük még néhány lépést! Jót tesz neked! – Erzsébet azonban fáradt, és nem akar mozdulni. – Menjünk legalább galambjaidhoz, hogy megnézzük, mind fészkében van-e, és van-e tiszta víz edényükben. Utána visszatérünk a házba – mondja Mária.

Erzsébet nagyon szereti a galambokat. Azok már mind helyükön vannak, de amikor meglátják a két asszonyt, turbékolnak, üdvözlésként. Erzsébet elérékenyedik. Sírni kezd félelmében, s megmondja ennek okát Máriának:

– Ha meghalnék... szegény galambjaim! Te nem maradsz itt. Ha házamban maradnál, nem számítana, hogy meghalok. Részem volt a legnagyobb örömben, amiben csak egy asszony részesülhet. Már belenyugodtam, hogy sose fogom megismerni ezt az örömet, és, még ha meghalok, akkor sem panaszkodhatom az Úrnak, mert Ő, áldott legyen érte, elhalmozott engem jószágával. De itt van Zakariás... és itt lesz a gyermek. Egy öreg, aki olyan lenne asszonya nélkül, mintha elveszett volna a pusztában. A másik, aki oly kicsiny, meghalna mamája nélkül, mint egy virág, amelyik megfagy. Szegény gyermek, anyja simogatása nélkül!

– De miért vagy ily szomorú? Isten megadta neked az örömet, hogy anya lehetsz, és Ő nem fogja elvenni azt tőled, amikor beteljesül. A kis János részesül majd mamájának és Zakariásnak minden csókjában és gondozásában, késő öregségetekig. Olyanok vagytok, mint egy fának két ága. Nem hal meg az egyik, egyedül hagyva a másikat.

– Te jó vagy, és megvigasztalsz engem! De én nagyon öreg vagyok ahhoz, hogy gyermeket szüljek. És most, hogy közel állok hozzá, félek.

– Ó, ne félj! Itt van Jézus! Nem kell félni ott, ahol Jézus van. Gyermekem enyhítette szenvedésedet, amint te mondtad, amikor csak kis bimbó volt. Most, hogy mindinkább fejlődik, és már érzem kis szívének verését torkomban, Ő eltávolít tőled minden veszélyt. Hinned kell!

– Hiszek. De ha meghalnék... ne hagyd azonnal magára Zakariást! Tudod, hogy te otthonodra gondolsz. De maradj még egy kicsit! Hogy segítsed férjemet első fájaldómban.

– Itt fogok maradni, hogy örüljek a te boldogságodnak és az övének, és csak akkor hagylak el, amikor már erős és boldog leszel. De légy nyugodt, Erzsébet! Minden jól fog menni! Nem történik semmi sem házáddal, míg te szenvedsz. Zakariást ki fogja szolgálni a legszeretetteljesebb szolgáló. Virágjaidról gondoskodnak, galambjaidnak is gondjukat viselik, és mindezeket boldogoknak és szépeknek fogod találni, örvendezve, amikor úrnőjük visszatér. Menjünk most be, mert kezdesz elsápadni...

– Igen, úgy tűnik, hogy újból szenvedek. Talán elérkezett az óra. Mária, imádkozz értem!

– Segíteni foglak imámmal egészen addig, míg vajúdásod örömmé nem változik.

És a két asszony lassan visszatér a házba.

Erzsébet visszavonul szobájába. Mária, ügyesen és előrelátóan parancsokat ad ki, és előkészít mindent, amire szükség lehet, és megvigasztalja az aggódó Zakariást.

A házban mindenki virraszt ezen az éjszakán. A segítségül hívott idegen asszonyok hangja hallatszik. Mária olyan, mint egy világítótorony a viharos éjszakában. Az egész ház körülötte forog, és ő kedvesen és mosolyogva gondoskodik mindenről. És imádkozik. Amikor nem hívják valamiért, összeszedetten elmerül az imában. Abban a szobában van, ahol mindig összegyűltek az étkezésre vagy a munkára. Vele van Zakariás is, aki sóhajtozik, és aggódva fel s alá jár. Már imádkoztak együtt. Utána Mária egyedül folytatja az imát. Most is, amikor az öreg, elfáradva, leül az asztalhoz, és álmosan hallgat, Mária imádkozik. És amikor látja, hogy Zakariás egészen elaludt, karjaira hajtva fejét, ő leveti szándálját, hogy csendesebben tudjon járni. Olyan, mint egy ide-oda röpködő pillangó. Gyengéden betakarja Zakariást köpenyével,

úgyhogy az nyugodtan alszik tovább, megvédve az éjjel hidegétől, amely beárad a sűrűn nyitogatott ajtón. Utána visszatér imájához. Egyre esdeklőbbben imádkozik, térden állva, felemelt karokkal, amikor a szenvedő jajgatása erősebbé válik.

Sára belép, és int neki, hogy menjen ki. Mária kimegy mezítláb a kertbe.

– Az úrnő akar téged – mondja.

– Megyek! – És Mária végigmegy a házon, felmegy a lépcsőn... Olyan, mint egy fehér angyal, aki a békés, csillagos éjben jár. Belép Erzsébethez.

– Ó, Mária! Mária! Mily fájdalom! Nem bírom tovább, Mária! Mily fájdalmat kell kiállni ahhoz, hogy valaki anyává legyen!

Mária szeretettel megsimogatja, és megcsókolja.

– Mária! Mária! Engedd meg, hogy méhedre tegyem kezeimet!

Mária megfogja a két ráncos és felduzzadt kezét, és gömbölyödő ölére teszi, odanyomva azokat kis kezeivel. És halkán beszél, most, hogy egyedül vannak:

– Jézus itt van, lát és hall téged. Bízzál, Erzsébet! Szent szíve erősebben ver, mert Ő a te javadon dolgozik. Úgy érzem szívverését, mintha kezemben tartanám. Én megértem szívdobbanásának szavait. Most azt mondja nekem Gyermelem: „Mondd meg az asszonynak, hogy ne féljen! Még egy kis szenvedés. És utána, az első napsugárra, a sok rózsza között, amelyek a reggeli napfényt várják, hogy kinyíljanak szárukon, a te házad részesül a legszebb rózsában, Jánosban, az én Előfutáromban.”

Erzsébet arcát is Mária ölébe teszi, és csendesen sír.

Mária így marad egy ideig, mert úgy látszik, hogy a fájdalom enyhül. És int mindenkinek, hogy maradjanak csöndben. Ott áll, fehér ruhában és szépen, az olajmécses fényében, mint egy angyal, a szenvedő mellett. Imádkozik. Ajka mozog, arca ragyog az elragadtatástól.

Telik az idő. A fájdalom ismét előveszi Erzsébetet. Mária ismét megcsókolja, és visszavonul. Gyorsan lemegy a lépcsőn, és az öreghez siet, hogy lássa, alszik-e még. Alszik, és nyög álmában. Mária részvétteljes mozdulatot tesz. Ismét imádkozik.

Telik az idő. Az öreg felriad álmából, és feláll, megzavart tekintettel, mint aki nem érti, miért van itt. Utána visszaemlékezik. Egy mozdulatot tesz, és torokhangot ad ki. Utána írja:

– Még nem született meg? – Mária nemet int. Zakariás írja: – Mennyi szenvedés! Szegény asszonyom! Sikerülni fog neki anélkül, hogy belehalna?

Mária kezébe veszi az öreg kezét, és biztosítja:

– Hajnalra, hamarosan, megszületik a gyermek. Minden jól fog menni. Erzsébet erős.

Milyen szép lesz ez a nap, amelyen a gyermek, világra jön! Életed legszebb napja! Az Úr nagy kegyelmeket tartogat számodra, és gyermeked fogja azokat hírül adni.

Zakariás szomorúan rázza fejét, és néma ajkára mutat. Oly sok dolgot szeretne mondani, de nem képes rá.

Mária megérti, és válaszol neki:

– Az Úr teljessé teszi majd örömedet. Higgyél benne teljesen, remélj végtelenül, szeress egészen! A Magasságbeli jobban meg fog hallgatni téged, mint remélnéd. Ő ezt a te teljes hitedet akarja, hogy lemossa veled múltbeli kételkedésedet. Mondd neki velem együtt, szívből: „Hiszek!” Mondd neki minden szívdobbanásodnál. Isten kincsei kitarulnak annak, aki hisz benne és az Ő hatalmas jóságában.

A fény kezd behatolni a kissé nyitott ajtón. Mária kitárja. A hajnal teljesen fehérre festi a harmatos földet. Érezni lehet a nedves föld és a növények illatát, és a madarak csicseregnek, amint ágról ágra egymást hívják.

Az öreg és Mária az ajtóhoz mennek. Sápadtak az álmatlan éjszaka miatt, és a hajnali fény még sápadtabbá teszi őket: Mária ismét felveszi szandálját, a lépcső aljához megy, és hallgatódzik. És amikor egy asszony feltűnik, int neki, és visszatér. Még nincs semmi.

Mária egy szobába megy, és meleg tejjel tér vissza, amit megitat az öreggel. Elmegy a galambokhoz. Visszatér a konyhába. Olyan friss és nyugodt, mintha jól aludt volna.

Zakariás idegesen jár föl-le a kertben. Mária részvétellel nézi. Utána visszatér a szokásos szobába, letérdel szövöszéke mellé, esdeklően imádkozik, mert Erzsébet kiáltásai élesebbekké válnak. Egészen a földig hajol, úgy könyörög az Örökkévalóhoz.

Zakariás belép a szobába, és látja a földre borult Máriát. A szegény öreg sírni kezd. Mária felkel, megfogja kezét. Jóllehet sokkal fiatalabb, mégis olyannak tűnik, mintha a csüggedt öreg anyja lenne, amint őt vigasztalja.

Így állnak egymás mellett a napfényben, amely rózsaszínűvé festi a reggeli levegőt. Így éri őket az örvendetes hír:

– Megszületett! Megszületett! Fiú! Boldog apa! Fiú, mint egy virágzó rózsza, szép, mint a nap, erős és jó, mint anyja. Örvendj atya, akit megáldott az Úr, aki egy fiút adott neked, hogy felajánld őt Templomában. Dicsőség Istennek, aki utódot adott ennek a háznak! Áldás szálljon rád, és a neked született fiúra! Utódai örökössé meg nevedet a századokon keresztül, nemzedékről nemzedékre, mindig egyesülve az Örök Úrral.

Mária örömkönnnyekkel áldja az Urat. És utána ketten fogadják a kicsit, akit az atyához hoztak, hogy megáldja őt. Zakariás nem megy Erzsébethez. Átveszi a gyermeket, aki keservesen sír, de nem megy feleségéhez.

Mária megy oda, szeretettel hordozva a kicsit, aki azonnal elhallgat, amint ő karjába veszi. A bábasszony, aki követi, megjegyzi ezt.

– Asszony, – mondja Erzsébetnek – gyermeked azonnal elhallgatott, amikor ő vette át. Nézd, milyen nyugodtan alszik! És az ég tudja, mennyire nyugtalan és erős. Most, nézd! Galambnak tűnik.

Mária leteszi a gyermeket anyja mellé, és megsimogatja őt, rendbe hozva ősz haját.

– A rózsza megszületett – mondja halkán – És te élsz. Zakariás boldog.

– Beszél?

– Még nem. De remélj az Úrban! Most pihenjél! Én veled maradok.

(1-147)

Mária mondja a Keresztelő megszületése után:

Jelenlétem megszentelte a Keresztelőt, de nem vette le Erzsébetről az Évától származó ítéletet. „Fájdalommal szüled gyermekeidet” – mondotta az Örökkévaló. Egyedül én, a szeplőtelen, akinek nem volt emberi kapcsolat, voltam mentes a szülés fájdalmától. A szomorúság és a fájdalom, a bűn gyümölcsei. M 2,84.

Zakariás megszólal

A ház ünnepe. Ez a körülmetélés napja. Mária gondoskodott arról, hogy minden rendben legyen. A szobák fénylenek a lámpáktól, a legszebb ruhák, a legcsinosabb bútorok ragyognak mindenütt. Sokan vannak.

Mária fürgén mozog a csoportok között, nagyon szépen fest legszebb fehér ruhájában. Erzsébetet mindenki nagyra becsüli, és ő örvendezik ünnepének. A gyermeket ölében tartja, miután megszoftatta.

Elérkezik a körülmetélés órája.

– Zakariásnak fogjuk hívni. Te öreg vagy. Jó lesz, ha rólad nevezik el a gyermeket – mondják a férfiak.

– Azt már nem! – kiált fel az anya. – János az ő neve! Nevének tanúskodnia kell Isten hatalmáról!

– De mikor volt egy János a mi rokonságunkban?

– Nem számít! Jánosnak kell hívni őt!

– Mit mondasz, Zakariás? A te nevedet akarod, nemde?

Zakariás tagadóan int. Fog egy táblácskát, és írja: „János az ő neve.” Amint befejezte az írást, hozzáteszi felszabadult nyelvvel:

– Mert Isten nagy kegyet gyakorolt velem, apjával és anyjával és ezzel az Ő új szolgájával, aki az Úr dicsőségére fogja áldozni életét, és nagynak nevezik majd a századokon keresztül, és nagy lesz Isten szemében, mert a Magasságos Úrhoz fogja téríteni a szíveket. Az angyal mondta ezt, és én nem hittem el. De most hiszem, és bennem van a Világosság. A Világosság köztünk van, de ti nem látjátok. Az ő sorsa az lesz, hogy nem látják, mert az emberek lelke akadályokat gördít útjába és lomha. De az én fiam meg fogja látni, és beszélni fog róla, és hozzá fordítja az igazak szívét Izraelben. Ó, boldogok azok, akik hisznek benne, és mindig hinni fognak az Úr Szavának. És áldott vagy te, Örök Úr, Izrael Istene, mert meglátogattad és megváltottad népedet. Erős szabadítót támasztottál nekünk, Dávidnak, szolgádnak házában. Ahogy mondtad a szent próféták szájával ősidők óta, hogy megmentésd minket ellenségeinktől és gyűlölőink kezétől, hogy irgalmazd atyáinknak, és megemlékezzél szent szövetségedről, az esküről, amelyet atyáinknak, Ábrahámnak esküdtél, hogy majd megadod nekünk, hogy az ellenség kezéből kiszabadulva, félelmet nem ismerve szolgálunk neked, szentségben és igazságban élve, színed előtt, életünk minden napján.

Téged pedig, fiú, a Magasságbeli prófétájának fognak hívni, mert az Úr előtt jársz majd, hogy előkészítsd útját, és népét az üdvösségre tanítsd, ami a bűnök bocsánatában van, Istenünk könyörülő irgalmából.

Irgalmában meglátogat minket a Magasságból, hogy világosságot adjon az embereknek, akik a sötétségben és a halál árnyékában ülnek, lábunkat meg a béke útjára irányítsa.

A jelenlevők csodálkoznak. Mind a néven, mind a csodán, mind pedig Zakariás szavain.

Erzsébet, aki Zakariás első szavaira felkiáltott örömeiben, most sír, átölelve tartva Máriát, aki boldogan simogatja.

Máshová viszik az újszülöttet, a körülmetélésre. Amikor visszahozzák, a kis János teljes erejéből sivít. Még anyjának teje sem nyugtatja meg. Rugdalózik, mint egy kiscsikó. De Mária átveszi őt, és csitítja, és ő elhallgat, és jól viselkedik.

– Nézzétek csak! – mondja Sára. – Csak akkor csendesedik el, amikor ő veszi fel!

A nép lassan eltávozik. A szobában csak Mária marad, a kicsivel karjában, és a boldog Erzsébet. Bejön Zakariás, és becsukja az ajtót. Könnyes szemekkel néz Máriára. Beszélni akar. De aztán mégsem szólal meg. Előre megy. Letérdel Mária előtt.

– Áldd meg az Úr nyomorult szolgáját! – mondja. – Áldd meg őt, mert te megteheted, te, aki Őt hordozod méhedben. Isten szava szólt hozzám, amikor felismertem tévedésemet, és

hittem mindabban, amit nekem mondott az angyal. Látlak téged, és boldog sorsodat. Imádom benned Jákob Istenét. Te vagy az én első Templomom, ahová a visszatért pap ismét imádkozni tud az Örökkévalóhoz. Te áldott, aki elnyerted a kegyelmet a világ számára, és elhozod neki az Üdvözítőt. Bocsásd meg szolgálóknak, hogy nem látta előbb fenségességedet. Eljövetelleddel idehoztál minden kegyelmet. Ahová te mész, ó Kegyelemmel Teljes, Isten csodákat művel. Szentek azok a falak, amelyek közé te belépsz. Szentek a fülek, amelyek a te szavadra hallgatnak, és szentek a testek, amelyeket te megérintesz. Szentek a szívek, mert te kegyelmeket adsz, Magasságbelinek Anyja, a próféták által megígért Szűz, akit vártak, hogy Isten népének megadd az Üdvözítőt.

Mária mosolyog, alázatosan, és azt mondja:

– Dicséret az Úrnak. Egyedül neki. Tőle, nem tőlem jön minden kegyelem. És Ő megadja neked, hogy szeresd, és tökéletesen szolgálj Őt hátralevő éveidben, hogy kiérdemeld Országát, amelyet az én Fiam megnyit majd a pátriárkáknak, prófétáknak, az Úr igazainak. És te, most, hogy imádkozni tudsz a Szent előtt, imádkozzál a Magasságbeli szolgálójáért! Mert boldog sors Isten Fiának Anyjává lenni, de a Megváltó Anyjának sorsa nagyon kegyetlen fájdalom kell, hogy legyen. Imádkozz értem, mert óráról-órára érzem fájdalmam súlyának növekedését. És egy egész életen keresztül hordoznom kell. És akkor is, ha nem látom a részleteket, érzem, hogy súlyosabb lesz, mintha az egész világ nehezedne női vállaimra, és nekem azt kellene felajánlanom az égnek. Én, én egyedül, szegény asszony! Gyermeke! Fiam! Ah, a te fiad nem sír, ha én altatom. De csitítani tudom-e majd az enyémet, hogy enyhítsem fájdalmát?... Imádkozz értem, Isten papja! Szívem remeg, mint a virág a viharban. Nézem az embereket, és szeretem őket. De arcuk mögött látom feltűnni az Ellenséget, aki Istennek, Jézusnak, Fiának ellenségeivé teszi őket. Mária arca sápadt, és könnyek áztatják.

(1-155)

* * *

(Mária tanácsokat ad mindnyájunk számára arra vonatkozólag, hogy mit tanulhatunk Zakariás esetéből. Ennek teljes szövegét lásd: M 2,87-89. Egy részlete, az elejéből:)

– Isten megbocsát annak, aki beismeri bűnét, megbánja azt, és alázatos, őszinte szívvel vádolja magát. Nemcsak megbocsát neki, hanem kárpótolja is őt a veszteségért. Ő, az én Uram nagyon jó azokhoz, akik hisznek és bíznak benne! Távolítsátok el lelketekből azt, ami tisztátalanná és lustává teszi azt! Készüljete fel a fény befogadására! Ő, mint egy világítótorony irányít titeket a sötétben, és eltölt szent vigasszal.

János bemutatása

Egy kényelmes kocsiából, amelyhez hozzá van kötve Mária szamara is, leszáll Zakariás, Erzsébet és Mária, karjában a kis Jánossal, és Sámuel, egy báránnyal, és egy kosárral, amelyben egy galamb van. A zarándokok által használt istálló előtt álltak meg.

Mária hívja a tulajdonost, és megkérdezi, hogy érkezett-e valaki Názáretből tegnap, vagy ma reggel.

– Senki, asszony – válaszolja a kis öreg. Mária csodálkozik, de nem szól semmit.

Sámuellel előkészített szamarát az útra, és csatlakozik a két idős szülőhöz. Mentegeti József kérését:

– Biztosan visszatartotta őt valami. De ma megérkezik majd. – Átveszi a kisfiút Erzsébettől, és elindulnak a Templomba.

Az örök tisztelettel fogadják Zakariást, és a többi pap is üdvözli őt, és gratulál neki. Minden szép ma. Zakariás papi öltözetében van, és sugárzik róla apai boldogsága. Olyannak tűnik, mint egy pátriárka. Ábrahám is így ajánlhatta fel Izsákot az Úrnak.

A gyermek bemutatása és az anya tisztulási szertartása ünnepélyesebb, mint Máriaé lesz, mert amikor egy pap fiáról van szó, a papok nagy ünnepet rendeznek. Tömegesen gyűlnek össze.

A nép közül egyesek kíváncsian közelítenek, és megjegyzéseket tesznek. Mivel Mária tartja a gyermeket, azt gondolják, hogy ő az anya. De egy asszony megjegyzi:

– Lehetetlen! Nem látjátok, hogy várandós? A gyermek csak néhány napos, és ő még nem szülte meg gyermekét.

– Mégis – mondja egy másik – csak ő lehet az anya. A másik öregasszony. Egy rokon lehet. Ebben a korban nem lehet anya.

– Kövessük őket, és majd meglátjuk, kinek van igaza!

A csodálkozás még inkább növekszik, amikor látják, hogy Erzsébet végzi el a tisztulási szertartást, felajánlva a bégető bárányt eléggő áldozatul és galambját a bűnért való áldozatul.

– Ő az anya! Látod?

– Nem!

– De igen!

Az emberek suttognak, még mindig hitetlenkedve. Annyira hangosak, hogy a papok csoportjából valaki rájuk pisszent, hogy hallgassanak. Egy pillanatra elhallgatnak, de még erősebben suttognak, amikor Erzsébet, szent büszkeségtől sugározva, fogja a gyermeket, és előre megy a Templomban, hogy bemutassa őt az Úrnak.

– Valóban ő az!

– Mindig az anya az, aki felajánlja.

– Miféle csoda ez?

– Ki lesz ez a gyermek, akit ily öreg korban kapott ez az asszony?

– Milyen jel ez?

– Nem tudjátok? – mondja egyik, aki épp most érkezett meg, lihegve. – Zakariás pap fia, Áron törzséből, azé, aki megnémult, miközben felajánlotta a tömjént a Szentélyben.

– Titok! Titok! És most ismét beszél! Fiának megszületése megoldotta nyelvét.

– Milyen szellem beszélhetett hozzá, hogy megbénította nyelvét, hogy titokban tartsa Isten titkait?

– Titok! Milyen igazságot ismert meg Zakariás?

– Az ő fia lesz az Izraeltől várt Messiás?

– Júdeában született. De nem Betlehemben, és nem egy szűztől. Nem lehet a Messiás!

– Ki akkor?

A válasz azonban Isten titka marad, és a nép kíváncsisága nem elégül ki.

A szertartást befejezték. A papok most ünneplik az anyát és a kisedet. Csak Máriával nem törődik senki.

Miután befejezték a jókívánságok kifejezését, legtöbb hazatér, és Mária visszamegy az istállóhoz, hogy lássa, megérkezett-e József. Nem érkezett meg. Mária csalódott, és gondolkodóba esik.

Erzsébet aggódik miatta:

– Délig itt maradhatunk, de utána el kell indulnunk, hogy az est beállta előtt hazaérjünk. A gyermek még nagyon kicsiny ahhoz, hogy kint legyen éjszaka.

Mária nyugodt, de szomorúan mondja:

– A Templom udvarában maradok. Elmegyek tanítónőimhez... Nem tudom. Valamit csak csinállok.

Zakariás mást javasol, amit mindnyájan azonnal elfogadnak, mint jó megoldást:

– Menjünk Zebedeus rokonaihoz. József biztosan ott keres téged, és ha nem jönne oda, biztosan könnyen találsz majd valakit, aki elkísér téged Galileába, mert abban a házban állandóan jönnek és mennek a genezáreti halászok.

Fogják a szamarat, és elmennek Zebedeus rokonaihoz, akiknél Mária négy hónappal ezelőtt is megszállt.

Az órák gyorsan telnek, és József még nem jelenik meg. Mária ringatja a kicsit, de látszik rajta, hogy aggódik. Jóllehet meleg van, és mindenki izzad, nem veti le köpenyét, hogy elrejtse alakját.

Végre erős kopogás az ajtón jelzi, hogy József megérkezett. Mária arca megnyugodva ragyog. József üdvözli őt, mert ő megy hozzá először, és üdvözli őt tisztelettel.

– Isten áldása legyen rajtad, Mária!

– És rajtad, József! Dicsérjük az Urat, hogy eljöttél! Íme: Zakariás és Erzsébet már készen állnak az indulásra, hogy az est beállta előtt otthon legyenek.

– A te üzeneted akkor érkezett Názáretbe, amikor én Kánában dolgoztam. Másnap este mondták csak meg nekem. Azonnal elindultam. De jóllehet megállás nélkül jöttem, késtem, mert szamaram egyik patkója leesett. Bocsáss meg!

– Te bocsáss meg, hogy oly sokáig távol voltam Názárettől. De látod: nagyon boldogok voltak, hogy velük maradtam, azért egészen eddig ki akartam elégíteni őket.

– Jól tetted, Asszony. Hol van a gyermek?

Belépnek a szobába, ahol Erzsébet szoptatja Jánost az indulás előtt. József gratulál a szülőknél az erős gyermekhez, aki sikítózik és rugdalózik, mintha elverték volna, mert elszakították anyjának emlőjétől, hogy megmutassák Józsefnek. Mindnyájan nevetnek tiltakozásán. Zebedeus rokonai is, akik friss gyümölcsöt, tejet és kenyeret hoztak mindenki számára, és egy nagy edényben halat. Ők is bekapcsolódnak a többiek társalgásába.

Mária nagyon keveset beszél. Csendesesen ül egy sarokban, kezét ölébe téve köpenye alatt. Evés közben is keveset beszél, és mozog. Fájdalmasan kutatva néz Józsefre.

József is őt nézi. És egy idő múlva, vállához hajolva, megkérdezi:

– Fáradt vagy, vagy szenvedsz? Sápadt vagy és szomorú.

– Fájlalom, hogy el kell válnom Jánostól. Szeretem őt. Szívemen tartottam, néhány pillanattal megszületése után...

József nem kérdez mást.

Elérkezik Zakariás számára az indulás ideje. A kocsi megáll a kapu előtt, és mindnyájan odamennek. A két unokatestvér szeretettel megöleli egymást. Mária ismételtelen megcsókolja a kisedet, kivéve őt anyja öléből, aki már a kocsiban ül. Utána elbúcsúzik Zakariástól, és áldását kéri. Amikor letérdel a pap előtt, lecsúszik köpenye a válláról, és alakja feltűnik az erős délutáni, nyári napfényben. József talán nem veszi észre, mert Erzsébettől búcsúzkodik. A kocsi elindul.

József visszamegy Máriával a házba, aki ismét elfoglalja helyét a félig sötét sarokban.

– Ha neked nem kellemetlen az éjszakai utazás, azt ajánlanám, hogy este induljunk el. Nappal nagyon meleg van. Számomra nem számít a nap melege, de neked...

– Amint akarsz, József. Én is azt hiszem, jobb éjjel mennünk.

– Házaad teljesen rendben van. Kiskerted is. Meglátod, milyen szépek a virágok! Mire megérkezünk, teljes virágzásban lesznek. Az almafa, fügefa és a szőlő oly sok gyümölcsöt hoztak, mint még soha, úgy hogy fel kellett támasztanom a gránátalmafa ágait, mert oly sok és nagy gyümölcs volt rajtuk, amit még soha sem tapasztaltak ilyen korán. Az olajfák is... Bőven lesz olajod. Csodálatosan kivirágzott, és egy virágot sem veszett el. Már mindenütt láthatók a kis olajbogyók. Amikor megérnek, a fa olyan lesz, mintha tele lenne sötét gyönggyel. Csak a te kerted ilyen szép egész Názáretben. Rokonaink is csodálkoznak rajta. Alfeus azt mondja, ez csoda.

– A te gondosságod hozta létre.

Beszélgnek még egy kis ideig, s utána József elszundikál, Mária pedig imádkozik. Este megvacsoráznak, és utána elindulnak. Amikor Mária fölül a számarra, József figyeli őt. De nem szól semmit. Pedig észrevette Mária állapotát.

(1-160)

Zakariás látogatása

Amikor a pásztorok búcsúznak a Szentcsaládtól, azt mondják Máriának:

– Parancsolj nekünk, mint Királynőnk, és boldogok leszünk, ha téged szolgálhatunk. Mit tehetünk érted?

– Szeressétek Fiamat, és őrizzétek meg mindig szívetekben ennek az órának az emlékét.

– De magadnak nem kívánsz semmit? Nincsenek rokonaid, akikkel tudatni szeretnéd, hogy Ő megszületett?

– De vannak. Azonban nem itt a közelben. Hebronban laknak...

– Elmegyek oda – mondja Illés. – Kik azok?

– Zakariás, a pap és Erzsébet, unokanővérem.

– Zakariás? Ó, őt jól ismerem! Nyáron azokba a hegyekbe megyek, mert a rétek gazdagok és szépek, és barátja vagyok az ő pásztorának. Amint tudom, hogy helyzetetek elrendeződött, elmegyek Zakariáshoz.

– Köszönöm, Illés!

– Semmi köszönet! Nagy megtiszteltetés számomra, szegény pásztor számára, hogy elmenjek, és hírül adjam a papnak: „Megszületett az Üdvözítő!”

– Nem. Azt mondd neki: „Mária, Názáretből, a te unokahúgod azt mondta, hogy Jézus megszületett, jöjj Betlehembe!”

– Így mondom majd.

– Isten fizesse meg. Gondolni fogok rád, mindnyájatokra... (M 3,106-107)

* * *

Mária éppen a Kis Jézust szoptatja, amikor Zakariás megérkezik. Már egy házban laknak, s a ház úrnője nyit ajtót Zakariásnak. Elvezeti őt egy ajtóhoz, amelyen bekopog, és utána tapintatosan visszavonul.

József örvendezve felkiált, amikor meglátja Zakariást. Betessékeli őt egy kis szobácskába, amely olyan, mint egy folyosó.

– Mária szoptatja a Gyermeket. Várj egy kissé! Foglalj helyet, mert fáradt vagy. – És helyet csinál vendégének, fekvőhelyén, majd melléje ül.

József a kis János iránt érdeklődik. Zakariás válaszol:

– Növekszik, virul, mint, egy kiscsikó. De most szenved kissé fogai miatt. Ezért nem akartuk elhozni. Nagyon hideg van. Ezért nem jött Erzsébet sem. Nem hagyhatta őt tej nélkül. Bánkódik miatta. De olyan rideg ez az évszak!

– Valóban, nagyon rideg – válaszolja József.

– Elmondtam neked az ember, akit hozzám küldtetek, hogy nem volt lakástok, amikor Ő megszületett. Ki tudja, mennyit kellett szenvednetek!

– Igen, nehéz volt. De félelmünk nagyobb volt, mint a nélkülözés. Attól féltünk, hogy árthat a Gyermeknek. Az első napokban ott kellett maradnunk. Semmink sem hiányzott, mert a pásztorok elvitték a jó hírt a betlehemieknek, és sokan jöttek ajándékokkal. De hiányzott egy ház, hiányzott a védelmet nyújtó szoba, egy ágy... és Jézus sokat sírt, főleg éjjel, a szél miatt, ami mindenütt befűjt. Raktam egy kis tüzet. De csak kicsit, mert a füst megköhögte a Gyermeket... és a hideg megmaradt. Két állat csak kis meleget ad, főleg ott, ahol minden oldalról bejön a levegő. Hiányzott a melegvíz fürdetéséhez, hiányzott a száraz fehérnemű a cseréhez. Ó, sokat szenvedett! És Máriának szenvedést okozott, hogy látta Őt szenvedni. Én pedig mindkettőjük szenvedésének láttára szenvedtem. Mária tejet adott neki és könnyeket, tejet és szeretetet... Most itt jobb a helyzetünk. Készítettem neki egy nagyon kényelmes

bölcsőt, és Mária kibélelte azt egy puha matraccal. De az Názáretben van! Ó, ha ott született volna, milyen más lenne!

– De a Krisztusnak Betlehemben kellett születnie! Megjövendölték.

Belép Mária, aki hallotta, hogy beszélnek. Fehér gyapjúruhában van. Karján a kis Jézus, aki elaludt, miután jóllakott tejjel. Fehér pólya burkolja.

Zakariás tiszteletteljesen feláll, és meghajol. Utána közelebb megy, és a legnagyobb tisztelet jelével nézi Jézust. Meghajolva áll, nem annyira azért, hogy jobban lássa, hanem hogy kifejezze tiszteletét. Mária felajánlja neki Jézust, és Zakariás átveszi Őt, oly imádással, mint ahogy egy szentségmutatót emelne fel. Valóban, az Áldozat van karjában, a már felajánlott Áldozat, aki beteljesíti azt, miután a szeretet és a megváltás táplálékául adja magát az embereknek.

Zakariás visszaadja Jézust Máriának. Mindnyájan leülnek, és Zakariás megismétli, miért nem jött el Erzsébet, és mily fájdalmas ez neki.

– Elkészítette ezekben a hónapokban a gyoölcsokat a te áldott Fiadnak. Elhoztam neked. A kocsiban vannak.

Kimegy, és visszatér egy nagy göngyöleggel és egy kisebbel. Kibontja azokat, és átadja ajándékait: egy puha ágytakarót, amelyet kézzel szöttek, gyapjúból, gyoölcsokat és kis ruhákat. A másik csomagból mézet, lisztet, olajat és almát vesz ki Mária számára, és Erzsébet által sült pogácsákat, és sok egyéb apróságot, amelyek beszélnek unokatestvérének anyai érzelmeiről a fiatal Anya iránt.

– Mondd meg Erzsébetnek, hogy hálás vagyok, és neked is nagyon köszönöm. Nagyon szívesen láttam volna őt viszont, de megértem helyzetét. És szerettem volna viszontlátni a kis Jánost is...

– Majd meglátjátok őt tavasszal. Eljövünk hozzátok.

– Názáret nagyon messze van – mondja József.

– Názáret? De itt kell maradnotok! A Messiásnak Betlehemben kell felnőnie! Az Dávid városa. A Magasságbeli ide vezetett titeket, Cézár akarata által, hogy Dávid földjén szülessék, Júdea szent földjén. Miért vinnétek Őt Názáretbe? Tudjátok, mennyire elítélik a júdeaiak a názáretieket! Maholnap ez a Gyermekek népének Üdvözítője lesz. Nincs szükség arra, hogy a főváros megvesse Királyát, mert olyan területről jön, amelyet az megvet. Tudjátok, akárcsak én is, hogy milyen szörszálhasogató a Nagytanács, és milyen megvetéssel kezeli az embereket a három vezető osztály... És azután, itt, a közelemben segíteni tudok valamennyire nemcsak anyagiakban, hanem erkölcsi támogatással és az Újszülöttnek a szolgálatával is. És amikor elérkezik az értelmi fejlettség korába, boldogan tanítom majd Őt, mint saját fiamat, hogy ezzel elérjem áldását, amikor megnő. Gondolnunk kell arra, hogy Ő nagy jövőre hivatott, és azért rendelkeznie kell a győzelemhez minden kártyával, hogy könnyen betölthesse szerepét, Ő bizonyára birtokában lesz a Bölcsességnek. De már pusztán az a tény, hogy egy pap a tanítómestere, megkönnyíti elfogadtatását a nehézkes farizeusok és írástudók részéről, és elősegíti küldetését.

Mária Józsefre néz, és József Máriára. A rózsás képű, alvó Gyermekek felett, aki minderről semmit sem tud, kölcsönösen kicserélik kérdő tekintetüket. Szomorúság fátyolozza be kérdéseiket. Mária kis házacskájára gondol, József pedig munkájára. Itt mindent újból kell kezdeni, egy olyan helyen, ahol néhány napja még nem ismerték őket. Itt nincs semmi azokból a kedves dolgokból, amelyeket oly nagy szeretettel készítettek elő a Gyermekek számára, és amiket ott hagytak.

És Mária megkérdi:

– De hogyan tegyük? Ott hagyunk mindent. József annyit dolgozott Jézusomért, nem kímélve a fáradságot és a pénzt. Éjjel dolgozott, hogy nappal mások számára dolgozhassék, és így elég pénze legyen, hogy megvehesse a legszebb fát, a legpuhább gyapjút, a legfehérebb vásznat, hogy mindent előkészíthessünk Jézusnak. Méhkasokat épített, és végül kőművesként

dolgozott, hogy máshogy ossza be a házat, s a konyhából szobát készített számomra, hogy ott tartózkodhassam addig, míg Jézus nagyobb lesz, és legyen benne hely az ágynak, mert Jézus velem lesz majd egészen addig, míg fel nem cseperedik.

– József elmehet, és elhozhatja, amit ott hagytatok.

– És hová tegyük? Tudod, Zakariás, hogy szegények vagyunk. Nincs másunk, mint a munka és a ház. Eddig ezek biztosították, hogy nem kellett éhezünk. De itt... talán találunk majd munkát. De mindig gondolnunk kell egy házra is. Ez a jó asszony nem adhat nekünk állandó szállást. És nem kívánhatok Józseftől többet annál, mint amit már értem tesz!

– Ó én! Miattam nem kell aggódnod! Én csak Mária fájdalmára gondolok, ha nem élhet názáreti otthonában...

Máriának két könnycsepp ül szemében.

– Úgy gondolom, hogy az a ház oly kedves számára, mint a Paradicsom, mert ott teljesült a csoda. Keveset beszélek, de nagyon sokat megérték. Ha nem ez lenne az ok, nem gyötrődnék. Kétszeres erővel dolgoznék. Erős vagyok és fiatal a kettőzött munkára. Én, ha Mária nem szenved nagyon... és ha te mondod, hogy így van rendjén... részemről... kész vagyok. Megteszem, ami neked jobbnak látszik. Elég, hogy Jézus számára hasznos legyen.

– És biztosan hasznos lesz. Gondolkodjatok rajta, és belátjátok!

– De azt is mondják, hogy a Messiást názáretinek fogják nevezni... – veti ellen Mária. (Vö. Mt 2,23. Bírák 13,5)

– Igaz. De legalább addig, míg felnő, tegyétek meg, hogy Júdeában növekedjék. Azt mondja a Próféta: „És te, Efráta Betlehemje, a legnagyobb leszel, mert tőled származik az Üdvözítő.” (Vö. Mik 5,2; Mt 2,6) Nem beszél Názáretről. Nem tudjuk, miért fogják Őt názáretinek nevezni. Az Ő földje ez.

– Te, a pap mondod ezt, és mi... és mi... fájdalommal hallgatunk... és azt mondjuk, igazad van. De milyen fájdalom!... Mikor látom majd meg azt a házat, ahol anyává lettem? – Mária csendesen sír.

* * *

Mária a következőket fűzte hozzá Zakariás látogatásához:

– Megmutatom most neked Józsefnek szentségét. Ő ember volt, azaz nem volt más segítsége lelkének, mint életszentsége. Én rendelkeztem Istennek minden ajándékával, szeplőtelen fogantatásom révén. Nem tudtam, hogy szeplőtelenül fogantattam. De ezek az ajándékok tevékenyek voltak lelkemben, és lelki erővel töltöttek el. Ő azonban nem volt szeplőtelenül fogantatott. Ránehezdedt az emberiségnek súlyos terhe, és neki azzal a teherrel kellett felemelkednie a tökéletesség magasságába. Ez állandóan fárasztotta minden képességét, mert el akart jutni a tökéletességre, hogy tessenek Istennek.

Ó, az én szent Jegyesem! Szent minden dologban, az élet legalacsonyabb dolgaiban is. Szent anyagi tisztasága által. Szent emberi becsületessége által. Szent türelme által, fáradhatatlansága által, mindig egyforma békéje által, szerénysége által, minden által. Életszentsége ragyog ebben az eseményben is. Egy pap azt mondja neki: „Jó, hogy itt telepedsz meg”, és ő, jóllehet tudja, mennyivel több fáradsággal jár ez, azt mondja: „Számomra ez semmi. Mária fájdalmára gondolok. Csak amiatt gyötrődöm. Nekem elég, ha hasznos lesz Jézus számára.” Jézus, Mária: akiket anyagi szeretettel szeret. Az én szent jegyesem nem szeretett mást a földön. És ez a szeretet szolgává tette.

Ez tette meg őt a keresztény családok, a munkások és sok más csoport pártfogójává. De nemcsak a haldoklók, a jegyesek, a munkások, hanem az Istennek szentelt egyének is pártfogójuknak kell, hogy tekintsék. Hol van a földön az az Isten szolgálatára szentelt egyén, bárki legyen is, aki annyira Isten szolgálatára szentelte magát, mint ő, elfogadva mindent, készségesen teljesítve mindent, vidám lélekkel, állhatatosan. Nem, nincs más ilyen.

Figyelj meg még egy-két dolgot. Zakariás pap. József nem. De figyelj csak meg, hogy az, aki nem pap, inkább rendelkezik az ég szellemével, mint a pap. Zakariás emberi módon gondolkodik, emberi módon értelmezi a Szentírást, és nem először teszi ezt, mert túlságosan hagyja vezetni magát a józan emberi észről. Ezért részesült büntetésben. De most ismét visszaesik, bár nem olyan súlyosan. Azt mondta János születését illetően: „Hogyan történhet ez, hiszen én öreg vagyok, és feleségem terméketlen?” (Vö. Lk 1,18) Most azt mondja: „Azért, hogy könnyebb legyen útja, a Krisztusnak itt kell felnőnie.” Azzal a beléje gyökerezett kevélységgel, amely még a jókban is megtalálható, azt gondolja, hogy ő hasznos tud lenni Jézus számára. Nem olyan módon akar hasznos lenni, mint József, szolgálva Őt, hanem azáltal, hogy tanítómesterévé teszi magát... Isten megbocsátotta ezt neki, jó szándéka miatt. De szükséges volt-e a Mesternek a mesterekre?

Én törekedtem megláttatni vele a világosságot a jövődölésekben. Ő azonban okosabbnak érezte magát nálam, és ezt a maga módján érezte is. Erősködhettem volna, és meggyőzhettem volna őt. De íme a második pont, amire fel akarom hívni figyelmedet, – tiszteltem benne a papi méltóságot, ha nem is tudását.

A pap, általában, mindig világosságban részesül az Istentől. Azt mondtam: „általában”. Ez a helyzet, amikor igazi pap. Nem a ruha teszi őt szentté, hanem a lélek. Azt, hogy valaki igazi pap-e, abból kell megítélni, hogy mi jön lelkéből. Mint Jézusom mondta, a lélekből jönnek a dolgok, amelyek megszentelnek, vagy megfertőznek, amelyek minden módon kialakítják egy egyénnek a cselekvésmódját. (Vö. Mt 15,11; 18-19; Mk 7,15) Azaz, amikor valaki igazi pap, általában minden esetben Isten sugalmazza. A többiek iránt, akik nem azok, gyakorolnunk kell a természetfeletti szeretetet, és imádkoznunk kell értük.

Az engedelmisség mindig üdvös. Akkor is, ha a tanács, amit kaptunk, nem teljesen tökéletes. Látod. Mi engedelmeskedtünk. És jó volt. Heródes csak Betlehemre és környékére korlátozta a kisdetek megölését. De a Sátán nemde megtehetette volna, hogy a haragnak ezt a hullámát másfelé is kiterjeszthette volna, és hasonló büntényre bírhatta volna rá Palesztína hatalmasait, hogy elnyomják a zsidók jövődjét Királyát? Megtehetette volna. Ez megtörténik majd Krisztus első idejében, amikor az ismételt csodák magára vonják a tömeg figyelmét és a hatalmasok tekintetét. De ha ez történt volna, akkor hogyan tudtunk volna a távoli Názáretből keresztül menni az egész Palesztinán, hogy elérjük Egyiptomot, az üldözött zsidókat befogadó földet, az üldözés közepette, a kisgyerekekkel? Sokkal könnyebb volt a menekülés Betlehemből, bár ez is ugyancsak fájdalmas volt. Az engedelmisség mindig üdvös. Ne felejtse el ezt! És a pap iránt tanúsított tisztelet mindig a keresztény neveletés jele.

Jaj – és Jézus mondta ezt – jaj a papoknak, akik elvesztik apostoli lángjukat! (Vö. Mt 5,13-16; Lk 12,49) Mert ők változtatják át és osztják szét az Igazi Kenyeret, aki az égből száll alá. És ez a kapcsolat szentekké teszi őket, amint a kehely is szent, még akkor is, ha ők maguk nem szentek. Majd felelnek azért Istennek! Ti tekintsétek őket ilyeneknek, és mással ne törődjétek! Ne kívánjatok többet, mint Uratok, Jézus, aki az ő parancsukra elhagyja az eget, és leszáll, hogy ők kezükkel felmutassák Őt. Tanuljatok tőle! És ha vakok, süketek, ha béna is a lelkük, ha beteg gondolkozásmódjuk, ha leprások is a bűnöktől, amelyek nagyon ellenkeznek küldetésükkel, ha sírban fekvő Lázárok is, hívjátok Jézust, hogy Ő gyógyítsa meg, támassza fel őket.

Hívjátok Őt imáitokkal, szenvedéseitekkel, ti áldozati lelkek! Aki megment egy lelket, az saját lelkének biztosítja a mennyet. De aki egy pap lelkét menti meg, az nagyon sok lelket üdvözít, mert minden szent pap olyan, mint egy háló, amely Istenhez vonzza a lelkeket. És egy pap megmentése, azaz megszentelése, újból való megszentelése, felér egy titokzatos háló megszövésével. Minden zsákmánya fényleni fog örök koronákon! (M 3,109-115)

Jézus, amikor Lázár birtokán ünnepelve születésnapját, beszámolt a történekről az apostoloknak és a jelenlevő, hajdani betlehemi pásztoroknak, az egyik pásztor megjegyezte:

– Legnagyobb fájdalomunk volt, hogy nem voltál többé velünk, és nem tudunk rólad. Még Zakariás se tudott. Utolsó reményünk. Utána semmi.

– Uram, miért nem vigasztaltad meg szolgálódat? – kérdi Fülöp.

– Kérded, miért? Mert az óvatosság ezt kívánta. Látod, hogy még Zakariás, akinek lelki képzése teljessé vált ez után az óra után, se akarta fellebbenteni a fátylat. Zakariás...

– De azt mondtad nekünk, hogy ő gondoskodott a pásztorokról. És akkor ő miért nem mondta meg, először nekik, utána neked, hogy az egyik keresse a Másikat?

– Zakariás egész emberségében igaz volt. Némaságának kilenc hónapja alatt csökkent benne az emberi, és növekedett igazsága; tökéletesedett a János születését követő hónapokban, de akkor vált igaz lélekké, amikor Isten megcáfolta az ő emberi büszkeségét. Azt mondta: „Én, Isten papja mondom, hogy az Üdvözítőnek Betlehembben kell élnie.” És Isten megmutatta neki, hogy ha az ítéletet nem világítja meg Isten, szegényes ítélet az, még akkor is, ha papé. A rettenetes napok alatt a gondolat: „Megölhettem volna Jézust beszédemmel”, azzá az igazsá tette Zakariást, aki most várakozva nyugszik a Paradicsomban. Az igazság megtanította őt az óvatosságra és a szeretetre. A pásztorok iránt szeretetre, a világ iránt óvatosságra, mert annak nem volt szabad tudnia Krisztusról. Amikor hazánkba visszatértünk, Názáretbe mentünk, és ugyanabból az óvatosságból elkerültük Hebront és Betlehemet, és a tengerparton tértünk vissza Galileába. Még akkor sem láthattam Zakariást, amikor nagykorúvá váltam, s amikor ugyanazon szertartás után Zakariás megvált fiától.

Isten örködött felette, Isten tette próbára, Isten gondoskodott róla, Isten tökéletesítette. Isten birtoklása erőt is jelent, nemcsak örömet. És erős volt szeretett atyám és lelkemnek és testemnek Anyja. Még a megengedett is tilos volt, mert a titok árnyékba borította a Gyermekek Messiást. Ez megmagyarázza sokak számára, akik nem fogják fel a szomorúság kettős okát, amikor három napig elvesztettek engem. Az Anya és az apa szeretete az elveszett Gyermekek illetőleg; félelmük, hogy nem őrizték eléggé, és esetleg idő előtt felismerték a Messiást; a rettegés, hogy nem vigyáztak eléggé a világ Üdvösségére és Isten nagy ajándékára. Ez volt indítóoka a szokatlan felkiáltásnak: „Fiam, miért tetted ezt velünk? Atyád és én aggódva kerestünk téged.” Atyád, Anyád... A fátyol, amit a Megtestesült Isten ragyogására borítottak. És a megnyugtató válasz: „Miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy Atyám dolgaiban kell tevékenykednem?” A Kegyelemmel Teljes megértette, és szívébe rejtette ezt a választ, ami ezt jelentette: „Ne féljete! Kicsiny vagyok, gyermek. De ha növekszem is emberségem szerint, természetben, bölcsességben és kedvességben az emberek előtt, én vagyok a Tökéletes, amennyiben az Atya Fia vagyok, és azért tökéletesen tudok viselkedni, szolgálva az Atyát, felragyogtatva a fényt, szolgálva Istent, megőrizve neki az Üdvözítőt.” Így tettem egészen tavalyig.

Most elérkezett az idő. A fátylak eltűnnek. És József fia megmutatkozik saját természetében: a Jó Hír Messiása, az Üdvözítő, a Megváltó, a jövő Királya.

– És többé nem láttad Jánost?

– Csak a Jordánnál, Jánosom, amikor meg akartam keresztelkedni.

– Így nem tudták, amit Zakariás tett ezek javára?

– Mondtam neked: az ártatlanok vérfürdője után az igazakból szentek lesznek, az emberekből pedig igazak. Csak az ördögök maradnak annak, akik voltak. Zakariás megtanulta a megszentelődést alázatosan, szeretettel, körültekintéssel, hallgatással. (M 6,247-249)

Jézus megkeresztelkedése

A síkságon nincsenek városok, sem megművelt földek. Itt-ott látni egy ritka növénycsoportot, a földmélyedésekben, ahol nem oly száraz a talaj, mint másutt.

Egy alacsony partú folyó folydogál lassan északról dél felé. Oly lassú a folyása, hogy majdnem állóvíznek látszik. A víz nem mély, le lehet látni a meder aljára. Talán egy méteres, másfél méteres lehet a mélysége. Szélessége kb. 20 méter. A víz kék színű, kivéve a part közelében, ahol zöldes a növényzettől.

A távolban dombok hullámzanak. A folyó egyik partján sok, különféle ruhába öltözött ember látható. Egyesek szegényeknek, mások gazdagoknak látszanak, s vannak köztük farizeusok is, akiket fel lehet ismerni ruhájuk díszeiről.

Az emberek között, egy sziklán állva, beszél a Keresztelő. Szavait ugyancsak nem lehet szelídeknek mondani. Jézus „a mennydörgés fiainak” nevezte Jakabot és Jánost. A Keresztelő azonban még inkább megérdemli, hogy villámcsapásnak, lavinának, földrengésnek nevezzék, oly heves és szigorú a beszédmódja és gesztikulálása.

A Messiást jelenti be, és buzdítja az embereket, hogy készítsék elő szívüket eljövételére, eltávolítva belőle az akadályokat, és egyenessé téve gondolkozásukat. Szavai érdesek. Az Előfutár keze nem oly gyengéden érinti a szív sebeit, mint Jézusé. Ő olyan, mint az orvos, aki csupaszra vetkőztet, és könyörtelenül kutat és vág. Szavait az Evangéliumok jól megőrizték, azért itt nem ismétlem meg.

Miközben beszél, a folyó partján haladó ösvényen Jézus közeledik. Egyedül van. Lassan jön, János háta mögött. Nem okoz zajt, s közben hallgatja a puszta Vezeklőjének dörgő szavait. Jézus olyannak tűnik, mint egy a sok közül, akik Jánoshoz jönnek, hogy megkeresztelkedjenek, és megtisztulva felkészüljenek a Messiás eljövételére. Semmi sem különbözteti meg Őt másoktól. Egyszerű férfinak látszik ruhája szerint, de úrnak, testtartása és szépsége révén, azonban semmi isteni jel nem különbözteti meg Őt a tömegetől.

De azt mondhatnánk, hogy János megérzi a rendkívüli lelkeség kiáradását. Megfordul, és azonnal felfedezi, honnan árad ki az. Gyorsan leszáll a szikláról, amely szószeke volt, és Jézus felé siet, aki megállt néhány méterrel az emberek csoportja mögött, és egy fa törzséhez támaszkodik.

Jézus és János egy pillanatig egymást nézik. Jézus kedves arcával, égszínkép szemével, János szigorú, fekete, villámló szemekkel. A két arc egymás teljes ellentéte. Mindketten magas termetűek – egyedül ebben hasonlítanak egymáshoz – de minden egyébben teljesen különbözők. Jézus szőke, hosszú haja rendezett, arca elefántcsontszínű, szeme kék, ruhája egyszerű, de méltóságteljes. János borzas, fekete haja vállára omlik, nem egyformán hosszán, fekete szakálla szinte egész arcát elfedi, de nem annyira, hogy ne látszana beesett arcán a böjtölés. Fekete szeme lázban ég, bőrét a nap bronzszínűvé változtatta. Sűrű szőr fedi félmeztelen testét, amelynek tevébőr öltözetét egy öv tartja derekánál. Vadembernek látszik, egy angyal mellett.

János, miután mélyreható szemmel vizsgálta Jézust, felkiált:

– Íme, az Isten Báránya! Hogyan lehet, hogy Uram hozzám jön?

Jézus nyugodtan válaszol:

– Azért, hogy eleget tegyek a bűnbánat szertartásának.

– Soha, Uram! Nekem kell hozzád jönnöm, hogy te megszentelj, és te jössz hozzám?

Jézus az előtte meghajolva álló János fejére teszi kezét:

– Engedd, hogy az történjék; amit akarok, hogy eleget tegyünk minden igazságnak, és szertartásod egy magasabb rendű titok kezdetévé váljék, és kihirdesse az embereknek, hogy az Áldozat a világon van.

János könnyes szemekkel néz rá, és előtte megy a folyóhoz, ahol Jézus leveszi köpenyét és tunikáját, úgyhogy csak rövid nadrágja marad rajta, és utána leszáll a vízbe, ahol János már várja, hogy megkeresztelje Őt. A folyó vizéből önt a fejére, valami kagylónak, vagy kiszáritott fél töknek látszó edényből.

Jézus valóban a Bárány. Bárány, fehér testével, szerény viselkedésével és szelíd tekintetével.

Miközben Jézus kijön a folyóból, és felöltözik, imába merülve, János rámutat a tömeg előtt, és tanúságot tesz arról, hogy felismerte ŐT a jelről, amelyet Isten Lelke adott meg neki, és amely csalatkozhatatlanul jelzi, hogy Ő a Megváltó.

* * *

Jézus a következő magyarázatot fűzte a látomáshoz:

– Jánosnak nem volt szüksége a jelre önmaga részére. Az ő lelke már előre megszentelődött anyja méhében, és rendelkezett azzal a természetfeletti értelemmel, amelyet mindenki megkapott volna, ha Ádám nem vétkezett volna.

Ha az ember megmaradt volna a kegyelemben, az ártatlanságban, a Teremtőjéhez való hűségben, akkor meglátta volna Istent a külsőségek mögött. A Teremtés könyve elmondja, hogy az Úristen barátságosan beszélgetett az ártatlan emberrel, és az ember nem félt hangjától, hanem csalatkozhatatlanul felismerte. Ez volt az ember rendeltetése: hogy lássa, és megértse Istent, mint ahogy egy gyermek látja, és megérti szülőjét. Utána jött a bűn, és az ember többé nem mert Istenre tekinteni, többé nem volt képes látni és megérteni Istent. És mind kevésbé képes erre.

De János, az én unokatestvérem megtisztult a bűntől, amikor a Kegyelemmel Teljes szeretettel lehajolt, és átölelte a magtalan méhében akkor már termékeny Erzsébetet. A kised ugrott egyet örömeiben anyja méhében, amikor megérezte, hogy lehull lelkéről a bűn kérge, mint ahogy a var leesik a meggyógyult sebről. A Szentlélek, aki Máriát az Üdvözítő Anyjává tette, Márián keresztül elkezdte üdvözítő művét. Mária hordozta a megtestesült Üdvösséget e fölött a születendő gyermek fölött, akinek rendeltetése az volt, hogy nem annyira a vérségi kötelék révén egyesüljön velem, mint inkább a küldetése által, amely olyanná tett minket, mint ahogy az ajak formálja a szavakat. János az ajak, én a Szó. Ő az Evangélium Előhírnöke, és sorsa a vértanúság. Én tökéletesítettem isteni tökéletességemmel az Evangéliumot, amelyet János vezetett be, és a vértanúságot Isten Törvényének védelme miatt.

Jánosnak semmiféle jelre sem volt szüksége. De a többiek nehéz felfogása miatt szükség volt a jelre. Mire alapíthatta volna János kijelentését, ha nem egy letagadhatatlan bizonyítékra, amelyet a lassú felfogásúak szeme és a nehéz felfogásúak füle felfogott?

Nekem sem volt szükségem a keresztségre. De az Úr bölcsessége úgy ítélte, hogy ez legyen a találkozás ideje és módja. És kihívta Jánost pusztabeli barlangjából, engem pedig otthonomból, és egyesített minket ebben az órában, hogy megnyissa felettem az eget, és leszálljon rám Ő maga, az isteni Galamb. Rám, aki majd ezzel a Galambbal fogom megkeresztelni az embereket. Fölöttük is el fog hangzani majd a még hatalmasabb szó, amely nem angyaltól, hanem Atyámtól jön: „Íme, az én kedves Fiam, akiben kedvem telik.” Azért, hogy az emberek ne mentegethessék magukat, és ne kételkedhessenek abban, hogy követniük kell-e engem vagy sem. (E 1,18-21)

* * *

Negyvennapos böjtje után a Jordán mellett Jézus találkozik Jánossal, aki bemutatkozik neki:

– János, Zebedeus fia vagyok, és ez Jakab, a testvérem. Galileából vagyunk, halászok. De János tanítványai is vagyunk. Ő beszélt nekünk az életről, és mi hallgattuk őt, mert követni akartuk Istent, és bűnbánattal ki akartuk érdemelni bocsánatát, előkészítve a jövő Messziás útját szívünkben. Te vagy az. János mondta, mert látta a rajtad nyugvó Galamb jelét. Azt mondta nekünk: „Íme, az Isten Báránya!” Én azt mondom neked: Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit, adj nekünk békét, mert többé nincs, aki vezessen minket, és lelkünket kételyek gyötrik.

– Hol van János?

– Heródes elfogatta. Machaerus börtönében van. Övéi közül a leghűségesebbek megpróbálták kiszabadítani, de nem sikerült nekik. Visszatértünk ide. Engedd, hogy veled jöjjünk, Mester! Mutasd meg, hol lakol!

– Jöjjetek! De tudjátok, mit kértek? Aki engem követ, annak mindent el kell hagynia: otthonát, szüleit, gondolkozásmódját és még életét is... Az én tanításom még szigorúbb, mint Jánosé, mert még a neheztelést is tiltja. Nem annyira a külsővel törődik, mint inkább a bensővel. Ujjá kell születnetek, ha az enyéim akartok lenni. Ezt akarjátok? (E 4,129-130)

Jézus Hebronban

Jézus Jánossal, Simonnal és a kerióti Júdással körutat tesz Júdeában. Elmennek Hebronba is, mert Jézus tiszteletét akarja tenni Zakariás és Erzsébet sírjánál. Vele van Illés is, az egyik volt betlehemi pásztor, nyájával együtt, amelyet éppen Hebron környékén legeltetett, amikor Jézus rátalált. Illés beszámol Jézusnak a többi betlehemi pásztor sorsáról. (Lásd Bp 11-12) Elüldözték őket Betlehemből.

– Hogyan tudtatok, főleg Jonatán, Jónás, Dániel és Benjamin ilyen munkát találni? – kérdi Jézus.

– Emlékeztem Zakariásra, rokonodra... Anyád hozzá küldött. Amikor menekültekként éltünk Júdea szakadékaiban, látkozva mindenkitől, őhöz vezettem őket. Jó volt. Menedéket adott nekünk és ennivalót. Gazdát kerestt számunkra. Megtette, amit tudott. Én már Anna nyáját a heródiánushoz vittem, és vele maradtam. Amikor a Keresztelő férfivá nőtt, és prédikálni kezdett, Simeon, János és Tóbiás csatlakoztak hozzá.

– De most a Keresztelő fogságban van.

– Igen. És örködnek Machaerus közelében, néhány birkával, hogy ne keltsenek gyanút. A juhokat egy gazdag ember, a te rokonodnak, Jánosnak tanítványa adta nekik...

– És hová temették Sámuel és Józsefet?

– Sámuel Hebronban. Zakariás szolgálatában maradt. Józsefnek nincs sírja, Uram. Elégették, házával együtt. (Bp 12)

János, aki valamivel a többiek előtt megy, látja meg először Hebron házait.

– Ez Hebron – mondja Illés. – Két folyó között emelkedik. Látod, Mester? Az a ház, a fák között, amelyik kissé magasabb a többiekénél? Az Zakariás háza.

– Siessünk!

Gyorsan teszik meg az út utolsó részét, és belépnek a városba. Elérik a házakat. Az emberek nézik őket és a bárányokat.

– Ó, máshogy néz ki! Itt volt a kapu! – mondja Illés. – Most a kapu helyén egy vasajtó van, amin nem lehet belátni. és a kerítést is magasabbra építették, hogy ne lássanak át rajta az emberek.

Talán hátul nyitva lesz. Menjünk! – Körülmennek a nagy téglalap alakú kerten, de a fal egyforma mindenütt.

– Nemrég készült a fal – mondja János, megfigyelve azt. – Nincs rajta egy karcolás sem, és a földön még meszes darabok hevernek.

– Nem látom még a sírt sem... Az erdő közelében volt. Most az erdő a falon kívül van... és úgy látszik, mindenkire tartozik. Tűzifát gyűjtenek benne. – Illés zavarban van.

Egy öreg favágó, aki alacsony, de erős, figyel a csoportot. Abbahagyja egy kivágott fa törzsének fűrészelését, és a csoport felé megy.

– Kit kerestek?

– Be szeretnénk lépni a házba, hogy imádkozzunk Zakariás sírjánál.

– Nincs már itt a sír. Nem tudjátok? Kik vagytok?

– Én a pásztor Sámuel barátja vagyok. Ő...

– Nem szükséges megmondani, Illés – mondja Jézus, és Illés elhallgat.

– Ah, Sámuel!... Értem! De mióta János, Zakariás fia börtönben van, a ház már nem az övé. Ez szerencsétlenség, mert ő birtokának minden hasznát Hebron szegényeinek adta. Egy napon eljött Heródes egyik udvari embere, kidobta Joelt, lepecsételt mindent, és utána visszatért kőművesekkel, és elkezdte felemelni a falat... Ott, a sarokban volt a sír. Nem akarta, hogy ott legyen... Egy reggel lerombolva találtuk, a csontokat pedig mindenfelé szétszórva... Összeszedtük, amennyire tudtuk... Most egyetlen koporsóban vannak... És Zakariás pap házában, az a szennyes, a szeretőit tartja. Jelenleg egy római színésznő van itt. Ezért emelte

feljebb a falat. Nem akarta, hogy lássák őket... A pap háza bordélyház! A csoda és az Előfutár háza! Mert egészen biztosan János az Előfutár, hacsak nem ő maga a Messiás. És mennyit zaklattak minket a Keresztelő miatt! De ő a mi nagy emberünk! Igazán nagy! Már születése is csodálatos volt. Erzsébet, aki öreg volt, mint egy kiszáradt ág, oly termékenyvé vált, mint egy almafa márciusban. Ez volt az első csoda. Utána eljött unokatestvére, aki szent volt, hogy szolgáljon neki, és megoldja a pap nyelvét. Máriának hívták. Emlékszem rá. Pedig nagyon ritkán láttuk őt. Hogyan történt, nem tudom. Azt mondják, azért, hogy boldoggá tegye Erzsébetet, a néma száját méhére tetette, vagy pedig a szájába nyúlt ujjával. Nem tudom. De biztos, hogy kilenc hónapos hallgatás után, Zakariás beszélt, dicsérve az Urat, és azt mondta, hogy itt van a Messiás. Nem magyarázta meg jobban. De feleségem azt erősíti, hogy ő ott volt azon a napon, amikor Zakariás, az Urat dicsérve, azt mondta, hogy fia előtte fog járni. Én most azt mondom: nem úgy van, amint az emberek hiszik. János a Messiás, és az Úr előtt jár, mint Ábrahám Isten előtt. Íme! Nemde igazam van?

– Igazad van, amennyiben ez a Keresztelő lelkére vonatkozik, amely mindig Isten előtt jár. De nincs igazad a Messiást illetően.

– Rendben van. Az asszony, aki azt mondta, hogy ő Isten Fiának az Anyja – ezt mondta Sámuel – nem volt valójában az? Él még?

– Az volt. A Messiás megszületett, megelőzve az által, aki a pusztában felemelte szavát, amint a próféta mondja.

– Te vagy az első, aki ezt állítod. János, az utolsó alkalommal, amikor Joel elvitt neki egy báránybőrt, amint minden évben tette, a tél beállta előtt, jóllehet érdeklődött a Messiás felől, nem mondta neki: „Itt van.” Amikor majd ő azt mondja...

– Ember: én János tanítványa voltam, és hallottam őt, amint azt mondta: „Íme, az Isten Báránya”, és rámutatott... – mondja János.

– Nem, nem. Ő a Bárány. Igazi Bárány, aki magától nőtt föl, szinte anélkül, hogy anyjára vagy apjára szorult volna. Amint a Törvény fiává vált, elszigetelte magát a hegyek barlangjaiban, amelyek a pusztára néznek, és ott nőtt föl, Istennel beszélgetve. Erzsébet és Zakariás meghaltak, és ő nem jött el. Számára Isten volt az atya és az anya. Nincs nála nagyobb szent. Kérdezzétek meg az egész Hebront! Sámuel azt mondta, de a betlehemieknek igazuk volt. Isten szentje János.

– Ha valaki azt mondaná neked: „Én vagyok a Messiás”, mit mondanál te? – kérdi Jézus.

– Káromlónak nevezném, és kövekkel dobálva elűzném.

– És ha egy csodát tenne, bizonyítva, hogy ő az?

– Azt mondanám, „ördögtől megszállott”. A Messiás akkor jön majd el, amikor János kinyilvánítja őt önmagában. Ezért gyűlöli őt Heródes, és ez a bizonyíték. Ő, a ravasz, tudja, hogy János a Messiás.

– Nem Betlehembben született.

– De amikor kiszabadul, miután kinyilvánítja, hogy hamarosan eljön, ezt Betlehembben nyilvánítja ki. Betlehem is erre vár. De... ha van hozzá merszed, menj, és beszélj a betlehemieknek egy másik Messiásról... és majd meglátod!

– Van zsinagógátok?

– Igen. Kétszáz lépésnyire, ezen az úton. Nem tévesztheted el. Annak közelében van a megszenteltelenítettek koporsója.

– Isten veled. És világosítson meg az Úr!

Elmennek. A ház előtt befordulnak.

A kapuban egy fiatal, kihívó öltözetű gyönyörű nő áll.

– Uram, be akarsz jönni a házba? Lépj be!

Jézus szigorúan néz rá, mint egy bíró, de semmit sem szól. Megszólal ellenben Júdás, akit ebben mindenki támogat:

– Tűnj el, te szégyentelen! Ne gyalázz meg minket leheleteddel, nőtény kutya!

A nő vérvörös lesz, és lehajtja fejét. Már éppen el akar tűnni, zavartan, mert gúnyolják az utcagyerekek és az arra járók.

– Ki olyan tiszta, hogy elmondhatja magáról: „Én sohasem kívántam meg az Évától fölkinált almát?” – mondja szigorúan Jézus, majd hozzáteszi: „Mutassátok meg nekem, és én szentként fogom tisztelni! Nincs ilyen köztetek? Akkor, ha nem megvetésből, hanem gyengeségből tartózkodtok tőle, húzódjatok vissza! Nem kényszerítem egyenlőtlen harcra a gyengéket. Asszony! Szeretnék belépni. Ez a ház egyik rokonomé volt. Számomra kedves.

– Lépj be, Uram, ha nem undorodsz tőlem!

– Hagyd nyitva az ajtót, hogy a világ belásson, és ne zúgolódjék...

Jézus komolyan, ünnepélyesen lép be. Az asszony lenyűgözve hajlik meg előtte, és mozdulni sem mer. De a tömeg csípős megjegyzései vérig sértik. Futva a kert végébe menekül, miközben Jézus a házba vezető lépcső aljához megy. Bepillant a félig nyitott ajtókon, de nem megy be. Utána oda megy, ahol a sírbolt volt, s ahol most egy kis pogány templomféle áll.

– Az igazak csontjai, kiszáradva és szétszórva is a tisztulás balzsamát gyöngyözik, és az örök élet magvait hintik szét. Békesség az elhunytaknak, akik a jó szerint éltek! Békesség a tisztáknak, akik az Úrban alszanak! Békesség mindazoknak, akik szenvedtek, de a bűnt nem akarták megismerni! Béke a világ és az ég igazi nagyjainak! Béke!

Az asszony a mögött a sövény mellett haladva, ahová behúzódott, utoléri.

– Uram!

– Asszony!?

– Mi a neved, Uram?

– Jézus.

– Sose hallottam rólad. Római vagyok Színésznő és táncosnő. Nem vagyok jártas másban, csak az érzékiségben. Mit jelent a neved? Az én nevem Aglae, és... és azt jelenti: bűn!

– Az én nevem azt jelenti: Üdvözítő.

– Hogyan üdvözítesz? És kit?

– Azt, akiben megvan a jó akarat a szabaduláshoz. Azzal szabadítok meg, hogy megtanítom, miként kell tisztának lennie, vállalnia a fájdalmat a tisztességért, a jóért, minden áron... – Jézus keserűség nélkül beszél, de nem fordul a nő felé.

– Én elveszett vagyok!

– Én az vagyok, aki az elveszetteket keresi...

– Halott vagyok.

– Én az vagyok, aki Életet ad.

– Én szennyes és hazug vagyok.

– Én a Tisztaság és az Igazság vagyok.

– Jóság is vagy. Te, aki nem nézel rám, nem érintesz meg, nem taposol rám. Könyörülj rajtam!

– Először te légy könyörülettel magad iránt, a lelked iránt!

– Mi a lélek?

– A lélek az, ami Istenhez teszi hasonlóvá az embert, és nem az állathoz. A bűn, a véték megöli a lelket, s amikor meg van ölve, az ember visszataszító állattá válik.

– Láthatlak még?

– Aki keres engem, megtalál.

– Hol laksz?

– Ahol orvosra és orvosságra van szüksége a szíveknek, hogy újra tisztességesek legyenek.

– Akkor... nem látlak többé... Én ott lakom, ahol nem akarnak orvost, orvosságot és tisztességet.

– Semmi sem akadályoz, hogy oda gyere, ahol én vagyok. Nevemet hangosan hirdetik majd az utakon, és hozzád is eljut. Isten veled!

– Isten veled, Uram! Engedd meg, hogy Jézusnak szólítsalak. Ó, nem bizalmaskodásból!... Hanem azért, hogy belém jusson egy kis üdvösség. Aglae vagyok, emlékezz rám!

– Emlékezni fogok. Isten veled!

A nő a kert végében marad. Jézus komoly arccal távozik. Látja a tanítványok arcán a megdöbbenést, a hebronbeliekén pedig a tartózkodást. Egy szolga bezárja a kaput.

Jézus végighalad az utcán. Kopogtat a zsinagógán. Egy gyűlölettel teli öreg néz ki. Megszólalni se engedi Jézust:

– A zsinagógába, erre a szent helyre tilos belépnie annak, aki utcanőkkel tárgyal! Távozz!

Jézus szó nélkül sarkon fordul, és továbbmegy az úton. Övéi mögötte haladnak, amíg ki nem érnek Hebronból. Ott aztán beszélni kezdenek.

– Dehát te akartad, Mester! – mondja Júdás. – Egy kéjné!

– Júdás, bizony mondom neked, felül fog múlni téged. Most pedig te, aki korholsz engem, mit mondasz a júdeaiakról? Júdea legszentebb helyein kigúnyoltak és elűztek minket... De így van. Eljön majd az idő, amikor Szamaria és a pogányok imádni fogják az Igaz Istent, és az Úr népe pedig szennyes lesz a vértől és egy gaztettől... egy büntényétől, amelyhez viszonyítva a kéjnök bűne, – akik eladják testüket és lelküket – csekélység lesz. Nem imádkozhattam rokonaim és az igaz Sámuel csontjai felett. De nem számít! Pihenjete, szent csontok, ujjongjatok lelkek, akik azokban laktatok! Közel van az első feltámadás! Azután eljön majd a nap, amelyen mint az Úr szolgálóinak lelkét mutatnak meg titeket az angyaloknak.

(2-227)

* * *

Miután Jézus elment tanítványaival Júdás szülővárosába, Keriotba (Jd 2,51-61), ismét felkeresi Illést és Izsákot (Jd 2,61-63), akik elmondják, hogy Aglae átadott nekik néhány ékszert Jézus szegényei számára, „hogy megemlékezzék rólam” – mondta. Lásd részletesen a fenti helyen. Később Aglae teljesen megtér. Lásd T 27-31, A 11-22, M 7,278-289.

János kiszabadul

Amikor Jézus megérkezik a jerikói gázlóhoz, József, egy volt betlehemi pásztor fia, már ott várja Őt három másik volt betlehemi pásztorral, akik a Keresztelőhöz szegődtek, mint tanítványai: Jánossal, Mátyással és Simeonnal. Amikor meglátják Jézust, gyorsan feléje mennek.

– Én nem merek... Hogyan üdvözljem?

– Ó, annyira jó! Mondd neki: „Béke veled!” Ő is mindig így üdvözl.

– Ő igen... de mi...

– És én ki vagyok? Még csak első imádói közé sem tartozom, és mégis annyira szeret... ó, szeret!

– Melyik Ő?

– Az, aki a legmagasabb, és szőke.

– Beszéljünk neki a Keresztelőről, Mátyás?

– Ó, igen!

– Nem fogja azt gondolni, hogy többre tartjuk nála?

– Egyáltalán nem, Simeon. Ha Ő a Messiás, látja szíveteket, és látja, hogy a Keresztelőben is Őt kerestük.

– Igazad van.

A két csoport már csak néhány méterre van egymástól. Jézus már mosolyog, leírhatatlan mosolyával. József még gyorsabban megy. A juhok is ügetni kezdenek a pásztorok ösztökélésére.

– Béke veletek – mondja Jézus, kitérve karját, mintha át akarná ölelni őket. És hozzáteszi: – Béke veled, Simeon, János és Mátyás, híveim, és Jánosnak, a Prófétának a hívei! Béke veled, József. – megsókolja arcát. A másik három már térden áll.

– Jöjjetek, barátaim! Ez alatt a fa alatt, a folyóparton beszéljünk!

Lemennek oda, és Jézus leül egy kiugró gyökerre, a többiek pedig a földre. Jézus mosolyogva néz egyikükről a másikra:

– Engedjétek, hogy megismerjem arcotokat! Lelketeket már ismerem, mint az igazakét, akik a jót követik és szeretik akkor is, ha a világ szerint az nem hasznos. Üdvözlöt hozok nektek Izsáktól, Illéstől és Lévitől. És egy másik üdvözlöt: Anyámtól. Van-e valami híretek a Keresztelőről?

– Még fogságban van. És szívünk remeg érte, mert egy kegyetlen ember kezében van, akin egy pokoli lény uralkodik, és romlott udvarral van körülvéve. Mi szeretjük őt... Te tudod, hogy szeretjük, és hogy megérdemli szeretetünket. Miután te elhagytad Betlehemet, ránk lesújtottak az emberek. De az ő gyűlöletüknél is jobban elszomorított, leverte minket az, hogy elvesztettünk téged. Olyanok voltunk, mint a széltől tépett fák. Miután hosszú éveken keresztül szenvedtünk, mint az, akinek összevarták szemhéját, és keresi a napot, de nem láthatja meg, azért sem, mert börtönbe van zárva, de ha nem látja is, érzi melegét a testén, úgy éreztük, hogy a Keresztelő volt Istennek az az embere, akit a próféták megjövendöltek, és hozzá mentünk. Azt mondtuk: „Ha a Keresztelő megelőzi Őt, akkor, ha mi a Keresztelőhöz megyünk, megtaláljuk Őt.” Mert, Uram, te voltál az, akit kerestünk.

– Tudom. És megtaláltatok. Veletek vagyok.

– József mondta, hogy te eljöttél a Keresztelőhöz. Mi nem voltunk ott azon a napon. Talán elküldött minket valahová. Neki szolgáltunk, a lelkek ügyében, amint kérte, oly szeretettel, amily szeretettel hallgattuk őt, mert jóllehet szigorú volt, mert ő nem volt az, aki te, az Ige, vagy, de mindig Isten szavait továbbította.

– Tudom. És ezt az embert nem ismeritek? – s Jánosra mutat.

– Láttuk őt más galileaiakkal, a Keresztelőhöz leghűségesebbek között. Ha nem tévedünk, Jánosnak hívnak, akiről azt szokta mondani nekünk, legbensőségesebb tanítványainak: „Íme, én vagyok az első, ő az utolsó. Később ő lesz az első és én az utolsó.” Sose értettük meg, mit akart ezzel mondani.

Jézus János felé fordul, aki baloldalán ül, és szívére vonja, még inkább sugározva a mosolytól, és megmagyarázza: „Azt akarta mondani, hogy ő volt az első, aki azt mondta: 'Íme, a Bárány!', és hogy ez lesz az utolsó az Emberfia barátai között, aki beszélni fog a tömegnek a Bárányról. De a Bárány szívében ez az első, mert mindenkinél kedvesebb számára.” Ezt akarta mondani. De amikor meglátjátok majd a Keresztelőt – még látjátok majd őt, és szolgáltok neki addig, míg a kijelölt idő el nem érkezik, mondjátok meg neki, hogy ő nem az utolsó Krisztus szívében. Nem annyira vérrokonsága, mint inkább életszentsége miatt, egyformán szereti őt ezzel. És ne felejtsetek el: ha a szent, alázatosságában, „utolsónak” nevezi is magát, Isten Igéje kijelenti, hogy ő társa az általam szeretett tanítványnak. Mondjátok meg neki, hogy azért szeretem ezt, mert az ő nevét viseli, és mert benne megtalálom a Keresztelő jeleit, aki előkészíti a lelkeket Krisztus számára.

– Megmondjuk... De látjuk még őt?

– Látni fogjátok.

– Igen. Heródes nem meri megölni, mert fél a néptől, és abban az udvarban, amely tele van kapzsisággal és romlottsággal, könnyű lenne kiszabadítani őt, ha sok pénzünk lenne. De... jóllehet már van bőven – mert barátai adtak – még sok hiányzik. És mi nagyon félünk, hogy nem érkezünk meg idejében... és őt megölik.

– Mit gondoltok, mennyi hiányzik még kiváltásához?

– Nem kiváltásához, Uram. Heródiás nagyon gyűlöli őt, és ő nagyon uralkodik Heródes felett ahhoz, hogy kiváltására gondolhatnánk. De... Machaerusban gyűltek össze, úgy gondolom, az ország összes kapzsjai. Mindnyájan mulatni akarnak, nagyzolni kívánnak, a miniszterektől kezdve, a szolgálókig. És hogy ezt meg tudják tenni, pénzre van szükségük. Már találtunk is valakit, aki jó nagy összegért kiengedné a Keresztelőt. Talán Heródes is ezt kívánja, mert fél. Nem másért. Fél a néptől, és fél feleségétől. Így a nép meg lenne elégedve, és felesége nem vádolhatná azzal, hogy kiábrándította.

– És mennyit kér ez az egyén?

– Húsz ezüst talentumot. Nekünk csak tizenkét és fél van. (Bp 20-22)

– Júdás, te azt mondtad, hogy azok az ékszerek nagyon szépek.

– Szépek, és értékesek.

– Mennyit érhetnek? Számomra úgy tűnik, hogy te értesz hozzájuk.

– Igen, érték. Miért akarod tudni értéküket, Mester? El akarod adni? Miért?

– Talán... Mondd, mennyit érhetnek?

– Ha jól sikerül eladni, legalább hat talentumot.

Jézus megbízza Júdást Aglae ékszereinek eladásával, és ő hazugságokkal félrevezet egy jerikói ékszerészt, és tíz és fél talentumot kap érte. (Lásd részletesen: Jd 2,73-82)

Mikor Jézus átadja a pénzt a pásztoroknak, Júdás megkérdezi:

– Mindet nekik adod?

– Mindet. Ebből a pénzből egy fillért sem akarok. Van alamizsnánk Istentől és azoktól, akik becsületesen keresik Istent. A szükséges sose fog hiányozni nekünk. Hidd el! Vegyétek, és legyetek boldogok, amint én vagyok, a Keresztelő miatt. Holnap menjetek el börtönéhez. Ketten : azaz János és Mátyás.

* * *

Amikor később Jézus Jonatánnal és az apostolokkal a Libanon felé megy, hogy felkeresse az utolsó két pásztor, szóba kerül a Keresztelő. Jonatán megjegyzi:

– Jól végződött. De miért nyerte vissza szabadságát János? Egy vérbosszú miatt, két udvari hivatalnok között. Egyik, hogy eltávolítsa a másikat, akit Antipás annyira kedvelt, hogy az ő őrizetére bízta Jánost, egy összegért, éjjel felnyitotta a börtönt... Feltételezem, eltompította vetélytársának értelmét megmérgezett borral, és a következő reggel a szegény embert lefejezték az elmenekült Keresztelő helyett. Undorító dolog! (Pt 1,25)

A Keresztelő Aionban

Kiszabadulása után a Keresztelő a szamariai Aionban húzódik meg, és ott keresztel. Ezt a Szentírás is említi (Jn 3,22-30) Ott keresi fel őt a kegyetlen Doras farizeus, aki megbetegedett, és akinek birtokát tönkretették a férgek, büntetésként azért, ahogy Jónással bánt. A Keresztelő Jézushoz utasítja őt, aki ebben az időben Lázár egyik tanyáján él és tanít. Doras odamegy, és holtan esik össze, amikor meg akarja átkozni Jézust.

Másnap megérkezik oda a Keresztelő három pásztor tanítványa: Simeon, János és Mátyás. Jézus tanítványa, János, Zebedeus fia veszi őket észre először, amint vizesvödörrel keresztülmegy az udvaron.

– Ti itt? Béke veletek! A Mester örömmel lát majd titeket. Jöjjetek, jöjjetek, mielőtt a nép megérkezik! Most olyan sokan jönnek!

– Mester, itt van három barátod! Nézd! – mondja János, belépve a konyhába, ahol vidáman ég a tűz.

– Ó! Béke veletek, barátaim! Mi hozott ide titeket? Baj érte a Keresztelőt?

– Nem, Mester. Az ő engedyével jöttünk. Üdvözöl téged, és kér, ajánld Istennek az íjászok által üldözött oroszánt. Nem ringatja tévhitben magát sorsát illetőleg. De még szabad. És boldog, mert tudja, hogy sokan követnek téged. Azok is, akik először őt követték. Mester... mi is nagyon szeretnénk köztük lenni, de... nem akarjuk elhagyni őt most, amikor üldözik. Megértesz minket... – mondja Simeon.

– Megáldlak titeket azért, mert ezt teszitek. A Keresztelő minden tiszteletet és szeretetet megérdemel.

– Igen. Jól mondod. Nagy a Keresztelő, és mind óriásibbá válik. Hasonlít az agávéhoz, amely, amikor közel van végéhez, nagy gyertyatartót alkot hétágú virágaival, és lángol, illatozik. Így ő is. És mindig azt mondja: „Csak szeretném még egyszer látni Őt!” Látni téged. Mi lelkének ezt a vágyát hozzuk eléd anélkül, hogy megmondtuk volna neki. Ő a „Bűnbánó”, a „Böjtölő”. És emészti őt a szent vágy is, hogy téged lásson és halljon. Én Tóbiás, azaz Mátyás vagyok. De azt hiszem, hogy a főangyal, aki Tóbiást elkísérte, nem különbözik tőle. Tele van bölcsességgel.

– Nem mondta senki, hogy én nem láthatom őt... De csak ezért jöttetek? Kellemetlen ebben az időszakban az utazás... Ma jó idő van. De három napja még sok víz állt az úton.

– Nemcsak ezért. Néhány napja eljött Dórás, a farizeus, hogy megtisztuljon. De a Keresztelő megtagadta tőle a szertartást, azt mondva: „Nem ér el a víz oda, ahol vastag a bűn kérge. Csak egyvalaki tud megbocsátani neked: a Messiás.” És akkor ő azt mondta: „Elmegyek hozzá. Meg akarok gyógyulni, és azt gondolom, hogy ez a betegség az ő gonosztette.” Akkor a Keresztelő úgy kidobta őt, mint ahogy magát a Sátánt dobta volna ki. Miután elment, Dórás találkozott Jánossal, akit ismert abból az időből, amikor az, Jónáshoz járt, aki rokona volt, és azt mondta neki: „Én megyek! Mindenki megy! Még Mannaen is, és még a... (azt mondom kéjnők, de ő sokkal piszkosabb kifejezést használt) is oda mennek. Lázár tanyája tele van félrevezetett emberekkel. Barátjává leszek, ha most meggyógyít engem, és visszavonja átkát a földekről, amelyeket a vakondok és a férgek úgy feltúrtak, mint egy hadsereg a háborúban. Megeszik a magvakat, és elrágják a fák gyökereit és a szőlőtőkét, és nem lehet elpusztítani őket semmivel sem. Ha azonban nem vonja vissza átkát, jaj neki!” Mi erre azt válaszoltuk: „Ilyen szívvel mész oda?” Azt mondta: „Ki hisz abban a sátánban? De elvégre is, ha a kéjnőkkel szövetkezik, velem is megteheti.” Mi el akartunk jönni hozzád, hogy megmondjuk neked, s eszerint bánhass Dórással.

– Már megtörtént.

– Már megtörtént? Ah, igaz! Neki kocsija van és lovai, nekünk csak a lábunk. Mikor jött el?

– Tegnap.

– És mi történt?
– Ez: ha Dórás érdekel titeket, elmehettek jeruzsálemi házába, és gyászolhatjátok. Temetésére készülnek.
– Meghalt?!!
– Meg. Itt. De ne beszéljünk róla!
– Igen, Mester... Csak... egy dolgot mondj meg nekünk! Igaz-e az, amit Mannaenről mondott?
– Igaz. Nem tetszik nektek?
– Ó, dehogynem! Örülünk neki! Sokat beszélünk neki rólad Machaerusban! És mit akar az apostol, ha nem azt, hogy Mesterét szeressék? Ezt akarja János, és mi is, vele együtt.
– Jól beszélsz, Mátyás! Veled van a bölcsesség.
– És... én nem hittem el. De most találkoztunk vele... Nálunk is volt, téged keresve, a sátoros ünnepek előtt. És azt mondtuk neki: „Akit te keresel, nincs itt. De hamarosan Jeruzsálemben lesz a sátoros ünnepeken.” Azért mondtuk ezt, mert a Keresztelő kijelentette nekünk: „Nézzétek ezt a bűnös nőt! Egy szenny kéreg, de belül láng ég, amelyet táplálni kell. Oly erőssé válik, hogy kitör a kéregből, és mindent eléget. Lehull a szenny, és csak a láng marad meg.” Így mondta. De... igaz az, hogy itt alszik, mint a hatalmas írástudók mondták, akik hozzánk jöttek?
– Nem. Az intéző egy istállójában alszik, több mint egy mérföldre innen.
– Pokoli nyelvek! Hallottad? És ők!
– Hagyjátok, mondjanak csak, amit akarnak! A jók nem az ő szavaiknak hisznek, hanem az én cselekedeteimnek!
– Ezt mondja János is. Néhány napja tanítványai közül némelyek azt mondták neki a mi jelenlétünkben: „Rabbi, az, aki veled volt a Jordánnál, és akiről tanúságot tettél, most keresztel. És mindenki hozzá megy. Hívek nélkül maradsz!”
És János ezt válaszolta: „Boldogan hallom ezt a hírt! Ti nem tudjátok, mily nagy örömet okoztok nekem! Tudnotok kell, hogy semmije sem lehet az embernek, ha felülről nem kapja. Ti tanúskodhattok arról, hogy azt mondtam: 'Nem vagyok a Krisztus, hanem az, akit előtte küldtek, hogy előkészítse útját.' Aki igaz ember, nem sajátít ki magának olyan nevet, ami nem illeti meg őt, és ha az emberek dicsérni akarják azzal, hogy azt mondják neki: 'Te az vagy', azaz a Szent, ő kijelenti: 'Nem. Igazán, nem. Én az Ő szolgája vagyok.' És mit akar az, aki szeret, ha nem azt, hogy hasonlítson ahhoz, akit szeret? Csak a jegyes örül jegyesének. A vőfély nem örülhet neki, mert az erkölcstelenség és lopás lenne. De a jegyes barátja, aki közelében áll, és hallja az egész örvendetes lakodalmi beszédet, nagy örömet érez, ami nagyon hasonló ahhoz, ami boldoggá teszi a szüzet, aki feleségül ment barátjához, és aki előre érzi a lakodalmi szavak édességét. Ez az én örömöm, és ez teljes. Mit tesz még a jegyes barátja, miután hónapokon keresztül szolgálta barátját, és elkísérte őt jegyesének házába? Visszavonul, és eltűnik. Így én is! Így én is! Csak egy marad hátra: a jegyes, jegyesével: az Ember az emberiséggel. Ó, mélységes jelentőségű szavak! Szükséges, hogy Ő növekedjék, és én kisebbedjem. Aki az égből jön, az mindenki más fölött áll. A pátriárkák és a próféták eltűnnek, amikor Ő megérkezik, mert Ő olyan, mint a nap, amely megvilágít mindent, és pedig olyan erős fényvel, hogy a csillagok és a bolygók, amelyeknek nincs fényük, fényt kapnak tőle, a többiek pedig túlragyogja fényével. Azért van ez így, mert Ő az égből jön, míg a pátriárkák és a próféták az égbe mennek, de nem jönnek az égből. Aki az égből jön, az mindenki más felett áll. És hirdeti azt, amit látott és hallott. De senki sem tudja elfogadni tanúságtételét azok közül, akik nem az ég felé tartanak, mert megtagadják az Istent. Aki elfogadja annak a tanúságát, aki az égből szállt alá, hitével megpecsételi, hogy Isten igaz, és nem pedig igazságot nélkülöző üres beszéd, és felfogja az igazságot, mert lelke vágyódik utána. Mert az, akit Isten küldött, Isten szavait mondja, mert Isten részesíti Őt Lelkének teljességében, és a Lélek azt mondja: 'Íme, itt vagyok! Fogadj el engem, mert veled akarok lenni. Te vagy a mi szeretetünk gyönyörűsége!'

Mert az Atya szereti a Fiút, mérték nélkül, és mindent kezébe helyezett. Azért, aki hisz a Fiúban, az birtokosa az örök életnek. De aki visszautasítja a Fiúba vetett hitet, az nem fogja meglátni az Életet. És Isten haragja marad benne és rajta.”

Így mondta. Emlékezetembe véstem ezeket, hogy elmondjam neked – jelenti ki Mátyás.

– És én dicsérlek érte, és hálás vagyok neked. Izraelben nem az az utolsó próféta, aki leszállott az égből, hanem az, aki legközelebb áll az éghez, mert meg volt áldva az isteni ajándékokkal attól kezdve, hogy anyjának méhében élt. Ti nem tudjátok ezt, de én mondom nektek!

– Mi? Mit? Ó, mondd el nekünk! Ő azt mondja magáról: „Én a bűnös vagyok”. – A három pásztor nagyon szeretné tudni, és a tanítványok is.

– Amikor az Anya hordozott engem, az Istent, elment szolgálni János anyját, mert alázatos és szeretetteljes volt. János anyja anyai ágon unokatestvére volt neki, és öregségében fogant. A Keresztelő már hetedik hónapja tartózkodott anyjának méhében. Nagyot ugrott örömeiben, amikor meghallotta Isten Jegyesének a hangját. Előfutár volt abban is, hogy megelőzte az összes megváltott lelket, mert részesült a kegyelemben, az anyaméhből anyaméhbe behatolva, amelynek következtében a gyermek lelkéről lehullott az eredeti bűn. Azért azt mondom, hogy a földön hárman részesültek a Bölcsességben, amint az égben is hárman vannak, akik maguk a Bölcsesség. A földön: az Ige, az Anya és az Előfutár. Az égben: az Atya, a Fiú és a Lélek.

– Lelkünk eltelik csodálkozással... Szinte úgy, mint amikor azt mondták nekünk: „A Messiás megszületett...” Mert te voltál az Irgalmasság Mélysége, és ez a mi Jánosunk az alázatosság mélysége.

– És Anyám a Tisztaság, a Kegyelem, a Felebaráti Szeretet, az Engedelmisség, az Alázatosság és minden más erény mélysége, amely Istentől származik, és amit Isten megad szentjeinek. (Bp 58-62. T 25-26)

* * *

Amikor Jézus a samariai asszonnyal, Fotinaival beszélget, az megjegyzi:

– Közel van ide az, akit a Messiás Előfutárának neveznek. Sokan mennek meghallgatni őt. De oly szigorú!... Te jóságos vagy... és a szegény lelkek nem félnek tőled. Úgy gondolom, hogy a Krisztus jóságos lesz. A Béke Királyának mondják Őt. Sokáig kell még várni eljövételére?

– Mondtam neked, hogy már itt van az Ő ideje.

– Honnan tudod? Talán tanítványa vagy? Az Előfutárnak sok a tanítványa. Krisztusnak is lesz.

– Én vagyok Jézus Krisztus, aki veled beszélek. (E 37-38)

Jézus meglátogatja a Keresztelőt

Egy holdvilágos éjjelen Jézus határozottan és egyedül megy. Gyorsan halad, míg elér egy patakhoz, amely a síkság felé folyik, észak-keleti irányban. Felfelé megy, a patak mellett, amíg elérkezik egy magános helyre, az erdő közelébe. Követ egy meredek ösvényt, amely egy természetes barlanghoz vezet, a hegy oldalában.

Belép, és lehajol egy fekvő alak fölé, akit alig lát a barlangba beszűrődő holdfényben.

Megszólítja:

– János!

A férfi felébred, felül, még az álomtól ködös aggyal. De hamarosan felfogja, hogy ki hívja őt. Talpra ugrik, és utána a földre borulva mondja:

– Hogyan lehetséges, hogy Uram eljött hozzám?

– Azért, hogy kielégítsem szíved vágyát és az enyémet. Vágyódtál utánam, János. Íme, itt vagyok. Kelj fel! Menjünk ki a holdfényre, és ülünk le társalogni a barlang melletti sziklára.

János engedelmesen feláll és kimegy. De amikor Jézus leül, ő letérdel Krisztus előtt.

Báránybőrből készült öltözete alig fedi be sovány testét. Hátrasimítja hosszú, borzas haját, amely eltakarta szemét, hogy így jobban láthassa Isten Fiát.

Nagyon erős köztük az ellentét. Jézus sápadt és szőke, haja puha és rendezett, szakálla rövid, az állán. A másik haja fekete, bőre nagyon sötét, beesett szemei alig látszanak, feketék, s úgy ragyognak, mintha lázban égnének.

– Azért jöttem, hogy köszönetet mondjak neked. Te tökéletesen teljesítetted és teljesítetted, a benned levő kegyelem tökéletességével, küldetésedet, mint Előfutárom. Amikor eljön az órája, oldalamon fogsz belépni az égbe, mert mindent megérdemeltél Istentől. És a várakozásban már az Úr békéjét fogod élvezni, kedves barátom.

– Nagyon hamarosan belépek a békébe. Mesterem és Istenem, áldd meg szolgálodat, hogy megerősítsd az utolsó megpróbáltatásra. Nem ismeretlen előttem, hogy az már nagyon közel van, és hogy még egy tanúságot kell tennem: véremmel. És te még nálam is jobban tudod, hogy hamarosan eljön az órád. A te isteni szíved irgalmas jósága hozott ide téged, hogy megerősítsd Izrael utolsó vértanúját, és az új idő első vértanúját. Csak azt mondd meg nekem: sokáig kell majd várnom eljöveteledre?

– Nem, János. Nem sokkal többet, mint ami eltelt a te és az én születésem között.

– Áldott legyen érte a Magasságbeli! Jézus... szólíthatlak így téged?

– Igen, mind azért, mert vérrokonom vagy, mind pedig életszentséged miatt. Ezt a nevet, amelyet még a bűnösök is kiejtenek, kimondhatja Izrael szentje is. Az ő számukra ez az üdvösség, a te számodra édesség. Mit kívánsz Jézustól, Mesteredtől és unokatestvéredtől?

– Én megyek meghalni. De amint egy apa aggódik gyermekeiért, én is aggódom tanítványaim miatt. Tanítványaim... Te a Mester vagy, és tudod, mennyire szeretjük őket. Az egyetlen fájdalom halállal kapcsolatban az, hogy félek, ők elvesznek, mint a pásztor nélküli juhok. Gyűjtsd össze őket te! Visszaadom neked a hármat, akik a tied, és akik tökéletes tanítványaim voltak, míg rád várhoztak. Bennük, főleg Mátyásban, igazán jelen van a Bölcsesség. Vannak más tanítványaim is, és ők hozzád fognak menni. De engedd, hogy ezeket én bízam rád, személyesen. Ők hárman a legkedvesebbek számomra.

– És számomra is. Menj nyugodtan, János! Nem fognak elveszni. Sem ezek, sem többi igazi tanítványaid. Összegyűjtöm örökségedet, és öröködöm fölöttük, mint legkedvesebb kincsem fölött, amely az én tökéletes barátomtól és az Úr szolgájától jött.

János a földre borul, és ami lehetetlennek tűnik egy ilyen szigorú személynél, lelki örömeiben erősen zokog.

Jézus fejére teszi a kezét:

– A te sírásod, ami örömet és alázatosságot fejez ki, egyesül egy távoli énekkel, amelynek hangjára a te kis szíved örömeiben felujjongott. Ez az ének és ez a sírás, ugyanaz az Örökkévalót dicsérő ének, aki „nagy dolgokat cselekedett, Ő, a hatalmas, az alázatos szívekben”. Anyám is hamarosan újra elénekli énekét, amelyet már akkor énekelt. De utána az Ő számára is eljön a legnagyobb dicsőség, mint a te számadra is, a vértanúság után. Az ő üdvözlését is hozom számadra. Te megérdemelsz minden tiszteletet és vigasztalást. Itt csak az Emberfiának a keze nyugszik fejedre, de a megnyílt égből leszáll a Fény és a Szeretet, hogy megáldjon téged, János.

– Én nem érdelek meg ennyit. Én a te szolgád vagyok.

– Te az én Jánosom vagy. Azon a napon, a Jordánnál, a Messiás voltam, aki kinyilvánította magát. Most unokatestvéred és Isten akarja isteni szeretetének és rokoni szeretetének úttravalóját adni neked. Kelj fel, János! Adjunk búcsúcsókot egymásnak!

– Nem érdelek meg ennyit... Mindig vágyakoztam rá, egész életemen keresztül. De nem merem megtenni ezt veled. Te az én Istenem vagy!

– Jézusod vagyok. Isten veled! Lelkem közeledben lesz mindvégig, míg eljutsz a békébe. Élj és halj meg nyugodtan, ami tanítványaidat illeti. Most csak ezt tudom adni neked. De az égen százszorosát fogom adni, mert elnyertél minden kegyelmet Isten szemében.

Jézus feláll, és átöleli őt, megcsókolva arcán, és fogadva az ő csókját. Utána János megint letérdel, és Jézus a fejére teszi kezét, és imádkozik, égre emelt szemekkel. Olyannak tűnik, mintha felszentelné. Nagy benyomást keltő látvány. Egy ideig így maradnak, csendben. Utána Jézus elbúcsúzik, az Ő kedves üdvözlésével:

– Békém legyen mindig veled! – és visszaindul az úton.

(3-39)

* * *

Jézus Péter betszaidai házában van az apostolokkal. Csak János hiányzik. Valaki hevesen kopog az ajtón.

– Ki lehet az, ebben az órában? – kérdi Péter, és odamegy, hogy kinyissa.

János az. Izgatott, poros, és arcán látszik, hogy sírt.

– Te, itt? – kiáltanak mindnyájan. – Mi történt?

Jézus, aki felállt, csak azt kérdi:

– Hol van Anyám?

János odamegy Jézushoz, letérdel lábához, megfogja kezét, mintha segítséget kérne, s azt mondja:

– Az Anya jól van, de sír, mint én, és mint sokan, és kér téged, hogy ne menj a Jordánnak ezen az oldalán. Ezért küldött vissza engem, mert... mert Jánost, unokatestvéredet, elfogták... – És János sír, miközben mindenki felháborodik.

Jézus nagyon elsápad, de nem lesz izgatott. Csak azt mondja:

– Kelj fel, és számolj be róla!

– Anyáddal és az asszonyokkal mentem a Keresztelő felé. Izsák és Timóteus is velünk voltak. Három asszony és három férfi. Engedelmeskedtem parancsodnak, hogy elvezessem Máriát Jánoshoz... Ah, te tudad, hogy ez az utolsó istenhozzád volt!... Hogy az lett volna... A vihar miatt néhány óráig várnunk kellett. És ez elég volt ahhoz, hogy János többé ne láthassa Máriát... Dél tájban érkeztünk, és őt hajnalban fogták el...

– De hol? És hogyan? Ki? Az ő barlangjában? – kérdezik mindnyájan, és mindent tudni akarnak.

– Elárulták!... A te nevedet használták fel az árulásra!

– Rettenetes! De ki tette ezt? – kiáltják mindnyájan.

– Egyik tanítványa... – mondja János, halkan.

A felháborodás eléri a csúcspontját Egyesek átkozódnak, mások sírnak, vagy elképedve, szoborként megmerevednek.

János Jézus nyakába borul, és kiáltja:

– Én féltelek téged! Téged! Téged! A szenteknek vannak árulóik, akik eladják őket aranyért, aranyért és a nagyoktól való félelemből, a jutalomra vágyakozva, hogy... hogy engedelmessé legyenek a Sátánnak. Ezernyi, ezernyi dologért! Ó, Jézus, Jézus, Jézus! Mily fájdalom! Az én első mesterem! Az én Jánosom, aki neked adott engem!

– Jól van! Jól van! Jelenleg semmi se fog történni velem.

– De utána? De utána? Nézem... nézem ezeket... és félek mindenkitől, magamtól is. Ki lesz közülünk a te árulód...?

– De megbolondultál? Azt hiszed, hogy nem tépnénk öt darabokra? – kiált fel Péter.

És a kerióti:

– Ó, igazán bolond vagy! Én sose leszek az. De ha úgy érezném, hogy megszáll az ördög annyira, hogy az lehetnék, megölném magamat. Jobb az, mint Isten gyilkosává válni.

Jézus kiszabadítja magát János kezéből, és erősen megrázza a keriót, mondván:

– Ne káromold Istent! Senki sem képes megszállni téged, ha te nem akarod! És ha megtörténne, sírj miatta, de ne kövess el egy újabb bűnt is, ráadásul az istengyilkosságra! Az gyengül el, aki elszakad Istentől. – Utána Jánoshoz fordul, aki az asztalra hajtva fejét, sír, és azt mondja neki: – Beszélj el sorjában! Én is szenvedek. Ő vérrokonom és Előfutárom volt.

– Nem láttam mást, csak a tanítványok egy részét, akik kiábrándultak, és dühöngtek az árulóra. A többiek elkísérték Jánost börtöne felé, hogy közelében legyenek, amikor meghal.

– De még nem halt meg... ismét elmenekülhet – igyekszik megvigasztalni Jánost a Zelóta, aki nagyon szereti őt.

– Még nem halt meg. De meg fog halni – mondja János.

– Igen. Meg fog halni. Ő éppúgy tudja ezt, mint én. Ez alkalommal senki és semmi sem menti meg. Mikor? Nem tudom. De tudom, hogy élve nem megy ki Heródes kezéből.

– Igen, Heródeséből. Halljad! Ő a völgytorok felé ment, amelyen mi is átmertünk, amikor visszatértünk Galileába, s amely Ebal és Garizim hegye között van, mert árulója azt mondta neki: „A Messiás haldoklik. Ellenségei megtámadták. Látni akar téged, hogy rád bizzon egy titkot.” És ő elment az árulóval, és néhány mással. A sötét völgyben várták Heródes felfegyverzett emberei, és elfogták. A többiek elfutottak, és elvitték a hírt az Aion közelében maradt tanítványoknak. Épp akkor érkeztek meg, amikor én is odaérkeztem az Anyával. És, ami rettenetes, az áruló városaink egyikéből való... és Kafarnaum farizeusai voltak elfogatásának kitervezői. Ők mondták, hogy te vendégük voltál, és tőlük elindultál Júdeába. Nem ment volna ki menedékhelyéről, hacsak nem éretted...

Síri csönd követi János beszámolóját. Jézus olyan, mint aki vérét vesztette. Kék szemei fátyolosak. Lehajtott fejjel áll, kezét még János vállán nyugtatva, aki érzi, hogy Jézus keze kissé remeg. Senki se mer beszélni. Jézus törli meg a csendet.

– Más úton megyünk Júdeába. De holnap Kafarnaumba kell mennem. Minél előbb.

Pihenjete le! Én kimegyek az olajfák közé. Szükségét érzem annak, hogy egyedül legyek. (J 29-31)

János küldöttsége

Jézus Kafarnaumban van Mátéval, aki megsebesült a lábán, és ezért nem tudott apostoli körútra menni a többiekkel, akiket Jézus kettesével küldött.

Miután Jézus befejezte beszédét az összegyűlt embereknek, meggyógyítja betegeiket. Egy ötgyermekes özvegyasszonynak megígéri, hogy másnap elmegy hozzá, Korozainba, és befejezi férjének ácsműhelyében a félbeszakadt munkákat: egy kocsit és egy ládát, hogy a család pénzhez jusson.

Jézus még az özvegyel beszél, amikor megérkezik Mannaen, Heródes féltestvére, a Keresztelő két tanítványával. Ők is hallják, mit mond Jézus az özvegynek.

Mikor az asszony elmegy, Mannaen megszólal:

– Háromszor szent Mester, üdvözölhetlek?

Jézus megfordul, és mosolyogva mondja:

– Béke veled, Mannaen: Tehát nem feledkeztél el rólam?

– Sose, Mester! Fel akartalak keresni téged Lázár házában vagy az Olajfák-hegyén, hogy veled maradjak. De hűsvét előtt elfogták a Keresztelőt. Árulás révén fogták el, és féltem attól, hogy a Jeruzsálembé ment Heródes távollétében Heródiás megparancsolja a Szent megölését. Nem akart elmenni a Sion ünnepére, azt mondva, hogy beteg. Igen, beteg. A gyűlölettől és a bujaságtól... Machaerusban maradtam, hogy ellenőrizsem, és... visszatartsam a hitszegő asszonyt, aki képes lett volna saját kezével megölni... Csak azért nem teszi, mert fél Heródes kegyeinek elvesztésétől, aki... félelemből vagy meggyőződésből védi Jánost, és megelégszik azzal, hogy fogságban tartja. Most Heródiás elmenekült Machaerus fullasztó hőségétől, és saját kastélyainak egyikébe ment. És én eljöttem ezekkel a barátaimmal, akik János tanítványai. Ő küldte őket, hogy kérdezzenek meg téged. És én csatlakoztam hozzájuk.

Az emberek, amikor hallják, hogy Heródesről van szó, és felfogják, ki beszél, kíváncsian körülveszik Jézust és a három férfit.

– Mit akartok kérdezni tőlem? – kérdi Jézus, miután kölcsönösen üdvözölte a két szigorú megjelenésű férfit.

– Beszélj te, Mannaen, ki mindent tudsz, és barátságosabb vagy – mondja egyikük.

– Íme, Mester! Megértőnek kell lenned, ha túlságos szeretetük miatt, a tanítványok bizalmatlanok az iránt, akiről azt hiszik, hogy felfogása ellentétes mesterükével, és annak helyét akarja elfoglalni. Így tesznek a teid, így Jánoséi. Ez érthető féltékenység, amely a tanítványoknak mesterük iránti szeretetére vall. Én... pártatlan vagyok, és ezt megmondhatják ezek, akik velem vannak, mert ismerlek téged, és ismerem Jánost, és igazán szeretlek titeket. Jóllehet szeretlek téged azért, ami vagy, mégis meghoztam az áldozatot, hogy János mellett maradjak, mert őt is tisztetem azért, ami, és főleg azért, mert nagyobb veszélyben van, mint te. Most ennek a szeretetnek a hatására, amelyet gyűlöletükkel növelnek a farizeusok, ezek kételkednek abban, hogy te vagy a Messiás. És ezt megvallották János előtt, azt gondolva, hogy örömet okoznak vele neki. Azt mondták: „Számunkra te vagy a Messiás. Nekünk senki se lehet szentebb nálad.” De János először megróttá őket, káromlóknak nevezve, és feddése után kedvesebben megmagyarázott nekik mindent, ami arra vall, hogy te vagy az igazi Messiás. Végül, látva, hogy még mindig nincsenek erről meggyőződve, kettejüknek azt mondta: „Menjete el hozzá, és nevében mondjátok neki: »Te vagy-e az, akinek el kell jönnie, vagy másra kell várnunk?«” Nem a pásztor tanítványokat küldte, mert azok hisznek, és nem segített volna rajtuk a küldetés. Azok közül választotta ki őket, akik kételkednek, hogy hozzád jöjjenek, és hogy az ő szavukra megszűnjék a hozzájuk hasonlóké kételye. Én elkísértem őket, hogy láthassalak téged. Befejeztem mondanivalómat. Most nyugtasd meg a kételkedőket!

– De ne gondold, Mester, hogy mi ellenséges érzületűek vagyunk! Mannaen szavaiból azt gondolhatnád. Mi... mi... mi éveken keresztül ismertük a Keresztelőt, és mindig szentnek,

bűnbánónak, sugalmazottnak láttuk. Téged... nem ismerünk, csak mások szavaiból. És te tudod, miket beszélnek az emberek... Egyesek dicsérnek és tisztelnek, mások leszólnak, s ez úgy változik, mint az ellenkező szelektől kergetett felhők keletkezése és széteszlása.

– Tudom, tudom. Olvasok lelketekben, és a ti szemetek látja az igazságot, ami körülvesz minket, amint fületek hallotta az özvegygel való beszélgetésemet. Ezeknek elegeknek kellene lenniük meggyőzésekre. De mondom nektek, figyeljétek meg azt, ami körülvesz. Nincsenek itt gazdagok, sem mulatozók, sem botránysan viselkedő személyek. Hanem szegények, betegek, becsületes izraeliták, akik meg akarják ismerni Isten Szavát. Semmi mást nem akarnak. Ez az asszony, és utána az a leány, és az az öreg, betegen jött ide, és most egészségesek. Kérdezték meg őket, és megmondják nektek, mi volt a betegségük, és hogyan gyógyítottam meg őket, és miként érzik most magukat. Tegyétek, tegyétek csak meg ezt! Közben én beszélgetek Mannaennel. – És Jézus vissza akar vonulni.

– Nem, Mester! Mi nem kételkedünk szavadban. Csak adj nekünk választ, amit elvihetünk Jánosnak, hogy ő lássa, valóban eljöttünk, és hogy ez meggyőzze társainkat is.

– Menjetek, és mondjátok meg Jánosnak: „A süketek hallanak. Ez a leány süketnéma volt. A némák beszélnek. Az a férfi születésétől kezdve néma volt. A vakok látnak.” Ember, jöjj ide! Mondd meg ezeknek, mi volt a bajod – mondja Jézus, karonfogva egyet, akit csodásan meggyógyított.

Az azt mondja:

– Kőműves vagyok, és arcomba esett egy oltatlan mésszel teli edény. Kiégette szemeimet. Négy évig sötétben éltem. A Messiás megmosta kiszáradt szemeimet, nyálával, és azok frissebben tértek vissza, mint amilyenek húszéves koromban voltak. áldott legyen érte!

Jézus folytatja:

– És a vakokkal, süketekkel, némákkal együtt, akik meggyógyultak, kiegyenesedtek a sánták, és futnak a nyomorékok. Íme, ott az az öreg kevéssel ezelőtt meg volt gémberevedve, és most egyenes, mint egy pálma a sivatagban, és ürge, mint egy gazella. Meggyógyulnak a legsúlyosabb betegek. Neked, asszony, mi volt a bajod?

– Mellem volt beteg, mert túl sok tejet adtam a mohó szájaknak. És a betegség elemésztette életemet. Most nézzétek! – és kibontja keblén ruháját, megmutatva egészséges emlőit, és hozzáteszi: – Egy seb volt az egész. – És megmutatja tunikáját, amely még át van ázva a gennyből. Most megyek, és otthon tiszta ruhát veszek magamra. Erős vagyok, és boldog. Pedig tegnap haldokoltam, és kegyes emberek hoztak ide. Nagyon boldogtalan voltam... a gyermekek miatt, akiknek nincs anyjuk. Örök dicséret legyen az Üdvözítőnek!

– Halljátok? És megkérdezhetitek a zsinagógafőnököt ebben a városban, leányának feltámadása felől. És visszatérve Jerikó felé, menjetek Naimba, kérdezzétek meg, az egész város jelenlétében a feltámasztott fiatalembert, akit már el akartak temetni. Így elmondhatjátok, hogy a halottak feltámadnak. Azt, hogy sok leprás meggyógyult, megtudhatjátok Izrael sok helyén, de ha akarjátok, menjetek Sicaminonba, keressétek meg őket a tanítványok között, és sokat találtok. Mondjátok meg tehát Jánosnak, hogy a leprások megtisztulnak. És mondjátok, mert látjátok, hogy a szegényeknek hirdetem a Jó Hírt. És boldog az, aki nem ütközik meg rajtam. Mondjátok ezt Jánosnak! És mondjátok neki, hogy én teljes szeretetemmel megáldom őt.

– Köszönöm, Mester! Áldj meg minket is, mielőtt elmegyünk!

– Ti nem mehettek el ezekben a forró órákban. Maradjatok azért vendégeim estéig. Éljétek egy napig ennek a Mesternek az életét, aki nem János, de akit János szeret, mert tudja, ki Ő. Jöjjetek a házba! Ott hűvös van, és táplálékot vehettek magatokhoz. Isten veletek, hallgatóim! Béke veletek! – És elbocsátja a tömeget, majd belép a házba három vendégével...

Nem tudom, miről beszélgettek a fullasztó meleg óráiban. De látom most, hogy a két tanítvány útra készülődik, Jerikó felé. Úgy látszik, Mannaen marad, mert az ő lovát nem viszik ki a két erős számmal az udvarra. János két tanítványa sok hajlongás után a Mester és

Mannaen előtt, felszáll a nyeregbe, és még egyszer visszafordul, hogy az út kanyarulata előtt visszanézzen, és végső búcsút intsen.

Kafarnaumban sokan összejöttek, hogy lássák ezt a búcsúzást, mert értesültek arról, hogy János tanítványai jöttek el, és körbejárt a vidéken annak híre is, mit válaszolt nekik Jézus. Vannak köztük Betszaidából és Korozainból valók, akik beszéltek János tanítványaival, érdeklődtek felőle, és üdvözlétüket küldték neki – talán előzőleg ők is a Keresztelő tanítványai voltak. Most a kafarnaumiakkal beszélgetnek. Jézus Mannaennel együtt vissza akar menni a házba, de a nép körülveszi, és kíváncsian nézi Heródes tejtestvérét, aki nagy tisztelettel viseltetik Jézus iránt, és beszélni akar vele.

Ott van Jáirus is, a zsinagógafőnök. De, hála Istennek, nincsenek itt a farizeusok. Jáirus azt mondja:

– János megelégedett lesz! Nemcsak kimerítő választ kapott, hanem itt tartva őket, taníthatta is őket, és megmutathatott nekik egy csodát.

– És nem is kicsit! – mondja egy férfi.

– Én elhoztam leányomat, hogy lássák. Sose érezte ily jól magát, és számára öröm, ha a Mestert láthatja. Hallottátok, nemde, válaszát? „Nem emlékszem arra, mi a halál. Emlékszem, hogy egy angyal hívott engem, egy fény felé vitt, amely mind erősebbé vált, és végül ott volt Jézus. Most nem látom olyannak, mint amilyennek akkor láttam, amikor lelkem visszatért belém. Ti és én most az Embert látjuk. De lelkem az Istent látta, aki be van zárva az Emberbe.” És milyen jó azóta! Előbb is jó volt. De most egy igazi angyal. Ah, nekem mondhat mindenki, amit akar, számomra csak te vagy a szent!

– De azért János is szent – mondja egy betszaidai.

– Igen, de túlságosan szigorú.

– Nem szigorúbb mások iránt, mint önmagával szemben.

– De nem tesz csodákat, és ha azt mondja, hogy bőjtől, azért teszi, hogy olyan legyen, mint egy mágus.

– Mégis szent – mondják többen a tömegből. Jézus felemeli kezét, és kitarja, szokásos módján, amikor csendet és figyelmet kér, mert beszélni akar. Azonnal elhallgatnak.

Jézus azt mondja:

– János szent, és nagy szent. Ne törődjetek viselkedésmódjával és a csodák hiányával sem. Igazán mondom nektek: Ő nagy Isten Országában. Ott nyilvánul majd ki teljesen az ő nagysága.

Sokan panaszkodnak, mert ő szigorú volt, és ma is az, annyira, hogy durvának látszik. Igazán mondom nektek, hogy hatalmas munkát végzett az Úr útjának előkészítésében. És aki így dolgozik, annak nincs ideje arra, hogy időt vesztessen kényelmes életmódban. Nemde azt mondta, mikor a Jordán mentén volt, Izajást idézve, aki róla és a Messiásról jövendölte: „Minden völgyet betöltenek, minden hegyet elhordanak, a kanyargó utakat egyenessé teszik, és a göröngyöset sima úttá”, és azért, hogy előkészítsék az Úrnak és a Királynak az útját. Igazán ő egymaga többet tett, mint egész Izrael, hogy előkészítse számomra az utat! És akinek el kell hordania a hegyeket, és fel kell töltenie a völgyeket, és ki kell egyenesítenie vagy kényelmessé kell tennie a fáradságos utakat, annak kemény munkát kell végeznie! Mert ő volt az Előfutár, és csak néhány hónappal előzött meg engem, és mindent el kellett végeznie, mielőtt a Nap fölkel és magasan jár a Megváltás napján. Ez az az idő, amikor a Nap felkel, hogy ragyogjon Sion fölött, és az egész világ fölött. János készítette elő az utat úgy, amint kellett. Mit mentetek látni a pusztában? Egy nádat, amelyet minden szél megmozgat különböző irányban? Kit mentetek ki látni? Puha ruhába öltözött embert? De ezek a király házaiban laknak, lágy ruhákba burkolva, ezernyi szolgától és udvarnoktól körülvéve, és ők is egy szegény ember udvarnokai. Itt van egyikük. Kérdezzétek meg tőle, hogy nem undorítja-e az udvari élet, és nem csodálja-e az egyedülálló sziklát, amely durva, és amelybe belecsapnak a villámok, ver a jégeső, és az ostoba szelek küzdenek, hogy kitépjék, az azonban szilárdan áll,

minden oldalával az ég felé meredve, csúcsával, amely a magasságok örömét hirdeti, és olyan, mint egy felfelé szálló láng.

Ez János. Így látja őt Mannaen, mert megértette az élet és a halál igazságát, és látja a nagyságot ott, ahol van, akkor is, ha el van rejtve a látszólagos vadság alatt.

És ti mit láttatok Jánosban, amikor elmentetek, hogy megnéztétek? Egy prófétát? Egy szentet? Mondom nektek: ő több egy prófétánál! Ő több sok szentnél, több a szenteknél, mert róla van megírva: „Elküldöm előtted angyalomat, hogy előkészítse utadat.” (Vö. Iz 40,103; Mal 3,1)

Angyal. Fontoljátok meg! Ti tudjátok, hogy az angyalok tiszta szellemek, akiket Isten az ő szellemi hasonlatosságára teremtett. Elküldte őket, hogy kapcsolatot teremtsenek az emberek között, akik a látható és anyagi teremtmények tökéletességét képezik, és Isten között, aki a Tökéletesség az égben és a földön, a szellemvilág és az állatvilág Teremtője.

Az emberben, a legszentebben is, mindig ott van a test és a vér, ami végtelen szakadékot jelent közte és Isten között. És a szakadék még inkább elmélyül a bűn által, amely nehézkessé teszi azt is, ami szellemi az emberben. Íme, akkor Isten megteremti az angyalokat, akik a teremtmények fokozatainak csúcspontját érintik, mint ahogy az ásványok annak legalacsonyabb pontján vannak. Az ásványok, a por alkotják a földet, általában a szerves anyagokat. Az angyalok Isten gondolatának tiszta tükrői, lángok, amelyek készségesen dolgoznak, szeretetből, készen a megértésre, serények a munkára, akaratuk szabad, mint a miénk, de egy teljesen szent akarat, amely nem ismeri a lázadásokat és a bűn melegágyát. Ezek az angyalok, Isten imádói, az Ő hírnökei az emberekhez, a mi védelmezőink, akik a Fény adják nekünk, amelybe ők öltöznek, és a Tüzet, amelyet ők imádva körülvesznek.

A prófétai szó Jánost „angyalnak” nevezte. Nos, én azt mondom nektek: „Az asszonyok szülőttei között sose volt nagyobb Keresztelő Jánosnál.” Mégis a legkisebb az Ég Országában nagyobb lesz nála, az embernél. Mert aki az Ég Országában van, az Isten gyermeke, és nem az asszony gyermeke. Törekedjetez azért mindnyájan arra, hogy az Ország polgáraivá váljatok.

Mit kérdeztek egymástól?

– Azt mondtuk: „De János az Országban lesz? És hogy lesz ott?”

– Lelkében ő már az Országban van, és ott lesz halála után, mint az örök Jeruzsálem egyik legragyogóbb napja. És a Kegyelem által lesz ez, mely törés nélkül van benne, és saját akaratából. Mert ő szent célból, magán is erőt vett. A Keresztelőtől kezdve azoké az Ég Országá, akik erőteljesen le tudják győzni a Gonoszt, és az erőszakosak nyerik el azt. Mert most ismeretese a dolgok, amiket meg kell tenni, és mindent megkaptatok ehhez a győzelemhez. Ma már nem azokban az időkben élünk, amikor csak a Törvény és a Próféták beszéltek. Ezek Jánosig beszéltek. Most Isten Igéje beszél, és nem rejt el egy jottányit sem abból, amit tudni kell ehhez a győzelemhez. Ha hisztek bennem, annak kell látnotok Jánost, akinek el kellett jönnie, mint Illésnek. Akinek van füle a hallásra, értse meg. (E 1, 7-14)

A vértanúság

Jézus a kafarnaumi házban betegeket gyógyít. Csak Mannaen van vele. A gyógyítások befejezése után mindketten felmennek egy felső szobába, és egymással beszélgetnek.

– Mikor tervezed elutazásodat? – kérdezi Jézus.

– Hm! Legszívesebben sose mennék el... De a Keresztelőre gondolkodom. Heródes egy gyenge ember. Ha valaki ért ahhoz, hogy a jóra ösztökélje, ha nem a is válik jóvá, de legalább... nem vérengzik. De kevesen vannak, akik jó tanácsokat adnak neki. És az a nő!... Az a nő!... De szeretnék itt maradni addig, míg az apostolok vissza nem térnek. Nem, mintha sokra tartanám magamat... de azért valamit még érek... jóllehet a kegy, amit élveztem, nagyon lecsökkent, mióta felfogta, hogy a Jó útjára tértem. De számomra ez nem számít. Szeretném, ha igazán bátor lennék, és el tudnék hagyni mindent, hogy teljesen téged kövessék, mint ezek a tanítványok, akikre várok. De sikerül-e ez nekem valaha is? Mi, akik nem a népből származunk, nehezebben tudunk követni téged. Miért?

– Mert visszatartanak titeket szegényes gazdagságtok polipkarjai.

– Ismerek egyeseket, akik nem kimondottan gazdagok, de tanultak, vagy úton vannak afelé, és ők sem jönnek.

– Őket is visszatartják szegényes gazdagságuk polipkarjai. Nemcsak a pénz tesz gazdaggá. Ott van a tudás gazdagsága is. Kevesen jutnak el oda, hogy Salamonnal megvallják: „Hiúságok hiúsága, minden csak hiúság!”

Egy ideig még elbeszélgetnek a különféle akadályokról, amelyek miatt az emberek nem tudják követni Jézust. Hirtelenül izgatott hangokat hallanak a kertből. Valaki aggódva kérdezi:

– A Mester! A Mester! Itt van?

A háziasszony válaszol nekik éneklő hangján:

– A felső szobában van. Kik vagytok? Betegek?

– Nem. János tanítványai, és látni akarjuk a názáreti Jézust.

Jézus kinéz az ablakon, és üdvözli őket:

– Béke veletek... Ó, ti vagytok? Jöjjetek! Jöjjetek!

A három pásztor az: János, Mátyás és Simeon.

– Ó, Mester! – mondják felfelé nézve, szomorú arcukkal. Még Jézus látása sem vidítja fel őket. Jézus lemegy eléjük, a teraszra. Mannaen követi Őt. Közben felér oda a három pásztor is. Letérdelnek, és megcsókolják a talajt. Utána János beszél, mindnyájuk nevében:

– És most gyűjts össze minket, Uram, mert a te örökséged vagyunk! – És könnyek omlanak le mindhármuk arcán.

Jézus és Mannaen egyszerre kiáltja:

– János?

– Megölték...

Mélységes csönd követi szavaikat. Még a természet is elhallgat körülöttük. Jézus elsápad, és könny gyűlik szemébe. Kitarja karját, és erőlködik, hogy mélyé vált hangja biztos legyen:

– Béke az igazság vértanújának és az én Előfutáromnak! – Utána összeszi kezét, és imádkozik, beszélve Isten Lelkével és a Keresztelőével.

Mannaen mozdulatlan. Jézussal ellentétben, vörösén lángol arca a haragtól. Utána ösztönszerűen töréhez akar nyúlni... de utána fejét csóválja, ráeszmélve, hogy nem hord fegyvert magánál, amikor a Szelíd mellett van.

Jézus ismét kinyitja ajkát és szemeit. Tekintete és hangja visszanyeri isteni fenségességét és szokott hangját. De nagy szomorúság cseng ki nyugodt szavaiból:

– Jöjjetek! Számoljatok be nekem. Mától kezdve az enyéim vagytok.

Bevezeti őket a szobába, bezárja az ajtót, behúzza a függönyt, hogy csökkentse a fényt, és elszigetelje magát a romlott világtól.

– Beszéljete! – parancsolja.

Mannaen mintha kővé vált volna. A csoport közelében áll, de nem szól semmit.

– Az ünnep estéje volt... Nem lehetett előre látni az eseményt... Csak két órával előbb Heródes tanácsot kért Jánostól, és utána jóságosan búcsúzott el tőle... És kevéssel az előtt, hogy megtörtént... a gyilkosság, a vértanúság, a bűntény, a megdicsőülés, egy szolgálal fagyasztott gyümölcsöt és ritka borokat küldött a fogolynak. János nekünk osztotta ki ezeket a dolgokat... Ő sose változtatott szigorú életmódján... Csak mi voltunk ott, mert Mannaen jóvoltából alkalmaztak minket a palota konyhájában és az istállóban. Ez lehetővé tette, hogy mindig láthassuk Jánosunkat... Én és János a konyhában voltunk, míg Simeon felügyelt az istálló szolgálaira, akik a vendégek háttas állatait gondozták... A palota tele volt a méltóságokkal, hadvezérekkel és galileai urakkal. Heródiás bezárkózott szobáiba, miután reggel élesen összekülönbözött Heródeszel.

Mannaen közbeszól:

– De mikor érkezett meg az a hiéna?

– Két nappal azelőtt. Váratlanul... Azt mondta az uralkodónak, hogy nem tudott tőle távol élni, és részt akart venni az ünnepen. A vipera és varázsló, mint mindig, neveltség tárgyává tette őt... De Heródes visszautasította őt azon a reggelen, pedig már részeg volt a bortól és a bujaságtól. Nem adta meg a nőnek, amit ő hangosan kiáltozva követelt... És senki se gondolta, hogy az, János élete lehet!...

Méltatlankodva visszavonult szobáiba. Visszautasította a királyi ételeket, amelyeket Heródes értékes edényekben küldött neki. Csak egy gyümölcsökkel teli tálat tartott meg, és viszonzta azt Heródesnek, mérgezett borral... Mérgezettel...

A szolgálaktól, akik felszolgáltak az asztalnál, megtudtuk, hogy a táncosnők tánca közben berontott a terembe Szalóme, táncolva. A táncosok visszavonultak. Szalóme tánca tökéletes volt... és érzékies. Méltó a vendégekhez... és Heródeshez... Ő, talán már újabb vérfertőzés gondolata forrongott benne! A tánc végén Heródes lelkesedve mondta Szalómének: „Jól táncoltál! Esküszöm, hogy jutalmat érdemelsz! Esküszöm, hogy megadom neked. Megesküszöm rá, hogy bármit megadok neked, amit kérhetsz tőlem. Mindenki előtt esküszöm erre. És a király szava megbízható, eskü nélkül is. Kérj tehát, amit akarsz!”

És Szalóme, zavart színélve, ártatlannak és szemérmesnek tetteve magát, beburkolódzott fátylába, a sok szemérmetlenség után, és azt mondta:

„Engedd meg, ó Nagyság, hogy gondolkodjam rajta egy pillanatig. Visszavonulok, és utána eljövök, mert zavarba hozott engem kegyességed”... és visszavonult, anyjához menve.

Szelma azt mondta nekem, hogy nevetve lépett be, és azt mondta: „Anyám, győztél! Add nekem a tálcát!” És Heródiás diadalkiáltással megparancsolta a rabszolgának, hogy adja oda a leánynak a tálcát, amit előzőleg visszatartott. Azt mondta: „Menj, és térj vissza a gyűlölt fejjel, és akkor gyöngyökbe és aranyba öltöztetlek téged!”

Szalóme táncolva lépett be ismét a terembe, és táncolva ment a királyhoz, hogy ott leboruljon annak lábainál, azt mondván: „Íme! Ezen a tálcán, amit anyámnak küldtél, annak jeléül, hogy szereted őt, és szeretsz engem, akarom János fejét. És utána még táncolok, ha annyira tetszik neked. Eltáncolom a győzelem táncát. Mert én győztem! Legyőztelek téged, király! Legyőztem az életet, és boldog vagyok!” Ezt mondta, és nekünk megismételte azt egy barátságos pohárnok.

És Heródes zavarba jött, mert egyrészt meg akarta tartani szavát, másrészt pedig igazságos akart maradni. De nem tudott igazságos lenni, mert ő igazságtalan. Intett a hóhérnak, aki a királyi szék mögött állt, és az elvette Szalóme felemelt kezeiből a tálcát, lement a lépcsőn az elítélthez, az alsó szobába. Jánossal együtt láttuk, amint áthaladt az udvaron... és kisvártatva hallottuk Simeon kiáltását „Gyilkosok!” És utána láttuk, amint visszatért, a fejjel a tálcán... János, a te Előfutárod meghalt...

Simeon, meg tudod mondani nekem, hogyan halt meg? – kérdezte kis idő múlva Jézus.

– Igen. Imádkozott... Előzőleg azt mondta nekem: „Hamarosan visszatér a kettő, akiket küldött, és aki nem hisz, hinni fog. De emlékezzél rá, hogy ha én nem élnék tovább, visszatérésük után, hogy én, mint egyvalaki, aki közel áll a halálhoz, még egyszer mondom neked, hogy te elmondd nekik: »A názáreti Jézus az igazi Messiás!«” Mindig rád gondolt... Belépett a hóhér. Én nagyot kiáltottam. János felemelte fejét, és meglátta. Felállt. Azt mondta: „Nem tudsz mást tenni, csak életemet veheted el. De az igazság, ami megmarad, az, hogy nem szabad rosszat tenni.” És még mondani akart nekem valamit, amikor a hóhér megforgatta a nehéz kardot, miközben János még állt, és feje leesett törzséről, és a kiáramló vér pirosra festette a kecskebőrt, miközben sovány arca elsárgult, de szemei elevenek, nyitva maradtak, és vádoltak. Feje lábamhoz gurult... Én összeestem a fájdalomtól elgyengülve, az ő testével együtt. Utána... utána... utána Heródiás eltorzította a fejet, és a kutyáknak vetette. De mi gyorsan beburkoltuk egy értékes fátyolba, összekötöttük a testtel, és más tanítványok segítségével éjjel kivittük Machaerusból. Bebalzsamoztuk egy akácerdőben, hajnalban, a többi tanítvány segítségével... De ismét elvették tőlünk, hogy megint megtépázzák... Mert ő nem képes megsemmisíteni, és nem tud megbocsátani neki... És rabszolgái, a haláltól félve, a sakálknál is vadabbak voltak, amikor elvették tőlünk a fejet. Ha te ott lettél volna, Mannaen!

– Ha én ott lettem volna... De az a fej átok az ő számára... Semmi sem veszi el az Előfutár dicsőségét, még akkor sem, ha teste nem teljes. Nemde ez az igazság, Mester?

– Igaz. Még ha a kutyák megsemmisítették volna, az ő dicsősége akkor sem csorbult volna meg.

– És nem csorbult meg az ő szava, Mester. Szemei, jóllehet eltorzultak, a nagy seb miatt, még mindig azt mondják: „Tilos számodra”. De mi elvesztettük őt! – mondja Mátyás.

– És most a tieid vagyunk, mert így mondta ő, és azt is mondta, hogy te már tudod.

– Igen. Hónapok óta az enyéim vagytok. Hogyan jöttetek?

– Gyalog. Szakaszonként. Hosszú, fájdalmas volt az út a forró homokon keresztül és a napsütésben, és még fájdalmasabb volt szomorúságunk miatt. Mintegy húsz napig gyalogoltunk... (Itt valami hiba csúszhatott bele a szövegbe, mert a távolság légvonalban mindössze 150 km és az utakon se lehet több 200 km-nél, ami napi 10 km-nek felelne meg.)

– Most pihenni fogtok.

Mannaen megkérdezi:

– Heródes nem csodálkozott távollétem miatt?

– De igen. Először nyugtalan volt, utána pedig dühös. De miután dühe lecsillapodott, azt mondta: „Egy bírálóval kevesebb”. Így mondta pohárnok barátunk.

Jézus megjegyzi:

– Egy bírálóval kevesebb! Isten a bírója, és ez elég! – Jézus még egy ideig elbeszélget Mannaennel, aki elhatározza, hogy visszatér Machaerusba, mert ha tudja, mi készülődik, jobban meg tudja védeni Jézust. Utána Jézus kijelenti:

– Felmegyek a hegyre. Maradj itt addig, míg vissza nem térek. Utána... megteszed amit akarsz. Isten veled!

2. füzet – János

János

János a legfiatalabb az apostolok között. Körülbelül húsz éves. Kék szemén keresztül ragyog szűzi lelke. Hosszú szőkés-barna haja hullámszerűen minden lépésnél. Pirosposzsgás arca nagyon szép. Bajusza nincs, aranyos szőke szakállá épp hogy pelyhedzik. Alacsonyabb Jézusnál.

(2-35)

Jézus és Mária nagyon szereti őt angyali tisztasága miatt. A Szentírás is mint „a szeretett tanítványt” említi.

János jelen volt az Úr Jézus nyilvános életének úgyszólván minden eseményénél. Itt csak azokat a részleteket közöljük, amelyekben neki kiemelkedő szerepe volt, s amelyek más kiadványokban még nem szerepeltek.

A gyakrabban idézett egyéb kiadványokat rövidítve jelezzük: Mária élete: M, Példabeszédek: P, Evangéliumok: E, Jézus és a gyermekek: Gy, Péter: P.

A Butler-Thurston féle Szentek életében bizonytalanság uralkodik afelől, hogy Mária Efezusban vagy Jeruzsálemben halt-e meg. Szent Iréneus szerint Péter és Pál vértanúsága után János Efezusban telepedett le, és Domitianus uralkodása alatt Rómába vitték, ahol ki akarták végezni, 94 táján, és forró olajba dobták. Miután az nem ártott neki, Patmosz szigetére száműzték. Ott részesült a látomásokban, amelyeket megörökített a Jelenések könyvében. Domitianus halála után, 96-ban visszatért Efezusba, és valószínűleg ekkor írta meg evangéliumát.

Feljegyezték róla, hogy öreg korában mindig csak azt ismételte tanítványainak: „Kisgyermekeim, szeressétek egymást!” Mikor megkérdezték tőle, miért ezt mondja mindig, azt válaszolta: „Mert ezt mondta az Úr, és ha ezt teszitek, eleget tesztek.”

Szent Epifánusz szerint János 94 éves korában halt meg Efezusban.

Kövári Károly S.J.

János felismeri Jézust

János első találkozását és mások megnyerésére irányuló buzgólkodását már leírtuk. (E 4:128-38) Ott csak említettük, hogy Jézus bőven kifejtette a látnoknak, Jánossal kapcsolatban, a szüzesség mibenlétét. Itt teljes egészében ismertetjük ezt a részt.

Sokféleképpen lehet valaki szűz. Kényszerűségből, s ez főleg a nőkre vonatkozik, akiket senki sem kért meg házasságra. Így kellene ennek lennie a férfiak esetében is. De nem így van. És ez rossz, mert azok a fiatalok, akik a házasság előtt már beszennyeződtek érzékiségük által, lélekben és gyakran testben is betegekké válnak, mire családot alapítanak.

Van szándékos szüzesség is. Ezek lelkük fellángolásában az Úrnak szentelik magukat. Szép szüzesség! Istennek kedves áldozat! De nem mindnyájan képesek megőrizni lilimos tisztaságukat, s lilimokként egyenesen állni, az égre tekintve, tudomást sem véve a föld szennyéről, csak Isten napjának csókjára és az ő harmatjára vágyakozva.

Sokan csak testileg maradnak szüzek. De gondolataikban hűtlenné válnak, mert sajnálják áldozatukat és vágyakoznak arra, amit feláldoztak. Ezek csak félig-meddig szüzek. Testük érintetlen, de lelkük nem. Szívük erjed, forr, érzékiséget áraszt, értelmük és képzeletük állandó kielégülést talál olyan gondolatokban, amelyek még azok számára is tilosak, akik nem tettek szüzességi fogadalmat, és még inkább tilosak azok számára, akik Istennek szentelték magukat.

Kétszínűek fogadalmukat illetőleg. Látszólag szerinte élnek, de lényegében véve nem. Igazán mondom nektek, hogy ha valakit arra kényszerítettek, hogy elveszítse testi szüzességét, szűznek számít előttem. Míg az, aki testileg ugyan szűz, de az egyedüllét óráiban átadja magát az érzéki gondolatoknak, nem szűz az én szememben. És az elsőnek kettős koronát adok, a szüzességét és a vértanúságát, mert testük és szívük, akaratuk ellenére sebesült meg.

A tisztaság értéke oly nagy, hogy a Sátán még engem is a tisztátalanságra kísértett. (Lásd: E 23) Ő jól tudja, hogy az érzéki bűn védtelenné teszi a lelket a többi kísértések ellen. Azért ilyen módon igyekezett a Sátán legyőzni engem.

A kenyér és az éhség csak jelképei azoknak a vágyaknak, amelyeket a Sátán fel akar használni saját céljai érdekében. A táplálék, amelyet felajánlott nekem, hogy részegen lábai elé essek, egészen más dolog! Utána következett volna a falánkság, a pénz és a hatalom vágya, a bálványimádás, a káromkodás, az isteni Törvény elvetése. De ez volt az első lépés, hogy magáénak tudjon engem. Ugyanaz, amivel sebet ejtett Ádámon.

A világ megveti a tisztákat. A tisztátalanok ütlegetlik őket. Keresztelő János két érzékies egyén áldozatává vált. De ha van még némi világosság a földön, azt a tisztáknak köszönheti. Ők Isten szolgái és meg tudják érteni Istent, képesek megismételni az Ő szavát. Azt mondtam: „Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják Istent.” Már itt a földön. Ők, akiknek gondolatait nem zavarja meg az érzékiség kigőzölgése, „látják” Istent, hallják, követik Őt és megmutatják másoknak.

János, Zebedeus fia tiszta volt. Ő a Tiszta tanítványaim között. Mily virágzó lélek, angyali testben! Első mesterének szavával hívott engem, és kérte, adjam neki békémet. De tiszta élete által már birtokolta békémet, és én szerettem őt ezért a tisztaságáért. Rá bízam tanításomat, titkaimat, a számomra legkedvesebb Teremtményt (Máriát), akivel csak rendelkeztem.

Ő volt első tanítványom, aki szeretett engem az első pillanattól kezdve, amikor meglátott. Lelke egyé forrt az enyémmel attól a naptól kezdve, amikor meglátott engem a Jordán mellett a Keresztelő által megjelölve. Ha nem találkozott volna velem akkor, amikor visszatértem a pusztából, addig keresett volna, míg meg nem talált volna, mert aki tiszta, alázatos és vágyakozik arra, hogy megismerje Istent, az jön, mint a víz a tenger felé, affelé, akit az égi tudomány mesterének ismer fel.

Jézus magával viszi Jánost a kánai menyegzőre. (M 186-95)

Jelen van, amikor Júdás és Tamás jelentkeznek Jézusnál, és kérik, fogadja el őket tanítványainak. (Lásd Júdás 1:4)

János ott van még öt tanítvánnyal Názáretben, amikor Jézus meglátogatja Anyját. (M 198-199)

A halakról szóló példabeszéd után (P 6-7) Jézus biztosítja Pétert, hogy az Atya szeretni fogja Őt.

– És engem? – kérdezi András.

– Téged is, András, és veled Jánost és Jakabot, Fülöpöt és Natánaelt. Ti vagytok az én első választottaim.

– Mások is jönnek? Ott van unokatestvéred, és Júdeában...

– Ó, sokan! Az én Országom nyitva áll az egész emberi nem számára, és igazán mondom neked, hogy az én halászatom sokkal bőségebb lesz, mint a te legbőségebb halfogásod, a századok éjszakájában... Mert minden század egy éjjel, amelyben nem az Orion tiszta világossága, vagy a holdé, hanem Krisztus szava lesz az irányító és a fény, és a kegyelem, amely tőle ered. Ennek az éjszakának egy nap olyan hajnala lesz, amelyet többé nem követ napnyugta. Fényében élnek majd mindenütt a hívek. Napja beragyogja a választottakat, és széppé teszi őket, örökké, boldogokká, mint az istenek. Kisebb istenek, az Atya gyermekei, hozzám hasonlók... Most ezt nem vagytok képesek megérteni. De igazán mondom nektek, hogy keresztény életetek hasonlókká tesz majd titeket Mesteretekhez, és az Ő jelei által ragyogtok majd az égben. A Sátán dühöngése és az emberi akarat gyengesége ellenére több halat fogok majd, mint te,

– De csak mi leszünk a te apostolaid?

– Féltékeny vagy, Péter? Nem, ne legyél az. Mások is jönnek majd, és az én szívemben mindig lesz szeretet mindenki számára. Ne légy zsugori, Péter. Te még nem tudod, ki az, aki szeret téged. Megszámláltad valaha a csillagokat? És a kavicsokat ennek a tónak a fenekén? Nem tudnád megtenni. De még kevésbé tudnád megszámolni a szeretet szívveréseit, amelyekre az én szívem képes. Meg tudtad-e valaha is számlálni, hányszor-hányszor csókolja meg ez a tó hullámaival a partot egy év alatt? Nem. Nem tudnád megszámolni. De még kevésbé tudnád megszámolni a szeretet hullámaikat, amelyek ebből a szívből áradnak, hogy megcsókolják az embereket: Légy biztos, Péter, az én szeretetemben.

Péter megragadja Jézus kezét, és megcsókolja. Meg van rendülve.

András nézi, de nem meri megtenni ugyanezt. De Jézus megsimogatja haját, és azt mondja:

– Téged is nagyon szeretlek. A te hajnalodnak idején anélkül, hogy fel kellene emeled szemeidet, látni fogod arcomat visszatükröződni az égen, s rád mosolyogva mondom majd: „Szeretlek! Jöjj!” És eltávozásod a hajnalban édesebb lesz számodra, mint a jegyes belépése menyegzős szobájába...

– Simon! Simon! András! Jövök!... János lihegve fut feléjük. – Ó, Mester!

Megvárakoztattalak? – János szeretettel néz Jézusra.

Péter válaszol neki:

– Valóban már kezdtük azt gondolni, hogy egyáltalán nem jössz. Készítsd el gyorsan bárkádat. És Jakab?

– Íme... egy vak miatt késlekedtünk. Azt gondolta, hogy Jézus a mi házunkban lesz, és odajött. Azt mondtuk neki: „Ő másutt van. Talán holnap meggyógyít téged. Várj!” De nem akart várni. Jakab azt mondta neki: „Oly sokáig vártál a világosságra, mit számít neked egy további éjszaka?” De nem hallgatott érvelésünkre... – János, ha te vak lennél, sietnél-e viszontlátni anyádat?

– Eh! ...Biztosan!

- És akkor? Hol van a vak?
  - Jön Jakabbal. Belekapaszkodott köpenyébe, és nem engedi el. De lassan jön, mert a part köves, és botladozik... Mester, megbocsátod nekem, hogy kemény voltam?
  - Igen. De hogy jóvá tedd, menj, segítsd a vakot, és hozd hozzám!
- János elsiet.
- Péter csóválja fejét, de hallgat. Nézi az eget, amely kék, színt ölt, a tavat, és a többi csónakot, amely már elindult halászni, és felsóhajt.
- Simon?
  - Mester?
  - Ne félj! Bőségesen fogsz halat akkor is, ha utolsónak mész ki.
  - Most is?
  - Mindig, amikor gyakorlod a szeretetet. Isten megadja neked a bőség kegyelmét.
  - Íme a vak.
- A szegény Jakab és János között jön. (Gyógyulását lásd a csodás gyógyításokról szóló füzetben.)

(2-110)

Maradj meg annak, ami vagy!

Jézus megérkezik a Getszemániban levő kis fehér házhoz. Egy fiatalember üdvözli:

– Isten veled, Rabbi! Tanítványod, János eljött, és épp most ment el, hogy veled találkozzék.

– Mennyi ideje?

– Épp most ment el azon az ösvényen. Azt hittük, hogy te Betániából jössz... Jézus gyorsan elmegy, megkerüli a kiszögellést, s látja Jánost, aki a város felé fut. Odakiált neki. A tanítvány megfordul, s örömtől ragyogó arccal kiáltja:

– Ó, Mesterem! – és fut visszafelé.

Jézus kitarja karjait, és a kettő szeretetteljesen megöleli egymást.

– Téged keresni jöttem. Azt hittük, Betániában vagy, mint mondtad.

– Igen. Oda akartam menni. Jeruzsálem körül is hirdetnem kell a jó hírt. De utána a városban maradtam... hogy egy új tanítványt oktassak.

– Te mindent jól teszel, Mester. És jól sikerül. Látod? Most is azonnal találkoztunk.

Ketten elindulnak a kis ház felé. Jézus fél karját János vállán tartja, aki alacsonyabb nála, és felnéz rá. Nyilvánvaló, hogy boldog a bensőségesség miatt.

– Régóta úton vagy?

– Nem, Mester. Reggel indultam el Dokóból Simonnal együtt, akinek átadtam üzenetedet.

Utána együtt voltunk Betániában, megosztva egymással ételünket és beszélve rólad a földműveseknek, akiket a földeken találtunk. Amikor már nem volt olyan meleg, elváltunk egymástól. Simon egy barátjához ment, akinek rólad akar beszélni. Ő mintegy az egész Betániának az ura. Simon régebről ismeri őt, amikor még mindkettőjük apja élt. Holnap Simon is ide jön. Kért, mondjam meg neked, örül annak, hogy téged szolgálhat. Simon nagyon tehetséges. Szeretnék olyan lenni, mint ő. De én csak egy tudatlan gyermek vagyok.

– Nem, János! Te is nagyon jól teszel mindent!

– Igazán meg vagy elégedve szegény Jánosoddal?

– Nagyon elégedett vagyok, Jánosom! Nagyon!

– Ó, Mesterem! – János vágyakozva lehajol, hogy megfogja Jézus kezét, és megcsókolja, utána pedig mintegy megsimogatja vele arcát.

Megérkeztek a kis házhoz. Belépnek az alacsony, füstös konyhába. A ház ura üdvözli őket:

– Béke veled! Jézus válaszol:

– Béke ennek a háznak, és neked, aki benne élsz! Velem van egy tanítványom.

– Lesz kenyér és olaj az ő számára is!

– Hoztam száraz halat, amit Jakab és Péter adott nekem. És Názáretben Anyád adott nekem kenyeret és mézet számadra. Megállás nélkül jöttem, de most már kemény lesz.

– Nem számít, János! Mamám keze ízletessé tette!

János kiveszi kincseit oldalzsákjából, amelyet egy sarokba tett. A száraz halat megmossák egy kis meleg vízben, utána megkenik, és a láng fölött megsütik.

Jézus megáldja a kenyeret, és tanítványával asztalhoz ül. Ott ül a házigazda is, akit Jónásnak hívnak, fiával együtt. Felesége jön-megy, hozza a halat, a fekete olajbogyót, az olajjal leöntött főtt zöldséget. Jézus felajánlja nekik a mézet is, és ráken belőle az asszony kenyerére. „Az én méhkasomból van” – mondja. „Anyám gondolja a méheket. Egyél belőle! Jó! Nagyon jó vagy hozzám, Mária, megérdemled ezt, és még többet is,” – mondja, mert az asszony nem akarja megfosztani Őt a méztől.

A vacsorát rövid közös társalgás zárja le. Amint befejezték, és hálát adtak az ételekért, Jézus azt mondja Jánosnak:

– Jöjj! Menjünk ki egy kicsit az olajfakertbe. Az éj langyos és tiszta. Kellemes lesz egy kicsit kinn tartózkodnunk.

A gazda azt mondja:

– Mester, én elbúcsúzom tőled. Fáradt vagyok, fiammal együtt. Mi pihenőre térünk. Kissé nyitva hagyom az ajtót, és a lámpát az asztalon. Tudod, mit akarsz tenni.

– Menj csak, Jónás! És oltsd el a lámpát. A hold, fényesen világít, látunk anélkül is.

– De tanítványod hol fog aludni?

– Velem. Az én ágyamon van hely neki is. Nemde, János?

János elragadtatásban van, hogy Jézus oldala mellett aludhat.

Kimennek az olajfa-kertbe. De előbb János kivesz valami a sarokban levő oldalzsákjából. Sétálnak egy kicsit, és elérkeznek egy kiszögelléshez, ahonnan egész Jeruzsálemet láthatják.

– Üljünk le itt, és beszéljessünk egymás közt – mondja Jézus.

De János inkább Jézus lábához ül le a fűre, és karjait Jézus térdeire téve, fejét karjaira hajtva, időnként Jézusra néz. Olyan, mint egy gyermek a neki legkedvesebb személy mellett.

– Szép itt is, Mester! Nézd, milyen nagynak látszik a város éjjel. Nagyobbnak, mint nappal.

– Azért, mert a hold beárnyékolja körvonalait. Nézd: széle mintha megnagyobbodott volna az ezüstös csillogástól. Figyeld meg ott lenn a Templom tetejét. Nemde olyan, mintha fel lenne függesztve a levegőben?

– Mintha csak az angyalok tartanák ezüstös szárnyukon. Jézus felsóhajt.

– Miért sóhajtasz, Mester?

– Mert az angyalok elhagyták a Templomot. Csak falai tiszták és szentek. Azok, akikről lelkét kellene kapnia – mert minden helynek is van lelke, azaz szelleme, amelyért építették, és a Templomnak az ima és a szentség kell, kellene, hogy lelke legyen – de épp azok fojtják el ezt benne, akiknek adniuk kellene. Senki se tud olyasmint adni, amivel nem rendelkezik, János. És ha sok pap és levita él is ott, nincs köztük még tíz sem, aki alkalmas lenne arra, hogy életet adjon a Szent Helynek. Halálát okozzák. Halott lelkük halálát közlik vele, amely meghalt az életszentségnek. Külsőségek, azok vannak. De nincs bennük élet. Hullák, amelyeket csak az őket felpuffasztó rothadás tesz meleggé.

– Rosszul bántak veled, Mester? – János nagyon szenved.

– Nem. Sőt, engedtek beszélni, amikor kértem ezt.

– Kérted? Miért?

– Mert nem akarom én kezdeni a háborút. Jön az magától! Mert egyesek ostoba módon félnek tőlem, mások pedig szemrehányásokkal illetnek. De ezért ők felelősek, nem én!

Kis szünetet tartanak, s utána János kezdi:

– Mester, én ismerem Annást és Kaifást. Családom üzleti kapcsolatban állt velük, és amikor Júdeába jöttem, hogy Jánost lássam, elmentem a Templomba is, és ők jók voltak Zebedeus fiához. Atyám mindig a legjobb halakat küldi nekik. Ez a szokás, tudod? Ha azt akarod, hogy barátságosak legyenek, és azok maradjanak, így kell tenni... – Tudom – Jézus elkomolyodik.

– Rendben van, ha gondolod, beszélek rólad a Főpapnak. És utána... ha, akarod, ismerek valakit, aki üzleti kapcsolatban áll apámmal. Egy gazdag halkereskedő. Szép és nagy háza van a Hippikusz torony mellett, mert nagyon gazdag, de nagyon jó is. Ott kényelmesebb helyet kapnál, és kevésbé fáradnál el. Ahhoz, hogy ide jöjj, át kell menned Ofel alvárosán, amely oly vad, és mindig tele van szamarakkal és veszekedő gyermekekkel.

– Nem, János! Köszönöm! Jól érzem magamat itt. Látod, mily béke van? Ezt mondtam a másik tanítványnak is, aki hasonlót ajánlott. Azt mondta: „Hogy inkább becsüljenek.”

– Én azért mondtam, hogy kevésbé fáradj ki.

– Nem vagyok fáradt. Sokat gyalogolok, és sose fáraszt ki. Tudod, mi tesz fáradttá? A szeretetlenség. Ó, mily súly az! Mintha szíveden hordoznál egy terhet.

– Én szeretlek téged, Jézus!

– Igen, és te felüldítesz. Nagyon szeretlek téged, János, és mindig szeretni foglak, mert te sose árulsz el.

– Elárulni téged?! Ó!

- Pedig sokan lesznek, akik elárulnak engem... János, ide figyelj! Mondtam neked, hogy azért késlekedtem, mert egy új tanítványt oktattam. Egy fiatal júdeait, aki képzett és ismert.
- Akkor sokkal kevésbé fáradozol majd vele, mint velünk, Mester. Megelégedett vagyok, hogy van valakid, aki képesebb, mint mi.
- Azt hiszed, hogy kevésbé lesz fáradságos?
- Eh! Ha nem oly tudatlan, mint mi vagyunk, jobban megért téged, jobban fog szolgálni, és főleg, ha jobban szeret.
- Íme, jól mondtad. De a szeretet nem arányos az iskolázottsággal, sem a neveltetéssel. Egy szűz első szeretetének erejével szeret. Ez érvényes a gondolat szüzességére is. És akit szeretnek, az nagyobb hatással van egy szűz szívére és gondolatára, mint arra, aki már másokat szeretett. De ha Isten akarja... Idehallgass, János! Kérlek téged, légy barátja. Szívem remeg a gondolatra, hogy téged, a nyíratlan bárányt olyan közelébe tegyelek, aki már kitapasztalta az életet. De megnyugszik szívem, mert ha te bárány vagy is, de sas is vagy, és ha a tapasztalt meg akarja érintetni veled a földet, ami mindig sáros, jó emberi érzékkel, egy szárnycsapással megszabadíthatod magadat és felrepülhetsz a kék égbe, a nap felé. Ezért kérlek téged, maradj meg annak, ami vagy, de légy barátja az új tanítványnak, akit nem fog nagyon szeretni sem Simon Péter, sem a többiek. Légy rá hatással, szereteteddel...
- Ó, Mester! Hát te nem vagy elég?
- Én a Mester vagyok. Mint ilyenek, nem mondanak meg nekem mindent. Te tanítványtársam vagy, kissé fiatalabb, aki előtt könnyebben feltárja lelkét. Nem mondom, hogy ismételd el nekem mindent, amit ő neked fog mondani. Gyűlölöm a kémeket és az árulókat. De kérlek, tanítsd őt hiteddel és szereteteddel, tisztasággal. Ő posványos víztől megfertőzött föld. Szárítsd ki őt a szeretet napjával, tisztítsd meg a gondolat becsületességével, a jó vágyakkal és cselekedetekkel, műveld meg hiteddel. Meg tudod tenni.
- Ha te hiszed, hogy megtehetem... ó, igen. Ha te mondd, hogy én meg tudom tenni ezt, megteszem. Irántad való szeretetből... – Köszönöm, János!
- Mester, beszéltem Simon Péterrel. Mindjárt meg kellett volna mondanom, de az öröm, hogy hallgathatlak téged, kiverte fejemből. Amikor visszatértünk Kafarnaumba pünkösöd után, azonnal megtaláltuk a szokásos összeget attól az ismeretlentől. A gyermek az én anyámnak vitte el. Én Péternek adtam, ő pedig visszaadta nekem, mondván, hogy használjak fel belőle egy keveset visszatérésemhez, és Dokóban való tartózkodásomkor, a többit pedig hozzam el neked, használd fel, amire szükséged van. Péter is gondolta, hogy ez a hely nem lesz kényelmes... de te annak tartod... Én csak két dénárt vettem ki belőle, hogy egy szegénynek adjam Efraim mellett. Abból éltem, amit anyám adott nekem, és amit néhány jó embertől kaptam, akiknek a te nevedről beszéltem. Íme az erszény!
- Holnap szétosztjuk a szegények között. Így Júdás is megtanulja a mi szokásainkat.
- Eljött az unokatestvéred? Hogyan tette ilyen gyorsan? Názáretben volt, és nem mondta neked, hogy útnak indul...
- Nem. Júdás, az új tanítvány, Keriotból. De te láttad őt húsvétkor, itt, azon az estén, amelyen Simon meggyógyult. Tamással volt...
- Ah! Ó az? János kissé megzavarodik.
- Ő. És Tamás mit csinál?
- Engedelmeskedett parancsodnak, és elment a tenger felé, hogy találkozzék Fülöppel és Bertalannal.
- Igen, azt akarom, hogy szeressétek egymást, különbségtétel nélkül, segítsétek egymást, viseljétek el egymást. Senki sem tökéletes, János! Sem a fiatalok, sem az öregek. De ha van bennetek jó akarat, eljuttok a tökéletességre, és ami hiányzik belőletek, azt én megadom nektek. Ti egy szent család gyermekei vagytok. Sokféle jellem van köztetek. Van, aki erős, aki kedves, aki bátor, aki félénk, aki szenvedélyes, aki nagyon óvatos. Ha mindnyájan egyformák lennétek, nagyon erősek lennétek egy jellemvonásban, és hiányozna belőletek minden más. Míg így

tökéletes egységet alkottok, kiegészítve egymást. A szeretet egyesít titeket. Isten ügyének szeretete kell, hogy egyesítsen titeket.

– És a te szeretetednek, Jézus.

– Első Isten ügye, és utána az Ő Krisztusának szeretete.

– Én... mi vagyok a te csaláodban?

– Te vagy Isten Krisztusának szeretetteljes békéje. Fáradt vagy, János? Vissza akarsz térni?

Én itt maradok imádkozni.

– Én is itt maradok, hogy veled imádkozzam. Engedj itt maradnom és veled imádkoznom.

– Maradj csak!

Jézus elmondja a zsoltárokat, és János követi. De elgyengül hangja, és János elalszik, fejével Jézus ölében, aki mosolyog, és köpenyét az alvó vállaira teszi. Utána bizonyára elmélkedve tovább imádkozik.

(2-175)

Jézus utána ezt mondja a látnoknak:

– Még egy párhuzam Jánosom és a másik tanítvány között. Párhuzam, amely mindjobban megvilágítja szeretett tanítványom alakját. Ő az, aki megfosztja magát még saját gondolkozásmódjától és ítéletmódjától is azért, hogy „a tanítvány” legyen. Ő az, aki átadja magát anélkül, hogy meg akarna tartani akár egy parányit is önmagából, ami kiválasztása előtt volt. Júdás pedig az, aki nem akarja megfosztani magát önmagától. Azért a valóságban ő nem adja át magát. Magával cipeli kevélységtől, érzékiségtől, sóvárgástól beteg énjét. Megmarad saját gondolkozásmódjában. Közömbösíti ezzel a kegyelemnek való önátadás hatásait.

Júdás az első azok között az apostolok között, akik kudarcot vallottak. És oly sokan vannak! János az első azok között, akik szeretetemért feláldozzák magukat.

Én és Anyám vagyunk a tökéletes Áldozatok. Minket elérni nehéz, sőt lehetetlen, mert a mi áldozatunk teljes volt. De az én Jánosom! Ő követhető áldozat. Követhetik őt mindazok, akik szeretnek engem: a szüzek, vértanúk, hitvallók, hithirdetők, Istennek és Isten Anyjának szolgái, a tevékenyek és a szemlélődők. Mindenkinnek példát ad. Ő az, aki szeret.

Figyeld meg különböző cselekvésmódjukat. Júdás nyomoz, szörszálhasogató, makacs, és még akkor is megtartja felfogásmódját, amikor látszólag enged. János senkinek se tartja magát, mindent elfogad, nem kíván megokolást, megelégszik azzal, hogy engem boldoggá tesz. Példát ad.

(2-181)

Egy angyal!

János részt vesz Júdással és Simonnal együtt azon a körúton, amelyet Jézus Júdeában végez. Először Betlehemet keresik fel, utána pedig a volt betlehemi pásztorok után kutatnak. Keriótba is elmennek. (Júdás 20-46)

Jézus a zelóta Simonnal visszatér a jeruzsálemi Templomból az Olajfák hegyére, hogy találkozzék Jánossal, aki az ottani házban vár rá. Meg is találják a konyhában, szundikálva. Jézus megszólítja:

– János!

– Te, Mester? Estére vártalak.

– Előbb jöttem. Hogy érezted magadat?

– Úgy, mint egy bárány, amely elvesztette pásztorát. Beszéltem rólad mindenkinek, mert beszélni rólad olyan volt, mintha veled lettem volna valamiképpen. Beszéltem a rokonoknak, ismerősöknek, idegeneknek. Annásnak is... És egy nyomoréknak, akivel barátságot kötöttem azáltal, hogy adtam neki három pénzdarabot. Mások adták nekem, és én neki adtam. Beszéltem egy szegény asszonnyal is, aki sírt a küszöbén, egy asszonycsoport között. Megkérdeztem: „Miért sírsz?” Azt válaszolta: „Az orvos azt mondta: »Lányod tüdővészben szenved. Törődj bele! Októberben, az első vihar alkalmával meghal. Ő egyetlen gyermekem. Szép és jó, tizenöt éves. Tavasszal férjhez akart menni, de a menyegzős láda helyett koporsót kell készítenem számára!«” Azt mondtam neki: „Én ismerek egy Orvost, aki meg tudja gyógyítani őt neked, ha van hited!” „Senki se tudja már meggyógyítani őt. Három orvos is megvizsgálta. Már vért köp.” „Az én orvosom – mondtam – nem olyan, mint a tied. Ő nem orvosságokkal gyógyít, hanem saját hatalmával, Ő a Messiás!” Egy kis öregasszony akkor azt mondta: „Ó, higgyél, Erzsi! Én ismerek egy vak férfit, aki most lát, általa! Akkor az anya bizalmatlansága reményre változott, és vár rád. Helyesen cselekedtem? Ez mind, amit tettem.

– Jól tettél. Ma este elmegyünk barátaidhoz. Láttad ismét Júdást?

– Nem, Mester. Küldött nekem némi élelmet és pénzt, amit a szegényeknek adtam. Azt üzenté, használjam, mert az övé.

– Igaz. János, holnap Galilea felé indulunk... – Örülök neki, Mester. Simon Péterre gondolk. Ki tudja, mennyire vár téged! Elmegyünk Názáretbe is?

– Igen. És ott várakozunk Péterre, Andrásra és testvéredre, Jakabra.

– Ó, Galileában maradunk?

– Ott maradunk egy ideig.

János boldog.

(2-296)

János és Simon Jézussal van, amikor Ő meggyógyít egy kisgyermeket, akit Alexander, római katona lova megrúgott. Júdást várva, Jézus elbeszélget a római katonával.

(2-298)

Elkíséri Jézust Jónáshoz, a volt betlehemi pásztorhoz.

(2-307)

Elmegy Jézussal, Józseffel, egy volt betlehemi pásztor fiával, Simonnal és a kerióti Júdással Názáretbe. Amikor Jézus bemutatja új tanítványait Máriának, ő ezt mondja Jánosnak.

– Nyugodt vagyok, mióta tudom, hogy Jézus mellett vagy. Ismerlek téged, és megnyugszik lelkem, amikor Fiammal tudlak. Légy áldott, én nyugalmam! – megcsókolja.

Váratlanul betoppan Péter egy kosárral. Nagyon örül, hogy viszontlátja Jézust, és mindjárt rendelkezik:

– És te, gyerek! – mondja Jánosnak – Legalább te elfuthattál volna hozzám, és megmondhattad volna nekem, hogy itt van a Mester. Most fuss, azonnal Kafarnaumba, s mondd meg a többieknek... és elsősorban Júdás (Tádé) házába (s mondd meg anyjának): fiad hamarosan megérkezik, asszony! Gyorsan. Képzeld magadat nyúlnak, amelyet kutya üldöznek!

János nevetve elmegy.

(2-323)

János ismét Názáretben van, amikor Jézus beszél tanítványaihoz egy dombon, az olajfák alatt. (P 19-21)

János a többi tanítvánnyal együtt Jézus mellett van Kafarnaumban is, de nincs különösebb szerepe. Amikor Jézus, tanítványaival együtt ismét felkeresi Máriát Názáretben, és véleményét kéri tanítványairól, Jánosról Mária ezt mondja:

– Szeresd Jánost úgy, amint csak szeretni tudsz. Egy angyal. Békét érzek, amikor arra gondolok, hogy ő veled van. (M 2-217)

Miután Jézust kiűzik Názáretből, elbúcsúzik Anyjától, és megígéri neki, hogy amikor a közelben tartózkodik, értesíti majd őt. Mária azt mondja:

– Küldd Jánost! Amikor őt látom, úgy tűnik nekem, mintha egy kicsit téged látnálak. Anyja is szívből gondoskodik rólam és rólad. Ő reméli, hogy fiai kivételes helyet fognak kapni. Asszony, és mama, Jézus. Részvétellel kell lenned iránta! Beszél majd erről neked is. De őszintén szeret téged. És amikor megszabadul majd az emberies gondolkozásmódtól, ami meg van benne ugyanúgy, mint fiaiban, és mint másokban, mint mindenkié, akkor, Fiam, nagy lesz a hite. Fájdalmas, hogy mindnyájan emberi javakat remélnék tőled, vagy ha nem emberi javakat, akkor is önzők. De a bűn bennük van vágyaival. Még nem jött el az óra, amelyben te megszüntetted az eredeti bűnt. Ó, az az óra! Áldott óra, de annyira félelmetes, amennyire kívánom Isten és az ember szeretetéből. Mennyire reszket Mamád szíve a miatt az óra miatt! Mit tesznek majd veled, Fiam? Megváltó Fiam, akiről a próféták oly sok szenvedést jövendöltek meg!

– Ne gondolj rá, Mama! Isten segíteni fog téged abban az órában. Engem és téged Isten segíteni fog. És utána béke lesz.

(2-434)

Egyedül a Mestert szereti

A Getszemáni kertben lévő kis házban, vacsora közben beszélgetnek a tanítványok. a nap eseményeiről, s köztük egy leprás meggyógyításáról.

– Volt ott egy római úrnő is, hordozó székén. A függönyön keresztül kinézett – mondja Tamás.

– Igen. Az út kanyarulatánál volt. Parancsot adott a hordozóknak, hogy álljanak meg, amikor a leprás azt kiáltotta: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Széthúzta kissé a függönyöket, és láttam, hogy egy értékes lencsével nézett téged, és utána gúnyosan nevetett. De amikor látta, hogy te, pusztán parancsoddal meggyógyítottad, akkor odahívott engem, és megkérdezte: „Ez az, akit az igazi Messiásnak mondanak?” Igennel válaszoltam, és erre megkérdezte: „És te vele vagy?” És utána: „Igazán jó?” – mondja János.

– Akkor láttad őt! Milyen volt? – kérdezi egyszerre Péter és Júdás.

– Hát... egy asszony...

– Milyen felfedezés! – nevet Péter. A kerióti kíváncsi:

– De szép volt, fiatal, gazdag?

– Igen. Fiatalnak tűnt nekem, és szépnek is. De inkább Jézust néztem, mint őt. Látni akartam, hogy a Mester mit csinál...

– Ostoba! – mormolja fogai között a kerióti.

– Miért? – védi meg Jánost, testvére, Jakab. – Az én testvérem nem kalandokat kereső nőcsábász. Udvariasan válaszolt. De nem hiányzott nála elsőrendű tulajdonsága.

– Melyik? – kérdezi a kerióti.

– A tanítványé, aki egyedül a Mestert szereti.

Júdás dühösen lehajtja fejét.

(2-495)

Nikodémus, amikor éjjel Jézussal beszélget, megkérdezi Jézustól, minek köszönhető, hogy tanítványai oly rendületlenül hiszik, hogy Ő a Messiás.

– Miért nincs meg bennem, az érett emberben az a békés biztonság, amivel ez rendelkezik, aki szinte analfabéta és gyermek, és aki így mosolyog, azzal a fényvel szemében, azzal a nappal szívében? Hogyan hiszel te, János, hogy ily biztos vagy? Taníts meg engem, ó gyermek, titkodra, a titokra, amely által meg tudad látni, és fel tudad fogni a Messiást a názareti Jézusban!

János elpirul, mint egy földieper, és utána lehajtja fejét, mintha valami nagy dolgról vádolná magát, és egyszerűen azt válaszolja:

– Szeretve.

(2-502)

Jézus arra buzdítja tanítványait, hogy törekedjenek a tökéletességre, s öljék ki magukból az állati és sátáni vonásokat, amelyek nem hálnak ki addig, míg uralkodik bennük a hazugság, a keveltség, a harag, a keveltség, a torkosság, a fösvényesség és a jóra való restség.

– Mi annyira emberek vagyunk melletted, aki oly szent vagy! – mormolja Bertalan.

– És ő mindig szent volt. Mi megmondhatjuk, – jegyzi meg unokatestvére, Jakab.

– Ő tudja, milyenek vagyunk... Azért nem szabad elcsüggednünk. De azt kell mondanunk: adj nekünk napról napra erőt szolgálatodhoz. Ha azt mondanánk: „Nincs bűnünk” becsapnánk magunkat és másokat. Mi tudjuk, kik vagyunk, akkor is, ha nem akarjuk kimondani. Isten azonban nem tudjuk becsapni. De ha azt mondjuk: „Gyengék, és bűnösök vagyunk, segíts

erőddel és bocsánatoddal”, akkor Isten nem engedi, hogy csalatkozzunk, hanem megbocsát nekünk jóságában és igazságosságában, és megtisztítja szegény szívünket a gonoszságtól.

– Boldog vagy, János. Mert az Igazság beszél ajkadról, amely illatozik az ártatlanságtól és csak az imádandó Szeretetet csókolja meg, – mondja Jézus, felállva, és szívére vonva szeretett tanítványát, aki egy sötét sarokból szólalt meg.

(2-528)

Nagy örömet szerezteél nekem!

Jézus a madarakat figyelve föl-le sétál a folyó partján, Lázár egy birtokán, ahová egy időre félrevonult a tanítványokkal. János odamegy hozzá, és megkérdezi:

– Zavarlak, Mester?

– Nem. Mit kívánsz?

– Akarok mondani neked valamit... amiről úgy gondolom, megvigasztal téged, és tanácsodat is akarom kérni. Nagytermünket söpörgettem, amikor odajött a kerióti Júdás és azt mondta: „Segítek neked!” Nagyon elcsodálkoztam, mert még akkor sem szívesen teszi ezeket az alacsonyrendű szolgálatokat, amikor megparancsolják neki... de nem mondtam neki mást, csak ezt: „Ó, köszönöm! Hamarabb készen leszek veled, és jobban.” Nekiállt a söprésnek, és gyorsan befejeztük. Akkor azt mondta: „Menjünk az erdőbe! Mindig az öregek hozzák a fát. Ez nincs jól. Menjünk mi! Én nem értek sok mindenhez. De ha megtanítasz rá... És elmentünk. És miközben összekötöttem a rőzsét, azt mondta: „János mondani szeretnék valamit.”

– Beszélj! – mondtam. Azt véltem, bírálgatni akar valamit.

Ehelyett azt mondta: „Én és te vagyunk a legfiatalabbak. Jobban össze kellene tartanunk. Te szinte félsz tőlem, és okod van rá, mert én nem vagyok jó. De hidd el... nem szándékosan teszem. Néha szükségét érzem annak, hogy rossz legyek. Talán azért, mert egyetlen gyermek voltam, és elkényeztettek. És szeretnék megjavulni. Tudod, hogy az öregek nem jó szemmel néznek rám. Jézus unokatestvérei nem szívlelnek, mert... igen, sokszor helytelenül viselkedtem irányukban és unokatestvérükkel szemben is. De te jó és türelmes vagy. Szeres engem! Vedd tekintetbe, hogy testvéred vagyok, igaz, gonosz, de a rosszakat is szeretni kell. Azt mondja a Mester is, hogy így kell tenni. Amikor látod, hogy valamit helytelenül teszek, mondd meg nekem. És utána ne engeddd, hogy egyedül maradjak. Amikor a vidékre megyek, jöjj velem te is. Segíteni fogsz, hogy ne tegyek rosszat. Tegnap sokat szenvedtem. Jézus beszélt velem, és én néztem Őt. Ostoba haragomban nem magamat néztem, se nem másokat. Tegnap néztem Őt, és láttam... Igazuk van, amikor azt mondják, hogy Jézus szenved... és érzem, hogy ebben én is hibás vagyok. Többé nem akarok szenvedést okozni neki. Jöjj velem! Jössz? Segíteni fogsz nekem, hogy ne legyek olyan rossz?

Ezt mondta, és én, megvallom neked, oly szívdobogást kaptam, mint egy veréb, amelyet egy fiú a markában tart. Örömtől vert a szívem, mert örülni fogok neki, ha megjavul, és miattad is örülök ennek. És vert a szívem egy kissé a félelemtől is, mert... nem szeretnék olyanná válni, mint Júdás. De utána eszembe jutott az, amit akkor mondtál nekem, amikor befogadtad Júdást, és azt mondtam: „Igen, segíteni foglak téged. De nekem engedelmeskednem kell, és ha más parancsot kapok...” Arra gondoltam: most megmondom a Mesternek, és ha Ő akarja, megteszem, de ha Ő nem akarja, megkérem őt, parancsolja meg nekem, hogy ne hagyjam el a házat.

– Idehallgass, János. Én megengedem, hogy vele menj. De meg kell ígéred nekem, hogy ha érzed, valami nyugtalanít, akkor hozzám jössz, és megmondod. Nagy örömet szerezteél nekem, János!

(2-543)

Miután Jézus meggyógyít egy házasságtörő fiatalembert, aki bűne következtében valami bőrbajt kapott, oly undor fogja el, hogy elbocsátja a tömeget. Ily nagy hatással van Jézusra a tisztátalanság, amelyet ebben a fiatalemberben tapasztalt, akit csak anyja könyörgésére gyógyított meg. Miközben a tömeg elszéled, Júdás Jézushoz megy:

– Mester, nyugtalan vagyok.

– Miért, Júdás?

– A jeruzsálemiek miatt... ismerem őket. Engedd meg, hogy néhány napra odamenjek. Nem kérem, hogy egyedül küldj engem oda. Sőt, kérlek, hogy ne engedd meg ezt. Küldj engem Simonnal és Jánossal együtt. Ők oly jók voltak hozzám első utamon Júdeában. Az egyik megfőkez, a másik megtisztít engem, még gondolataimban is. Nem tudod elhinni, mi János számomra! Olyan, mint a harmat, amely lecsillapítja a bennem égő tüzeket, olyan, mint a háborgó vízre öntött olaj... Hidd el nekem!

– Tudom. Nem kell azért csodálkoznod azon, miért szeretem őt annyira. Ő az én békém. De te is megvigasztalsz engem, ha mindig jó leszel. Ha felhasználod Isten ajándékait a jóra, mint néhány napja teszed, akkor igazi apostollá leszel. És sok ilyen ajándékom van.

– És te szeretni fogsz engem, mint Jánost?

– Én mindenképpen szeretlek, Júdás. De akkor nyugtalanság és szomorúság nélkül foglak szeretni.

– Ó, Mesterem, mily jó vagy!

– Menj csak Jeruzsálembe! Nem fog semmit sem segíteni. De nem akarom szárnyát szegni, segíteni akarásodnak. Most azonnal megmondom Simonnak és Jánosnak. Menjünk! Látod, mennyire szenved Jézusod bizonyos bűnök miatt? Olyan vagyok, mint aki nagyon nagy súlyt emelt fel. Sose okozz nekem ilyen szenvedést! Soha többé...

– Nem, Mester! Nem. Szeretlek. Tudod... De gyenge vagyok...

(2-593)

Növeld szeretetedet!

Jézus az apostolokkal beszélget, és azok kifejezik vágyukat, hogy szeretnének előtte vagy vele meghalni, vagy túlélve Őt a világ megtérítésén fáradozni. Jézus végül megkérdezi Jánost: – És te, János?

– Én... én nem tudom. Szeretnék azonnal meghalni, hogy ne lássalak téged szenvedni. Szeretnék melletted lenni, hogy megvigasztaljalak haláltusádban. Szeretnék hosszú ideig élni, hogy sokáig szolgálhassalak. Szeretnék meghalni veled, és veled együtt menni az égbe. Mindent szeretnék, mert szeretlek téged. És úgy gondolom, hogy én, testvéreim között a legkisebb, minderre képes leszek, ha tökéletesen tudlak szeretni téged. Jézus, növeld szeretetedet! – mondja János.

– Akarod mondani: „Növeld szeretetedet!” – jegyzi meg a kerióti. – Mert nekünk kell mindinkább szeretni...

– Nem. Azt mondom: „Növeld szeretetedet!” Mert jobban fogjuk szeretni Őt, ha Ő lánggra gyújt minket szeretetével.

Jézus magához vonja tiszta és szenvedélyes Jánosát, és homlokon csókolja, majd azt mondja neki:

– Kinyilatkoztattad Istennek egy titkát a szívek megszentelését illetően: Isten kiárasztja magát az igazakra, és minél inkább átengedik ők magukat az Ő szeretetének, annál inkább növekszik, gyarapodik életszentségük. Ez Isten titokzatos és kimondhatatlan működése a lelkekben. Titokban, csöndben jön létre, és erejét nem lehet leírni emberi szavakkal, amint megteremti az életszentség leírhatatlan remekműveit. Nem tévedés, hanem bölcs beszéd az, ha kériitek, hogy Isten növelje szeretetét szívetekben.

(3-45)

Jézus meglátogatja Jakab és János szüleinek, Zebedeusnak; házáat. Vele van Péter, András, a zelóta Simon, a kerióti és Máté is.

Jakab és János boldogok. Jönnek-mennek anyjuktól Jézushoz, és viszont, mint a pillangók, amelyek nem tudják, hogy melyik virágot részesítsék előnyben a két egyformán szeretett közül. Mária Szalóme megsimogatja minden alkalommal fiait, boldog, miközben Jézus mosolyog, Már befejezték az étkezést, de a két testvér erőlteti Jézust, hogy egyen a fehér szőlőből, amelyet anyjuk az Ő számára tett félre, és amelyek édesek, mint a méz. Mit nem adnának Jézusnak!

Szalóme ekkor ajánlja fel magát Jézus követésére, amit ő kedvesen elfogad tőle.

(3,53)

Te sokkal több vagy mamámnál!

Mikor eljön az ideje a tizenkét apostol kinevezésének, Jézus felviszi őket egy kopár hegyre, ahol sok barlang van. Csak annyi élelmet visznek magukkal, hogy éhen ne haljanak, miközben egy héten keresztül barlangjukban magánosan elmélkednek azon, amit egy éven keresztül Jézustól hallottak. Reggel, délben és este összejönnek közös imára. Az ételadagot Jézus osztja ki nekik naponta. Mikor eltelik a hét, Jézus személyesen jár körbe, hogy felébressze jövőendő apostolait. Az apostolok nagy része már ébren van, és azonnal válaszol hívására, János azonban mélyen alszik, néhány másikkal együtt. Jézus utoljára Jánost ébreszti fel, János félálomban azt hiszi, anyja hívja őt:

– Igen, mama. Azonnal jövök... – mondja, de utána megfordul, és alszik tovább. Jézus mosolyog, lehajol hozzá, és megcsókolja arcát. János erre kinyitja szemét, és amikor meglátja Jézust, hirtelenül felül, és megkérdezi:

– Szükséged van rám? Íme, itt vagyok!

– Nem. Csak felébresztettelek, mint a többit, De te azt hitted, hogy mamád van itt. És akkor megcsókoltalak, hogy azt tegyem, amit a mamák tesznek.

János rövid tunikájában aludt, félmeztelenül, a köpenyével takaródzott. Most Jézus nyakába borul, és fejét vállára téve mondja:

– Ó, te sokkal több vagy mamámnál! Elhagytam őt érted. De téged nem hagynálak el őerte! Ő szült engem a világra. De te az ég számára szültél engem. Ó, tudom!

– Mit tudsz többet a többieknél?

– Azt, amit az Úr mondott nekem ebben a barlangban. Látod, én sose mentem hozzád, és gondolom, társaim ezt közömbösségnek vagy kevélységnek vették. De nem számít nekem, mit gondolnak ők. Tudom, hogy te ismered az igazságot. Én nem mentem Jézus Krisztushoz, Isten megtestesült Fiához. Hanem ahhoz mentem, aki te vagy a Tűz ölében, aki a Legszentebb Háromság örök szeretete, az Ő természete, az Ő lényege, az Ő Igazi Lényege. Ó, nem tudom elmondani mindazt, amit megértettem ebben a sötét barlangban, amely számomra egészen fényessé vált! Ebben a hideg barlangban egészen átjárt engem egy alakatlan láng, és édes vértanúságra gyullasztott. Ez a csendes barlang égi igazságokról beszélt nekem, rólad, aki Isten vagy, a kimondhatatlan Titok Második Személye. Behatoltam ebbe, mert Isten magához vont engem, és mindig velem volt. És én a te isteni öledbe helyeztem, Isten Igéje, minden vágyamat, könnyemet és kérésemét. A tőled hallott sok szó között nem volt soha egy sem, amely annyira kifejezte volna azt, amit itt mondtál nekem, te, Isten Fia, te, aki Isten vagy, akár csak az Atya, te, aki Isten akár csak a Szentlélek, te, aki a Háromság centruma vagy... Ó, talán káromlás, amit mondok! De így tűnik nekem, mert ha te nem volnál az Atya szeretete és az Atya iránti szeretet, akkor hiányozna a Szeretet, az Isteni Szeretet, és az Isten: többé nem lenne Háromság, mert hiányozna belőle az, ami Isten legjellegzetesebb tulajdonsága: az Ő szeretete! Ó, oly sok van itt, de olyan, mint a gátat ostromló víz, amely nem tud kiáradni... Úgy tűnik számomra, hogy belehalok, oly erős és magasztos szívem háborgása, mióta megértettelek téged... de a világ minden kincséért sem akarnék megválni ettől... Tedd, hogy megöljön engem ez a szeretet, édes Istenem! – János nevet és sír, liheg, lángra lobbanva a szeretettől, Jézus keblén nyugodva, mintha a láng kimerítette volna. És Jézus simogatja őt, szintén lángolva a szeretettől.

Jánoson erőt vesz az alázatosság, és könnyörög:

– Ne mondd el a többieknek, amit neked mondtam. Biztosan ők is úgy tudtak Istenben élni, ezekben a napokban, mint én. De a hallgatás köve nehezedjék titkomra!

– Biztos lehetsz ebben, János. Senki sem fogja megtudni eljegyzésedet a Szeretettel. Öltözz fel, és gyere! El kell mennünk innen.

Jézus kimegy az ösvényre, amelyen már ott vannak a többiek. Arcuk tiszteletre méltóbbnak, összeszedettebbnek látszik. Az idősek pátriárkáknak tűnnek, a fiatalok éretteknak,

méltóságteljeseknek. A kerióti félénk mosollyal néz Jézusra, arcán látszik., hogy sírt. Jézus megsimogatja, amikor elmegy mellette. Péter... nem beszél. Ez oly szokatlan nála, hogy mélyebb benyomást tesz, mint minden egyéb változás. Figyelmesen nézi Jézust, de új méltósággal, ami csupasz homlokát még nagyobbnak tünteti fel, és szemeit komolyabbaknak, előzőleg csak szelíd értelmességet sugároztak. Jézus magához hívja őt, és maga mellett tartja, miközben Jánosra várakozik, aki végre kijön, nehéz megmondani, hogy sápadtabban, vagy pirosabban, de biztosan lángolva valamitől, ami nem változtatja meg színét, de mégis nyilvánvaló. Mindnyájan őt figyelik.

– Jöjj ide, János, mellém! És te is, András, és te Jakab, Zedeus fia. Utána te, Simon, és te Bertalan, Fülöp, és ti, unokatestvéreim, és Máté. Júdás, Simon fia, ide, elem. Tamás, gyere ide! Üljetek le! Beszélnem kell hozzátok. (A többit lásd E 5:180-183.)

(3-121)

János első beszéde

Amint lejönnek a hegyről, Jézus buzdítja apostolait, hogy beszéljenek a néphez. Péter teljesen képtelennek érzi magát erre. Miközben Jézus a csodás gyógyításokkal van elfoglalva, Hermász, és István, Gamáriel szeretett tanítványa érdeklődnek tökéletességre vezető út felől. Először a Zelóta válaszol nekik, de ez nem elégíti ki őket.

János, aki mosolyogva hallgatta a magyarázatot, feláll, ragyogó arccal, és beszélni kezd:

– Testvérek! Igaz, hogy szédülést okoz annak gondolata is, hogy a magasba kell szállni. De ki mondja nektek, hogy egyenes úton kell a magasba törni? Ezt nemcsak a gyermekek, hanem még a felnőttek sem képesek megtenni. Csak az angyalok tudnak felszállni a kék égbe, mert szabadok az anyag minden súlyától. És az emberek között csak az életszentség hősei képesek erre.

Van valaki, aki ebben a hitvány világban él, és tud hősieen szent lenni, mint a régiek, akik Izrael díszei voltak, amikor a pátriárkák Isten barátai voltak, és minden igaz ember engedelmeskedett az örök Törvénynek. János, az előfutár megtanít minket arra, hogy menjünk egyenesen a magasba. János egy ember. De a kegyelem, amelyet Isten Tüze közölt vele, megtisztította őt anyja méhében, amint a szeráf megtisztította a Próféta ajkát, hogy a Messiás előtt mehessen anélkül, hogy az eredeti bűn bűzét árasztaná Krisztus királyi útjára, A kegyelem angyalszárnyakat adott Jánosnak, és a bűnbánat megnövelte azokat, eltörölve ugyanakkor az emberi mivolt súlyát, amit az asszonytól született természete örökölt. Azért János, barlangjából, ahol a vezeklést gyakorolta, a kegyelem által eljegyzett lángoló testével fel tudott szállni a tökéletesség csúcspontjára, Istenhez, a mi Magasságbeli Urunkhoz. Az elmúlt századokat, a jelent és a jövőt tekintve prófétai szóval tudta hirdetni, és az örök napra szegezett sasszemekkel fel tudta ismerni az Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit. Magasztos himnusza után, amelyet nemcsak korlátolt ideg, hanem végtelen időig énekelnek majd a mindig örök és boldog Jeruzsálemben, hogy ünnepeljék a Második Személyt, segítségül hívva Őt az emberi nyomorúságban, hogy az örök világosságban magasztalják Őt, János meg tud halni.

De Isten Báránya tudja, hogy minket nem tisztított meg a kegyelem. Még nem vagyunk megtisztulva, és nem tudunk a magasba szárnyalni, mint János, a csúcsra, ahol az Egy és Hármass Isten van. A kedves Bárány elhagyta égi lakóhelyét. Az égben Isten Tüze átölelte a tüzet. Az Atyától örökké születve végtelen és szent gondolatával megfoganta Igéjét. Szeretetének kitörésével egybeolvasztotta magával. Ebből származik a Szeretet Lelke, a Hatalom és Bölcsesség középpontja, Isten Báránya elhagyta legtisztább, anyagtalán alakját, hogy végtelen tisztaságát, szentségét, isteni természetét halandó testbe zárja. Ez az Isten Báránya tudja, hogy mi a háztetön ülő kis verebek vagyunk, fecskék, amelyek érintik a kék eget, de rovarokkal táplálkoznak, pacsirták, akik szeretnék az angyalok énekét utánózni, de akiknek éneke csak a nyári énekes kabóca hangzavarához hasonlít. Istennek ez a kedves Báránya eljött, hogy elvegye a világ bűneit. Ő ismer minket. Az Ő végtelensége nem csökkent azáltal, hogy ember) testet vett el. Ő mindent ismer, mert az Ő bölcsessége mindig végtelen.

Íme, Ő megtanít minket saját útjára. A szeretet útjára. Ő a Szeretet, aki testté lett, irántunk érzett irgalmában. Ez az Irgalmas Szeretet létrehozta az utat, amelyen a kicsinyek is fel tudnak menni a magasba. És Ő jár azon elsősorban, nem mintha rászorulna, hanem azért, hogy minket megtanítson rá. Neki még szárnyakra se lenne szüksége ahhoz, hogy visszatérjen az Atyához. Esküszöm rá, hogy lelke be van zárva itt, ezen a nyomorúságos földön, de mindig az Atyánál van, mert Isten mindent meg tud tenni, és Ő Isten. De előttünk megy, maga után hagyva szentségének illatát, szeretetének aranyát és tüzeit. Figyeljétek meg útját! Az eléri a csúcspontot. De milyen békés és biztonságos! Nem közvetlen út, hanem szerpentinút. Hosszabb, és irgalmas szeretetének áldozata megnyilvánul ebben, mert a mi gyengeségünk miatt visszatartja magát. Hosszabb, de jobban alkalmazkodik nyomorúságunkhoz. A szeretet Istenhez szárnyalása

egyszerű, amint a Szeretet is egyszerű. De mélységes, mert Istent elérhetetlen mélységnek mondhatnánk, ha Ő nem ereszkedne le, hogy elérhessük, és hogy a szerető lelkek megcsókolhassák Őt. (János sír és mosolyog elragadtatásában, amikor Istenről beszél.) A szeretet egyszerű útja hosszú, mert Isten feneketlen mélység, és mindenki. akkora utat tehet meg, amekkorát akar. De a Csodálatos Mélységgel szemben ott van a mi nyomorúságos mélységünk. Isten hív minket fényével: „Jöjj hozzám!”

Ó, Isten hívása! Az Atya hívása! Hallgassátok! Hallgassátok! Az ég kapui nyitva állnak, mert Krisztus kinyitotta azokat, és az Irgalmasság és Bocsánat angyalai által nyitva tartja azokat, hogy míg a Kegyelemre várakoznak, kiáradjon belőle az emberekre a fény, az illat, az ének és a béke, és szentül csábítsa az emberek szívét kedves szavával. Isten Szava beszél. És a Szó azt mondja: „A ti gyermeked lelkületek? Az a ti legértékesebb pénzetek! Szeretném, ha mindnyájan gyermekdedekké válnátok, s meglenne bennetek a kisgyermek alázatossága, őszintesége és szeretete, a kisgyermek bizalmas szeretete apjuk iránt. A ti képtelenségetek? Ez dicsóít meg engem! Ó, jöjjetek! Még azt sem kérem tőletek, hogy magatok vizsgáljátok meg a jó és rossz köveket. Adjátok azokat nekem! Én kiválogatom azokat, és ti fogtok építeni velük. A tökéletességre vezető lépcső? Ne féljetek tőle, kisgyermekeim! Adjátok oda kezeteket Fiam kezébe, aki Testvéretek, és vele, az Ő oldalán fogtok felmenni rajta.” Felmenni! Hozzád, Örök Szeretet! Hasonlóvá válni hozzád, azaz a Szeretethez!

Szeretni. Ez a titok!... Szeretni! Átadni magunkat... Szeretni! Megsemmisülni... Szeretni! Elolvadni... A test? Semmi. A szenvedés? Semmi. Az idő? Semmi. Maga a bűn is semmivé válik, ha én feloldom azt a te tüzedben, Isten! Egyedül csak a Szeretet létezik. A Szeretet! A Szeretet, aki nekünk adta a Megtestesült Istent, mindent megbocsát nekünk. És a szeretet az a cselekedet, amelyet senki sem tud jobban gyakorolni, mint a kisgyermek. És senkit sem szeretnek jobban, mint egy kisgyermeket.

Te, akit nem ismerek, de aki meg akarod ismerni a Jót, hogy megkülönböztess a Rossztól, hogy a tiéd legyen a kék ég, a mennyei Nap, minden természetfeletti öröm, szeress, és a tiéd lesz. Szeresd Krisztust! Meghalsz ebben az életben, de lélekben feltámadsz. Új lélekkel, többé nem lesz szükség arra, hogy köveket használj, az örökkévalóságon keresztül halhatatlan tűz leszel. A láng felfelé száll. Nincs szüksége ehhez sem lépcsőkre, sem szárnyakra. Szabadítsd meg énedet minden akadálytól, helyezd el magadban a Szeretetet! Lángolni fogsz. Engedd, hogy ez megtörténjék minden korlátozás nélkül! Sőt, szítsd fel a lángokat, beléjük vetve táplálékul múltad szenvedélyeid, ismeretét. A kevésbé jót a lángok megsemmisítik, a nemes fémeket pedig megtisztítják. Testvérem, vedd be magadat a Háromság tevékeny és örvendező szeretetébe! Meg fogod érteni azt, ami jelenleg érthetetlennek tűnik számodra, mert megérted majd Istent, akit csak azok tudnak meg érteni, aki méricskélés nélkül átadják magukat áldozatként tüzébe. Végül megerősödsz Istenben, átkarolva a tüztől. Imádkozz értem, Krisztus kisdédéért, aki beszélni mert neked a Szeretetről!

Mindnyájan elképednek: az apostolok, tanítványok, hívek... A kérdező sápadt, míg János kipirult, nemcsak a fáradságtól, hanem még inkább a szeretettől.

Végül István felkiált:

– Áldott vagy! De mondd meg nekem, ki vagy te?

János halkán, meghajolva, mintha az Urat imádná, azt mondja:

– János vagyok, Lásd bennem az Úr szolgáinak legkisebbikét.

– De ki volt előzőleg a mestered?

– Nem más, mint Isten, mert János lelki tejét ittam, akit. Isten előre megszentelt, és Krisztusnak, az Isten Igéjének kenyerét eszem, és Isten tüzeit iszom, amely az égből jön, Dicsőség legyen az Úrnak! (3-132)

Jézus egy ideig magukra hagyta az apostolokat, hogy gyakorolják magukat a beszédben, Mikor visszatérnek, beszámolnak tapasztalatukról. Péter tiltakozik:

– Uram, ugyancsak magunkra hagytál minket! Sose féltém még úgy, mint akkor. Ne tréfálgass meg többé engem így!

Jézus mosolyogva megkérdezi:

– Valami baj történt veled?

– Ó, nem! Sőt... Ó, Mester! De nem tudod, hogy János beszélt... Úgy tűnt, mintha te beszéltél volna benne. Én... mi elképeztünk... Ez a gyerek egy éve tanulta meg, hogy kivesse a hálót ...! – Péter, még mindig csodálkozva, megrázza Jánost, aki mosolyogva hallgat.

– Nézd, lehetségesnek látszik számodra, hogy ez a gyermek ezzel a mosolygó szájjal azokat a szavakat mondja?! Salamonnak tűnt.

– Simon is jól beszélt, Uram. Valóban ő volt a vezér – mondja János.

– Hogy is ne! Megfogott engem, és odatett! ... Azt mondják, jól beszéltem. Legyen. Én nem tudom... mert csodálkoztam János szavain, és féltém attól, hogy lejáratom magamat oly sok ember között, s zavarban voltam...

(3-163)

Félek magamtól is!

Jézus Péter Betszaidai házában van az apostolokkal, Jánost kivéve, és arról beszélgetnek, hogy Jézus miért használ példabeszédeket.

Valaki hevesen kopog az ajtón.

– De ki lehet az, ebben az órában? – kérdi Péter, s odamegy, hogy kinyissa.

János az. Izgatott, poros, és arcán látszik, hogy sírt.

– Te itt? – kiáltanak mindnyájan. – De mi történt?

Jézus, aki felállt, csak azt kérdi:

– Hol van az Anya?

János odamegy Jézushoz, letérdel lábához, megfogja kezét, mintha segítséget kérne, s azt mondja:

– Az Anya jól van, de sír, mint én, és mint sokan, és kér téged, hogy ne menj a Jordánnak ezen az oldalán. Ezért küldött vissza engem, mert... mert Jánost, unokatestvéredet, elfogták...

– És János sír, miközben mindenki felháborodik.

Jézus nagyon elsápad, de nem lesz izgatott. Csak azt mondja:

– Kelj fel, és számolj be róla!

– Anyáddal és az asszonyokkal mentem a Keresztelő felé. Izsák és Timóneus is velünk voltak. Három asszony és három férfi. Engedelmeskedtem parancsodnak, hogy elvezessem Máriát (a Keresztelő) Jánoshoz ... Ah, te tudtad, hogy ez az utolsó istenhozzád volt! ... Hogy az lett volna... A vihar miatt néhány óráig várnunk kellett. És ez elég volt ahhoz, hogy János többé ne láthassa Máriát... Délutánban érkeztünk, és őt hajnalban fogták el...

– De hol? De hogyan? Ki? Az ő barlangjában? – kérdezik mindnyájan, és mindent tudni akarnak.

– Elárulták... A te nevedet használták fel az árulásra!

– Rettenetes! De ki tette ezt? – kiáltják mindnyájan.

– Egyik tanítvány... – mondja János halkán.

A felháborodás eléri a csúcspontját. Egyesek átkozódnak, mások sírnak, vagy elképedve, szoborként megmerevednek. János Jézus nyakába borul, és kiáltja:

– Én féltelek téged! Téged! Téged! A szenteknek vannak árulói, akik eladják őket aranyért, aranyért és a nagyoktól való félelemből, a jutalom vágyában, hogy... hogy engedelmeskedjenek a Sátánnak. Ezernyi, ezernyi dologért! Ó, Jézus, Jézus, Jézus! Mily fájdalom! Az én első mesterem! Az én Jánosom, aki neked adott engem!

– Jól van! Jól van! Jelenleg semmi se fog történni velem.

– De utána? De utána? Nézem... nézem ezeket... s félek mindenkitől, magamtól is. Ki lesz közülünk a te árulód...

– De megbolondultál? Azt hiszed, hogy nem tépnénk őt darabokra? – kiált fel Péter.

És a kerióti:

– Ó, igazán bolond vagy! Én sose leszek az. De ha úgy érezném, hogy megszáll az ördög annyira, hogy az lehetnék, megölném magamat. Jobb az, mint Isten gyilkosává válni.

Jézus kiszabadítja magát János kezeiből, és erősen megrázza a keriótit, azt mondva:

– Ne káromold Istent! Senki se képes megszállni téged, ha te nem akarod. És ha megtörténne, sírj miatta, de ne kövess el egy újabb bűnt is, ráadásul az istengyilkosságra! Az gyengül el, aki elszakad Istentől. – Utána Jánoshoz fordul, aki az asztalra hajtva fejét, sír, és azt mondja neki: – Beszélj el sorjában! Én is szenvedek. Ő vérrokonom és Előfutárom volt.

– Nem láttam mást, csak a tanítványok egy részét, akik kiábrándultak és dühöngtek az árulóra, A többiek elkísérték Jánost börtöne felé, hogy közelében legyenek, amikor meghal.

– De még nem halt meg... ismét elmenekülhet, – igyekszik megvigasztalni Jánost a Zelóta, mert nagyon szereti őt.

– Még nem halt meg. De meg fog halni – mondja János.

– Igen. Meg fog halni. Ő éppúgy tudja ezt, mint én. Ez alkalommal senki és semmi sem menti meg. Mikor? Nem tudom. De tudom, hogy élve nem megy ki Heródes kezéből.

– Igen, Heródeséből. Halljad! Ő a völgytorok felé ment, amelyen mi is átmentünk, amikor visszatértünk Galileába, s amely Ebal és Garizim hegye között van, mert árulója azt mondta neki: „A Messiás haldoklik, ellenségei megtámadták. Látni akar téged, hogy rád bízson egy titkot. – És ő elment az árulóval, és néhány mással. A sötét völgyben várták Heródes felfegyverzett emberei, és elfogták. A többiek elfutottak, és elvitték a hírt az Ennon közelében maradt tanítványoknak. Épp akkor érkeztek meg, amikor én is odaérkeztem az Anyával. És ami rettenetes, az áruló városaink egyikéből való... és Kafarnaum farizeusai voltak elfogatásának kitervezői. Ők mondták, hogy te vendégük voltál, és tőlük elindultál Júdeába, Nem ment volna ki menedékhelyéről, hacsak nem éretted...

Síri csönd követi János beszámolóját, Jézus olyan, mint aki vérét vesztette. Kék szemei fátyolosak. Lehajtott fejjel áll, kezét még János vállán nyugtatva, aki érzi, hogy Jézus keze kissé remeg. Senki se mer beszélni. Jézus töri meg a csendet.

– Más úton megyünk Júdeába. De holnap Kafarnaumba kell mennem. Minél előbb. Pihenjete le! Én kimegyek az olajfák közé. Szükségét érzem annak, hogy egyedül legyek.

(3-268)

„János” tengere

Jézus Jeruzsálem felé tart. apostolaival. Mikor János hallja, hogy Naimon keresztül fognak menni, felkiált:

– Ó, szép lesz! Azt mondák, hogy a hegycsúcs egyik pontjáról látni lehet a nagy tengert, Rómáét. Nekem nagyon tetszik! Elviszel minket oda, hogy lássuk? – kéri János, egy jó gyermekhez hasonlóan, arcát Jézusra emelve.

– Miért tetszik neked annyira annak látása? – kérdezi tőle Jézus, megsimogatva őt.

– Nem tudom. Mert nagy, és nem látszik a partja... Arra késztet, hogy Istenre gondoljak... Amikor a Libanonon voltunk, akkor láttam először a tengert, mert sose voltam másutt, csak a Jordán mentén és a mi kis tengerünkön... és sírtam a meghatottságtól. Oly kék! Oly sok víz! És sose árad ki... Milyen csodálatos dolog! És a csillagok fényből álló utat vonnak a tengeren... Ó, ne neved ki! Figyeltem a nap arany útját addig, míg elvakított, és a hold ezüstös útját, míg nem láttam mást, csak a fehérséget, amely elveszett a messzeségben. Beszéltek hozzám ezek az utak. Azt mondták: „Isten van ebben a végtelen messzeségben, és ezek a tűznek és a tisztaságnak az útjai, amelyeket a léleknek követnie kell, hogy eljusson Istenhez. Vesd bele magadat a végtelenbe, járj ezen a két úton, és meg találod majd a Végtelent.”

– Költő vagy, János! – mondja Júdás Tádé csodálkozva.

– Nem tudom, hogy ez költészet-e. De tudom, hogy lángra gyújtja a szívemet.

– De láttad már a tengert Cezareánál és Ptolemaisznál is, és pedig elég közlelről. A partján voltunk! Nem látom szükségesnek, hogy oly nagy utat tegyünk meg azért, hogy ismét lássuk a tenger vizét. Végeredményben... a vízen születünk – jegyzi meg János testvére, Jakab.

– És most is abban vagyunk, sajnos! – kiált fel Péter, aki annyira belemerült János hallgatásába, hogy nem vett észre egy pocsolyát, és ugyancsak átázott... Mindnyájan nevetnek, de elsősorban ő maga.

De János megválaszol neki:

– Igaz. De a magasból szebb. Többet lehet látni belőle, és távolabbra. Mélyebbnek és nagyobbak gondolod... Az ember vágyakozik... és álmodozik... – és valóban, János máris álmodozik... Maga elé néz, és mosolyog álmára... János olyannak látszik, mint egy harmatos rózsza, amint izzadságcseppek gyöngyöznek sima bőrén.

– Mire vágyakozol? Miről álmodsz? – kérdezi halkán Jézus az Ő kedves tanítványát, s olyannak tűnik, mintha egy atya kérdezné kedves fiacskáját, aki álmában beszél. Valóban János lelkéhez beszél Jézus, és olyan kedvesen, hogy ne szakítsa félbe szeretetteljes álmát.

– Arra vágyom, hogy ezen a végtelen tengeren... elmenjek más országokba, amelyek azon túl vannak... Azért vágyakozom elmenni oda, hogy rólad beszéljek... Arról álmodom, hogy elmegyek Rómába, Görögországba, sötét helyekre, hogy elvigyem oda a Világosságot... hogy a sötétben élők kapcsolatba kerüljenek veled, és veled egyesülve éljenek, ki a világ Világossága vagy... Álmodozom egy jobb világról... amely jobbá válik a te megismerésed által, azaz a Szeretet megismerése által, amely jóvá, tisztává, hősiessé tesz. Álmodozom egy világról, amelyben az emberek szeretik egymást a te nevedben. Amely a te nevedet, hitedet, tanításodat minden más dolog fölé helyezi... Álmodozom arról, hogy ezekkel a testvéreimmel Isten tengerén járok, a fény útjain, hogy elvigyelek téged, amint egykor Anyád elhozott téged miközénk az égből... Álmodozom arról, hogy kisgyermek vagyok, aki nem ismer mást, csak a szeretetet, és nyugodt a gyötrelmek közepette is... és énekel, hogy megerősítse a felnőtteket, akik túl sokat fontolgatnak. És megyek előre... a halálba, mosolyogva... a dicsőségbe, annak alázatosságával, aki nem tudja, mit tesz, hanem csak arra törekszik, hogy eljusson hozzád, a Szeretethez... Az apostolok még lélegzetüket is visszatartják János elragadtatásban tett vallomása közben... Megállnak ott, ahol vannak, figyelve a legfiatalabbat, aki lehuny szemmel

beszél, amely mintegy fátyolt borít a szívéből fakadó lángokra. Nézik Jézust, aki örömeiben átváltozik, amikor ily tökéletesen látja magát tanítványában...

Amikor János elhallgat, kissé meghajolva, Jézus homlokon csókolja őt, és azt mondja:

– Elmegyünk, hogy meglássuk a tengert, hogy ismét megálmodd Országom eljövételét a világba.

(3-313)

A Tábor-hegyén Jézus beszél a tengerről és vele kapcsolatban Máriáról. Később az apostolok elisméltetik Jézus szavait Jánossal, Mária Magdolna és Jézus Anyjának jelenlétében. Lásd: Mg 34-37, és M 9:351-354.

János első csodája

Az apostolok a filiszteusok vidékén járnak, és tapasztalataikról beszélgetnek. János Jézussal töltött néhány napot, és a többiek kíváncsiak rá, mi történt. János azonban kerüli a többiek társaságát, mert nem akar erről beszélni. (Később Jézus néhány szóval megmondja Jakabnak, Alfeus fiának, hogy János, Jabnia közelében meggyógyított egy haldoklót, megkenve őt és szeretetteljesen imádkozva érte.) Péter buzdítja a másik Jakabot, János testvérét, hogy hívja őt oda. Jakab háromszor is hívja Jánost, ő azonban vagy nem hallja a hívást, vagy csak úgy tesz, mintha nem hallana. Végül Bertalant kéri meg:

– Mondd testvéremnek, hogy jöjjön ide! – Utána Péterhez fordul: – De nem hiszem, hogy megtudunk tőle valamit.

János, engedelmesen, azonnal odamegy, és megkérdezi:

– Mit akartok?

– Tudni, hogy innen egyenesen Júdeába megyünk-e – mondja neki testvére.

– Így mondta a Mester.

– Modinon keresztül?

– Modinon keresztül,

– Az nem biztonságos út. A gonosztevők ott várnak a karavánokra, és lesújtanak rájuk – veti ellen Tamás.

– Ó... vele!... Neki senki sem áll ellen!... János az égre emeli elragadtatásban tekintetét, és ki tudja, mire emlékszik. Mosolyog. Mindnyájan figyelik őt, és Péter megkérdezi:

– Mondd már meg: valami szép történetet olvasol a csillagos égen, hogy ilyen az arcod?

– Én? Nem...

– Ugyan már! Még a kövek is látják, hogy távol vagy a világtól. Mondd, mi történt veled Akronban?

– De hát, semmi, Simon. Biztosítlak róla. Nem lennék boldog, ha valami fájdalmas dolog történt volna.

– Nem fájdalmas. Sőt... Gyerünk! Ki vele!

– De nincs semmi más mondanivalóm, mint amit Ő mondott. Jók voltak, mint azok, akiket elképesztettek a csodák. Íme, ez minden. Pontosan úgy, amint Ő mondta.

– Nem – és Péter csóválja fejét. – Nem. Nem tudsz hazudni. Átlátszó vagy, mint a forrásvíz. Nem. Elpirulsz. Gyermekkorod óta ismerlek téged, Sose tudtál hazudni. Képtelen volt erre szíved, gondolatod, nyelved, és arcod színe is megváltozott. Ezért szeretlek annyira, és szerettelek mindig. Rajta, gyere ide, a te öreg Simonodhoz, Jónás fiához, barátodhoz. Emlékszel arra, amikor te még gyermek voltál, és én már férfi voltam? Hogyan magamhoz szorítottalak? Hallani akartál a mesékről és a parafa bárkákról, „amelyek sose süllyednek el”, mondtad, és amelyekkel messzire mehettél... Most is messzire mész, és a parton hagyod a te szegény Simonodat. És a te bárkád sose fog elsüllyedni. Nyugodtan megy, virágokkal tele, mint az, amelyet vízre bocsátottál gyermekkorodban a folyón Betszaidánál, hogy a folyó elvigye a tóba, és ment, ment. Emlékszel rá? Szeretlek, János. Mindenki szeret téged. Te vagy a mi vitorlánk. Te vagy a mi bárkánk, amely nem süllyed el. Elvisz minket a te nyomodban, Miért nem mondd el nekünk az akroni csodát?

Miközben Péter ezeket mondja, felkarjával átölelve, derekánál Jánost, aki igyekszik kitérni a kérdés elől, azt mondva:

– És te, aki a vezér vagy, miért nem beszélsz a néphez ily erős meggyőző erővel, mint ahogy velem beszélsz? Nekik van szükségük a meggyőzésre, nem nekem.

– Mert veled kellemesen érzem magamat. Szeretlek téged. Őket nem ismerem – mentegetődzik Péter.

– És nem szereted őket. Íme, a te tévedésed. Szeresd őket, akkor is, ha ismeretlenek számodra. Láss bennük mindmegannyi Jánost...

– Könnyű mondani! Mintha a rosszindulatú emberek megváltoznának veled, te örök gyermek!

– Ó, nem! Én olyan vagyok, mint a többiek.

– Nem, testvérem! Nem, mint a többiek. Mi, talán Bertalant, Andrást és a Zelótát kivéve, már fűnek-fának elmondtuk, ami történt, és ami boldoggá tett minket. Te hallgatsz. De nekem, bátyádnak, el kell mondanod. Olyan vagyok számodra, mint egy atya – mondja neki testvére, Jakab.

– Isten az Atya, Jézus a Testvér és Mária az Anya...

– Így hát a vér többé semmit sem jelent számodra? – kiált fel nyugtalanul Jakab.

– Ne nyugtalanodj! Én áldom a vért és a méhet, amelyben kialakultam: atyámat és anyámat, és áldalak téged, testvérem, de az elsőket azért, mert a világra hozták és felneveltek, hogy megengedjék nekem a Mester követését, és mert te is követed Őt. Mióta anyám nőtanítvány, kétszeresen szeretem őt: gyermekként, testtel és vérrrel, és lelkileg, mint az Ő tanítványát. Ó, mily öröm egyesülni az Ő szeretetében! ...

Jézus megfordul, amikor meghallja Jakab nyugtalan hangját és az utolsó szavakat, amelyek megvilágítják a helyzetet:

– Hagyjátok békén Jánost! Hasztalanul gyötritek. Ő nagyon hasonlít Anyámra. És nem fog beszélni.

– Mondd meg akkor te, Mester – kéri mindnyájan.

– Rendszerben van, íme. Velem vittem Jánost, mert ő volt a legalkalmasabb arra, amit tenni akartam. Ő segített engem, és tökéletesebbé vált. Megmondtam.

Péter, Jakab, János testvére, Tamás és a kerióti egymásra néznek, csalódottan. És a kerióti kifejezi csalódását:

– Miért tökéletesíteni őt, aki már a legjobb?

Jézus megválaszol neki:

– Te mondtad: „Mindenki a saját módja szerint cselekszik.” Én a magam módján. János az ő módján, ami nagyon hasonló az enyémhez. Az én módomat nem lehet tökéletesíteni. Az övét lehet. És ezt akarom, mert jó, hogy így legyen. Ezért vittem magammal. Mert szükségem volt valakire, aki azzal a móddal és lelkülettel rendelkezik. Azért ne morogjatok, és ne legyetek kíváncsiak! Menjünk Modinba! Az éjjel nyugodt, friss és világos. Gyalogolni fogunk addig, míg a hold világít, és utána hajnalig aludni fogunk.

A legkisebb a legnagyobb

Jézus Modin közelében éjjel beszél az őket megtámadni készülő rablókkal, és azok elállnak tervüktől. Másnap az apostolok azon vitatkoznak, hogy pusztán tekintetével érte-e el Jézus ezt a hatást. János hallgat, akárcsak Jézus, és mosolyog, lehajtott fejjel, hogy elrejtse mosolyát. Péter el akarja dönteni a kérdést, és megkérdezi Jézust, hogy vajon azért érte el ezt a hatást, mert Ő a Messiás, vagy, mert Ő mindig Isten.

Jézus válaszol:

– Igazán mondom nektek, hogy nemcsak én, hanem mindenki, aki egyesül Istennel az életszentség, tisztaság és töretlen hit által, képes erre, és még többre is. Egy kisgyermek tekintete, ha lelke egyesül Istenével, porba tudja dönteni a hiú templomokat anélkül, hogy Sámsonként megrázná. Meg tudja szelídíteni a vadállatokat, és vadállat-embereket, vissza tudja szorítani a halált, le tudja győzni a lélek betegségeit, meg tudja gyógyítani a betegségeket, el tudja távolítani a kígyók mérgét, mindenféle csodát képes művelni, mert Isten működik benne, és az Úr eszközéül szolgál, mivel egyesül vele.

– Ah, megértettem! – mondja Péter. És nézi, nézi, nézi Jánost. És hangos szóval kimondja a lelkében végbement érvelés eredményét: – Íme, te, Mester, meg tudtad tenni, mert Isten vagy, és mert Istennel egyesült Ember vagy. És így történik azzal, aki ért ahhoz, hogy egyesüljön Istennel. Megértettem Igazán megértettem!

– De nem kérdezed, hogy mi ennek az egyesülésnek a kulcsa, ennek a hatalomnak a titka? Az emberek közül nem mindenki éri el ezt, jóllehet ez az eszköz mindenkinek rendelkezésére áll.

– Igaz! Hol van ennek az Istennel való egyesülésnek a kulcsa? Egy imában, vagy egy titkos szóban...

– Nemrég Júdás, Simon fia, a kecskét vádolta mindazzal a kellemetlenséggel, ami előfordult. Nincs az állatokkal kapcsolatban valamilyen varázslat. Vessétek el a babonákat, amelyek még bálványimádásnak számítanak, és szerencsétlenségeket okozhatnak. És amint nincsenek varázsszavak, úgy nincsenek csodát véghezvivő titkos szavak sem. Csak a szeretetre van szükség. Amint tegnap este mondtam, a szeretet lecsillapítja az erőszakosakat, és kielégíti a sóvárokat. A Szeretet: Isten. Istennel bennetek, teljesen birtokolva Őt a tökéletes szeretet érdeme által, a szem tűzzé válik, amely minden bálványt eléget, és lerombolja a képmásokat, a szó hatalmas erővé válik. És még: a szem fegyverré válik, amely lefegyverez. Nem lehet ellenállni Istennek, a Szeretetnek. Csak az ördög áll ellen neki, mert az a tökéletes Gyűlölet. És vele együtt ellenállnak az ő gyermekei. A többiek, a gyengék, akiken uralkodik egy szenvedély, de akik nem adták át magukat önként az ördögnek, nem állnak ellen neki. Bármilyen legyen is vallásuk, vagy bármiféle hitet fogadjanak el, bármilyen alacsony legyen lelki állapotuk, legyőzi őket a Szeretet, a nagy Győző. Igyekeztek elérni erre, és hamarosan véghez tudjátok vinni azt, amit Isten gyermekei és hordozói tesznek.

Péter nem veszi le tekintetét Jánosról, és a Zelóta, Alfeus fiai, Jakab és András is érdeklődni kezdenek:

– De akkor, Uram – mondja János testvére – mi történt az én testvéremmel? Te róla beszélsz. Ő a gyermek, aki csodákat tesz! Erről van szó? Így van?

– Mit tett ő? Fordított egy oldalt az Élet könyvében, és új titkokról olvasott, megértve azokat. Nem többet. Megelőzött titeket, mert nem állt meg minden akadálynál, szemlélve azt, nem fontolgatott minden nehézséget, nem számítgatta, mi hasznos. Nem látja többé a földet. Látja a Világosságot, és hozzá megy. Megállás nélkül. Hagyjátok őt békén! A lelkeket, akik jobban lánognak, nem szabad megzavarni lánolásukban, amely boldoggá teszi és felemésztí őket. Hagyni kell őket, égni. Ez legnagyobb örömük és legfőbb munkájuk. Isten megengedi nekik a sötét pillanatokat, mert tudja, hogy ha állandó napfénynek vannak kitéve, annak heve

megöli virágzó lelküket. Isten engedi, hogy ezek a virágzó lelkek élvezzék a csendet és a titokzatos harmatot, akárcsak a mező virágai. Hagyjátok nyugodni a szeretet atlétáit, amikor Isten megengedi ezt nekik. Utánozzátok az edzőket, akik a növendékeknek megengedik a szükséges pihenést... Amikor majd ti is elérkeztek oda, ahová ő már eljutott, és még tovább, mert mind ti, mind ő tovább is eljuttok majd, akkor megértitek majd annak szükségességét, hogy tiszteletben kell tartani, csendben és félhomályban, azokat a lelkeket, akiket a Szeretet hatalmába ejtett és eszközévé tett. Ne gondoljátok: „Nekem akkor az fog tetszeni, ha ismernek, és János ostoba, mert az emberek olyanok, mint a gyermekek, és azt akarják, hogy a csodálatos ámulatba ejtse őket.” Nem. Amikor elérkeztek oda, ugyanúgy vágyakoztok majd a hallgatásra és a félhomályra, mint jelenleg János. És amikor én már nem leszek többé köztetek, emlékezzetek vissza arra, hogy egy megtérést és életszentséget mindig az alázatosság mértékével kell felmérnetek. Ha valaki kitar gőgösségében, ne képzeljétek, hogy megtért. És ha valakiben, akit „szentnek” tartanak, a kevélység uralkodik, biztosak lehettek abban, hogy nem szent. Képmutató módon szentnek mutathatja magát, és utánozhatja a csodákat. De nem az. A látszat csak képmutatás, a csodák sátáni eredetűek. Megértettétek?

– Igen, Mester!...

Mindnyájan hallgatnak, nagyon elgondolkozva. De ha szájukat nem nyitják is ki, tekintetük világosan elárulja gondolataikat.

(3-590)

Amikor endori Jánossal és Szintikával nyolc apostol Antiochia felé hajózik, viharba kerülnek. A pogány kapitány Vénusznak mutat be tömjénáldozatot, hogy a vihart lecsillapítsa, de az még inkább tombolni kezd. Ekkor Péter javaslatára János énekelni kezd, Istent és Máriát dicsérve, és a többi apostol csatlakozik hozzá. A vihar csillapodni kezd, és János mosolyogva tovább folytatja az éneklést, míg a vihar teljesen megszűnik. Amikor a kapitány csodálkozva megkérdezi, hogy milyen szöveget használtak, Péter felvilágosítja:

– Az igaz Istenhez és az Ő szent Szolgálóleányához énekelünk. Mi csak Istent imádjuk, Vénuszt nem. A názáreti Máriát, a zsidó Máriát, Jézusnak, Izrael Messiának Anyját pedig tiszteljük.

(5-59)

János, Jézus felszólítására, beszámol Júdás bűneiről, és kéri Jézust, adja át inkább a keriótínak az ő csodatevő hatalmát. Lásd P 5:200-204.

Amikor Jézus bejelenti apostolainak, hogy Adomin-hegyére akar menni egyedül, imádkozni, azok igyekeznek lebeszélni őt erről, mert ott könnyen megtámadhatnák őt a rablók, és még inkább ellenségei. Mikor Jézus bejelenti, hogy imája után Akorba akar menni Dokon keresztül, majd pedig Jerikóba, János hevesen felkiált:

– Nem, nem, Uram! Ezek baljós helyek Izrael szentjei számára. Ne menj oda, ne menj oda! Én mondom neked, én érzem! Valami ezt mondja bennem. Ne menj oda! Isten nevében, ne menj oda! –

János szinte esztét veszté félelmetes elragadtatásában... Mindnyájan csodálkozva nézik, mert sose látták ilyennek. De senki se veti meg érte. Mindnyájan felfogják, hogy egy természetfeletti jelenség előtt állnak, amely tiszteletet kíván, és azért hallgatnak, Jézus is hallgat egészen addig, míg nem látja, hogy János ismét visszanyeri szokásos külsejét, és felsóhajt: – Ó, Uram! Mennyire szenvedtem!

– Tudom. A Karit-hegyre megyünk. Mit szól hozzá lelked? Jézus nagy tisztelettel van a sugalmazott iránt...

Tőlem kérde, Uram? A szegény, ostoba gyermektől, te, a legszentebb Bölcsesség?

– Igen, tőled. A legkisebb a legnagyobb akkor, amikor alázatosan érintkezik Urával testvérei javára. Beszélj!...

– Igen, Uram. Menjünk a Karitra. Ott vannak biztonságos völgyek az Istennel való összeszedettségre, és közel vannak a Jerikóba és a Szamariába vezető utak. Mi lemegyünk oda, hogy egyesítsük azokat, akik szeretnek téged és remélnek benned, hozzád vezetjük őket, vagy téged vezetünk hozzájuk, és utána mi is táplálkozunk az imával... És leszáll az Úr, hogy beszéljen lelkünkhöz... hogy megnyissa fülünket, amelyek hallják az Igét, de nem értik meg teljesen... és főleg, hogy szívünkbe áradjon annak tüze. Mert csak akkor tudunk ellenállni a föld gyötrelmeinek, ha lángolunk. Mert csak akkor tudjuk elviselni az emberi gyűlölet által okozott szenvedést, ha előbb részesülünk a teljes szeretet által okozott kedves szenvedésben... Uram... mit beszélek?

– Az én szavaimat, János. Ne félj! Akkor itt maradunk, és holnap hajnalban felmegyünk a hegyekbe.

(5-556)

Te megvigasztalsz engem

Jézust Kúza meghívta vidéki palotájába, egy titkos gyűlésre, amelyen rá akarták venni Őt arra, hogy vállalja el Palesztina királyságát. Egyesek őszintén, jóindulattal kívánták ezt, mások azonban cselnek szánták, hogy utána bevádolhassák a rómaiaknál lázadással. Jézus visszautasította tervüket, és oly hirtelenül hagyta ott őket, hogy mire észbe kaptak, és keresni kezdték, már eltűnt.

Kúzának ez a birtoka a Getszemáni-tó déli részénél feküdt. Jézus nem akarta, hogy apostolai vele menjenek a gyűlésre, János azonban, Péter engedélyével, kiúszott a bárkáról, és elrejtőzött a közelben, hogy ha kell, segítségére legyen Jézusnak. Egyedül ő vette észre, amikor Jézus elhagyta Kúza palotáját, és titokban követte Őt. Csak rövid tunikája volt rajta, amiben a halászok dolgozni szoktak. Haja csuromvizes volt, a sötétben, ahogy követte a gyorsan haladó Jézust. Beleesett az árkokba és vizes gödrökbe, és besározódott.

Jézus, mikor már messze volt a gyűlés helyétől, leült a Jordán partján, és térdére könyökölve, állát karjára támasztva, a távolba nézett, és sírni kezdett.

Mikor János meglátja Jézust és hallja sírását, közelébe megy, és megszólítja:

– Mester!

Jézus hallja a zajt, felemeli fejét, és menekülésre készen megfogja ruháját. De János rákiált:

– Mit tettek veled, Mester, hogy többé nem ismered meg Jánosodat?

Jézus erre felismeri a szeretett tanítványt. Kitarja karját, és János karjaiba veti magát, s most már mindketten sírnak, más okokból, de egyesült szeretettel.

De utána a sírás lecsillapodik, és Jézus, aki könnyei miatt nem látott tisztán, meglátja, és érzi, hogy János félmeztelen. Megkérdezi tőle:

– Hogy-hogy itt vagy, és ilyen állapotban? Miért nem vagy a többiekkel?

– Ó, ne szidj meg érte, Mester. Nem tudtam ott maradni... Nem voltam képes arra, hogy megengedjem, egyedül menjél... Nekivetkőztem, és a vízbe ugorva kiúsztam Taricheánál, és onnan a part mentén utánad futottam, és elrejtőztem az árokban a ház mellett, készen arra, hogy segítségedre jöjjek, vagy legalábbis megtudjam, ha elrabolnak és ártnak neked. És hallottam sokak vitatkozó hangját, és utána láttam, hogy te gyorsan elhaladtál mellettem. Angyalnak látszottál. Utánad siettem, és beleestem a sietségben az árkokba és a vízelvezetőkbe, besározva magamat. Bepiszkitom a ruhádat... Néztelek téged, mióta ide érteztél... Sírtál... Mit tettek veled, Uram? Sértegettek? Megütöttek?

– Nem. Királlyá akartak tenni. Nos, egy szegényes királlyá! És sokan jóhiszeműen, igazi szeretetből, jó célból akarták ezt tenni... A többség... azonban azért, hogy feljelenthessen engem és eltávolíthasson körükből...

– Kik azok?

– Ne kérdezd!

– És a többiek?

– Azok nevét se kérdezd. Nem szabad sem gyűlölnöd, sem bírálgatnod... Én megbocsátok nekik...

– Mester... a tanítványok közöttük voltak?... Mondd meg nekem legalább ezt.

– Igen.

– És az apostolok?

– Nem, János. Egy apostol sem.

– Igazán, Uram?

– Igazán, János.

– Ah, hála ezért Istennek... De miért sírsz még, Uram? Én veled vagyok. Én mindenki helyett szeretlek. És Péter, és András és a többiek is... Amikor látták, hogy a tóba vettem magamat, bolondnak tartottak, és Péter dühös volt, és testvérem azt mondta, hogy meg akarok

halni az örvényekben. De miután megértettek, utánam kiáltották: „Isten legyen veled! Menj, menj!”... Mi szeretünk téged. De senki sem annyira, mint én, a szegény gyermek.

– Igen. Senki se annyira, mint te. Fázol, János! Jöjj ide, köpenyem alá...

– Nem, a lábadohoz, így... jó Mesterem! Miért nem szeret mindenki úgy téged, mint én, a szegény gyermek?

Jézus szívére vonja őt, és maga mellé ülteti.

– Mert nekik nincs oly gyermeked szíved, mint neked...

– Királyné akartak tenni? De nem értették még mindig meg, hogy a te Országod nem ebből a világból való?

– Nem értették meg!

– Anélkül, hogy nevetek említenél, mondd el, Uram...

– De te nem fogod elmondani azt, amit neked mondom?

– Ha te nem akarod, Uram, nem fogom elmondani...

– Ne mondd el addig, míg az emberek nem akarnak közönséges népvezérként feltüntetni engem. Egy napon ez fog történni. Te majd megtudod. És akkor azt fogod mondani: „Ő azért nem volt földi király, mert nem akart az lenni. Mert az Ő Országja nem e világból való. Ő Isten Fia volt, a Megtestesült Ige, és nem fogadhatta el azt, ami földi. Azért akart eljönni a világba, és testet ölteni, hogy megváltsa a testeket és a lelkeket, és a világot, de nem vágyakozott a világ pompájára és a bűn melegágyára, és semmi testi vagy világi nem volt benne. A Fény nem köti magát a Sötétséghez; a Végtelen nem gyűjt véges dolgokat, hanem a testhez és bűnhöz kötött lelkeket magához hasonlókká teszi, és elviszi a benne hívőket az igazi országba, megalapítva Országát a szívekben, mielőtt elvinné őket az égbe, ahol az teljes és örök lesz minden üdvözült társaságában.” Ezt fogod mondani, János, azoknak, akik csak embernek, vagy csak szellemnek akarnak tartani engem, és akik tagadják, hogy én kísértéseket szenvedtem... fájdalmat éreztem... Megmondod az embereknek, hogy a Megváltó sírt... és hogy sírásával is megváltotta az embereket...

– Igen, Uram. Mennyire szenvedsz, Jézus! ...

– A megváltás arányában! De te megvigasztalsz engem szenvedésemben. Hajnalban elmegyünk innen. Találunk majd egy bárkát. Elhiszed, ha mondom, hogy evező nélkül is el tudunk menni?

– Én még azt is elhinném, ha azt mondanád, hogy bárka nélkül is el tudunk menni....

Ott maradnak, egymást átölelve, Jézus egyetlen köpenyébe burkolózva, és János, felmelegedve, elalszik, fáradtan, mint egy kisgyermek anyja karjaiban.

* * *

Jézus a következő magyarázatot fűzte az előzőkhöz:

Sokak számára ismeretlen maradt ez az esemény. János, amikor sok év múlva megírta evangéliumát, röviden célzott rá. Engedelmeskedve Mestere kívánságának, mindenki másnál jobban bemutatja az Ő isteni természetét, feltárva az emberek előtt ezt az ismeretlen részletet, de azzal a szűzies tartózkodással, ami jellemezte minden cselekedetét és szavát, alázatosan, és a háttérbe vonulva.

János be volt avatva életem legfontosabb eseményeibe, de sose tetszelgett hiú módon ezekkel a kiváltságokkal. Hanem inkább, olvassátok csak el, miként szenvedett, amikor fel kellett ezeket fednie, mintegy azt mondva: „El kell mondanom, mert ez az igazság felmagasztalja Uramat, előre bocsánatotokat kérem, hogy úgy mutakozom be, mint az egyedüli, aki ezeket tudja”, és röviden rámutat a csak általa ismert részletekre.

Olvassátok el evangéliumának első fejezetét, ahol beszámol velem való találkozásáról: „Másnap megint ott állt János két tanítványával... E szavak hallatára a két tanítvány Jézus nyomába szegődött... A kettő közül, aki János szavára követte, az egyik András volt. Reggel

találkozott testvérével...” (Jn 1,35-41) János nem nevezi meg saját magát, hanem elrejtőzik András mögé, és őt világítja meg.

Kánában velem volt, és azt mondja: „Jézust is meghívták, tanítványaival együtt... és tanítványai hittek benne.” (Jn 2,2-11) A többiek szorultak rá a hitre. Ő már hitt. De azonosítja magát a többiekkel, mintha neki is szüksége lett volna csodákat látni ahhoz, hogy higgyen.

Tanúja volt annak, amikor először üttem ki a kereskedőket a Templomból, amikor Nikodémussal beszéltem, a Szamariában történekmek, de sose mondja: „Én ott voltam” hanem úgy beszél, mint Kánánál tette, és azt mondja: „tanítványai”, akkor is, ha egyedül ő volt ott, vagy csak egyvalaki volt ott vele. És szinte mindig így tesz, sose nevezve meg magát, hanem mindig társait helyezi az előtérbe, mintha nem ő lett volna a leghűségesebb, a mindig hűséges, a tökéletesen hűséges.

Figyeljétek meg a finomságot, amellyel rámutat az Utolsó Vacsorán történekmekre, amelyben a többiek is elismerik, hogy ő az, akihez fordulnak, amikor meg akarják tudni a Mester titkait: „Erre a tanítványok egymásra néztek, mert nem tudták, melyikükről mondta. A tanítványok közül az egyik, akit kedvelt Jézus, az asztalnál Jézus mellett ült. Simon Péter intett neki, és kérte: »Kérdezd meg, kiről beszél.« Erre Jézus keblére hajolt, és megkérdezte: »Uram, ki az?«” (Jn 13, 22-24)

Akkor sem nevezi meg magát, amikor követi Jézust. Nem mondja: „Én követtem az Urat”, hanem: „Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Mivel ez a másik tanítvány ismerőse volt a főpaprak, bejutott Jézussal a főpap udvarába.” (Jn 18,15) János nélkül nem lett volna meg a vigaszom, hogy láttam őt és Pétert, elfogatásom első óráiban. De János nem dicséri magát. A Szenvedés óráiban a főszemélyek között van, az egyetlen apostol, aki mindig jelen van, szeretetteljesen, részvétellel, hősiesen. Jelen van Krisztus mellett, az Anya mellett, a megvadult Jeruzsálem előtt. Elhallgatja nevét még akkor is, midőn a kereszt alatt állva a Haldokló szavait hallja, és ezt tolmácsolja: „Asszony, íme a te fiad” „Íme a te anyád”. (Jn 19,25-27) Ő a névtelen „tanítvány”, nincs más neve csak az, ami dicsősége, miután hivatása lett: „a tanítvány”.

Isten Anyjának „fiává” lett, de még ez a megtiszteltetés sem kábítja el, hanem a feltámadásnál is csak azt mondja: „Péter és a másik tanítvány (akinek Mária, Lázár nővére megmondta, hogy a sír üres) elindult, és a sírhoz sietett. Mind a ketten futottak. De a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett ... de nem ment be.” (Jn 20,3-6) A kedves alázatosság jellemvonása! Engedi ő, a kedvelt, a hűséges, hogy Péter, a fő, jóllehet vétkezett gyávaságból, elsőnek lépjen be. Nem ítéli el őt. Ő az ő főpapja. Segíti őt szentségével, mert még a „vezetőket” is lehet, sőt kell segíteniük az alattvalóknak. Hány alattvaló jobb a „vezetőknél”? Ti szent alattvalók, sose tagadjátok meg részvételüket a „vezetőktől”, akik meggörmnyednek a teher alatt, amelyet nem bírnak hordozni, vagy akiket megrészegít a megtiszteltetés, és elvakít. Ti szent alattvalók, legyetek előljáróitok cireneusai, legyetek az én kis Jánosaim, akik előre futnak, és irányítják a „Pétereket”, és utána megállnak, és engedik őket belépni, tiszteletből hivataluk iránt, és akik – az alázatosság remekműveiként – nem alázzák meg a „Pétereket”, akik nem tudnak megérteni és hinni, hanem olyan hitetlenek ők is, mint a „Péterek”.

Olvassátok a Genezáreti-tónál történt utolsó eseményt. János ismeri fel a paron álló Urat az emberben, és miután együtt ettek, s Péter megkérdezi: „És velem mi lesz”, ő még mindig csak a „tanítvány” és nem több. (Jn 21, 7-24.)

Ami őt illeti, megsemmisíti magát. De amikor mond valamit, ami mindinkább isteni fényben tünteti fel Isten megtestesült Igéjét, akkor János felemeli a leplet, és kinyilvánít egy titkot.

Evangeliumának hatodik fejezetében azt mondja: „Jézus észrevette, hogy körül akarják venni, erőszakkal meg akarják tenni királynak, azért visszament a hegyre, egyedül.” (Jn 6,15) És feljegyzí a hívők számára Krisztusnak ezt az óráját, hogy a hívők tudják, mily sok és sokféle

kísértése és küzdelme volt Krisztusnak mint az Embernek, a Mesternek, a Messiásnak, a Megváltónak, a Királynak, és hogy az emberek és a Sátán, aki állandóan ösztönzi az embereket, nem kímélte meg semmiféle cselvetéstől sem Krisztust, hogy csökkentse, leverje, tönkretegye Őt. Az Ember, az Örök Főpap, a Mester és az Úr ellen támadást indított a sátáni és emberi gonoszság, álcázva magát a jó ürügyével, az emberek szenvedélyeivel, a hazafisággal, a fiúi, vagy férfi kötelességgel, ösztönözve, vagy kísértve, hogy felfedezzen egy gyenge pontot és eltávolítsa Őt.

(7-1231)

Halálod után is szolgálni fogsz!

Jézus a szefori József jeruzsálemi házához megy Jánossal, Jakabbal és Tamással, Jézus kissé előttük megy egy utcában, s János csatlakozik hozzá.

– Miért jöttél?

– Nem hagyhatlak így egyedül... és eljöttem.

– És azt hiszed, hogy egyedül megvédehetsz engem annyi ellenében?

– Nem vagyok biztos ebben. De legalább meghalok előtted. És nekem ez elég lesz.

– Sokkal utánam fogsz meghalni, János. De ne búsulj miatta! Ha a Magasságbeli a világban hagy téged, azért teszi, hogy szolgálj Őt és az Ő Igéjét.

– De miután...

– Azután szolgálni fogsz. Amíg élsz, szolgálni fogsz engem, amint szíveink akarják. De halálod után is szolgálni fogsz engem.

– Hogyan teszem majd, Mesterem? Ha veled leszek az égben imádni foglak. De nem tudlak szolgálni téged a földön, miután elhagytam azt...

– Igazán azt hiszed? Nos, mondom neked, hogy szolgálni fogsz újbóli, végső eljövetelemig. Sok minden kiszárad majd az utolsó idők előtt, mint a folyók, amelyek kiszáradnak, és szép kék és egészséges vizük helyett por és száraz sziklák ma adnak. De te még akkor is folyamként árasztod szavaimat és visszatükrözöd fényemet. Te leszel a legnagyobb fény, amely megmarad, hogy emlékeztessen Krisztusra. Mert egészen lelki fény leszel, és az utolsó időkben a sötétség küzdeni fog a világossággal, a test a lélekkel. Azok, akik állhatatosak tudnak lenni a hitben, erőt, reményt és vigasztalást találnak abban, amit te magad után hagysz, és ami még te leszel... és ami főleg még Én leszek, mert mi szeretjük egymást, és ahol te vagy, ott vagyok én, és ahol én vagyok, ott vagy te. Megígértem Péternek, hogy az Egyház, amelynek az én Péterem lesz a feje és alapja, nem megy tönkre a pokol ismételt és mindinkább vad támadásai következtében. De most neked mondom, hogy én még ott leszek, és te hátrahagyod a világosságot azok számára, akik keresik a Világosságot, és a pokol nem fogja tönkretenni azt annak ellenére, hogy minden módon megkísérli elpusztítását. Sőt! Még azok is, akik tökéletlenül hisznek majd bennem, mert noha elismernek engem, nem ismerik el Péteremet, mindig a te világitótornyodhoz futnak, mint a kormányos és irányító nélküli hajócskák, és viharjaikban a fény felé tartanak, mert a fény, menekülést jelent számukra. (Célzás azokra, akik elszakadnak majd az Egyháztól.)

– De mit fogok én hátrahagyni, Uram? Én szegény... tudatlan... vagyok. Nincs másom, csak a szeretet...

– Íme: a szeretetet hagyod majd hátra. És Jézusod iránti szereteted szavakba öltözik majd. És sokan, sokan, azok közül is, akik nem tartoznak majd Egyházamhoz, sőt más egyházhoz sem, de akik keresik a világosságot és a vigasztalást, mert kielégítetlen lelkük nyugtalanítja őket, mert szenvedéseikben részvétre szorulnak, hozzád jönnek majd, és megtalálnak engem.

– Szeretném, ha az elsők, akik megtalálnak téged, ezek a kegyetlen zsidók, ezek a farizeusok és írástudók lennének... De nem tudom elérni...

– Semmi se fér be oda, ahol már tele van valami. De ez ne nyugtalanítson téged... De íme, megérkeztünk József házához. Kopogtass, és belépünk.

János kopogtat a kapun, és vár, míg egy kis ablak kinyílik, és egy öregasszony kinéz rajta.

– Ó, János! Azonnal kinyitom. Isten legyen veled!

– Nem vagyok egyedül, Mária. Velem van a Mester.

– Béke neki is, Galilea dicsőségének, és boldog az a nap, amelyik elhozza a Szent lábait egy igaz izraelita falai közé. Jöjj be, Uram! Megyek mindjárt, értesíteni Józsefet. Az utolsó rendelkezéseket intézi...

– Ne zavard őt munkájában, asszony! Itt maradunk holnapig.

– Nagy öröm számunkra. Már vártunk egy ideje. Néhány napja unokatestvéred, József is ide küldött valakit, hogy felőled, érdeklődjön. Majd férjem jobban beszámol erről. Íme, itt megpihenhetsz... És itt hagylak, Uram, mert éppen kenyeret készítek. Még napnyugta előtt meg akarom sütni, Ha akarsz valamit, János tudja, hol találja meg.

– Menj békében! Nincs semmire sem szükségünk a szálláson kívül. (A folytatást lásd Gy 4:160-167.)

(7-1550)

János, te vagy a mi békénk!

Jézus egyedül kívánta tölteni utolsó születésnapját a betlehemi barlangban. Azért apostolait elküldte Nebóba, Ő pedig elindult Betlehem felé. Apostolainak meghagyta, hogy maradjanak együtt. János azonban, Péter engedélyével, titokban Jézus után ment, hogy szükség esetén megvédhesse Jézust a támadástól. Köpenyébe burkolózva haladt kb. száz méterrel Jézus mögött, aki noha jól tudta ezt, „nem vette őt észre”. Jézus Betlehem megkerülésével megy a barlanghoz, és már sötétedik, mire odaérkezik. A barlang üres. Belép...

János óvatosan követi. Ő is talál a közelben egy üres barlangistállót. Bemegy, és egy sarokban világosságot gyújt. Talál benne egy nagy jászlat, szénával. Megelégedett. Magában beszél:

– Legalább... hallani fogom... és... Vagy meghalunk együtt, vagy megmentem. – Felsőhajt, és folytatja: – És így született! És idejött, hogy fájdalomában sírjon... És... Ah! Örök Isten! Mentsd meg Krisztusodat! Remeg a szívem, ó Magasságbeli Isten, mert Ő mindig így félrevonul nagy művei előtt... És mekkora művet tud véghezvinni, ha nem nyilvánítja ki magát a Messiás Királyként? Ő, minden szavát megőriztem szívemben... Én egy ostoba gyermek vagyok, és keveset értek meg belőle. Mindnyájan keveset értünk belőle, ó Örök Atyánk! De én félek. Félek! Mert Ő a halálról beszél. És fájdalmas halálról, és árulásról, és rettenetes dolgokról... Félek! Félek, Istenem! Erősítsd meg szívemet, Örök Uram! Erősítsd meg szegény, gyermeked szívemet, amint bizonyára megerősítéd Fiadét, a jövő eseményeire. ... Ő, érzem! Ő ezért jött ide. Hogy minden eddiginél jobban érezze szeretetedet, és megerősödjön benne. Én követem őt, ó Szent Atya! Szeress engem, és tedd, hogy én is szeresselek téged, és bátran, gyávaság nélkül elszenvedjek mindent, hogy megvigasztaljam Fiadat.

János hosszasan imádkozik, állva, felemelt karokkal, a két meggyújtott ág remegő fényénél. Imádkozik, míg látja, hogy a tűz kialvóban van. Utána felmászik a nagy jászolba, és lefekszik a szénába. Beburkolózik sötét köpenyével, és fáradtan elalszik. Lélegzése és a patak halk csobogása az egyetlen zaja decemberi éjszakában. Néha egy-egy éjjeli madár huhogása hallatszik.

Utána, íme, hangok hallatszanak, és léptek és egy vörös láng remeg a völgyben, Egymás mögött haladva, megérkeznek a betlehemi pásztorok: Mátyás, János, Lévi, József, Dániel, Benjámín, Illés és Simon. Mátyás magasra tart egy meggyújtott ágat, hogy lássák az utat. Lévi előre fut, és bedugja fejét Jézus barlangjába. Azonnal megfordul, és int, hogy álljanak meg, és hallgassanak. Ismét benéz... s utána hátraint kezével a többieknek, hogy jöjjenek, de egy ujját ajkára téve jelzi nekik, hogy maradjanak csendben, Helyet ad a többieknek, akik egymásután benéznek, és megindultan visszavonulnak, mint Lévi.

– Mitévők legyünk? – mondja suttogva Illés.

– Itt maradunk, és szemléljük Őt – mondja József.

– Nem. Nem szabad megsérteni valakinek lelki titkait. Visszavonulunk lejjebb – mondja Mátyás.

– Igazad van. Bemegyünk a mellette levő istállóba. Ott maradunk, még mindig az Ő közelében – mondja Lévi.

– Menjünk! – mondják. Még egyszer futó pillantást vetnek a Születés barlangjába, és utána visszavonulnak, meghatottan, igyekezve, hogy ne csapjanak zajt.

De amikor elérkeznek a következő istálló küszöbéhez, meghallják János horkolását.

– Van itt valaki – mondja Mátyás, megállva.

– Mit számít! Menjünk be mi is. Amint menedéket keresett itt egy koldus, mert biztosan egy koldus, ugyanúgy mi is menedéket kereshetünk – mondja Benjámín.

Belépnek, magasra tartva az égő ágat. János tovább alszik kényelmetlen ágyában; arcát félig eltakarja haja és köpenye. Lassan odamennek, azzal a szándékkal, hogy leüljenek a

szétszórt szalmára a jászol mellett. De mikor Dániel jobban megfigyeli az alvót, felismeri. Azt mondja:

– Az Úr apostola. János, Zebedeus fia. Ide jöttek imádkozni... és az álom elnyomta az apostolt ... Vonuljunk vissza! Megalázva éreznék magát, hogy felfedezték: aludt, ahelyett, hogy imádkozott volna...

Kimennek, és kelletlenül bemennek a következő barlangba.

Simon panaszkodik:

– Miért nem maradunk barlangjának küszöbénél, hogy időnként benézzünk? Oly sok éven keresztül örködtünk a harmatos éjben, a csillagok fényénél a bárányokra, És az Isten Báránya kedvéért nem tesszük meg ezt? Ugyancsak jogunk van rá, nekünk, akik imádtuk Őt első álma közben!

– Igazad van, mint embernek, és az Istenember imádójának. De mit láttál, amikor benéztél? Talán az Embert? Nem. Mi, akaratlanul, átléptük az átléphetetlen küszöböt, miután félrevontuk a titkot elfedő hármasság függőnyét, és láttuk azt, amit még a Főpap sem lát, belépve a Szentek Szentjébe. Láttuk Isten kimondhatatlan szeretetét az Istennel. Nem szabad nekünk tovább kémlelnünk azt. Isten hatalma megbüntetheti a mi merész szemünket, amely meglátta Isten Fiának elragadtatását. Ó, legyünk megelégedettek azzal, amit láttunk! Ide akartunk jönni, hogy imában töltsük az éjszakát, mielőtt eltávoznánk küldetésünkre. Imádkozni, és visszaemlékezni a távoli éjszakára... Ehelyett szemléltük Isten szeretetét! Ó, Igazán nagyon szeret minket az Örökkévaló, hogy megadta nekünk, hogy szemlélhettük a Kisdedit, és azt, hogy szenvedhessünk érte, és hogy mint az Isteni Gyermekek és az Istenember tanítványai hirdethessük azt a világnak! Most még ezt a titkot is megadta nekünk... Áldjuk a Magasságbelit, és ne akarjunk többet! – mondja Mátyás, aki a pásztorok között a legtekintélyesebb benyomását kelti bölcsességével és igazságosságával.

– Igazad van. Isten nagyon szeretett minket. Nem szabad többet kívánnunk. Sámuel, József és Mátyás nem részesült többben, mint a Kisdedit imádságában, és az érte való szenvedésben. Jónás meghalt anélkül, hogy követhette volna Őt. Maga Izsák sincs itt, s nem láthatta azt, amit mi láttunk. És ha van valaki, aki megérdemli ezt, az Izsák, aki felemészti magát az Ő hirdetésében – mondja János.

– Igaz! Igaz! Milyen boldog lenne Izsák, ha láthatná ezt! De majd elmondjuk neki – jegyzi meg Dániel.

– Igen. Megörföszünk mindent szívünkben, hogy elmondjuk neki – teszi hozzá Illés.

– És a többi tanítványnak és hívőnek! – kiált fel Benjámin.

– Nem. A többinek nem. És nem önzésből, hanem okosságból s a titok iránti tiszteletből.

Ha Isten akarja, eljön majd az óra, amikor elmondhatjuk. Jelenleg tudnunk kell hallgatni – mondja megint Mátyás, és Simonhoz fordul: – Te velem együtt János tanítványa voltál. Emlékezz vissza, miként oktattott minket az okosságra a szent dolgokat illetően: „Ha Isten egy napon, amint már megajándékozott titeket, megajándékoz rendkívüli ajándékaival is, ezekről ne fecsegetek, mint a részegek. Emlékezzetek arra, hogy Isten kinyilvánítja magát a lelkeknek, akik be vannak zárva a testbe, mert égi drágakövek, amiket nem szabad kitenni a világ szennyének. Legyetek szentek tagjaitokban és érzékeitekben. Így meg tudtok fékezni minden testi ösztönt, szemetekben éppúgy, mint fületekben, nyelvekben éppúgy, mint kezetekben. És legyetek szentek gondolataitokban, hogy meg tudjátok fékezni kevélységeteket, tudván, hogy kik vagytok. Mert az érzékeknek és a szerveknek és az értelemnek szolgálniuk kell, nem pedig uralkodniuk. Szolgálni a léleknek, nem pedig uralkodni a lélek felett. Meg kell védeniük a lelket, s nem szabad megzavarniuk. Azért, hacsak Isten kimondottan meg nem parancsolja nektek, hogy másként tegyetek, okosságtok pecsétjével zárjátok le Isten titkait magatokban, mint ahogy a lélek is ideiglenesen be van zárva a test börtönébe. Teljesen haszontalan, gonosz és veszélyes dolog lenne a test és az értelem, ha nem szolgálnának és szereznének érdemet a szomorúsággal, amit nekik adunk, válaszként a bujtogatásra, amiben minket részesítenek, és ha

nem szolgálnák oltárként a templomot, amelyen Isten dicsősége lebeg: a mi lelkünket.”
Emlékeztek rá? Te, János, és te, Simon? Remélem, hogy igen, mert ha nem emlékeztek első mesterünk szavaira, akkor ő igazán meghalt számotokra. Egy mester addig él, ameddig tanítása él tanítványában. És akkor is, ha utána átadta a helyét egy nagyobb mesternek, és Jézus tanítványai által a mesterek Mesterének, akkor sem szabad sohasem elfelejteni az első mester szavait, aki felkészített minket arra, hogy megértsük, és bölcsen szeressük az Isten Bárányát.

– Igaz. Bölcsen beszélsz! Engedelmeskedünk neked.

– De milyen fájdalmas, fáradságos ellenállni, amikor ily közel vagyunk hozzá, és nem nézni meg Őt még egyszer! Olyan lesz-e még amilyen volt? – kérdi Simon,

– Ki tudja! Mennyire ragyogott az arca!

– Jobban, mint a hold a tiszta éjszakában!

– Ajkán isteni mosoly volt...

– És szemében isteni könny... Nem mondott egy szót sem. De minden imádság volt benne.

– Mit láthatott?

– Örökkévaló Atyját. Kétkedsz e felől? Csak ez a látvány okozhatta azt a kifejezését. Sőt, mit mondok? Több volt, mint látása, ő vele volt, benne volt! Az Ige a Gondolattal! És szerették egymást!... Ó!... – mondja Lévi, aki szintén mintha elragadtatásban lenne.

– Éppen azért, amit mondtam, nem szabad nekünk itt maradnunk. Fontoljátok meg, hogy még apostolát sem akarta maga mellett...

– Igaz! A Szent Mester! Jobban szükségét érzi, mint a kiszáradt föld, annak, hogy eláraszsa Isten szeretete! Oly nagy a gyűlölet körülötte...

– De oly nagy a szeretet is. Én szeretnék... Igen, megteszem! A Magasságbeli van itt jelen. Én felajánlom magamat, és azt mondom: „Magasságbeli Úristen, néped Istene és Atyja, aki elfogadod és megszenteled a szíveket és az oltárokat, és feláldozod a neked tetsző áldozatokat, szálljon le tűzként a te akaratod, és emésszen fel engem áldozatként Krisztussal, mint Krisztust, és Krisztusért, Fiáért és Messiásodért, Istenemért és Mesteremért. Neked ajánlom magamat. Hallgasd meg imámat! – és Mátyás, aki felállt és kitért karokkal imádkozott, ismét leül a rőzsenyalábra, amelyet összeszedett.

A hold többé nem süt be a barlangba, mert nyugat felé fordult. Lassan elhallgatnak a pásztorok, és végül álmoságuk legyőzi jó akaratukat, és csak a hajnali hideg ébreszti fel őket. Meggyújtják az ágakat, és melengetik megdermedt tagjaikat...

– Hogy érezheti magát Ő, aki biztosan nem gondol a tűzre? – kérdezi Lévi, akinek szinte vacognak a fogai.

– És lesz-e legalább eledele? – kérdezi Illés, és hozzáteszi: Most nincs másunk, csak szeretetünk, és egy kis nyomorúságos ételünk... s ma szombat van...

– Tudod, mit? Tegyük minden eledelünket a barlang küszöbére, és utána menjünk el. Mi mindig találunk egy kenyeret, még mielőtt beesteledik, vagy Ráchaeltől vagy Eliszciától. És gondviselői leszünk a Gondviselésnek, Annak a Fiának, aki mindnyájunk gondját viseli – ajánlja József.

– Igen, igen. Rakjunk egy jó tüzet, hogy jól lássunk, és felmelegedjünk, és utána vigyünk oda mindent, és menjünk el hajnal előtt, mielőtt még Ő vagy apostola kijönne, és meglátna minket.

A lángoló tűznél kinyitják zsákjaikat, és kiveszik belőle a kenyeret, száraz sajtot és az almákat. Utána odaviszik a fát, miközben Mátyás világít nekik egy meggyújtott ággal. Mindent a barlang bejáratához tesznek, alulra a rőzsét, rá a kenyeret és a többi ételt. Utána visszavonulnak, egymás mögött haladva a patak mentén, a csendes hajnalhasadásban, amelyet hirtelenül megtör egy kakas kukorékolása.

Két nap telhetett el a pásztorok látogatása óta. Hideg, de csendes téli reggel van. János kilép barlangjából. Nagyon sápadt, sötét ruhájában. Bizonyára nagyon fázik is. A patakhoz megy, és bizonytalanul áll, hogy belenyúljon-e vagy sem. Utána határoz, és tenyerével merít belőle, és iszik a tiszta, de hideg vízből. Majd bizonytalanul áll... Jézus barlangja felé néz, és utána a sajátja felé. Lassan visszatér a sajátjába. De mikor elérkezik nyílásához, mintha szédülne. Tántorog. Elesne, ha nem támaszkodna a falhoz. Nem megy beljebb barlangjába, hanem Jézus barlangjához megy, és térdre veti magát annak küszöbénél, nyögve:

– Jézus, Uram, könyörülj rajtam!

– János? Mit csinálsz? Mi bajod van? – kérdezi Jézus, aki azonnal megjelenik.

– Ó, Uram! Éhezem! Már mintegy két napja semmit sem ettem. Éhezem és fázom... – és vacognak fogai. Nagyon sápadt.

– Jöjj! Jöjj be! – mondja Jézus, és segít neki felkelni. Jézus karjára támaszkodva, János lehajtott fejjel sír, és felsóhajt:

– Ne büntess meg engem, Uram, ha engedetlen voltam irántad...

Jézus mosolyogva válaszolja:

– Már elvetted büntetésedet. Olyan vagy, mint aki kileheli lelkét... Ül le ide, erre a kőre! Most tüzet rakok, és enni adok neked... – és Jézus meggyújtja a faágakat, és tüzet raknak a bejárat mellett levő falusias tűzhelyen. A száraz ágak szaga és a vidám lángok elterjednek a nyomorúságos barlangban. Jézus felfűz két darab kenyeret egy ágra, és a tűz fölé tartja. Amikor megmelegedik, ráteszi a pásztorok által otthagytott sajtot, amely megolvad a meleg kenyéren.

– Egyél most, és ne sírj! – mondja még mindig mosolyogva, odanyújtva a kenyeret Jánosnak. Az csendesen tovább sír, miközben mohón eszi az erőt adó kenyeret.

Jézus visszatér a jászolhoz, és elhozza onnan az almákat. A meleg hamuba teszi őket.

– Jobban vagy most? – kérdezi apostolát, leülve melléje, János igent int fejével, de még mindig sír. Jézus átöleli őt felkarjával, és magához vonja. Erre János még inkább sír, zavarában és félelmében, hogy feddésben fog részesülni. Jézus szótlanul magához szorítja őt, míg János eszik. Utána azt mondja:

– Egyelőre elég. Az almákat majd később megeheted. Szeretnék adni neked egy kis bort, de nincs. Az ételt tegnapelőtt találtam, hajnalban, a rőzsével együtt, a barlang előtt. De bor nem volt ott. Azért nem tudok azt adni neked. Talán később a pásztoroktól kérhetsz tejet, akik a patakon túl legeltetik nyájukat. De míg a dér el nem olvad, a nyáj nem megy ki...

– Már jobban vagyok, Uram... Ne aggódj miattam.

– És akkor mondd meg te, mi sújt le annyira, hogy olyannak tűnsz, mint egy fa, amelynek deres ágait olvasztja a nap? – mondja Jézus még élénkebben mosolyogva, és homlokon csókolva Jánost.

– Mert tele vagyok lelkiismeret furdalással, Uram... és... Igen! Engedj el! Térden állva kell beszélnem hozzád, bocsánatodat kérve...

– Szegény János! Valóban a téged felülmúló erő elgyengítette még értelmeket is. Azt hiszed, szükségem van szavaidra ahhoz, hogy megítéljelek és feloldozalak?

– Igen, igen. Te mindent tudsz, ezt tudom. De nekem nem lesz békém addig, míg el nem mondom neked bűnömet, sőt bűneimet. Engedj el! Engedd, hogy vádoljam magamat bűneimről.

– Rendben van, beszélj, ha ez békét ad neked.

János térdre ereszkedik, és könnyes arcát felemelve mondja:

– Vétkeztem engedetlenséggel, beképzeltséggel és... nem tudom, helyesen mondom-e, emberséggemmel. De bizonyára ez az utóbbi a legsúlyosabb bűnöm, ami a legnagyobb fájdalmat okozza nekem, és azt mondja, hogy haszontalan szolgáló vagyok, sőt, még több: önző, alávaló vagyok.

Könnyei igazán folynak arcán, miközben Jézus mindinkább mosolyog. Jézus kissé meghajolva áll síró apostola fölött, és isteni mosolya simogatásként hat János fájdalomra. De János annyira le van sújtva, hogy nem vigasztalja ez meg, hanem folytatja:

– Engedetlen voltam irántad. Azt mondtad, hogy ne szakadjunk el egymástól, és én azonnal elszakadtam társaimtól, és ezzel rossz példát adtam nekik. Helytelenül válaszoltam a keriótinak, aki megjegyezte, hogy bűnt követek el. Azt mondtam neki: „Te tegnap követtél el bűnt, én ma teszem. Te azért tetted, hogy anyád felfigyeljen rád, én azért teszem, hogy a Mesterrel legyek, örködjem felette, megvédjem... Elbizakodott voltam, mert ezt akartam tenni... Én, a szegény, az alkalmatlan, megvédeni téged! És utána elbizakodott voltam, mert utánozni akartalak téged. Azt mondtam: „Ő biztosan imádkozik és böjtöl. Én is azt teszem, amit Ő tesz, és ugyanarra a szándéokra.” És ehelyett...

A sírás, sóhajtásokba megy át, miközben János megvallja emberi nyomorúságát, hogy a test a lélek akarata fölé kerekedett: „És ehelyett... aludtam. Azonnal elaludtam! És csak reggel ébredtem fel, és láttalak téged a patakhoz menni, megmosakodni, és visszatérni ide. Akkor megértettem, hogy elfoghattak volna anélkül, hogy én kész lettem volna megvédeni téged. És utána vezekelni és böjtölni akartam, de nem vagyok képes erre. Kevés kenyéremet már az első napon megettem. Te tudod, hogy másom nem volt. És másnap még éhesebb voltam, és ezen az éjjelen... Ő, tegnap éjjel keveset aludtam az éhség és a hideg miatt, és ezen az éjjelen semmit sem aludtam... és nem tudtam tovább ellenállni ma reggel... s ide jöttem, mert attól félttem, hogy belehalok a koplalásba... és leginkább az fáj nekem, hogy nem tudtam virrasztani és imádkozni, és örködni felettéd, az éhség maró fájdalma miatt. Ostoba és hitvány szolga vagyok. Büntess meg, Jézus!

– Szegény gyermek! Szeretném, ha az egész világnak csak ilyen bűnei lennének! De ide figyelj! Kelj fel, és hallgass rám, és a béke visszatér szívedbe! Engedetlen voltál Simon Péternek is?

– Nem, Mester! Sose voltam az, mert te azt mondtad nekünk, hogy alattvalóként kell engedelmeskednünk neki, mint bátyánknak. De ő, amikor azt mondtam neki: „Nem nyugodt a szívem, amikor látom, hogy egyedül megy”, ő azt válaszolta: „Igazad van. De én nem mehetek, mert engedelmségből mindnyájatokat irányítanom kell, Menj te, és Isten legyen veled!” A többiek felemelték hangjukat, a kerióti jobban, mint a többiek. Emlékeztettek az engedelmségre, és megfeddték Simon Pétert is.

– Megfeddték? Légy őszinte, János!

– Igen, Mester. Júdás feddte meg Simont és bánt rosszul velem. A többiek csak azt mondták: „A Mester úgy rendelkezett, hogy maradjunk együtt.” És nekem, nem a vezetőnknek mondták ezt. De Simon válaszolt nekik: „Isten látja a cselekedet célját, és meg fog bocsátani. És a Mester meg fogja bocsátani, mert szeretetből fakad”, és megáldott, megsókolt engem, és utánad küldött, mint azon a napon, amikor Kúzához mentél, a tó mellett.

– Akkor nekem nem kell feloldoznom téged ez alól a bűn alól...

– Mert túl súlyos?

– Nem. Azért, mert nem létezik. Jöjj vissza ide, János, a te Mestered oldalához, és hallgasd meg a leckét. A parancsokat mindig igazságosan és józanul kell felfogni, megértve annak szellemét, nem pedig csak betűjét nézve. Én azt mondtam: „Ne szakadjatok el egymástól!” Te elszakadtál, s ezért vétkezhettél volna. De előzőleg azt mondtam: „Egyesüljetek testben és lélekben, alárendelve Péternek!” Ezekkel a szavakkal én őt hivatalos képviselőmmé tettem meg köztetek, teljes hatalmat adva neki arra, hogy ítélkezzék és rendelkezék felettetek. Azért, amit Péter tett vagy tenni fog az én távollétemben, azt jól teszi. Mert én felruháztam őt a hatalommal, hogy irányítson titeket, és rendelkezék a körülményeknek megfelelően, amint azt a Bölcsesség sugallni fogja majd a vezető Apostolnak, mindnyájatok javára. Ha Péter azt mondta volna neked: „Ne menj”, és te mégis eljöttél volna, akkor vétkeztél volna, még akkor is, ha jó szándék vezetett volna cselekedetedben, szeretetből akartál volna utánam jönni, hogy

megvédjél engem, és velem légy a veszélyekben, Akkor valóban bocsánatomra szorultál volna De Péter, a te vezetőd, azt mondta neked: „Menj!” A neki való engedelmesség teljesen igazol téged. Meg vagy győződve erről?

– Igen, Mester.

– Fel kell-e oldoznom téged az elbizakodottság bűne alól? Mondd meg nekem, nem törődve azzal, hogy én szívedbe látok: Kevélységből bizakodtál el, mert azért akartál követni engem, hogy elmondhassad: „Akaratommal megsemmisítettem a test szükségleteit, mert én azt tehetem, amit akarok?” Fontold meg jól...

János fontolgatja. Utána azt mondja:

– Nem, Uram. Jól megvizsgálva magamat, nem ezért tettem. Reméltem, hogy meg tudom tenni, mert felfogtam, hogy jóllehet a vezeklés fájdalmat okoz a testnek, de megvilágítja a lelket. Felfogtam, hogy az eszköz, amely által gyengeségünket felül tudjuk múlni, és sokat el tudunk nyerni Istentől. Te ezért teszed. Én is ezért akartam tenni, És hiszem, hogy nem tévedek, amikor azt mondom, hogy ha te, aki erős, hatalmas, szent vagy, akkor nekem, nekünk is mindig ezt kell tennünk, ha lehetséges megtennünk, hogy ne legyünk oly gyengék és anyagiasak. De nem voltam képes megtenni. Én mindig oly éhes és álmos vagyok... – és János ismét sími kezd, csendesen, alázatosan, igazán megvallva emberi korlátozottságát.

– Rendben van. Azt gondolod, hogy hasztalan volt ez a kis nyomorúság is? Ó, mennyire vissza fogsz majd emlékezni erre a jövőben, amikor kísértést érzel arra, hogy szigorú és követelőző légy tanítványaiddal és a hívekkel! Akkor ez ismét eszedbe fog jutni, és azt mondja neked: „Emlékezz csak vissza arra, hogy te is engedted a fáradtságnak, az éhségnek. Ne kívánd, hogy mások erősebbek legyenek nálad. Légy atyja híveidnek, amint Mestered, atyád volt azon a reggelen!” Te nagyon jól virrasztani tudtál volna, és nem érezni ezt a nagy éhséget. De az Úr megengedte, hogy alá légy vetve ennek a testi szükségletnek, hogy alázatosává válj, mindig alázatosabbá, mindig részvétellel teljesebbé a hozzád hasonló iránt. Sokan nem tudnak különbséget tenni a kísértés és az elkövetett bűn között. Az első érdemszerző próbatétel, amely nem veszi el a kegyelmet. A második bukás, amely az érdem és a kegyelem elvesztésével jár. Mások nem tudnak különbséget tenni természetes folyamatok és a bűn között, és bűnről vádolják magukat, pedig – mint a te esetében is – csak a jó természeti törvényeknek engedelmeskedtek. Különbséget teszek: jónak mondom az emberi természetnek azokat a törvényeit, amelyek az ösztönökkel kapcsolatosak. De nem minden jó, amit ma „az emberi természet törvényének” mondanak. Jó volt minden törvény az emberi természettel kapcsolatban, amelyeket Isten az ősszülőknek adott: az étkezéssel, pihenéssel, ivással kapcsolatban. Később, a bűnnel együtt beléptek az állati ösztönök, amelyek keveredtek a természet törvényeivel, féktelenségre ösztönözve azt, ami jó volt, főleg a mindenféle érzékiséggel kapcsolatos kihágások. És a Sátán szította a tüzet, a bűnök termőtalaját, kísértéseivel. Most már látod, hogy nem bűn, ha valaki enged szükségleteinek a pihenést és étkezést illetően, de bűn a falánkság, a részegeskedés, a hosszadalmas tétlenség. A megházasodás és gyermeknemzés sem bűn, hiszen Isten rendelte el, hogy ez által benépesítse a földet emberekkel. De nem jó az, ha pusztán az érzékek kielégítésére használják a házasságot. Meg vagy győződve erről is?

– Igen, Mester. De mondd meg most nekem egy dolgot! Annak, akik nem akarnak gyermeket nemzeni, vétkeznek az Isten parancsa ellen? Te azt mondtad egyszer, hogy a szüzesség állapota jó.

– Az tökéletesebb. Amint tökéletesebb az is, ha valaki nem elégszik meg azzal, hogy jól használja vagyonát, hanem mindentől megfosztja magát. Ezek olyan tökéletességek, amelyekre az ember eljuthat. És nagy jutalomban részesülnek. Három dolog a legtökéletesebb: az önkéntes szegénység, az örök tisztaság, a teljes engedelmesség mindabban, ami nem bűnös. Ez a három dolog az angyalokhoz teszi hasonlókká az embereket. A legtökéletesebb pedig az, ha valaki saját életét adja Isten és a felebarát szeretetéből. Ez hasonlóvá teszi az embert hozzám,

mert elviszi őt a tökéletes szeretetre, És aki tökéletesen szeret, az hasonló Istenhez, egyesül vele, Nyugodj meg tehát, kedvesem. Nincs benned bűn. Én mondom neked. Miért sírsz akkor még inkább?

– Mert még mindig van egy bűnöm. Az, hogy szükségét éreztem annak, hogy hozzád jöjjek, és virrasztásomban nem a szeretet vezetett, hanem az, hogy ki akartam tűnni vele. Ezt sose fogom megbocsátani magamnak. És nem fog többé előfordulni. Nem fogok többé aludni, miközben te szenvedsz. Nem fogok aludva elfeledkezni rólad, miközben te sírsz.

– Ne kötelezd le magadat a jövőt illetően, János! A te akaratod készséges, de a test legyőzheti még azt. És mélységesen és hasztalanul lebecsülnéd magadat, ha később ezt a magadtól tett ígéretet nem tudnád megtartani a test gyengesége miatt. Ide figyelj! Megmondom neked, mit kell mondanod, ha békét akarsz élvezni, bármi történjék is veled. Mondd velem: „Én, Isten segítségével, elhatározom, hogy amennyiben lehetséges lesz számomra, többé nem engedek a test nehézségének.” És tarts ki erősen ebben az elhatározásodban! Ha aztán, egy napon, jóllehet nem akard, a test elfáradt, és a szomorúság legyőzi akaratodat, akkor, akár csak most is, mondd azt: „Belátom, hogy szegény ember vagyok, mint minden testvérem, és ez kevélységem megfélékezésére szolgál.” O, János, János! A te ártatlan alvásod nem okoz nekem fájdalmat! Fogd ezt! Ez erőt fog adni neked. Megosztjuk együtt, áldva azokat, akik felajánlották nekem” – és Jézus veszi a már felmelegedett és megsült almákat, és hármat Jánosnak ad belőlük, hármat pedig megtart magának.

– Ki adta ezeket neked, Uram? Ki jött hozzád? Ki tudta, hogy itt vagy? Én nem hallottam sem hangokat, sem lépéseket. Pedig az első éjszaka után mindig ébren voltam...

– Kimentem az első hajnalban, Ott volt a bejárat előtt a rözse, és rajta a kenyér, sajt és az almák. Nem láttam senkit sem. De csak egyvalakik vágyakozhattak arra, hogy megismételjék zarándoklatukat és szeretetteljes cselekedetüket... – mondja lassan Jézus.

– Igaz! A pásztorok! Ők azt mondták: „Menjünk Dávid földjére... Emlékezetes napok azok...” De miért nem maradtak itt?

– Mert imádtak, és...

– És részvétellel voltak. Imádtak téged, és szánakoztak rajta... Ezek az emberek jobbak, mint mi vagyunk.

– Igen. Akaratuk megőrizte őket jóknak, s mind jobbakká váltak. Őket nem ajándékozta meg Isten azzal, amivel titeket... – Jézus nem mosolyog többé, Elgondolkozik, és elszomorodik. Utána összerázkódik. Nézi Jánost, aki viszont Őt figyeli, és azt mondja:

– Nos? Elmenjünk? Nem vagy többé kimerült?

– Nem, Mester, Nem leszek nagyon erős, mert végtagjaim el vannak gémberedve. De azt hiszem, tudok járni.

– Akkor hát menjünk! Fogd zsákodat, míg én összegyűjtöm a maradékot az enyémből, és elmegyünk. A Jordán felé vezető úton megyünk, hogy elkerüljük Jeruzsálemet.

És amikor János visszatér, útnak indulnak.

(7-1843)

Már a Holt-tenger közelében járnak. Az út elhagyatott. Beszélgetnek egymással. Előzőleg találkozhattak a pásztorokkal, mert arról beszélnek, hogy köztük időztek. Beszélgetnek egy meggyógyított gyermekről is. Kedvesen, szeretetteljesen. Még amikor hallgatnak, akkor is beszélgetnek egymással, szívükkel, és boldogan néznek egymásra, mint azok, akik szeretett barátjukkal vannak. Néha leülnek, hogy egyenek valamit, majd újra útnak indulnak, mindig békés tekintettel.

– Ott van Galgala – mondja Jézus, előre mutatva egy házcsoporra, amely fehéren tündököl a napfényben egy kis hegyen, északkeleti irányban. – Már közel vagyunk a folyóhoz.

– Betérünk Galgalába éjszakára?

– Nem, János. Szándékosan elkerültem minden várost, és azt is el fogom kerülni. Ha találunk valahol egy pásztor, betérünk hozzá. Ha az út mentén találkozunk egy karavánnal, megkérjük őket, hogy egyik sátrukban alhassunk. A pusztai nomádok mindig vendégszeretők. És ebben az időszakban könnyen találkozhatunk velük. Ha senki se ad nekünk szállást, akkor a csillagok alatt alszunk majd, ketten együtt, köpenyünkkel takarózva, és az angyalok öröködnék majd felettünk.

– Ó, igen! Minden jobb lesz annál a szomorú éjszakánál, utolsó éjszakámnál Betlehemben!

– De miért nem jöttél azonnal hozzám?

– Mert bűnösnek éreztem magamat. És utána azt is mondtam: Jézus oly jó, hogy nem tesz nekem szemrehányást, hanem inkább megvigasztal, amint tetted is. De akkor mi lesz a vezekléssel, amit végezni akartam?

– Együtt vezekeltünk volna, János. Én is nélkülöztem az evést és a tüzet, annak ellenére, hogy reggel találtam ennivalót és rőzsét.

– Igen. De veled lenni többé nem lett volna fájdalmas. Amikor veled vagyok, semmitől sem szenvedek. Nézlek téged. Hallgatlak. És boldog vagyok.

– Tudom. És tudom azt is, hogy gondolatom senkibe se vésődik bele úgy, mint Jánosomba. És azt is tudom, hogy te meg tudsz érteni, és tudsz hallgatni, amikor hallgatni kell. Te megértesz engem, igen. Mert szeretsz engem. János, hallgass meg engem. Hamarosan...

– Mi, Uram? – kérdezi János azonnal, félbeszakítva Jézust, átölelve őt felkarjával, megállva, hogy arcát nézze, kutató szemekkel és sápadt arccal.

– Hamarosan három éve lesz annak, hogy hirdetem a jó hírt. Elmondtam mindent, amit el kellett mondanom a tömegnek. Most, aki szeretni akar engem, és követni kíván, birtokában van a szükségeseknek, hogy biztosan megtegye azt. A többiek... Egyeseket meggyőznek majd a tények. A többiek süketek maradnak ezekre is. De ezeknek van még néhány mondani valóm. És megmondom majd nekik. Mert az igazságosságunknak is eleget kell tenni, az irgalmasságon kívül. Eddig az irgalmasság sokszor és sok mindenben hallgatott. De mielőtt teljesen elhallgat, a Mester a bíró szigorúságával fog beszélni. De nem erről akartam beszélni veled. Azt akartam mondanom, hogy hamarosan, miután a nyájnak megmondtam azt, amit meg kellett mondanom ahhoz, hogy enyéimmé tegyem őket, sokszor elmerülök majd az imában, előkészületként. És amikor nem imádkozom, nektek szentelem magamat. Úgy, amint a kezdettől fogva tettem, s amint mindvégig tenni fogom. Eljönnek majd a nőtanítványok. Eljön Anyám. Felkészülünk mindnyájan a húsvétra. János, arra kérek, hogy mostantól kezdve sokat foglalkozz a nőtanítványokkal. Főleg Anyámmal...

– Uram! Mit tudok adni Anyádnak, aki már mindent túlcsonduló bőséggel megkapott, úgy, hogy abból mindnyájunknak tud adni?

– Szeretetedet. Légy olyan számára, mint a gyermeke. Ő szeret téged, és te szereted őt. Egy szeretet egyesít titeket: az irántam való szeretet. Én, az ő Fia test és szív szerint, mind többet leszek távol, elmerülve az én... dolgaimban. És szenvedni fog, mert tudja... Tudja, mi vár rá. Neked kell megvigasztalnod őt, helyettem is, annyira barátjává válva, hogy ő sírni tudjon a te szíveden, és megvigasztalódjon: Te ismered Mamámat. Már éltél vele együtt. De más azt tenni tanítványként, aki tiszteletteljes szeretettel szereti Mesterének Anyját, és más azt gyermekként tenni. Azt akarom, hogy gyermekként tedd, mert így. Ő kevésbé fog szenvedni akkor, amikor én már nem leszek vele.

– Uram, te a halálba mész? Úgy beszélsz, mint aki hamarosan meghal. Ez fáj nekem...

– Sokszor mondtam már nektek, hogy nekem meg kell hálnom. De akárcsak mintha figyelmetlen, vagy nehéz felfogású gyermekeknek beszéltem volna. Igen. Megyek meghalni. Ezt a többieknek is megmondom majd. De később. Neked már most megmondom. Gondolj erre, János!

– Mindig igyekszem emlékezni szavaidra... De ez olyan fájdalmas dolog...

– Amit egészen el akarsz felejteni, azt akarod mondani? Szegény gyermek! Nem te vagy az, aki elfelejti, nem te vagy, aki emlékezik rá. Nem akaratodtól függ. Maga a te emberi mivoltod az, ami nem képes emlékezni ezekre a dolgokra, amelyek felülmúlják képességét elviselésére. Túl nagy dolgok ezek, és még nem tudod egészen, milyen nagy lesz. Olyan rettenetesen nagy, hogy úgy fejbe vág, mintha egy súly esett volna fejedre. De ez a helyzet. Hamarosan megyek meghalni. És Anyám egyedül marad. Az én fájdalmaim tengerében egy édes csepp lesz, ha téged Anyám „gyermekeként” látlak majd...

– Ó, Uram! Ha képes leszek erre... ha nem járok úgy, mint Betlehemben, igen, megteszem. Gyermeki szívvel öröködöm majd fölötte. De mit tudok adni neki, ami megvigasztalja, ha elveszít téged? Mit tudok adni neki, ha én is olyan leszek, mint aki mindent elvesztett, akinek eszét elvette a fájdalom? Mit fogok tenni én, aki nem tudtam virrasztani és szenvedni most, a nyugodt időben, egy éjszakán keresztül, egy kis éhség miatt? Mit fogok tenni?

– Ne izgasson ez téged! Imádkozz sokat ebben az időben! Sokat foglak magamnál tartani téged, és Anyámnál. János, te vagy a mi békénk. És akkor is az leszel majd. Ne félj, János! Szereteted mindre képesít majd!

– Ó, Uram! Tarts sokat magadnál engem. Tudod, hogy én nem akarok feltűnni, csodákat tenni, én csak szeretni akarok és tudok...

Jézus ismét homlokon csókolja őt, halántékánál, mint a barlangban tette...

Már látják a folyó felé vezető utat. Egy lovas jön rajta, aki siet, hogy helyet találjon az éjjeli pihenésre. A nap már lenyugodott, s a levegő hideggé válik. Mikor a lovas eléri őket, felismerik benne Mannaent. Ő ismeri a Jerikó melletti tisztásokat, s van nála egy sátor, Elhatározzák, hogy abban fognak megszállni éjszakára. Mannaennél van táplálék is, ami elég mindnyájuk számára. Elbeszélgetnek a városban történekről, (amit majd részletezünk a Mannaenről szóló füzetben), és utána nyugovóra térnek. Jézus és Mannaen lefekszenek, János pedig fel-alá jár, örököde álmuk felett, így biztosítva, hogy ő is el ne aludjon.

(7-1851)

Felejtsd el mindezt!

Jézus, Lázár feltámasztása után a szamariai Efraimba vonul vissza apostolaival együtt. Oda várja Máriát is. A Zelóta megjegyzi:

– Megelégedett vagyok, hogy jön Mária. A Mester miatt. Ő mindenkinél jobban megvigasztalja majd Őt. És szüksége van rá.

– Nagyon. De észrevetted, milyen szomorú János is? Én megkérdeztem őt, miért. De hasztalanul. Kedvességében zárkózottabb, mint mindnyájunk. Ha nem akar megmondani valamit, semmi se veszi rá őt erre. De én biztos vagyok benne, hogy ő tud valamit. Olyan, mintha a Mester árnyéka lenne. Mindig követi Őt. Mindig Őt nézi. És amikor nem tudja, hogy megfigyelik, szomorú az arca. Mert egyébként úgy mosolyog, hogy azzal még egy tigrist is megszelídítene. Próbáld te megkérdezni őt, Téged nagyon szeret. És tudja, hogy te bölcsőbb vagy, mint mi...

–Ó, az már nem! Te mindnyájunknak példát adsz bölcsességeddel. Nem lehet felismerni többé benned a régi Simont. Te valóban a szikla vagy, aki erős tömörségeddel fenntartasz mindnyájunkat.

– Ugyan, menj már! Ne mondd ezt! Én egy szegény ember vagyok. Biztos, hogy miután oly sok éve vagyunk Vele, kissé hasonlóká válunk hozzá, Egy kissé... nagyon kissé, de már nagyon mások vagyunk, mint akik először voltunk. Mindnyájan... nem, sajnos, nem mindnyájan. Júdás mindig ugyanaz. Amint a Jó Víznél volt...

Jézus, Jánossal együtt Anyja elé megy, aki Lázár kocsiján jön Szichem felől.

Jézus távollétében az apostolok Annás főpapról beszélnek. Jakab kijelenti:

– Mennyire félnek tőle! Most, ha Jeruzsálemben megyünk, testvéremet akarom Annáshoz küldeni. Elmehetnék hozzá magam is, mert én is jól ismerem azt az öreg rókát. De János jobban tud vele bánni. És Annás nagyon szerette őt, akkor, amikor úgy hallgatta ezt az öreg rókát, mintha báránynak tartotta volna! Jánost fogom küldeni. Ő el tudja viselni még gyalázkodásait is anélkül, hogy válaszolna rájuk. Én... ha előttem szidná a Mestert, vagy engem, mert követem Őt, nyakának ugranék, megragadnám és megfojtanám azt az öreg pocakost, mintha háló lenne, amelyet kifacsarnék. Kiadná gonosz lelkét! Még akkor is megtenném ezt, ha körülöttem lennének a Templom összes katonái és a papok!

– Ó, ha hallaná a Mester, hogy így beszélsz! – mondja meg botránkozva András.

– Jó, hogy nincs itt, én mondom!

– Igazad van! Nem vagy egyedül, aki ezt akarja. Én is így érzek! – mondja Péter.

– És én is, és nemcsak Annást illetőleg – mondja a Tádé.

Mikor megérkezik János, Péter megkérdezi tőle:

– Hogy-hogy itt vagy? És a Mester?

– A kocsin. Anyjával.

– És nem mondtad meg neki?

– Nem volt rá időm. Itt vannak mindnyájan. De meglátjátok majd, mennyire meg van viselve Mária. Mintha tíz évvel öregebb lenne. Lázár azt mondja, nagyon elszomorodott, amikor megmondta neki, hogy Jézus itt van, ide menekült.

Amikor megérkeznek a kocsik, János kifut eléjük, a többiekkel együtt:

– A kocsik! A kocsik! És mindazok a názáretiek, akik követték Lázárt... és a Kánából valók ... – mondja János.

Péter nagyon mérges, hogy felesége nem jött a többiekkel, s megvető jelzőkkel illeti.

– János, Simon, Jónás fia, és te Lázár, a zelóta Simonnal, jöjjetek velem! – rendelkezik Jézus, és kimegy velük a kertbe. Ott megnyugtatja Pétert, hogy felesége az Ő parancsára maradt otthon Marciammal együtt. Ők majd a póthúsvétkor fogják megülni az ünnepeket. (Jézus nem akarta, hogy Marciam jelen legyen keresztre feszítésekor, azért rendelkezett így.) (8-247)

Később a nőtanítványok nekilátnak a férfiak ruhái kijavításának. János anyja, Mária Szalóme felkiált:

– Ez el van szakadva! Ó, fiam! De ki húzta össze így a lyukat? – és megütközve mutatja az asszonyoknak. Mindnyájan nevetnek, leginkább János, aki kijavította, és magyarázza:

– Nem tudtam a lyukkal hordani, és akkor... összehúztam.

– Látom, szerencsétlenségemre! Látom! De nem tudtad odaadni Máriának, Jákob feleségének? (Nála szálltak meg.)

– Az a szegény asszony már majdnem vak! És aztán... a baj az volt, hogy nemcsak elszakadt! Kiszakadt egy része, hozzátapadt a rőzséhez, amit vállamon vittem, és amikor ledobtam a rőzsét a vállamról, vele ment a ruha egy darabja is. Akkor hát megjavítottam!...

– Tönkretetted így, fiam! Ha lenne nekem... Megvizsgálja a ruhát, de fejét rázza. Azt mondja: – Reméltem, hogy levehetem a szegélyét. De már nincs szegélye...

– Levettem azt Nóbéban, mert levált a hajtásnál. De odaadtam a levett részt fiadnak... – magyarázza Elíza.

– Igen, és én felhasználtam kötélként zsákomhoz...

– Szegény gyerekek! Mennyire szükségetek van arra, hogy mellettetek legyünk! – mondja a Szűzanya, aki szintén valakinek a ruháját javítja.

– De itt szükség van egy anyagra... ha tudunk találni valamit, ami pótolja a hiányzó részt. Akkor... majd meglátjuk... hogy hasznavehetővé válik-e.

– Ti nekem kiinduló pontot adtatok egy példabeszédhez... mondja Jézus, és ugyanakkor Júdás kijelenti:

– Azt hiszem a zsákom alján, van nekem egy ilyen színű anyag, egy ruhám maradéka, amit egy kis emberkének adtam, s azért két tenyérnyit le kellett vágni belőle. Ha vársz, megyek, megkeresem. De előbb szeretném meghallgatni a példabeszédet.

Jézus most elmondja a szövevről szóló példabeszédet (P 436-137), amit Jánosra és Júdásra alkalmaz. Júdás utána kijelenti:

– Megyek. De ez a példabeszéd nem tetszett nekem... Nem értettem meg.

– De hiszen oly világos! Én, a szegény asszony, megértettem – mondja János anyja.

Júdás elmegy, és hiába várják vissza. Szalóme felkiált:

– De meddig marad ott Júdás? Lemegy a nap! És nem fogok jól látni!

– Talán valaki megállította őt – mondja János, és megkérdezi anyját: – Akarod, hogy menjek és megsürgessem?

– Jó lenne. Ha nem talál megfelelő anyagot, megrövidítem az ujjakat, hiszen úgyis jön a nyár, és őszre más ruhát készítek neked, és ezt felhasználhatod a halászásnál, arra még jó lesz. Mert pünkösöd után biztosan visszatérek Galileába...

– Akkor megyek – mondja János, és kedvesen megkérdezi a többi asszonyt: – Ha van már kijavított ruhátok, adjátok ide, s elviszem házainkba. Ezzel kevesebb lesz a terhetek, amikor visszatérek.

Az asszonyok összegyűjtik, amivel végeztek, és Jánosnak adják, aki már el akar menni velük, amikor hirtelenül megáll, mert látja, hogy Mária, Jákob felesége feléjük fut.

A jó öregasszony oly gyorsan fut, amely gyorsan csak kora engedi, és odakiáltja Jánosnak:

– Ott van a Mester?

– Igen, anya. Mit akarsz?

Az asszony, futás közben mondja:

– Ada rosszul van, rosszul... És férje szeretné megvigasztalni őt azzal, hogy elhívja Jézust... (Jézus elmegy Jánossal az asszonyhoz, aki tizenegyedik gyermeke születésébe már majdnem belehalt. Jézus csodával megmenti életét, és utána visszatér Jánossal. A történetet lásd Gy 196-197. oldalán.)

János elviszi a megjavított ruhákat a különböző házakba, ahol szállást adtak az apostoloknak, hogy az ő helyüket viszont a nőtanítványok foglalhassák el.

Mikor visszaérnek Máriának, Jákob feleségének házába, azt üresen találják. Az asszonyok mind elmentek megnézni a csodásan megsegített anyát.

János talál egy vízzel tele korsót, s azt gondolja, vendéglátójuk hagyta ott. Felveszi, hogy bevigye annak szobájába. Amikor azonban kinyitja az ajtót, felkiált: „Ah!” és félelmében elejti a kancsót. Eltakarja szemét kezével, s összegörnyed, szinte szeretne megsemmisülni, hogy ne lásson. A szobából a földre hulló pénz csörgése hallatszik ki.

Jézus már az ajtónál van. Gyorsan kikerüli Jánost, aki nyög.

– El! Menj el! – Kinyitja a betett ajtót. Belép. Ez az a szoba, ahol az asszonyok étkeznek. Van benne két megvasalt láda, és az egyik előtt, az ajtóval szemben, ott van Júdás, dühösen, haragtól szikrázó szemekkel, de ugyanakkor megrémülve, egy erszénnyel a kezében... A láda nyitva... a földön pénzdarabok, és a láda szélére tett erszényből újabb darabok esnek melléjük. Mindez kétségen kívül bizonyítja, hogy mi történt. Júdás belépett a házba, kinyitotta és kirabolta a ládát. Rablás közben kapták rajta.

Senki se beszél, Senki se mozdul. De ez rosszabb, mintha mindnyájan kiáltoznának, vagy egymásnak esnének. Három szobor. Júdás, az ördög, Jézus a Bíró, és János, akit megfélemlített társa aljasságának felfedezése.

Júdás kezében remeg az erszény, amelyben összeverődnek a pénzdarabok.

János is egész testében remeg, és jóllehet kezét száján tartja, fogai vacognak, miközben félelemmel néz először Jézusra, majd Júdásra.

Jézus nem remeg. Egyenesen áll, jéghidegen, mereven.

Végre egy lépést tesz, egy kézmozdulatot, és egy szót szól. Egy lépést Júdás felé, egy kézmozdulattal jelzi Jánosnak, hogy vonuljon vissza, és egy szót szól: „Menj!”

De János fél, és nyög:

– Ne! Ne! Ne küldj el engem! Hagyj itt! Nem mondok el semmit... de hagyj itt engem, veled!

– Menj el! Ne félj! Zárj be minden ajtót... és ha jön valaki... bárki legyen is... még ha Anyám is... ne engedd, hogy ő bejöjjön. Menj! Engedelmeskedjél!

– Uram! ... – Úgy tűnik, mintha János lenne a bűnös, annyira könnyörög, és össze van törve.

– Menj! Mondom neked! Nem fog semmi sem történni. Menj! – és Jézus mérsékli parancsát, a kedvelt tanítvány fejére téve kezét, megsimogatva őt. Jézus keze remeg, és János megérzi ezt. Megfogja és megcsókolja, egy sóhajjal, ami oly sokat fejez ki. Kimegy, Jézus bezárja az ajtót a tolózárral.

Jézus hosszasan beszél Júdáshoz, aki szentelenül Őt vádolja azért is, amit tett, és gúnyosan, lenézően beszél Jézusról. Ezt majd a Júdásról szóló füzetben részletezzük. Végül azonban Júdás, kérőre fogja a dolgot:

– Mondd meg Jánosnak, hogy ne beszéljen. Hogyan akarod, hogy én jóvátegyem ezt, ha megvetés tárgya leszek köztetek?

Jézus válaszol neki:

– János nem fog beszélni. De legalább te viselkedjél úgy, hogy ne jöjjön rá senki romlottságodra. Szedd össze ezeket a pénzdarabokat, és tedd vissza Johanna erszényébe...

Utána Jézus bezárja a ládát a tolvajkulccsal, amit Júdás készített, felküldi Júdást a teraszra, Ő pedig leül az asztalhoz, és karjára hajtott fejjel sír.

Néhány perc múlva belép János, és egy pillanatig a küszöbön áll. Sápadt, mint egy halott. Utána Jézushoz siet, átöleli, és kéri:

– Ne sírj, Mester! Ne sírj! Én szeretlek téged e helyett a szerencsétlen helyett is... – Felállítja Jézust, megcsókolja, és most ő kezd sírni. Jézus megöleli őt, és kölcsönösen sírnak és csókolgatják egymást.

Jézus hamar úrrá lesz magán, és azt mondja:

– János, szeretetemért, felejtse el mindezt! Ezt akarom.

– Igen, Uram. Igyekszem ezt tenni. De te ne szenvedj tovább... Ah, milyen fájdalom! És Uram, bűnt követtem el emiatt. Hazudnom kellett, mert visszatértek a nótanítványok. Nem. Először annak az asszonynak rokonai jöttek. Áldani akartak téged. Szerencsésen megszületett egy fiú... Azt mondtam nekik, visszatértél a hegyre... Utána jöttek az asszonyok, és nekik is azt hazudtam, hogy elmentél, és talán ott vagy, ahol megszületett a gyermek... Nem tudtam mást kitalálni. Annyira meg voltam zavarodva! Anyád látta, hogy sírtam, és megkérdezte: „Mi bajod van, János?” Izzgatott volt... Úgy látszott, hogy tudja. Harmadszor is hazudtam, azt mondván: „Részvétet érzek az iránt az asszony iránt... Erre visz a bűnös közelsége! Hazugságra... Oldozz fel, Jézusom!

– Légy nyugodt! Töröld ki emlékezetedből ennek az órának minden emlékét. Semmi, semmi se történt... Csak egy álom...

– De a te fájdalom! Ó, mennyire megváltoztál, Mester! Mondd meg nekem, csak ezt: Júdás legalább megbánta?

– Ki tudja megérteni Júdást, fiam?

– Senki közülünk. De te igen.

Jézus nem válaszol, csak újból csendesen könnyek peregnek végig az arcán.

– Ah! Nem bánta meg!... – János megborzad.

– Hol van most? Láttad?

– Igen. Felment a teraszra, körülnézett, hogy van-e ott valaki, és látta, hogy csak én vagyok ott, szomorúan ülve a fügefá alatt, és gyorsan kiment a kert ajtón át. És akkor jöttem ide én ...

– Jól tetted. Tegyük a helyére itt mindent, az elmozdított székeket, vedd a korsót, hogy ne maradjon nyoma...

– Birkózott veled?

– Nem, János. Nem.

– Nagyon meg vagy zavarodva, Mester, ahhoz, hogy itt maradj. Anyád felfogná... és fájna neki.

– Igazad van. Menjünk ki... Add oda a kulcsot a szomszédnak. Én előre megyek a hegyi patakhoz, a hegy felé...

Jézus kimegy, és János mindent rendbe tesz. Utána ő is kimegy. Odaadja a kulcsot a szomszédnak, és gyorsan elmegy a bokrok között az erdőbe, hogy senki se lássa.

Vagy száz méterre a háztól, ott ül Jézus egy sziklán. Az apostol lépteinek zajára megfordul. Arca fehér az esti fénynél. János leül melléje a földre, és fejét Jézus ölébe hajtja, felemelve arcát, és nézve Őt. Látja, hogy Jézus arca még könnyes.

– Ó, ne szenvedj többé! Ne szenvedj többé, Mester. Nem bírom látni, látni, hogy szenvedsz!

– És lehetséges, hogy ne szenvedjek ezért? Ez legnagyobb fájdalom! Ne felejtse el János: mindörökké ez lesz legnagyobb fájdalom! Te még nem tudsz mindent megérteni... Az én legnagyobb fájdalom... – Jézus ki van merülve, János átöleli Őt derekánál, és szomorú, hogy nem tudja megvigasztalni.

Jézus felemeli fejét, kinyitja szemét, amit lehunyva tartott, hogy visszatartsa sírását, és azt mondja:

– Emlékezz arra, hogy hárman tudjuk: a bűnös, én és te. És senki másnak nem szabad megtudnia!

– Senki sem fogja megtudni az én számból. De hogyan volt képes erre? Eddig a közös erszényből vette a pénzt... De ebből!... Azt hittem, elmegy az eszem, amikor megláttam... Rettenetes!

– Mondtam neked, hogy felejtse el!...

– Töreksem rá, Mester. De nagyon rettenetes...

– Rettenetes. Igen. Ó, János, János! – És Jézus átöleli a szeretett tanítványt, vállára hajtja fejét, és sír, fájdalmában. Az árnyak gyorsan leszállnak a sűrű erdőben, és a sötétség elnyeli a két egymást ölelő embert.

(8-269)

A mennydörgés fiai

Miközben Jézus Szamariában tartózkodott, a zsidók ravaszul arra buzdították a szamariabelieket, hogy tartsák ott Őt, arra számítva, hogy azután vádolhatják azzal, hogy nem ment fel Jeruzsálembe a húsvéti ünnepekre. Jézus azonban leleplezte őket példabeszédeivel (P 442-451), és kijelenti, hogy mint igaz Izraelita, fel fog menni Jeruzsálembe a húsvéti ünnepekre. Erre az egyik város, Terza lakói Jézus ellen fordulnak, és kiűzik a szálláskeresésre előre küldött apostolokat. Amikor a Jézus társaságában levő Mária Magdolna ezt meghallja, haragra gyűl a terzabeliek ellen, de csak szemének villogása árulja el gondolatait. (Mg 91-92), János és Jakab azonban felajánlják Jézusnak, hogy bosszút állnak azokon, akik nem fogadták be őket. Ennek nyomát az evangéliumokban is megtaláljuk (Lk 9,51-55.) (Vö. Mk 3,17).

– Átkozottak! – sziszegi fogai között Fülöp.

Péter nem szól semmit, de égnék emeli kezét, néma könnyöggel és tiltakozásként.

Jakab és János azonban, akik kissé előbb mennek, és állandóan beszélgetnek egymással, visszafordulnak, és azt mondják:

– Mester, ha te, tökéletes szereteted miatt nem akarsz megbüntetni őket, kívánod-e, hogy mi tegyük meg? Akarsz-e hogy tüzet hívjunk le az égből, s az megemésze ezeket a bűnösöket? Te azt mondtad nekünk, hogy mindent elnyerhetünk, ha hittel kérjük, és...

Jézus, aki kissé meggörnyedve ment, mint aki fáradt, hirtelenül felegyenesedik, és a holdvilágnál is látszik villámló tekintete, amellyel rájuk néz. A kettő félve elhallgat, Jézus tekintetét látva. Jézus még mindig rájuk nézve mondja:

– Nem tudjátok, milyen lelkületűek vagytok. Az Emberfia nem azért jött, hogy elveszítse a lelkeket, hanem hogy üdvözítse őket. Nem emlékeztek arra, amit nektek mondtam? A búzáról és a konkolyról szóló példabeszédben azt mondtam: „Hagyjátok egyelőre együtt felnőni a búzát és a konkolyt. Mert, ha most szét akarnátok választani őket, veszélyeztetnétek a búzát is, amikor gyökerestül ki akarnátok szakítani a konkolyt. Hagyjátok azért őket az aratásig. Aratás idején azt mondom az aratóknak: gyűjtsétek össze most a konkolyt, kössétek kötegekbe, hogy elégessétek, és tegyétek a jó gabonát raktáramba.” (P 39-44)

Jézus már mérsékelte méltatlankodását a kettő iránt, akik iránta érzett szeretetből haragra gyűltek, és meg akarták büntetni a terzabelieket. A kettő most lehorgasztott fejjel áll előtte. Jézus egyiküket jobbján, másikukat a balján, karon fogja könyöküknél, és így megy velük tovább, közben beszélve mindnyájukhoz, akik melléje mentek, mikor megállt.

– Igazán mondom nektek, hogy közel van már az aratás ideje. Első aratásomé. És sokak számára nem lesz második. De – a Magasságbelit áldva mondjuk – egyesek, akik nem tudnak jó gabonává válni az én időmben, a húsvéti Aldozat után megtisztulva újjászületnek, új lelket kapnak. Addig a napig én nem haragszom meg senkire sem... Utána majd jön az igazságszolgáltatás...

– Húsvét után? – kérdezi Péter.

– Nem. Az idő után. Nem a mai emberekről beszélek. Én az eljövendő századokat nézem. Az emberek mindig megújulnak, mint a föld termése. És az aratások egymást követik. És én hagyni fogom azt, amire szükség van ahhoz, hogy a jövőben jó gabonákká válhassanak. Ha nem válnak azokká, a világ végén angyalaim szétválasztják a konkolyt a búzától. Csak akkor jön el Isten örök Napja. Jelenleg a világon mind Istennek, mind a Sátánnak a napja van. Az első a jót veti el, a második Isten magvai közé az ő kárhozatos konkolyát, botrányait, gonoszságát veti el, amely gonoszságra és botrányokra ösztönzi az embereket. Mert mindig lesznek olyanok, akik Isten ellen izgatnak, mint itt ezek, akik igazában véve nem annyira bűnösök, mint azok, akik a rosszra ösztönzik őket.

– Mester, minden évben megtisztulunk húsvétkor, de mindig azok maradunk, akik voltunk. Ebben az évben talán másként lesz? – kérdezi Máté.

- Nagyon másként.
- Miért? Magyarázd meg nekünk!
- Holnap... Holnap, amikor úton leszünk, és velünk lesz Júdás, Simon fia is, akkor megmagyarázom nektek.
- Ó, igen. Megmondod nekünk, és mi jobbakká leszünk... Addig is bocsáss meg nekünk, Jézus – mondja János.
- Ugyancsak találóan neveztelek titeket a mennydörgés fiainak. (Vö. Mk 3,17) De a mennydörgés nem okoz kárt. A villám igen, az megölhet valakit. A mennydörgés azonban sokszor megelőzi a villámot. Így történik. azzal, aki nem távolít el lelkéből minden rendetlenséget a szeretettel kapcsolatban. Ma azt kéri, hogy büntethessen. Holnap büntet, kérés nélkül. Holnapután büntet ok nélkül is. A lesüllyedés könnyű... Azért mondom nektek, fosszátok meg magatokat minden durvaságtól felebarátaitokat illetőleg. Tegyetek úgy, amint én teszek, s akkor biztosak lehettek benne, hogy sose tévedtek. Láttatok-e engem valaha is bosszút állni azokon, akik fájdalmat okoznak nekem?
- Nem, Mester!

(8-344)

Férfit fog válni

Néhány nappal halála előtt mondja Jézus Lázárnak, Jánosról:

– János a szeretet. De még éretlen. Ó, meg fog érní, férfit fog válni ezeknek a közelálló napoknak a szenvedése alatt! (L 92)

Nagykedd estéjén Jézus megköszöni unokatestvérének, Júdásnak és Jánosnak, hogy megmentették Őt, amikor Szádok el akarta gázolni Jézust nehéz kocsijával. Júdás megragadta a ló zabláját, János pedig Jézus elé ugrott, s őt érte a kocsirúd ütése Jézus helyett.

Utána az apostolok kérdezzétek Jézust, hogy mikor lesz diadalmas visszatérése, amit előzőleg említett nekik.

– Ó, én tudom annak óráját – sír János. – Én tudom. A te halálod és feltámadásod után lesz... – és János átöleli Jézust.

– És sírsz, ha feltámad? – gúnyolódik vele a kerióti.

– Sírok, mert előbb meg kell halnia. Ne vess meg engem, te ördög! Én megértem. És nem tudok arra az órára gondolni.

– Mester! Ördögnek mondtott engem! Vétkezett társa ellen!

– Júdás: tudod, hogy nem érdemelted meg? Akkor ne fogd fel azt az ő hibájának! Engem is „ördögnek” neveztek, és fognak még nevezni ezután is.

– De te azt mondtad, hogy aki megsérti testvérét, az vét...

– Hallgass! A halál előtt végre szűnjenek meg ezek a gyűlöletes vitatkozások, vádak, hazugságok. Ne zavarjátok meg, aki haldoklik.

– Bocsáss meg nekem, Jézus – mormolja János – Nevetésére úgy éreztem, felfordul valami bennem... és nem tudtam visszatartani magamat. – János Jézus keblére borul és az Ő szívére sír.

– Ne sírj! Megértelek. Engedj beszélni!

De János nem ereszti el Jézust, még akkor sem, amikor leül egy nagy kiálló gyökérre, Fél karjával hátul, másikkal mellén öleli át Jézust, fejét vállára hajtja, és csöndesen sír. A holdfénynél ragyognak könnyei, amint Jézus bíborszínű ruhájára hullanak, és rubinoknak, vércseppeknek látszanak.

(9-117)

Nagyszerdán Jézus a jeruzsálemi királyi kertben pihen, és beszélget Anyjával. János is szóba kerül. (M 543-544.) Anyja eltávozása után Jézus felébreszti az alvó Jánost, és azt mondja neki:

– Este Anyámhoz megyünk. De csak mi ketten.

– Értem. Eljöttek?

– Igen. De jobbnak tartottam, hogy ne ébresszelek fel.

– Jól tetted. Nagyobb volt az örömed. Ők jobban tudnak szeretni téged, mint mi... – mondja szomorúan János.

– Jöjj velem!

János követi Őt.

– Mi a bajod? – kérdezi Jézus Jánost, amikor az árnyas lugasban vannak.

– Mester, mi nagyon rosszak vagyunk. Mindnyájan. Nincs bennünk engedelmesség... és nem vágyozunk arra, hogy veled legyünk. Még Péter és Simon is elmentek. Nem tudom, hová. Júdás pedig kötekedett.

– Júdás is elment?

Nem, Uram. Nem ment el. Azt mondta, neki nincs erre szüksége, neki nincsenek bűntársai a fondorkodásban, amit mi, viszünk végbe, hogy védelmet szerezzünk számodra. De ha én

elmentem Annához, ha a többiek elmentek az itt lakó galileaiakhoz, nem rossz céllal tettük! ... És nem hiszem, hogy Simon, Jónás fia és a zelóta Simon képesek ravasz fondorkodásra...

– Ne törődj vele! Valóban Júdásnak nem volt szüksége arra, hogy elmenjen, míg ti pihentetek. Ő tudja mikor és hova menjen, hogy megtegye mindazt, amit meg kell tennie.

– De akkor miért beszél így? Nem szép, a tanítványok előtt!

– Nem szép. De így van. Nyugodj meg, bárányom!

– Én, a te bárányod? Egyedül te vagy a Bárány!

– Igen. Te. Én az Isten Báránya, te az Isten Bárányának a báránya.

– O!!! Egy más alkalommal, az első napokban, amikor veled voltam, te ezt mondtad nekem. Mi kettesben voltunk, mint most, a zöld növények között, mint most, és szép idő volt. – Jánost egészen felvidámítja a visszatérő emlék. És mormolja: – Még mindig Isten Bárányának báránya vagyok.

Jézus megsimogatja őt. Felajánlja neki az asztalon maradt sült galambot, amely be van göngyölve egy pergamenbe. És utána kinyitja a zamatos fügéket, és felajánlja neki, örömmel nézve, amint eszik. Jézus az asztal szélén ül, és oly figyelemmel nézi Jánost, hogy az megkérdezi:

– Miért nézel engem így? Mert falánkan eszem?

– Nem. Azért, mert olyan vagy, mint egy gyermek... Ó, kedvesem! Mennyire szeretlek téged szívedért! – és Jézus lehajol és megcsókolja apostolának szőke haját, és azt mondja a neki:

– Maradj így, mindig így, kevélység és harag nélküli szíveddel. Úgy, akkor is, amikor elszabadul a vadság. Ne utánozd a bűnösöket, gyermek!

János ismét arra tereli a szót, ami nem tetszik neki:

– De én nem tudom elhinni, hogy Simon és Péter...

– Igazán tévednél, ha bűnösöknek gondolnád őket. Igyál! Jó és friss ez az ital. Márta készítette... Most megerősödtél. Biztosra veszem, hogy nem fejezted be ebédedet...

– Igaz. Sírni kezdtem. Mert megértem azt, hogy a világ gyűlöl minket. De hogy közülünk egy...

– Ne gondold többé erre! Én és te tudjuk, hogy Simon és a Zelóta becsületes. Ez elég. Sajnos, te tudod, hogy Júdás bűnös. De hallgass! Amikor majd sok, sok év múlt el, és az igazság megköveteli, hogy elmondj mindent az én nagy fájdalomról, akkor el fogod mondani azt is, hogy szenvedtem az embernek a cselekedetei miatt, aki apostolom volt... Itt az ideje, hogy elhagyjuk ezt a helyet, és elmenjünk a galileaiak sáttáborára felé, és...

– Ezt az éjszakát is ott töltjük? És előbb elmegyünk a Getszemániba? Júdás tudni akarta. Azt mondja, hogy belefáradt hogy a harmatban ázzon, és keveset és kényelmetlenül pihenjen.

– Hamarosan vége lesz. De nem mondom el Júdásnak szándékaimat...

– Nem vagy köteles rá. Teneked kell irányítanod minket, nem nekünk téged. – János annyira távol áll az árulástól, hogy nem fogja fel Jézus óvatosságának okát, ami miatt néhány napja nem mondja meg előre, mit tervez tenni.

Az ő szeretettje voltam

Nagyszerda estéjén beszél Jézus apostolaihoz:

– Megmondtam nektek: „Figyeljete, virrasszatok és imádkozzatok, hogy az álom el ne nyomjon titeket!” De látom, hogy fáradt szemetek igyekeznek becsukódni, és testetek, anélkül, hogy akarnátok, pihenő helyzetet igyekeznek felvenni. Igazatok van, szegény barátaim! Mesteretek sokat akart tőletek ezekben a napokban, és ti nagyon fáradtak vagytok. De néhány óra múlva, már csak néhány óra múlva, meg lesztek elégedve, hogy nem veszítettek el egy pillanatot sem közelléteimből. Megelégedettek lesztek, hogy semmit sem tagadtatok meg Jézusotoktól. Utoljára beszélek nektek ezekről a siralmas dolgokról. Holnap a szeretetről fogok beszélni, és a teljes szeretetnek csodáját fogom művelni. Készüljete fel fogadására nagy megtisztulással. Ó, mennyivel inkább a hajlamom szerint való, hogy a szeretetről beszéljek, s ne a büntetésről! Mily édes számomra azt mondani: „Szeretlek titeket. Jöjjetek! Egész életemben erről az óráról álmodtam!” De a szeretet jele az is, hogy a halálról beszélek. Szeretet, mivel a legnagyobb szeretet jele az, ha meghalunk azokért, akik szeretnek minket. Szeretet, mert felkészíti a kedves barátokat a szerencsétlenségre, hogy érzelmeik készen legyenek arra, és ne rémüljenek meg abban az órában. Szeretet, mert beavatja őket egy titkába, és tanúskodik nagybecsüléséről azok iránt, akikre ezt rábízta. Tudom, hogy elárasztottátok kérdéseitekkel Jánost, hogy megtudjátok, mit mondtam neki, amikor egyedül maradtam vele. És nem hittétek el, hogy ott nem beszéltünk. Pedig így van. Nekem elég volt, hogy ő a közelemben volt...

– Miért ő, és nem egy másik? – kérdezi a kerióti. És ezt méltatlankodó göggel kérdezi.

Péter, és vele Tamás és Fülöp is azt mondják:

– Igen. Miért ő, és nem a többiek?

Jézus válaszol a keriótinak:

– Szeretted volna te lenni? Igényt tarthatsz rá? Március hónapjának egy friss, derült reggele volt... Én ismeretlen utasként mentem a folyó mellett... Fáradtan, porosan, sápadtan a böjtöléstől, elhanyagolt szakállal, elnyűtt szandállal, koldusnak tűntem fel a világ útjain... és ő felismert engem annak, akire rászállt az örök Tűz Galambja. Ebben az első átváltozásomban biztosan megnyilvánult isteni ragyogásomnak egy parányi részecskéje. A szemek, amelyek megnyitkák a Keresztelő bűnbánati szertartása következtében, és amelyek megőrizték az angyali tisztaságot, meglátták azt, amit a többiek nem láttak meg. És a tiszta szemek elvitték ezt a látványt a szív tabernáculumába, s bezárták oda, mint egy gyöngyöt a páncélszekrénybe... Amikor két hónap múlva felemelte szemét a rongyos utasra, lelke felismert engem... Az ő szeretettje voltam. Az ő első és egyetlen szeretettje. Az ember nem felejt el az első és egyetlen szeretettjét. A lélek megérzi annak érkezését akkor is, ha távol van, érzi, hogy jön a nagy távolságból, és öröm tölti el, felébreszti értelmét, és ez a testét, hogy minden részt vegyen az örömlakomában, amelyet újbóli megtalálása és szeretetének felújulása okoz. És remegő ajakkal azt mondta nekem: „Üdvözöllek, Isten Báránya!” Ó, mily nagy a tiszták hite! Mennyire felülmúl minden akadályt! Nem ismerte nevemet. Ki voltam? Honnan jöttem? Mit csináltam? Gazdag voltam-e? Szegény-e? Bölcs-e? Tudatlan-e? Mit számít a hit számára mindezt tudni? Növeli vagy csökkenti-e ennek tudása? Ő hitt attól kezdve, hogy az Előfutár megmondta ezt neki. Mint a csillag, amely a teremtő rendelkezés szerint az ég egyik széléről, a másikra költözik, ő is elszakadt egétől: a Keresztelőtől, csillaghalmazától, új ege, Krisztus felé, a Bárány csillaghalmazába. És ő a szeretet e csillaghalmazának nem a legnagyobb, de a legszebb és legtisztább csillaga.

Három év telt el azóta. Csillagok és csillagocskák egyesültek, s utána szakadtak el csillaghalmazomtól. Némelyikük a halálba zuhant. Mások bekormozódtak a súlyos kigőzölgésektől. De ő ott maradt, tiszta fényével az ő Sarkcsillagja közelében. Engedjétek, hogy nézzem a fényét. Két fény lesz Krisztus sötétjében: Mária és János. De szinte nem tudom

majd látni őket, oly nagy lesz a fájdalom. Engedjétek, hogy belevésődjék szemembe ez a négy szem, amely a mennyországot jelenti számomra a szőke szempillák között, hogy elvigyenek engem oda, ahová senki se tud eljönni, a tisztaság egy emlékébe. Minden bűnös! Minden az Ember vállára nehezedik! Ó, tisztaságnak ez a cseppje!... Anyám! János! És én! ... A három hajótörött, aki felmerül az emberiség hajótörése után a bűn tengerében!

Az lesz az óra, amelyben én, Dávid törzsének sarja, felsóhajtok Dávid egykori sóhajával: „Istenem, fordulj felém! Miért hagytál el? Eltávolítanak tőled a bűntények kiáltásai, amelyeket mindenkiért magamra vettem... Én féreg vagyok, nem ember az emberek szégyene, a nép szemetje.” És halljátok Izajást: „Áadtam testemet az ütlegelőknek, arcomat annak, aki szakállamat tépi, nem fordítottam el arcomat az elől, aki sértegetett és arcul köpött.” Halljátok ismét Dávidot: „Sok tulok vett körül, sok bika támadt rám. Kitátották szájukat, hogy elnyeljenek, mint az oroszlánok, amelyek ordítanak és szétszaggatnak.” Elfolyok, mint a víz. És Izajás befejezi: „Magam festettem meg ruháimat”. Ó, magam festettem meg ruháimat, de nem haragomban, hanem fájdalommban és irántatok való szeretetemben. Mint a két lapos kő a présben, összenyomnak, és kisajtolják véretem. Nem különbözöm a kipréselt szőlőtől, amely szép, amikor bemegy a présbe, és utána kinyomott pép csupán, zamat és szépség nélkül. (Vö. Zsolt 22,1.7.13.14. Iz 50,6; 63,3.)

És szívem, mondom Dáviddal: „olyanná vált, mint a viasz, és szétfolyt bensőmben.” Ó, mivé lettél Emberfiának tökéletes szíve? Hasonlóvá ahhoz, amely egy hosszú élet dőzsölése után tönkrement és elernyed. Minden életerőm kiszáradt. Nyelvem ínyemhez tapadt a láz és haláltusa miatt. És a halál közeledik, és hamuja fojtogat és megvakít. (Vö. Zsolt 22,15.16.)

És még nincs irgalom! Egy kutyafalka támad rám és harapdál engem. A sebeket harapdálja. A harapásokra a botütések. Nincs egy végtagom, amely ne fájna. Kificamított csontjaim ropognak a gyalázatos kifeszítés miatt. Nem tudom, hová támaszkodjam. A rettenetes korona tüzes körként hatol be fejembe. Kezeimen függök és átszögezték lábaimat. A magasba emelve bemutatom testemet a világnak, és mindenki megszámlalhatja csontjaimat... (Vö. Zsolt 22,17.15.18.19.)

– Hallgass! Hallgass! – mondja János zokogva.

– Ne mondd tovább! Halálos gyötrelmet okoz nekünk! – könyörögnek unokatestvérei.

András nem beszél, hanem fejét térdei közé hajtva csendesen sír. Simon ólomszürke, Péter és Jakab, Zebedeus fia meggörnyednek a kintől. Fülöp, Tamás és Bertalan három kővé meredt szobornak látszanak, s kifejeződik rajtuk gyötrelmük.

A kerióti Júdás hátborzongató, ördögi látvány. Egy elkárhozottnak látszik, aki végre felfogja, hogy mit tett. Szája kinyitva, mintha kiáltani akarna, de beléje fullad a hang. Szemei tágra nyílván, örült félelmet tükröznek. Arca hamuszínű, haja borzas, mert izzadt, hideg kezével időnként összekuszálja. Úgy néz ki, mintha közel lenne az ájuláshoz.

Máté szomorú arccal felfelé néz, segítséget kérve kinyájában. Meglátja őt, és megkérdezi:

– Júdás! Rosszul vagy?... Mester, Júdás szenved!

– Én is – mondja Krisztus. – De békében szenvedek. Válgatok lelkekké, hogy el tudjátok viselni ezt az órát. Az, aki „test” nem tudja elviselni azt anélkül, hogy meg ne örülne...

Beszél még Dávid, aki látja Krisztusának gyötrelmeit: „Még nincsenek megelégedve, és néznek és kinevetnek engem, és szétosztják ruháimat, sorsot vetve tunikámra. Én vagyok a Gonosztevő. Ehhez joguk van.” (Zsolt 22,18-19)

Ó, föld, nézd Krisztusodat! Érts ahhoz, hogy felismerjed, jóllehet ennyire tönkretették! Hallgasd, jegyezd fel Izajás szavait, és értsd meg miért, a nagy miértet, hogy Ő ilyenné vált, és az ember meg tudta ölni, ilyen állapotba tudta hozni az Atya Igéjét. (Vö. Iz 52,13-53,12) „Nincs rajta szépség, sem tündöklés. Láttuk Őt. Nem volt szép. És nem szerettük. Megvetették, mint az emberek utolsóját, Őt, a fájdalmak Férfiát, aki hozzászólt a szenvedéshez, és elrejtette arcát. Becsmérelték, és mi semmire se becsültük.” Ez a megkínzott arc volt a Megváltó szépsége. De te, ostoba föld, jobban szeretted ezt, mint az Ő nyugodt arcát!

„Valóban, Ő magára vette a mi bajainkat, és hordozta fájdalmainkat. És mi leprásnak tekintettük Őt, akit Isten elátkozott, és megvetettek. Őt azonban a mi gonoszságainkért sebeztek meg. Ő szenvedte el a büntetést, amit mi érdemeltünk meg, a büntetést, ami visszaadta nekünk békénket Istennel. Az Ő elkékvült teste által gyógyultunk meg. Olyanok voltunk, mint a tévelygő juhok. Mindenki letért a helyes útról, és az Úr Órá helyezte mindnyájunk gonoszságát.” Csalódnak azok, akik azt gondolják, hogy segítettek önmagukon és Izraelen. És így azok, akik erősebbeknek gondolják magukat Istennél. És így azok, akik azt gondolják, hogy nem tartoznak számadással ezért a bűnért pusztán azért, mert én szívesen megengedtem, hogy megöljenek. Én teljesítem szent feladatomat, tökéletesen engedelmeskedve az Atyának. De ez nem zárja ki az ő engedelmességüket a Sátánnak és az ő gonosztettüket. A te Megváltódat feláldozták, mert ezt akarta, ó föld. „Nem nyitotta könnygő szóra száját, hogy megkíméljék ettől, sem gyilkosai megátkozására. Hagyta magát, mint egy bárány, hogy a vágóhídra vigyék, s megöljék. Mint a bárány, elnémult nyírója előtt.”

„Miután elfogták és elítélték, felemelték. Nem lesznek utódai. Mint egy fát, kitépték az élők földjéről. Isten megverte Őt népének bűnei miatt. Nem sír vele a föld egyetlen nemzedéke sem? Nem lesznek gyermekei annak, akit kivágtak a földből?

Ó, én megválaszolok neked, ki Krisztusod prófétája vagy. Ha népem nem sír majd a büntelenül megölt fölött, megsiratják majd Őt az ég angyalai. Ha emberileg férfiasságának nem lesznek gyermekei, mert Természete nem házasodhatott össze halandó testtel, mégis lesznek neki gyermekei, akik nem az állati testből és vérből születnek, hanem szeretetből és isteni Vérből nyerik el életüket, a szellem nemzedékeként, aki által örökké gyermekei lesznek.

És még megmagyarázom neked, föld, ki nem érted meg a prófétát, kik a gonosztevők, akiket sírjára tesznek, és ki válik gazdaggá halála által. Figyeld meg, világ, hogy gyilkosai közül egynek is lesz e békéje és hosszú élete! Ő, az Élő, hamarosan elhagyja majd a halált. De, mint ahogy az őszi szél ismételt rohamai leszakítják a leveleket, és lefektetik a föld barázdáiba, ugyanúgy hamarosan a gyalázatos sírba kerülnek, amelyet Neki szántak, az Ő gyilkosai.

Isten megbosszulja azt, akit bűn nélkül vádoltak, akinek sose volt csalárdság az ajkán, sem gonoszság a szívében. A gyötrelmek felemésztették. De engesztelő áldozata kezdete lesz jövő dicsőségének. Teljesülni fog Isten minden kívánsága és szent akarata vele kapcsolatban. Isten igazi népe meg fogja látni dicsőségét, és boldog lesz emiatt. Égi tanítása, amelyet megpecsételt vérével, sokakat igazakká tesz majd a legjobbak közül. Ez az ismeretlen Király, akit a hűtlenek kinevettek, és akit a jobbak nem értettek meg, nagy sokasággal rendelkezik majd. És Ő megosztja majd övéivel a legyőzöttek zsákmányát. Szétosztja az erősek zsákmányát Ő, a három birodalom egyetlen Bírója.

Mindent kiérdemelt, mert mindent odaadott. Mindent megkap, mert Ő odaadta életét, és a gonoszok közé számíttatott. Ő büntelen volt, hacsak bűnnek nem lehet nevezni a tökéletes szeretetet, a végtelen jóságot. Két bűn, amelyet a világ nem bocsát meg. A szeretetet és a jóságot, amelyek arra ösztönözték Őt, hogy magára vegye sokak bűnét, az egész világét, és imádkozzék a bűnösökért. Minden bűnösért. Azokért is, akik a halálba küldték.

Befejeztem. Nincs más mondanivalóm. Mindent megmondtam nektek, amit a messiási jövendölésekről mondani akartam. A születéstől a halálig mindent bemutattak, hogy felismerjétek engem, és ne kételkedjétek. És nincs mentség bűnötökre.

Most imádkozzunk együtt! Ez az utolsó este, amelyen így tudunk imádkozni, mindnyájan egyesülve, mint a szőlőszemek a szőlőfürtön. Jöjjetek! Imádkozzunk! „Miatyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a te neved! Jöjjön el a te Országod! Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól! Amen.”

„Szenteltesd meg a te neved.” Atyám, én megszenteltem azt. Légy irgalmas Szülötted iránt!

„Jöjjön el a te Országod!” Annak megalapításáért halok meg. Irgalmazz nekem!

„Legyen meg a te akaratod!” Segítségem, te, aki az ember testét teremtetted, és aki abba öltöztetted a te Igédet, hogy itt lenn úgy engedelmeskedjék neked, amint mindig engedelmeskedett az égben. Irgalmazz az Emberfiának!

„Add meg nekünk a Kenyeret!”... A lélek számára a kenyeret. A Kenyeret, amely nem e földről való. Nem magamért kérem. Nekem csak a te lelki segítségemre van szükségem. De értük, én, a Koldus, kinyújtom kezemet. Hamarosan át lesz szúrva és oda lesz erősítve, és többé nem tudja szeretetből kinyújtani. De most még meg tudja tenni. Atyám, engedd meg nekem, hogy nekik adjam a Kenyeret, amely napról napra megerősíti Ádám szegény fiainak gyengeségét. Ők gyengék Atyám, alsóbbrendűek, mert nincs Kenyerük, amely az erő, az angyali Kenyér, amely lelkivé teszi az embert, és elvezeti arra, hogy bennünk megistenüljön.

„Bocsásd meg vétkeinket” ...

Jézus eddig állva imádkozott, kitárt karokkal. Most letérdel, és az ég felé emeli karját és arcát. Arcát, amely fehérré vált az erőteljes könnyörgéstől és a hold csókjától, és amelyen a csendes sírás barázdákat vágott.

„A Fiúnak bocsásd meg, Atyám, ha valamiben hibázott. A te Tökéletességemnek még tökéletlennek tűnhetek én, a te Krisztusod, akit a test súlya nyom. Az embereknek... nem. Az én tudatos értelmem biztosít arról, hogy értük mindent megtettem. De te bocsásd meg Jézusodnak... Én is megbocsátok. Mert te megbocsátasz nekem, én megbocsátok. Mennyi mindent meg kell bocsátanom! Mennyit!... Mégis megbocsátok. A jelenlevőknek, a távollévő tanítványoknak, a süketszívűeknek, az ellenségeknek, a gúnyolódóknak, az árulóknak, a gyilkosoknak, az istengyilkosoknak... Íme: megbocsátottam az egész emberiségnek. Értem, Atyám, tekints semmisnek mindent, amivel az ember az Embernek tartozik!

Meghalok azért, hogy mindenkinek megadjam a te Országodat. Nem akarom, hogy kárhözátukra váljon a bűn, amit a megtestesült Szeretet ellen elkövettek. Nem? Te nemet mondasz nekem? Ez az én fájdalom. Ez a „nem” szívembe önti a kegyetlen kehely első kortyát. De, Atyám, akinek mindig engedelmeskedtem, azt mondom: „Legyen, amint te akarsz!”

„Ne vigy minket kísértésbe.” Ó, ha te akarsz, eltávolíthatod az ördögöt! Ő kísért azzal, hogy felizgatja a testet, az értelmet, a szívet. Ő a Csábító. Távolítsd el őt, Atyám! A te főangyalod, javunkra üzze el azt, aki csábít minket a halál megszületése óta!... Ó, Szent Atyám, irgalmazz fiainak!

„Szabadíts meg minket, szabadíts meg minket a gonosztól!” Te megteheded. Mi itt sírunk... Oly szép az ég, és félünk, hogy elveszítjük. Te mondasz: „Az én Szentem nem tudja azt elveszteni.” De én azt akarom, hogy te az Embert, az emberek Elsőszülöttjét lásd bennem. Az ő testvérük vagyok. Értük és velük imádkozom. Atyám, irgalom! Ó, irgalom!...

Jézus egészen a földig meghajol. Utána feláll:

– Menjünk! Üdvözljük egymást ezen az estén. Holnap este többé már nem lesz rá módunk, Nagyon meg leszünk zavarodva. És a szeretet nincs ott, ahol zavar van. Adjunk egymásnak békecsókot. Holnap... holnap mindenki magára marad... Ezen az estén még egyek tudunk lenni mindnyájunkért, és mindnyájan egyért.

És egyenként megcsókolja őket, kezdve Péterrel, utána Mátét, Simont, Tamást, Fülöpöt, Bertalant, a keriótit, két unokatestvérét, Jakabot, Zebedeus fiát, Andrást, és végül Jánost, akire utána rátámaszkodik, miközben kimennek a Getszemániba.

(9-163)

A János apostolra vonatkozó további részletek megtalálhatók „Az utolsó vacsora” 9.10.15.16.20-25.38.39. „Jézus szenvedése” 15.17-20.24.26-28.31.40.61.73.74.77.82.89.92-95.” „Mária élete” 13:546.547.553-5.556.558-565.572.573. 14:576.580-2.586.587.600-

4.611.618.621.624. 15:625-7.631.635.637.657.659. „Feltámadt!” 5-7.21-5.28.29.34.35.38.39-41. „Az apostolok keresztútja” 4.7-10.12.13.18.19.25-32. „Utolsó oktatások” 4.41. „Evangéliumok” 3:101.102.105. „Az ősegyház” 6-10.12-17.21.28.31.32.35-43. „A tizenöt titok” 54-6.57. oldalán.

3. füzet – András

András

András Jánossal és annak testvérével, Jakabbal volt, amikor először találkozott Jézussal. A Szentírás szerint ő vezette Pétert Jézushoz, Valtorta látomásai szerint azonban Andrásnak ez nem sikerült, mert Péter nem hallgatott rá, s csak akkor ment el Jézushoz, amikor Jakab meggyőzte őt arról, hogy valóban Jézus a várva várt Messiás. (E 128-138)

András csendes, szerény férfi, akin Péter uralkodik, s akit nem értékel kellőképpen, de akiről néha kénytelen elismerni, hogy messze felülmúlja őt apostoli buzgóságban.

András főleg a bukott nők megtérítésén fáradozik sikeresen, amit elsősorban imájával és rövid buzdításaival ér el. Jézus nagyon kedveli őt, és helyesli eljárását.

Amikor Péterrel együtt elmegy Jézushoz, Péter viszi a szót. Jézus meg is kérdezi Andrástól:

- És te, András, nem beszélsz?
- Hallgatlak, Mester!
- Testvérem félénk.
- Oroszlánná válik -jövendöli meg Jézusa

Valtorta egyik látomásában látja András feleségét, de később nem esik szó róla, sem arról, hogy voltak-e gyermekei.

András, Péterrel együtt Betsaidában lakott, és halászattal foglalkozott.

A Szentírás csak futólag említi őt néhányszor (Jn 6,8-9, 12,20-22) és a szentek életének írói nem tudnak semmi biztosat további működéséről. Egyesek említik őt a görögországi Epirusszal, Achájával és Szinope városával kapcsolatban.

Halálának helye és módja is bizonytalan. Egyesek szerint keresztre kötözve halt meg, miután onnan két napon keresztül még prédikált. Az X alakú keresztről csak a 14. századtól kezdve beszélnek. Erekyéit Patraszból Konstantinápolyba vitték, majd onnan Olaszországba, Amalfi katedrálisába.

Ünnepe november 30-án van.

Korozain szépe

Péter életrajzában (18. oldal) röviden említettük Korozain Szépének megtérését. Most részletesebben írjuk le.

Jézus, Péter anyósának házában tartózkodik, Kafarnaumban. A zsinagóga főnöke meghívja, hogy beszéljen a zsinagógában a néphez. Jézus megígéri, hogy estére ott lesz, most azonban máshová kell mennie, mert valaki találkozni kíván vele.

A nép kelletlenül eltávozik, míg Jézus Péterrel és Andrással a bárkába száll. A többi tanítvány a parton marad.

A bárka rövid távolságra vitorlázik, s utána kikötnek egy kis öbölben, két alacsony domb között. Egy kis patak épp ott ömlik a tóba.

András beugrik a vízbe és kihúzza a bárkát addig, amíg csak tudja, és odaköti egy fa törzséhez. Közben Péter bevonja a vitorlát, és egy palánkot kötöz a csónakhoz, hogy hidat készítsen belőle Jézusnak.

– De – mondja – ajánlom, hogy vedd le szandáloedat és tunikádat, mert a palánk bizonytalan a mozgó bárka miatt. – Jézus megteszi ezt, s csak a parton veszi fel ismét szandálját és tunikáját. A két tanítvány csak rövid tunikában van.

– Hol van ő? – kérdezi Jézus,

– Bizonyára az erdőben rejtőzik, mert meghallotta szavunkat. Tudod... nagyon hiányos a ruházata.

– Hívd őt.

Péter erősen kiáltja:

– A kafarnaumi Rabbi tanítványa vagyok. Itt van a Rabbi. Jöjj ki!

Senki se ad magáról életjelt.

– Nem bízik bennünk – magyarázza András. – Egy nap hívta valaki: „Jöjj, ennivaló van itt!” – de utána köveket dobált rá. Mi akkor láttuk először, mert legalábbis én, nem emlékszem rá abból az időből, amikor Korozain Szépének nevezték.

– És mit csináltak akkor?

– Odadoztunk neki egy kenyércipót és néhány halat, és egy rongyot, egy régi vitorla maradványát, amit arra használtunk, hogy magunkat megszársítsuk. Nem volt ugyanis ruhája. És utána elfutottunk, nehogy tisztátalanokká váljunk.

– És mi készített arra, hogy visszajöjjél?

– Mester... Te távol voltál, és mi azt gondoltuk, hogy jobban meg kell ismertetnünk téged az emberekkel. Gondoltunk a betegekre, a vakokra, bénákra, némákra... és őrá is. Azt mondtuk: „Próbáljuk meg!” Tudod... sokan... ó, bizonyára a mi hibánkból, bolondoknak tartottak minket, és nem akartak ránk hallgatni. Mások viszont hittek nekünk. Óhózzá én magam beszéltem. Egyedül jöttem a bárkában, és legtöbbször holdvilágos éjszaka. Hívtam, és azt mondtam neki: „A sziklán, az olajfa alatt, kenyér és hal van. Jöjj nyugodtan.” és elmentem. Ő bizonyára megvárta, míg én eltűnök, s csak azután jött, mert sose láttam. A hatodik alkalommal láttam őt a parton állni, pontosan ott, ahol te vagy. Várt rám... Rettenetesen nézett ki! Csak azért nem menekültem el, mert rád gondoltam... Azt kérdezte tőlem:

– Ki vagy? Miért könyörölsz rajtam?

Azt mondtam:

– Mert az Irgalmasság tanítványa vagyok.

– Ki az?

– A galileai Jézus.

– És Ő arra tanít téged, hogy irgalmas légy hozzám?

– Mindenkihez.

– De tudod-e, ki vagyok?

- Te vagy a Korozain Szépe, aki most leprás.
- És még irántam is irgalmas vagy?
- Ő azt mondja, hogy Ő mindenki iránt irgalmas, és nekünk is mindenki iránt irgalmasnak kell lennünk, hogy hasonlóká váljunk hozzá.
- Ekkor a leprás káromkodott, anélkül, hogy felfogta volna, mit mond. Azt mondta:
- Akkor neki is nagy bűnösnek kell lennie!
- Nem – mondtam neki. – Ő a Messiás, Isten szentje. Azt akartam mondani neki: „Átkozott légy, nyelved miatt!” – de nem mondtam, mert arra gondoltam: „Nyomorúságos állapotában nem képes az isteni irgalmasságra gondolni”. Erre ő sírni kezdett, és azt mondta:
- Ó, ha Ő a Szent, nem képes, nem képes irgalmas lenni a Szép iránt. A leprás iránt tudna... de a Szép iránt nem. És én reméltem...
- Megkérdeztem:
- Miben reméltél, asszony?
- A gyógyulásban... hogy visszatérhetek a világba... az emberek közé... meghalhatok koldulva, de az emberek között... nem, mint egy vadállat a vadállatok vackában, amik megrettennek látásomtól.
- Azt mondtam neki:
- Megesküsz nekem arra, hogy ha visszatérsz a világba, becsületes leszel?
- Igen – válaszolta. – Isten igazságosan sújtott le rám bűneim miatt. Most bánom azokat. Lelkem engesztel bűneimért, és örökre undorodik a bűntől.
- Úgy tűnt nekem akkor, hogy a te nevedben megígérhetem neki a gyógyulást. Azt mondta:
- Térj, térj még vissza!... Beszélj nekem róla. Hogy lelkem megismerje, mielőtt szemeim látják... – és eljöttem, és beszéltem neki rólad, amint tudtam...
- És én eljöttem, hogy meggyógyítsam az én Andrásom első megtértjét – (mert mindig András beszélt, miközben Péter felment a patak mentén, kőről kőre ugrálva, a leprást híva.
- Végül meglátta rettenetes arcát egy olajfa ágai között.
- Szállj hát le – kiáltotta oda neki Péter. – Nem akarlak megkövezni téged! Ott, látod? Ott van Jézus, a Rabbi.
- A nő gyorsan lefutott a dombról, és mielőtt Péter visszaérhetett volna, máris Jézus lábainál volt.
- Könyörülj, Uram!
- Tudsz hinni abban, hogy én képes vagyok rá?
- Igen, mert szent vagy, és mert én megbántam bűnömet. Én vagyok a Bűn, de te vagy az Irgalmasság! A te tanítványod volt először irgalmas hozzám, és kenyeret és hitet adott nekem. Tisztíts meg, Uram, lelkemet a testem előtt. Mert én háromszorosan tisztátalan vagyok, és ha csak egy tisztaságot akarsz adni nekem, csak egyet, íme azt kérem, tisztíts meg bűnös lelkemet. Mielőtt szavaidat hallottam, amelyeket ő elismételt nekem, azt mondtam: „Tisztíts meg, hogy visszatérhessék az emberek közé.” Most azt mondom: „Bocsáss meg, hogy részem legyen az örök életben!”
- Megadom neked a bocsánatot. Azonban semmi többet...
- Légy áldott! Isten békéjében fogok élni odúmban... szabadon... ó, szabadon a lelkiismeret-furdalástól és a félelemtől. Nem félek többé a haláltól, miután megbocsátottál! Nem félek többé Istentől most, hogy meghallgattál!
- Menj, mosd meg a tóban. Maradj benn addig, míg hívlak!
- Az asszony, csontvázszá soványodott nyomorúság, mindenütt sebekből borítva, durva, ősz hajjal, felkel a földről, és bemegy a tóba, foszlányokból álló ruhájával, ami alig fedi el testét.
- Miért küldted őt, hogy megmosdjon? Igaz, hogy bűze undorító, de... nem értem – mondja Péter.
- Asszony: jöjj ki, és jöjj ide! Vedd azt a vitorla-rongyot, ami az ágon függ (ezt használta Jézus, hogy megszártsa magát, miután partra szállt a bárkából).

Az asszony engedelmesen kijön, hogy vegye a vitorla-rongyot. Ruhájának foszlányait a víz elmosta. Nincs rajta semmi. Először Péter kiált fel, mert András, aki szemérmesebb, hátat fordít neki. De testvére kiáltására ő is megfordul, és ő is felkiált. Az asszony, aki annyira nézi Jézust, hogy semmi mással nem törődik, a kiáltásokra, és feléje mutató kezekre felfigyelve, magára néz... És látja, hogy ruhájának foszlányaival együtt leprája is a tóban maradt. Nem fut, amint elvárnák tőle, hanem a földre kuporodik, szégyellve ruhátlanságát, és annyira felindulva, hogy csak sírni tud, kimerült hangon, ami szívettepőbb minden kiáltásnál.

Jézus feléje megy... Eléri őt... Rádobja a vitorladarabot, és nagyon gyengéden megsimogatja, és azt mondja neki:

– Isten veled! Légy jó! Őszinte bánatod miatt megérdemelted a kegyelmet. Növekedjél a Krisztusba vetett hitben. És engedelmeskedjél a tisztulásra vonatkozó törvénynek.

Az asszony sír, tovább, tovább, tovább... Csak amikor hallja, hogy Péter bevonja a pallót a bárkába, akkor néz fel, tárja ki karját és kiáltja:

– Köszönöm, Uram! Köszönöm, áldott Uram! Ó, áldott, áldott!...

Jézus istenhozzádot int neki, mielőtt a bárka eltűnik a domb mögött.

Este Jézus belép a zsinagógába. Az új csoda híre már elterjedt, mert sokan suttognak róla és megjegyzéseket tesznek.

Jézus a helyére megy. Az énekek és a néppel együtt mondott imák után a nép felé fordul, hogy beszéljen. A zsinagógafőnök megkérdezi tőle, hogy akar-e egy szentírástekerceset, de Jézus azt válaszolja:

– Nem szükséges. Van már tárgyam a beszédhez.

És elkezdi:

– Izrael nagy királya, a betlehemi Dávid, miután vétkezett, sírt, szívének bánatában, Istenhez kiáltva töredelmében, az Ő bocsánatát kérve. Dávid szívét elsötétítette az érzékek heve, és ez gátolta őt abban, hogy továbbra is lássa Isten arcát, és megértse szavait.

Azt mondtam: Arcát. Az ember szívében van egy pont, amely visszaemlékezik Isten Arcára, egy választott pont, ami bennünk a Szentek Szentje, ahonnan jönnek a szent sugallatok és a szent elhatározások, ami illatozik, mint egy oltár, ragyog, mint egy fáklya, énekel, mint a szeráfok kórusa. De amikor a bűn füstölög bennünk, ez a pont annyira elsötétül, hogy megszűnik a fény, az illat, az ének, és csak a sűrű füst büze marad meg és a hamu íze. De amikor visszatér a fény, mert Istennek egy szolgája magával viszi azt az elsötétülthöz, íme, akkor az látja saját rútságát, lesüllyedt állapotát, megundorodik önmagától, és felkiált, mint Dávid: „Könyörülj rajtam, Uram, nagy irgalmasságod szerint, és végtelen jóságodban moss meg engem bűnömtől”. Nem mondja: „Nem nyerhetek bocsánatot, azért tovább is bűnözni fogok.” Hanem azt mondja: „Meg vagyok alázva, bánom bűnömet, de kérlek téged, aki tudod, hogy bűnben születtem, hints meg és tisztíts meg engem, hogy fehérré legyek, mint a hegyeken a hó.” És még azt mondja: „Nem bakokat és bikákat fogok áldozni, hanem szívem őszinte bánatát. Mert tudom, hogy te ezt akarod tőlünk, és ezt nem veded meg.” (Vö. 51 Zs.)

Ezt mondta Dávid, miután vétkezett, és miután az Úr szolgája, Nátán bűnbánatra indította. Még inkább ezt kell mondaniuk a bűnösöknek most, hogy az Úr nem egy szolgáját küldi hozzájuk, hanem magát a Megváltót, az Ő Igéjét, aki nemcsak az embereknek igaz uralkodója, hanem az égi és pokoli lényeké is, és aki hajnalfényként támadt népében, akárcsak a nap ragyog felkeltekor a felhőtlen égen.

Olvastátok már, hogy a Mammon zsákmányául esett ember gyengébb, mint az, aki tudóvészben haldoklik, még akkor is, ha előzőleg erős volt. Tudjátok, miként vált semmivé Sámson, miután engedett az érzékiségnek. Azt akarom, hogy megismerjétek a Sámson, Mánoah fiának leckéjét, akinek le kellett volna győznie a filiszteusokat, Izrael elnyomóit. Ennek első feltétele az volt, hogy fogantatásától kezdve tartózkodnia kellett volna mindattól; ami felkavarja az aljas szenvedélyeket és megfertőzi az ember bensejét a tisztátalan ételekkel: azaz a bortól, almabortól és zsíros húsoktól, amelyek tisztátlan tüzet gyújtanak az ágyékokban.

A második feltétel: hogy gyermekkorától kezdve az Úrnak szenteljék, és az maradjon állandóan. Szent az, aki nemcsak külsőleg, hanem bensőleg is szent marad. Akkor vele van az Isten.

De a test, test, és a Sátán a Kísértő. És a Kísértő a nőt használja fel eszközül ahhoz, hogy harcoljon Isten ellen egy szívben és az Ő szent határozatai ellen. Az „erős” ember ereje akkor megrendül, és ő gyengévé válik, aki tönkreteszi Isten ajándékait. Sámsont megkötözték hét friss, új húrral és hét új kötéllel, és hajának hét fonatát a földhöz szegezték. És ő mindig győzött. De nem szabad kísérteni Isten jószágát. Ő megbocsát, megbocsát, megbocsát. De megkívánja, hogy az illető szakítani kívánjon a bűnnel, hogy így elnyerje a bocsánatot. Ostoba az, aki azt mondja: „Uram, bocsáss meg”, de utána nem menekül attól, ami ismételen bűnbe viszi! Sámson háromszor győzött, de nem menekült Delilától, az érzékiségtől, a bűntől, és, amint a Könyv mondja, halálra fáradt, és feltárta szívét, és elárulta titkát: „Erőm hét hajfonatomban van.” (Bírák 16)

Van-e valaki köztetek, aki nagyon belefáradt a bűnbe, halálosan belefáradt, mert semmi sem merít ki jobban a rossz lelkiismeretnél, és készen áll arra, hogy átengedje a győzelmet az Ellenségnek? Bárki legyen is, ne tegye ezt! Sámson engedett a kísértésnek, és felfedte legyőzésének titkát, hét erényét: a hét jelképes hajfonatot, azaz hűségét az Istennek szentelt állapot iránt, és fáradtan elaludt az asszony ölében, és legyőzték. Megvakult, rabszolgává vált, elvesztette erejét, mert megszegte fogadalmát. Nem lett újra „erős emberré”, „megszabadítóvá” mindaddig, míg meg nem bánta bűnét. Bűnbánat, türelem, kitartás, hősiesség, és akkor, megígérem nektek, bűnösöknek, hogy felszabadítjátok magatokat. Igazán mondom nektek, hogy sem a keresztség, sem a szertartás nem ér semmit sem, ha nem jár vele bűnbánat és a bűnt visszautasító akarat. És mondom nektek, hogy nincs olyan nagy bűnös, aki nem tudna újjászületni sírásával, felélesztve az erényeket, amelyeket a bűn kitépett szívéből.

Ma egy asszony, Izraelnek egy bűnöse, akit Isten megbüntetett bűne miatt, elnyerte az irgalmasságot bűnbánatával. Azt mondtam: az irgalmasságot. Azok, akik nem irgalmaztak neki, és könyörtelenül megbüntették őt, kevésbé nyerik el az irgalmat. Nemde ők is leprások voltak szívében? Mindenki vizsgálja meg magát... és legyen irgalmas, hogy neki is irgalmazzanak. Én kitárom karomat ennek a bűnbánó asszonynak a nevében, aki visszatér az élők közé, miután a halál elszigeteltségében élt. Simon, Jónás fia, nem én, fogja összegyűjteni az alamizsnát a bűnbánó részére, aki az élet küszöbéről visszatér az igazi Életre. És ne zúgolódjatok, ti nagyok! Ne zúgolódjatok! Én nem voltam itt, amikor ő a Szép volt. De ti itt voltatok. Többet nem mondok.

– Azzal vádolsz minket, hogy a szeretői voltunk? – kérdezi gyűlölettel a két öreg egyike.

– Mindenki nézzen bele saját szívébe és cselekedeteibe. Én nem vádolok. Az Igazságosság nevében beszélek. Menjünk!

(2-342)

Jézus egy tengerparti városban van, amikor András megtudja, hogy egy férfi el akar válni feleségétől, mert az, magtalannak látszik. András elviszi hozzá Jézust, s Ő meggyőzi a férfit tervének helytelenségéről, és helyreállítja a családi békét. Lásd Péter 1-27-31.

A fátyolos nő

Csak az utolsó ítéleten fogjuk megtudni, mekkora szerepe volt András apostolnak „a fátyolos nő” végső megtérésében.

Amikor Jézus, János, a kerióti Júdás és a zelóta Simon társaságában felkeresi Keresztelő János szüleinek házát, azt bordélyháznak átalakítva találja. Röviden beszél a kertben a ház jelenlegi tulajdonosának, a heródiánus Sammainak „szeretőjével”, és ezzel elindítja megtérését. Aglae a nő neve, s később megszökik urától és elküldi ékszereinek nagy részét Jézusnak, aki Júdással eladhatja azt, s árával hozzájárul a Keresztelő kiszabadulásához első fogságából.

Erősen lefátyolozva, titokban hallgatja Jézust Betániában és Júdeában. Lásd Péter 1,41-42. Amikor Jézus hosszabb ideig Lázár tanyáján időzik, és ott beszél az oda seregülő népnek, a fátyolos nő ismét megjelenik. Úgy látszik, ekkor kezdődik el András apostolkodása őt illetően.

Egy nap halat ad a fátyolos nőnek (Péter 2-50), és amikor kiderül, hogy az erdőben lakik egy rozoga ólban, András ajánlja, hogy egy esős napon, amikor egy zarándok sem érkezik, adjanak szállást neki a nagy szobában. (Péter 2-61)

Ugyanezen a tanyán András két másik nő érdekében is közbenjár Jézusnál. (Péter 2-54. 64.)

Mielőtt Jézus elhagyja ezt a tanyát, hosszasan beszél Andrással. Jézus, egy rét közepén morzsákat szór a madaraknak, András éppen jön valahonnan, s Jézus felé megy:

– Béke veled, Mester!

– És veled, András! Jöjj ide egy kissé, hozzám! Te közel tudsz állni a madarakhoz. Olyan vagy, mint ők. Látod? Amikor tudják, hogy aki közeledik hozzájuk, szereti őket, többé nem félnek. Nézd, milyen bizalmasak, biztosak, vidámak. Előzőleg szinte lábamig merészkedtek. Most, hogy te itt vagy, éberek... De nézd, nézd... Íme, ez a veréb merészebb, és előbbre jön. Megértette, hogy nincs veszélyben. És mögötte a többiek. Látod, mennyire lakmároznak? Nemde ugyanígy vagyunk mi is, az Atya gyermekei? Ő táplál minket szeretetével. És amikor biztosak vagyunk abban, hogy szeret minket, és meghív, hogy barátai legyünk, miért kellene félnünk tőle és magunktól? Az Ő barátságának bátrakká kell tennie minket az emberek iránt is. Hidd el: csak a bűnözőknek kell félniük az emberektől. Nem az igazaknak, mint amilyen te vagy.

András elpirul, és nem beszél. Jézus magához vonja, és mosolyogva mondja:

– Egyesíteni kellene téged Simonnal egy olvasztókemencében, megolvasztani titeket, és újjáalakítani. Akkor tökéletesek lennétek. Mégis... mondom neked, hogy noha annyira különbözők vagytok a kezdetben, küldetésed végén teljesen hasonló leszel Péterhez. Elhiszed?

– Te mondod, és biztosan így van. Még azt sem kértem, hogy miként lehetséges ez. Mert minden, amit te mondasz, igaz. És megelégedett leszek, ha olyan leszek, mint Simon, testvérem, mert ő egy igaz ember, és boldoggá tesz téged. Simon derék ember! És én nagyon megelégedett vagyok, hogy ő derék. bátor, erős. De a többiek is!...

– És te nem?

– Ó, én!... Csak te lehetsz megelégedve velem...

– És én tudom, hogy te csendesesen dolgozol, és mélyebben, mint a többiek. Mert a tizenkettő közül vannak, akik nagy zajjal dolgoznak, és vannak, akik zajtalanul dolgoznak. Alázatosan, tevékenyen, ismeretlenül... A többiek azt gondolhatják, hogy semmit sem csinálnak. De az, aki látja, tudja. Azért vannak ilyen különbségek köztetek, mert nem vagytok tökéletesek. És mindig lesz ilyen különbség a jövőd tanítványok között, azok között, akik utánaatok jönnek, egészen addig; míg az angyal azt nem mennydörgi: „Nincs több idő!” Mindig lesznek Krisztusnak olyan szolgálói, akik egyformán képesek dolgozni és magukra vonják a világ figyelmét. Ezek a mesterek. És, sajnos, mindig lesznek olyanok is, akik csak zajt csapnak és hadonásznak. Ezek hamis pásztorok, színészekként viselkednek... Papok? Nem, csak színészek. Nem többek. Nem a taglejtések teszik a papot, s még a papi ruha sem. Sem a világius

tudásuk, sem a hatalmas világiakkal való viszonyuk nem teszik őket papokká. A lelkük a fontos. A nagy lélek, amely meg tudja semmisíteni a testet. Az én papom teljesen lelkes... Ilyennek képelem. Ilyennek lesznek az én szent papjaim. A lélek nem színészként beszél és viselkedik. Nem anyagi, mert lélek. Azért nem vesz fel palástokat és álarcokat. Az, ami: lélek, láng, fény, szeretet. Beszélget a lelkekkel. Beszél a tiszta tekintettel, cselekedettel, szavakkal, művekkel.

Az emberek nézik. És magukhoz hasonlót látnak benne. De a testen kívül és túl mit látnak? Valamit, ami megállítja őket sietésükben, gondolkodóba ejti őket, és arra a következtetésre jutnak, hogy: „Ez az ember, hasonló hozzám, de csak külsőleg. A lelke egy angyali lélek.” És ha hitetlen az illető, ezzel fejezi be következtetését: „Miatta elhiszem, hogy van Isten és van ég.” Ha érzékies, azt mondja: „Ez az én embertársam látja az eget. Megfékezem azért érzékeimet, hogy ne tegyem azokat közönségesekké.” A fősvény azt mondja: „Ennek a példájára, aki nem tapad a vagyonhoz, én is felhagyok a fősvénységgel.” A. haragos, vad, a szelíd előtt nyugodtabbá válik. Ezt tudja elérni a szent pap. És hidd el nekem, mindig lesznek a papok között szentek, akik Isten és a felebarát szeretetéből készek meghalni is, és ezt olyan csendesen teszik, hogy a világ észre sem veszi. Azért képesek erre, mert egész életükben a tökéletességre törekedtek. Ezeknek, a csend hőseinek és a hűséges munkásoknak köszönheti a világ, hogy nem válik teljesen bordélyházzá és bálványimádóvá. És az ő mosolyuk hasonló lesz a tiédhez: tiszta és félénk lesz. Mert mindig lesznek Andrások. Isten kegyelméből mindig lesznek, ez a világ szerencséje!

– Én nem érdemeltem meg ezeket a szavakat... Nem tettem semmit, amivel megérdemeltem volna...

– Segítettél engem abban, hogy egy szívet Istenhez vonzzak. És ez a második, akit te a Világosság felé vezetsz.

– Ó, miért beszélt! Megígérte nekem...

– Senki sem beszélt. De én tudom. Amikor a társak fáradtan pihennek, hárman nem alusznak ezen a tanyán. A csendes apostol, aki szeretettel tevékenykedik bűnös testvérei érdekében. A teremtmény, akit az üdvösség felé ösztökél a lelke. És az Üdvözítő, aki imádkozik és virraszt, aki vár és remél... Az én reményem: hogy egy lélek megtalálja üdvösségét... Köszönöm, András! Folytasd, és légy áldott!

– Ó, Mester!... De ne mondj semmit a többieknek... Amikor egyedül vagyok, egy elhagyott parton beszélve egy leprás nőhöz, vagy beszélek itt egy asszonyhoz, akinek arcát nem látom, valamit keveset tudok tenni. De ha a többiek megtudják ezt, főleg Simon, és oda akarnak jönni... akkor többé semmit sem tudok tenni... Még te se jöjj oda... Mert előtted szégyellek beszélni.

– Nem jövök. Jézus nem jön. De Isten Lelke mindig veled megy. Menjünk be a házba! Étkezni hívnak minket.

(2- 623)

Jézus éjjel, titokban hagyja el Lázár tanyáját. András megkérdezi:

– Nem búcsúzunk el a felügyelőtől?

– Nem, András. Senkitől sem. Így senkinek sem kell hazudnia, hogy nem tudja, hol vagyunk....

Összecsomagolnak, s utána András megkérdezi Jézust:

– Mi lesz azzal az asszonnyal? Sajnálom, hogy most kell elhagynunk, amikor ő már majdnem megtért... Bölcs dolog... Te láttad, hogy...

– Menj, és mondd meg neki, hogy mi egy idő után visszajövünk, és közben emlékezzen szavaidra...

– A te szavaidra, Uram. Én csak a tiedet ismételtem.

– Menj! Siess! És ne lásson meg senki sem! Igazán, ebben a gonosz emberek világában az ártatlanoknak kell gonoszoknak látszaniuk.

(2-631)

Amikor Jézus visszatér Lázár tanyájára, András megvárja, míg egyedül lesz, s akkor halkán azt mondja neki:

– Beszélhetek veled, Mester?

– Igen.

– Az asszony nincs többé itt, Mester! – mondja András szomorúan. És megmagyarázza: – Ütlegelték, és elmenekült. Megsebesült és vérzett. Az intező látta. Előre mentem, azt mondva, hogy látni akarom, nincs-e valami cselfogás, de azért tettem, mert rögtön hozzá akartam menni. Nagyon reméltem, hogy elviszem őt a Világosságra! Annyit imádkoztam ezekben a napokban érte!... Most elmenekült! El fog veszni. Ha tudnám, hol van, elmennék hozzá... Nem mondanám meg ezt a többieknek, de neked igen, mert te megértesz engem. Tudod, hogy nem érzékiségből keresem őt, hanem egyedül csak a vágyból, hogy megmentsem egy nővéremet. Ó, mily gyötrő ez a vágy...

– Tudom, András, és mondom neked: mégha így történtek is a dolgok, vágyad teljesülni fog. Az ilyen ima mindig eredményes. Isten felhasználja, és ő üdvözülni fog.

– Te mondd? Ó, ez enyhíti fájdalmamat!

– Nem szeretnéd tudni, mi történt veled? Nem törődsz azzal sem, ha nem te fogod őt hozzám hozni? Nem kérdezed, hogyan fog ez megvalósulni? – Jézus kedvesen mosolyog apostolára. Akkor mosolyog így, amikor meghódítja valakinek a szívét.

András ránéz, kedves, barna szemével, és azt mondja:

– Nekem elég, hogy ő eljön hozzád. Nem számít, hogy általam, vagy más által. Hogy miként. Ezt te tudod, és nekem nem fontos tudnom. Az, hogy te biztosítasz erről, elég számomra, és boldog vagyok.

Jézus András vállára teszi kezét, és szeretetteljes öleléssel magához vonja őt, ami elragadtatásba ejti a jó Andrást. És Jézus, így tartva őt, ezt mondja:

– Ez az igazi apostol ajándéka. Látod, barátom, mindig így lesz életedben és a jövődő apostolok életében. Néha tudni fogjátok, hogy „megváltók” vagytok. De a legtöbbször megmentetek valakit anélkül, hogy tudnátok, hogy segítettetek azon, akin leginkább kívántatok segíteni. Csak az égben fogjátok látni azokat, akiket megmentettetek, amint elétek jönnek, vagy amint belépnek a mennybe. És áldott lelketek öröme növekedni fog minden üdvözült lélekkel. De boldog az a pap, akinek nincs szüksége ezekre az ösztönzésekre ahhoz, hogy teljesítse kötelességét! Boldog az, aki nem veszi el kedvét, mivel nem látja diadalát, és aki nem mondja: „Nem fogok többet dolgozni, mert nem okoz semmi örömet sem nekem.” Ha valakit egyedül az apostoli munkával járó öröm ösztönöz, akkor ezzel jelét adja annak, hogy nem igazi apostol. Lealacsonyítja az apostolkodást, ami lelki dolog, a közönséges emberi munka színvonalára. Sose szabad szolgálatokat bálványként imádnodok. Csak Isteneteket kell imádnodok. Egyedül Őt illeti meg a dicsőség az üdvözültekért. A ti feladatotok dolgozni mások üdvözítésén, és a dicsőségre, hogy „megváltók” voltatok, várnotok kell addig, míg eljuttok a mennybe. De te azt mondtad, hogy az intező látta őt. Számolj be róla!

– Három nappal az után, hogy mi eltávoztunk, eljöttek a farizeusok, s téged kerestek. Természetesen nem találtak itt minket. Körülmentek a vidéken és benéztek a házakba, azt mondva, hogy téged szeretnének látni. De senki se hitt nekik. Megszálltak a szállodában, kevélyen kidobva mindenkit, aki ott lakott. Azt mondták, nem akarnak ismeretlen idegenekkel érintkezni, akik tisztátalanokká tehetnék őket. És mindennap a házhoz mentek. Néhány nap múlva megtalálták a szegény nőt, aki mindig odament, mert talán remélte, hogy ott talál téged, és elnyeri lelke békéjét. Amikor ő elmenekült előlük, üldözték, egészen menedékhelyéig, az

intéző istállójáig. Nem támadtak rá azonnal, mert az intéző fiai kijöttek, fűtykösökkel felfegyverkezve. De utána, este, amikor ő kiment, visszatértek, és mások is csatlakoztak hozzájuk, és amikor ő a kúthoz ment, köveket dobtak rá, kéjnőnek nevezve, kihíva rá a falu megvetését. Ő elfutott, de utolérték, ütlegelték, letépték fátylát és köpenyét, úgyhogy mindenki láthassa őt. Ismét ütlegelni kezdték, és tekintélyükkel befolyásolni akarták a zsinagógafőnököt, hogyátkozza ki őt, és köveztesse meg, ésátkozzon ki téged is azért, hogy ide hoztad. De ő nem akarta ezt megtenni, és most várja, hogy a nagytanács őtátkozza ki. Az intéző kiszabadította a nőt ezeknek a gazembereknek a kezéből, és segítette. De ő éjjel eltávozott, és csak egy karperecet hagyott hátra, egy pergamenre írt néhány szóval. Azt írta: „Köszönöm! Imádkozz értem!” Az intéző azt mondja, hogy a nő fiatal és nagyon szép, de nagyon sápadt és sovány. Kereste őt a vidéken, mert nagyon megsebesítették. De nem találta. És nem tudja, hogy tudott messzire menni. Talán meghalt így, valahol... és nem menekült meg...

– Nem.

– Nem? Nem halt meg? Vagy nem veszett el?

– A megváltás akarása már feloldozással jár. Még ha meghalt volna is, bocsánatot nyertek volna bűnei, mert kereste az Igazságot, és lábbal taposta a tévedést. Én látom őt...

Meggörnyed, sírva bűnbánatában, de sírása mindjobban megerősíti, miközben terhe csökken. Látom őt. A Nap felé halad. Amikor egészen felért a hegyre, a Nap-Isten dicsőségében lesz. Halad felfelé... Segítsd őt imáiddal!

– Ó, Uram! – András szinte megrémül hatalmától, hogy segíthet egy lelket a szentté levésben.

Jézus még kedvesebben mosolyog. Azt mondja neki:

– Ki kell tárnunk karunkat és szívünket az üldözött zsinagógafőnök felé, és el kell menni, hogy megáldjam a jó intézőt. Menjünk a társainkhoz, hogy megmondjam nekik.

(2-663)

Amikor az apostolok Jézussal együtt megérkeznek Názáretbe, épp ott van egy fiatal leány, aki szüzességet akar fogadni. Jézus titokban beszél vele, s utána sem árulja el kilétét, csak annyit mond, hogy egy szűz.

András halkán mormolja magában:

– Nem ő az...

– Nem. Nem ő. De ne fáradj bele az imába, légy jó és türelmes. Imád minden szava egy hívás, fénysugár a sötétben, és fenntartja, irányítja őt.

– De kire vár az én testvérem? – kíváncsiskodik Péter.

– Egy lélekre, Péter. Egy nagyon szegény lélekre, aki nagyon gazdaggá fog válni.

– És hol találta őt András, aki sose megy sehová sem, sose beszél, és akinek nincsenek ötletei?

– Az én utamon.

(3-77)

Nemsokára Aglae, a fátyolos nő is felkeresi Máriát, elmondja neki életének történetét... Mária biztosítja őt Fiának bocsánatáról, saját ruháiba öltözteti, és elküldi őt egy becsületos családhoz, hogy amikor Jézus Betániában jár, velük együtt felkereshesse Őt. Lásd részletesen: M 7,278-289.

Mária a nőtanítványokkal együtt Simon betániai házában van, ahová Jézus is megérkezett. A tanítványok még nincsenek ott. Mária hívja Jézust, aki egy szobában várakozik:

– Fiam, Zsuzsanna megérkezett Jeruzsálembe családjával együtt, s mindjárt elhozta ide Aglaet. Akarsz beszélni vele, míg egyedül vagyunk?

– Igen, Anyám. Azonnal. És ne jöjjön fel senki sem addig, míg be nem fejeztem. Remélem, mindent befejezek, mielőtt a többiek visszatérnek. De kérlek téged, örködjél, hogy ne kíváncsiskodjék senki... senki... főleg ne Júdás, Simon fia.

– Gondosan örködni fogok...

Mária kimegy, és visszatér Aglaeal, akit kézenfogva vezet. Aglae az egyszerű zsidó asszonyok ruháját viseli, fehér fátyollal, amely csak részben takarja el arcát. Lehajtott fejjel lép be, elpirulva. Mária kedvesen húzza őt Jézus felé.

– Itt van, Fiam, az, aki oly régóta keres téged. Hallgasd meg őt – mondja Mária, amikor Jézushoz ér, és visszavonul, leengedve a függönyt a nyitott ajtókra, és bezárva azt, ami a lépcsőházhoz vezet.

Aglae leteszi a kis zsákot, amit vállán tartott, és letérdel Jézus lábai elé, és zokogni kezd. Leborul a földre, és fejét keresztbe tett kezére hajtva sír.

– Ne sírj így! Már nem kell sírnod! Akkor kellett sírnod, amikor gyűlölted Istent. Nem most, amikor szereted, és Ő is szeret téged.

De Aglae csak tovább sír.

– Nem hiszed, hogy így van?

Zokogás közben válaszolja:

– Igaz, hogy szeretem, amint tudom, amint tudom... De jóllehet tudom és hiszem, hogy Isten a Jóság, nem merem remélni, hogy Ő szeret engem. Túl sokat vétkeztem... Egyszer talán szeretni fog. De még sokat kell sírnom... Jelenleg még egyedül vagyok szeretetemmel.

Egyedül vagyok... Nem az elmúlt évek reménytelen egyedüllétében. Ez az egyedüllét tele van a vágyakozással Isten után, azért többé nem reménytelen... de oly szomorú, oly szomorú...

– Aglae, még nagyon rosszul ismered az Urat! Ez a vágyad Őutána azt bizonyítja, hogy Isten válaszol szeretetedre, Ő a te barátod, hív téged, akar téged. Isten képtelen mozdulatlan maradni teremtményének vágya előtt, mert ezt a vágyat Ő, a Teremtő és az Úr gyújtotta fel minden teremtményben, annak szívében. Ő gyújtotta fel, mert különleges szeretettel szerette a lelket, és most vágyakozik utána. Isten vágyakozása mindig megelőzi a teremtmény vágyakozását, mert Ő a Legtökéletesebb, és mert az Ő szeretete sokkal elevenebb és lángolóbb, mint a teremtményé.

– De hogyan szeretheti Isten az én szennyemet?

– Ne próbáld megérteni ezt értelmekkel! Ez az irgalmasság mélysége, amelyet emberi értelem nem képes felfogni. De azt, amit az emberi értelem nem tud felfogni, felfogja a szeretet értelme, a szellem szeretete. Ez felfogja, és biztonságosan belép a titokba, amely Isten, és a léleknek Istennel való viszonyának titkába. Lép be, mondom neked! Lép be, mert Isten akarja azt!

– Ó, Üdvözítőm! De akkor igazán bocsánatot nyertem? Igazán szeret engem? Ezt kell hinnem?

– Hazudtam-e valaha is neked?

– Ó, nem, uram! Minden bekövetkezett, amit Hebronban mondtál nekem. Te üdvözítettél engem, amint neved is ezt mondja. Te kerestél engem, szegény, elveszett lelket. Életet adott ennek a léleknek, amelyet halottként hordtam magamban. Te azt mondtad nekem, hogy ha kereslek téged, meg foglak találni. És igaz volt. Te azt mondtad nekem, hogy ott vagy mindenütt, ahol egy ember orvosra és orvosságra szorul. És ez igaz. Minden, minden, amit mondtál a szegény Aglaenak attól a júniusi reggeltől kezdve a másikkig, Lázár tanyáján...

– Akkor hinned kell ebben is.

– Igen, hiszek, hiszek! De mondd nekem: „Én megbocsátok neked!”

– Én megbocsátok neked Isten és Jézus nevében!

– Köszönöm... De most... Most mit kell tennem? Mondd meg nekem, Üdvözítőm, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet? Az emberek megromlanak pusztán azáltal, hogy rám néznek... Nem tudok élni állandóan remegve attól, hogy felfedeznek és körülvesznek... Ezalatt az út alatt remegtem, valahányszor egy férfi rám nézett... Én nem akarok többé vétkezni, sem másokat bűnbe vinni. Jelöld ki számomra az utat, amit követnem kell. Bármi legyen, követni fogom. Látod, hogy erős vagyok a lemondásban is... És akkor sem félek, ha a sok lemondás halálomat okozza. „Barátnőmnek” hívom, mert kiemel engem a föld veszélyeiből, és pedig örökre. Beszélj, Üdvözítőm!

– Menj egy elhagyatott helyre!

– Hová, Uram?

– Ahová akarsz. Ahová lelked visz téged.

– Képes lesz erre lelkem, ami még alig alakult ki?

– Igen, mert Isten vezet téged.

– És ki beszél nekem ezentúl Istenről?

– Egyelőre a te feltámadt lelked...

– Többé nem látlak téged?

– Soha többé a földön. De hamarosan teljesen megváltalak téged, és akkor eljövök lelkedhez, hogy előkészítselek téged Istenhez meneteledre.

– Hogyan váltasz meg engem teljesen, ha többé nem látlak? Hogyan adod azt nekem?

– Azáltal, hogy meghalok minden bűnösért.

– Ó, nem! Te ne halj meg!

– Azért, hogy az életet adjam nektek, meg kell halnom. Ezért jöttem emberi külsőben. Ne sírj!... Hamarosan csatlakozol hozzám, ahol én leszek az én és a te áldozatod után.

– Uram! Én is meghalok majd érted?

– Igen. De másképpen. Tested meghal óráról órára, akaratod által. Már mintegy egy éve haldoklik. Amikor egészen meghal, hívni foglak téged.

– Lesz erőm ahhoz, hogy szétromboljam bűnös testemet?

– A magányban, ahol leszel, és ahol a Sátán annál erőszakosabban támad majd téged, minél inkább az égé leszel, találkozol majd egyik apostolommal, aki bűnös volt, és utána részesült a megváltásban.

– Akkor nem azzal az áldottal, aki rólad beszélt nekem? Ő túlságosan becsületes ahhoz, hogy bűnös lehetett volna.

– Nem azzal. Egy másikkal. Eljut majd hozzád a kellő órában. Megmondja neked, amit még nem tudhatsz. Menj békében! Isten áldása legyen rajtad!

Aglae, aki mindeddig térden állt, lehajol, hogy megcsókolja az Úr lábait. Nem mer többet. Veszí batyuját, és felfordítja. Kiesik belőle néhány egyszerű ruha, egy kis csörgő zsákocská és egy kis alabástrom korsó, amely rózsaszínű.

Aglae visszateszi a ruhákat, felveszi a zsákocskát, és azt mondja:

– Ez szegényeid számára. Ékszereim maradványa. Csak az útra szükséges pénzt őriztem meg... mert ha te nem mondtad is, távoli helyre fogok menni... És ez a te számodra. Nem oly illatos, mint a te életszentséged. De a legjobb, amit a föld adni tud. És én a legrosszabbra használtam... Íme, adja Isten, hogy színed előtt, az égben legalább így illatozzam! És kinyitja a kancsót, és tartalmát a földre önti. A padló tégláit átítatja az értékes illatszer, amelyből erős rózsairat száll fel.

Aglae elteszi az üres korsót:

– Ennek az órának emlékére – mondja, és utána lehajol, és megcsókolja Jézus lábait. Majd feláll, és hátrálva visszavonul, becsukva az ajtót...

Lehet hallani lépteit, amint lemegy a lépcsőn, és hangját, amint néhány szót vált Máriával, és utána további lépteit, majd semmit.

Aglae után nem marad más hátra, mint a kis zsák Jézus lábánál és az egész szobát betöltő erős illat. Jézus feláll... felveszi a zsákocskát, és keblébe rejti. Odamegy egy ablakhoz, amely az útra nyílik, és mosolyogva nézi az asszonyt, amint egyedül megy Betlehem felé. Áldást int feléje, és utána a teraszra megy, és kiáltja:

– Mama!

Mária gyorsan felmegy a lépcsőn:

– Boldoggá tetted őt, Fiam. Megerősödve, és békében ment el.

– Igen, Anyám. Amikor András visszatér, azonnal küldd őt hozzám!

Telik az idő, és utána hallani lehet a visszatérő apostolok beszédét... András odafut:

– Mester, engem akarsz?

– Igen, jöjj ide. Ne tudja meg senki, de igazságos, hogy neked megmondjam. András, köszönöm neked Isten és egy lélek nevében.

– Köszönöd? Mit?

– Nem érzed ezt az illatot? Ez a Fátyolozott emléke. Eljött. Meg van mentve!

András elvörösödik, mint egy cseresznye, térdre ereszkedik, és nem találja a szavakat...

Végül azt mondja:

– Most megelégedett vagyok. Legyen áldott az Úr!

– Igen. Kelj fel! Ne mondd meg a többieknek, hogy eljött.

– Hallgatni fogok, Uram.

– Menj csak! Idehallgass: itt van már Júdás, Simon fia?

– Igen, velünk akart jönni... sok hazugságot mondva. Miért tesz így, Uram?

– Mert elkényeztetett gyerek. Mondd meg az igazat: veszekedtetek?

– Nem. Testvérem túlságosan boldog fiával ahhoz, hogy veszekedjen, és a többiek... tudod... bölcsőbbek. De minden bizonnyal, szívünkben mindnyájan undorodtunk tőle. De a vacsora után elmegy... „A többi barátok...” mondja ő. Ő, és ő veti meg a kénjőket!

– Légy jó, András. Neked is boldognak kell lenned ma este.

– Igen, Mester. Láthatatlanul én is édesapa vagyok. Megyek.

(3-401)

Jóval később, Jézus példabeszédet mond az ügyes, csendes és az ügyetlen, hangoskodó halászokról és a látszólag értéktelen, de valójában értékes halakról. Péter megérti, hogy Jézus Andrásra céloz, de tévesen Magdolna megtérésével hozza őt kapcsolatba, amit András szerényen Jézusra hárít. (P 82-86)

András is a csónakban van, amikor vihar tör ki a Genezáreti tavon. Míg Péter kormányoz, ő kezeli a vitorlákat. Amikor Péterrel együtt észreveszi a közelgő vihart, igyekszik elérni a partot. A csónak rohamosan telik vízzel, s Péter elveszítve türelmét, átadja Andrásnak a kormányt, ő pedig ugrálva Jézushoz siet, és felkelti Őt.

(3-298)

Júdás egyszer a mindig türelmes Andrást is kihozta sodrából azzal, hogy bírálgatta Jézus viselkedését. András kivörösödve, feldühödve, akárcsak testvére szokta, rákiált:

– Menj el! Akkor nem járatod le magadat többé a Mester miatt! És ki hívott téged? Minket Ő hívott. De téged nem. Többször erőltetned kellett, hogy elfogadjon téged. Te varrtad rá magadat az Ő nyakára. Nem tudom, mi tart vissza engem attól, hogy mindent elmondjak a többieknek...

(3-491)

A holdkóros leány

Bethginna felé haladva Jézus azt mondja az apostoloknak:

– Amikor elérjük ennek a hegynek a tetejét, megmutatom nektek mindazokat a városokat, amelyek titeket érdekelnek. Azok gondolatokat sugallhatnak számotokra beszédetekhez, amit a tömegnek fogtok mondani.

– De hogyan tudjuk mi azt tenni, Uram? Én nem vagyok képes rá – nyögi András, és Péter, Jakabbal együtt csatlakozik hozzá: – Mi vagyunk a legszerencsétlenebbek!

– Ó, én sem vagyok jobb. Ha arany vagy ezüst lenne, arról tudnék beszélni, de ezekről a dolgokról... – mondja Tamás.

– És én? Mi voltam én? – kérdezi Máté.

– De te nem félsz a nyilvánosságtól, te értesz a vitatkozáshoz – mondja András.

– Igen, ha másféle dolgokról van szó – válaszolja Máté.

– Természetes!... De... Te már tudod, mit szeretnék mondani, úgyhogy csak képzeld el;: hogy máris megmondtam. Tény, hogy te többet érsz, mint mi – mondja Péter.

– Hallgassatok ide, kedveseim! Nincs szükség a magasztos beszédre. Egyszerűen mondjátok ki, amit gondoltok, erős hittel. Higgyétek el, amikor valaki meg van győződve valamiről, mindig meg tud győzni másokat is.

De a kerióti kéri:

– Adj nekünk te sok gondolatot. Egy jól kifejtett eszme sok mindenre jó. Azt gondolom, hogy ezeken a helyeken nem ismerik a te beszédeidet. Mert senki se adja jelét annak, hogy felismerne téged.

– És mivel itt még nagyon érezhető a Mória-hegy felől fúvó szél... Terméketlenné tesz... – mondja Péter.

– És mert itt nem vetettek. De mi majd vetünk – mondja magabiztosan a kerióti, aki boldog kezdeti sikerei miatt.

Felérkeznek a hegytetőre. Onnan Jézus megmutatja nekik azokat a városokat, amelyekről az Ószövetség beszél a zsidók történetével kapcsolatban. Ezzel fejezi be:

– Most beme gyünk Betginnába. Pont te, Fülöp, aki oly könnyörgő tekintettel nézel rám, Andrással együtt körülmész majd a faluban. Mi addig a falu kútjánál vagy a terén várakozunk rátok.

– Ó, Uram! Ne küldj minket egyedül! Jöjj te is! – kérik mindketten.

– Azt mondtam, menjetek! Az engedelmesség inkább segíteni fog titeket, mint az én néma jelenlétem.

Fülöp és András elindulnak, találomra, és felfedeznek egy kis kocsmát, vagy inkább szállást, amelyben egyesek alkudoznak a pásztorokkal a juhok árán. Bemennek, és tanácstalanul megállnak az udvar közepén. A vendéglős megkérdezi őket:

– Mit akartok? Szobát?

A kettő tanácskérően egymásra néz, s nem jön egy szó sem ajkukra. De András végül magához tér, és azt válaszolja:

– Igen, szállást, számunkra, és Izrael Rabbija számára.

– Melyik rabbinak? Oly sokan vannak! De azok nagy urak. Nem jönnek a szegények városaiba, hogy elhozzák bölcsességüket a szegényeknek. A szegényeknek kell hozzájuk menniük, és akkor is kegy tőlük, ha elviselik közellétünket.

– Izraelnek csak egy Rabbija van. És Ő maga jön, hogy elhozza a Jó Hírt a szegényeknek, és minél szegényebbek, és minél bűnösebbek, annál inkább keresi őket, és közelükbe megy – mondja kedvesen András.

– De akkor nem szerez pénzt!

– Nem keresi a vagyont. Szegény és jó. Az Ő napja teljes, amikor meg tud menteni egy lelket – válaszolja még András.

– Hmm! Ez az első alkalom, hogy hallok egy rabbiról, aki jó és szegény. A Keresztelő szegény volt, de szigorú. Az összes többi szigorú és gazdag, sóvár vérszopó. Hallottátok ti? Jöjjetek ide, kik körbejártok a világon. Ezek az emberek azt mondják, hogy van egy szegény, jó mester, aki azért jön, hogy keresse a szegényeket és a bűnösöket.

– Ah! Annak kell lennie, aki fehér ruhába öltözködik, mint egy esszén. Láttam Őt egy ideje Jerikóban is – mondja egy ügynök.

– Nem. Ez egyedül van. Annak kell lennie, akiről Tamás beszélt, amikor találkozott a libanoni pásztorokkal – mondja egy erőteljes pásztor.

– Ugyan már! Eljönne egészen ideig, ha a Libanonon volt? A te szép szemedért? – kiáltja egy másik.

Miközben a vendéglős beszél és hallgatja vendégeit, a két apostol az udvar közepén marad, mint két pózna. Végül egy férfi odaszól:

– Hé, ti! Jöjjetek ide! Ki Ő? Honnan jön az, akiről beszéltek?

– Ő Jézus, József fia, Názáretből – mondja komolyan Fülöp, és megáll, mint aki gúnyolódásra számít. De András hozzát teszi:

– Ő a megjövendölt Messiás. És én kérve kérlek titeket, a ti javatokra, hallgassátok meg! Ti említettétek a Keresztelőt. Én vele voltam, és ő mutatott rá Krisztusra, aki arra ment, ezt mondván: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” Amikor Jézus lement a Jordánba, hogy megkeresztelkedjék, megnyílt az ég és egy Hang kiáltotta: „Íme az én kedves Fiam, akiben kedvem telik” és Isten Szeretete leszállt galamb képében, hogy beragyogja fejét.

– Látod? Valóban a Názáreti! De mondjatok valamit ti, kinek a barátai vagytok!

– Nem barátai, apostolai, tanítványai vagyunk, és Ő küldött, hogy bejelentsük érkezését, s aki szükségét érzi a megváltásnak, hozzá menjen – javítja ki András.

– Rendben van. De beszéljetek róla egy kissé. Valóban olyan, amilyenek egyesek mondják, azaz egy szent, szentebb a Keresztelőnél, vagy egy ördög, amint mások mondják? Ti, kik vele vagytok, mert ha tanítványai vagytok, együtt éltek vele, mondjatok róla valamit, de őszintén. Igaz, hogy érzékies és falánk? Aki szereti a kéjnőket és a vámosokat? Aki varázsló, és éjjel előhívja a szellemeket, hogy megtudja a szívek titkait?

– De miért kérdezed ezt ezektől az emberektől? Kérdezd inkább azt, hogy igazán jó-e? Ez a kettő rosszallhatja ezt, és ha elmennek, megmondani a Rabbinak a mi rossz véleményünket, Ő elátkoz minket. Sose történjék ez meg!... akár Isten, akár ördög, mindig jobb jól bánni vele.

Ez alkalommal Fülöp beszél:

– Őszintén válaszolhatunk nektek, mert nincs semmi rossz, amit titokban kellene tartani. Ő, a mi Mesterünk, a Szent a szentek között. Az Ő napja azzal telik, hogy az emberek tanításával fáradozik. Fáradhatatlanul megy egyik helyről a másikra, a szíveket keresve. Éjszakáit azzal tölti, hogy értünk imádkozik. Nem veti meg az asztalt és a barátságot, de ezt nem saját javára teszi, hanem azért, hogy megközelítse azokat is, akiket másképpen nem tudna megközelíteni. Nem utasítja el a vámosokat és a kéjnőket. De csak azért, hogy megváltsa őket. Útját a megváltás csodái jelzik, és a gyógyítások csodái. Engedelmeskedik neki a szél és a tenger is. De nincs szüksége senkire se csodáinak véghezviteléhez, se a szellemek megidézésére azért, hogy megismerje a szíveket.

– Hogyan lehetséges?... Azt mondtad, hogy engedelmeskedik neki a szél és a tenger. De ezeknek nincs értelmük. Hogyan tud parancsolni nekik? – kérdi a vendéglős.

– Válaszolj nekem ember: szerinted nehezebb parancsolni a szélnek és a tengernek, mint a halálnak?

– Jupiterre! De a halálnak senki sem parancsol! A tengerre olajat lehet önteni, felhasználhatod a vitorlákat, vagy, bölcsen, elkerülheted a tengerre szállást. A szél elől bezárhatod az ajtókat. De a halálnak nem lehet parancsolni. Nincs olyan olaj, ami lecsillapítaná.

Nincs olyan vitorla, amit kis hajócskánkra téve fel tudnánk használni, hogy gyorsan eltávozzunk a haláltól. És nem lehet bezárni előtte az ajtókat. Amikor akar, eljön, akkor is, ha nem adjátok neki a kulcsokat. Senki sem parancsol ennek a királynőnek!

– A mi Mesterünk mégis parancsol neki! Nemcsak akkor, amikor közel van. Hanem akkor is, ha már meghalt valaki. Egy naimi fiatalembert már be akartak tenni a rettenetes sírba, amikor Ő azt mondta: „Mondom neked, kelj fel!”, és a fiatalember visszatért az életbe. Naim nem az északi sarkon van. Elmehettek és megnézhetitek.

– De hogyan? Mindenki jelenlétében?

– Az úton. Egész Naim jelenlétében.

A vendéglős és a vendégek csendben egymásra néznek. Utána a vendéglős azt mondja:

– De ezeket a dolgokat barátai számára csinálja, nemde?

– Nem, ember. Mindenki számára, aki hisz benne, és nemcsak számukra. Hidd el, hogy az Irgalmasság a földön van. Senki sem fordul hozzá hiába. Hallgassátok meg mindnyájan. Nincs köztetek valaki, aki szenved és sír a család betegsége, kételyek, lelkiismeret-furdalás, kísértések, tudatlanság miatt? Forduljatok Jézushoz, a Jó Hír Messiásához. Ő ma itt van. Holnap másutt lesz. Ne engedjétek elszalasztani az erre járó Úr kegyelmét – mondja Fülöp, aki mind határozottabbá válik.

A vendéglős turkál a hajában, kinyitja és becsukja száját, morzsolja övének bojtjait... végül azt mondja:

– Én megpróbálom!... Van egy leányom. Az elmúlt nyár végéig jól érezte magát. Utána holdkórossá vált. Néma állatként áll egy sarokban. Mindig ott, és anyja csak nehezen tudja felöltöztetni és etetni. Az orvosok azt mondják, hogy a túlságos nap kiszárította agyvelejét. Mások szerint szerelmi csalódás miatt szomorú. A nép azt mondja, holdkóros. De hogyan, ha egy fiatal leány, aki sose ment ki innen? Hol szállta meg őt az ördög? Mit mond a te Mestered? Hogy az ördög meg tud szállni egy ártatlant is?

Fülöp határozottan válaszol:

– Igen, hogy gyötörje szüleit, és kétségbeesésbe kergesse őket.

– És... Ő meggyógyítja a holdkórosakat? Remélhetem?

– Hinned kell – mondja gyorsan András. És elmondja a gerazaiak csodáját, ezzel fejezve be: – Ha így menekültek a légiók, a bűnösök szívéből, akkor hogyan menekülne az, aki egy fiatal szívbe hatolt be erőszakkal? Mondom neked, ember: annak számára, aki remél benne, a lehetetlen oly könnyűvé válik, mint a lélegzés. Én láttam Uram tetteit, és tanúja vagyok hatalmának.

– Ó, akkor közületek, ki megy el, hogy idehívja Őt?

– Én magam, ember. Gyorsan itt leszek, várj rám! – És András sietve elmegy, míg Fülöp ott marad, hogy beszéljen velük.

Amikor András meglátja Jézust, odafut, s azt mondja neki:

– Jöjj, jöjj, Mester! A vendéglős leánya holdkóros. Az atya kér téged, gyógyítsd meg.

– De ismer engem?

– Nem, Mester. Mi igyekeztünk megismertetni téged...

– És sikerült. Amikor valaki elérkezik arra a hitre, hogy én meg tudok gyógyítani egy betegséget orvosság nélkül, akkor jól előrehaladt a hitben. És ti attól féltetek, hogy nem tudjátok ezt elérni. Mit mondtatok neki?

– Meg sem tudnám mondani neked. Elmondtuk, mit gondolunk rólad és tetteidről. Főleg azt mondtuk, hogy te a Szeretet és az Irgalmasság vagy. Oly rosszul ismer téged a világ!!!

– De ti jól ismertek engem. És ez elég.

Elérik a kis vendéglőt. Minden vendég az ajtóban áll, kíváncsian, és középen Fülöp és a vendéglős, aki állandóan magában beszél. Amikor meglátja Jézust, eléje siet:

– Mester, Úr, Jézus... én... én hiszek, én nagyon hiszem, hogy te vagy te, hogy te mindent tudsz, mindent látsz, mindent ismersz, mindent megtehetsz, annyira hiszek, hogy azt mondom

neked: Légy irgalmas leányomhoz, jóllehet nekem sok bűn nyomja lelkemet. Ne leányom szenvedjen azért, mert én becestelenül űztem mesterségemet. Többé nem leszek zsugori, esküszöm. Te látod szívemet, múltamat, és mostani gondolkozás módomat. Bocsáss meg, és irgalmazz, Mester, és én beszélni fogok rólad mindazoknak, akik idejönnek az én házámba.- A férfi, térden áll.

Jézus azt mondja neki:

- Állj fel, és tarts ki mostani érzelmeidben! Vezess el leányodhoz!
- Egy istállóban van, Uram. A tikkasztó hőség még betegbé teszi őt. És nem akar kijönni.
- Nem számít. Elmegyek én hozzá. Nem a hőség teszi ezt. Az ördög érzi jöveteletem.

Belépnek az udvarba, és abból egy sötét istállóba. Mindenki követi őket. A leány kócosan, félve, felizgulva a legsötétebb sarokban van, és amint meglátja Jézust, felkiált:

- Vissza! Vissza! Ne zavarj meg engem. Te az Úr Krisztusa vagy, én pedig azok egyike, akire lesújtottál. Engedj engem itt maradni. Miért jössz mindig utánam?

- Menj ki belőle! Távozz! Akarom! Add vissza Istennek zsákmányodat, és hallgass!

Egy szívet tépő kiáltás, egy rándulás. Elernyedte teste a szalmára esik... és utána, nyugodt, szomorú, csodálkozó kérdés:

- Hol vagytok? Miért itt? Kik ezek? – És hívja mamáját a fiatal leány, aki szégyelli, hogy fátýol nélkül van egy rongyos ruhában a sok idegen szeme előtt.

- Ó, Örök Úr! Meggyógyult!... – És furcsa a pirosposzsgás arcú vendéglóóst sírni látni, mint egy gyermeket... Boldog, és sír, nem tud mást tenni, csak Jézus kezeit csókolgatja, miközben az anya is sír többi gyermekeitől körülvéve, akik csodálkoznak, és csókolgatja elsőszülöttét, aki megszabadult az ördögtől.

A jelenlevők mind csodálkoznak, és mások futnak oda, hogy lássák a csodát. Az udvar megtelik.

- Maradj itt, Uram! Jön az este. Pihenj meg tetőm alatt.

- Ember, tizenhárman vagyunk.

- Ha háromszázan lennének, az se számítana semmit sem. Tudom, mit akarsz mondani. De a zsugori és becestelen Sámuel meghalt, Uram. Az én ördögöm is elment. Vagy új Sámuel van itt. És továbbra is vendéglős lesz. De szentül. Jöjj, jöjj velem, akit úgy tisztetek, mint egy királyt, mint egy istent. Az vagy. Ó, áldott a nap, amely idehozott téged!

(3-524)

Egy kedves jelenet Péter és András enyelgéséből: amikor Péter mézes kenyeret készít titokban Matyinak és Marikának, és András leleplezi őt. Gy 3, 92.

Én egy szegény halász vagyok

András is elkíséri endori Jánost és Szintikát Antiochiába. Amikor visszafelé indulnak, minden apostol rövid búcsúbeszédet mond. Amikor Andrásra kerül a sor, ezt mondja:

– Én egy szegény halász vagyok a galileai tóról, és a halászat csendes éjszakái közben, a csillagok fénye alatt sokat beszéltem magammal arról, amit előzőleg Jakab, Alfeus fia mondott: „Jézus Isten Fia, és a Jákobból született csillag, a Vessző, amely felemelkedik ott, Izraelben. Ő az Úr. Ebben hiszünk.” Azt mondtam: „Mikor jön el? Élni fogok-e még akkor? A jövődölés szerint még sok év hiányzik.” A korlátolt életű ember számára néhány tíz év is századoknak számít... Kérdeztem magamtól: „Hogyan jön el? Hol? Kitől?” És emberi korlátoltságomban királyi tündöklésről álmodtam, királyi palotáról és udvarról és trombitaharsogásról és hatalomról és elviselhetetlen felségről... És azt mondtam: „Ki lesz képes ránézni erre a nagy Királyra?” Az Ő megjelenését félelmetesebbnek képzeltem még a Sínain megjelenő Jehováénál is. Azt mondtam magamban: „A zsidók látták ott a hegyet villámlani, de nem égtek porrá, mert az Örökkévaló a felhők mögött volt. De itt halandó szemeinkkel látjuk majd, és meghalunk...”

A Keresztelő tanítványa voltam. És amikor szünetelt a halászat, hozzá mentem más társaimmal együtt. Ennek a hónapnak egyik napja volt... A Jordán partja tele volt néppel, s az emberek remegtek a Keresztelő szavainak hallatára. Felfigyeltem egy szép fiatalemberre, aki nyugodtan jött felénk egy ösvényen. Egyszerű ruhában, kedves tekintettel. Úgy tűnt, hogy szeretetet kér és ad. Kék szeme egy pillanatig rajtam nyugodott, és én olyat tapasztaltam, amit még sose. Úgy tűnt nekem, hogy megsimogatja lelkemet, és angyalszárnyaim nőnek. Egy pillanatra oly távol éreztem magamat a földtől, oly másképpen éreztem magamat, hogy azt mondtam: „Most meghalok! Ez Isten hívása lelkemhez.”

De nem haltam meg. Ottmaradtam, elbűvölve szemlélve az ismeretlen fiatalembert, aki a maga részéről kék szemét a Keresztelőre irányította. És a Keresztelő megfordult, hozzáfutott, meghajolt előtte. Beszéltek egymással. És mivel János titokzatos szavai eljutottak hozzám, feszülten figyeltem, vágyakozva arra, hogy megismerjem, ki az ismeretlen fiatalember. Lelkem érezte, hogy különbözik mindenki mástól. Azt mondták: „Neked kellene megkeresztelned engem.” „Hagyjuk egyelőre! Megfelelő, hogy eleget tegyünk minden igazságosságnak”...

János már előzőleg mondta:

– Eljön majd az, akinek nem vagyok méltó megoldani a szandálját. – Azt is mondta: – Köztetek van Izraelben Egy, akit ti nem ismertek. Ő már kezében tartja szórólapátját, és kiolthatatlan tűzre veti majd a szalmát, hogy elégesse.

Egy, a népből származó fiatalember előtt voltam, akinek tekintete szelíd és alázatos volt, és mégis éreztem, hogy Ő volt Az, akinek még Izrael Szentje, az utolsó Próféta, az Előfutár sem volt méltó megoldani szandálját. Éreztem, hogy Ő volt az, akit mi nem ismertünk fel. De nem féltem tőle. Sőt, amikor János, Isten gyönyörű hangja után, és a béke galambjának alakjában ragyogó Fény felfoghatatlan tündöklése után azt mondta: „Íme az Isten Báránya”, én, lelkem hangjával, örvendezve a szelíd és alázatos megjelenésű fiatalemberben bemutatott Messiás Királynak, lelkemben azt kiáltottam: „Hiszek!” E hit által vagyok az Ő szolgája. Legyetek azok ti is, és békét élveztek!

(5-83)

Amikor Jézus hosszú ideig visszautasítja a leánya gyógyításáért könyörgő kánaáni asszony kérését, az apostolok nem tudják felfogni ennek okát, s találgatják.

– Ó, hányszor meggyógyította a pogányokat is! Mint a római kisleányt... – mondja leverten András, aki nem tud belenyugodni Jézus kemény visszautasításába. – Szegény asszonyka! – ismétli később, amikor a többiek el akarják küldeni.

(5-138)

Miután Jézus megfeddi Pétert, amikor le akarja beszélni Őt a szenvedés vállalásáról, Péter nagy lelkiismeret-furdalást érez. András jár közben érte Jézusnál, hogy az bocsásson meg neki, s ezt el is éri: E 6,245-247.

Jézus megjövendöli Marciám és Péter vértanúságát. András megkérdezi Jézust:

- Előrelátod Marciámnak és testvéremnek a vértanúságát?
  - Fájjalod ezt, András?
  - Nem, azt fájjalom, hogy nem látod ezt előre az én esetemben is.
  - Igazán mondom nektek, hogy mindnyájan bíborba öltöztök, egyet kivéve.
- (Lásd a teljes történetet: Gy 6,277-78)

András időnként szerepel a többi történetekben is, de csak mellékes szerepe van. Lásd Utolsó Vacsora 5. 9. 10. 16. Feltámadt! 21, 27. 28, Az apostolok keresztútja 28, 36, oldalán. Természetesen jelen van mindig a tizenkettő között, de szerényen a háttérben marad.

4. füzet – Júdás és Jakab

Júdás és Jakab

Júdás Tádé és Jakab, Alfeusnak, Szent József testvérének voltak gyermekei. Volt még két testvérük, Simon és József, akik kezdetben atyjukkal együtt helytelenítették Jézus tanítói működését, és csak Jézus halála után csatlakoztak tanítványaihoz.

Júdás és Jakab csak kissé voltak idősebbek Jézusnál, és anyjuk kérésére Mária tanította őket Jézussal együtt, aki szintén nem járt iskolába a többi gyerekekkel. (Lásd M 154-160)

Felnőtt korában Júdás kissé alacsonyabb Jézusnál, arányosan erőteljes, barna, szeme hasonlít Jézuséra. Szakálla szögletes és barna, haja is barna és kissé hullámos.

Júdás előbb csatlakozott Jézushoz, mint Jakab. Júdás ment el Jézusért, hogy meghívja Őt a kánai menyegzőre. (M 186-191)

Jakab inkább Szent Józsefre hasonlít.

Mivel a két testvér élete gyakran egybefonódik, együtt írjuk le életüket, időrendi sorrendben, ahogy Valtorta Mária látomásaiban szerepelnek.

Az evangéliumokból csak annyit tudunk Júdásról és Jakabról, hogy az apostolok közé tartoztak. Az apostolok cselekedetei már többször említik Jakabot. Az apostoli levelek között van egy levél Jakabtól és egy Júdástól, de a szentírástudósok nem értenek egyet e levelek szerzőinek kilétét illetően.

Jakab Jeruzsálem püspöke volt több régi író szerint és 62-ben vagy 63-ban halt vértanúhalált, amikor a jeruzsálemi templomban megkövezték. Ünnepe Fülöp apostollal együtt május 3-án van.

Júdás egyes legendák szerint Simon apostollal együtt Perzsiában szenvedett vértanúhalált, azért együtt ünneplik őket október 28-án. Mások szerint egyikük sem halt vértanúhalált, és ünnepeket is külön ünneplik a keleti egyházban. Valtorta látomásai szerint Júdás is vértanú lesz.

Júdás csatlakozik Jézushoz

Amikor Jézus Jeruzsálembé megy hat tanítványával: Péterrel, Andrással, Jánossal és testvérével, Jakabbal, Fülöppel és Bertalannal, Júdás nincs velük, pedig megígérte, hogy ő is jön. Péter megkérdezi Jézust, hogy Júdás miért nem jött velük. Jézus válaszát lásd Pt 1,10. oldalán.

Miután Tamás és Simon is csatlakoznak Jézushoz, megbízza őket, hogy várjanak rá a Jordán mellett egy meghatározott helyen. Júdás ott csatlakozik hozzájuk, és együtt várokoznak Jézus megérkezésére.

Simon kissé nyugtalan Jézus késése miatt, de Júdás megnyugtatta:

– Ha unokatestvérem azt mondta nektek, hogy ide jön, el fog jönni. Ő mindig megtartja ígéretét. Nem kell más tennünk, csak várokozunk rá.

– Te mindig velem voltál?

– Mindig. Mióta visszatért Názáretbe, mindig jó társam volt. Mindig együtt voltunk. Egyidősek vagyunk, én csak kissé idősebb nála. Én voltam atyjának kedvence, aki az én atyámnak volt a testvére. Anyja is nagyon szeretett engem. Inkább nála nőttem fel, mint saját anyámnál.

– Szeretted téged... Most már nem szeret többé?

– Ó, de igen! Azonban kissé elszakadtunk egymástól, mióta prófétává lett. Rokonaimnak ez nem tetszik.

– Melyik rokonaidnak?

– Atyámnak, és két legidősebb testvéremnek. A harmadik habozik... Atyám nagyon öreg, és nem volt szívem megbántani őt. De most... Most nem várok tovább. Most oda megyek, ahová szívem és értelmem húz. Jézushoz megyek. Nem hiszem, hogy megszegem a Törvényt azzal, hogy így teszek. De... ha nem helyes, amit tenni akarok, Jézus majd megmondja nekem. Azt fogom tenni, amit Ő mond. Meggátolhatja-e egy atya a fiát abban, hogy jót tegyen? Ha én úgy érzem, hogy nála van üdvösségem, miért akar meggátolni ebben engem? Miért ellenségeink néha atyáink?

Simon mélyet sóhajt, mint akinek szomorú emlékei vannak, lehajtja fejét, de nem szól semmit.

Helyette Tamás válaszol:

– Én már legyőztem az akadályt. Atyám meghallgatott, és megértett engem. Megáldott, azt mondva: „Menj! Ez a húsvét legyen számodra megszabadulás a várokozás rabszolgaságából. Boldog vagy te, mert tudsz hinni. Én várok. De ha Ő valóban az, és elfogad téged követőjének, akkor jöjj el öreg atyáddhoz, hogy megmondd neki: Jöjj, Izraelben van a Várvavárt.”

– Szerencsésebb vagy, mint én. És mi mindig mellette éltünk!... És mi, akik a családhoz tartozunk, nem hiszünk benne!... És azt mondjuk, azaz ők mondják: „Elment az esze!”

– Íme, íme, egy embercsoport – kiált Simon. – Ő az, Ő az! Megismerem szőke hajáról!... Ó, jöjjetek! Fussunk!

Gyorsan mennek dél felé. Az útkanyarnál a fák eltakarják őket egymástól, s a két csoport hirtelenül találkozik, amikor még nem számítanak erre.

– Mester!

– Jézus!

– Uram!

A három felkiáltás a tanítványé, az unokatestvére, és a meggyógyult leprásé, akik imádatukat és örömeiket fejezik ki.

– Béke veletek! Te is, Júdás, unokatestvérem?

Megölelik egymást. Júdás sír.

– Miért sírsz?

- Ó, Jézus! Veled akarok maradni!
- Mindig vártalak. Miért nem jöttél?
- Júdás lehajtja fejét, és hallgat.
- Ők nem engedtek. És most?
- Jézus, én... én nem vagyok képes nekik engedelmeskedni. Csak neked akarok engedelmeskedni!
- De én nem parancsoltam neked semmit sem.
- Nem. Te nem. De a te küldetésed parancsol! Az, Aki elküldött téged, hogy beszélj itt, szívem bensejében, és aki azt mondja nekem: „Menj hozzám!” És az, aki szült téged, és aki az én kedves tanítónóm volt, aki galambtekintetével szótlanul azt mondja nekem: „Légy Jézusé!” Füleml mellett engedhetem-e el ezt a magasztos hangot, amely átjárja szívemet? Ezt a szent kérést, amely bizonyára javamat akarja? Csak azért, mert József oldaláról unokatestvéred vagyok, nem kell-e elismernem téged annak, aki vagy, amikor a Keresztelő, aki sose látott, felismert téged ennek a folyónak a partján, és üdvözölt, mint „Isten Bárányát”? És én, aki veled együtt nőttem fel, és aki jóvá lettem, téged követve, én, aki Anyádnak köszönhetem, hogy a Törvény fiává lettem, és akitől megtanultam, nem a rabbik hatszázharminc parancsát, az Írásokon és az imákon felül, hanem mindezeknek a szellemét, én ne lennék képes semmire sem?
- És atyád?
- Atyám? Neki nem hiányzik a kenyér és a segítség, és egyébként is... Te adsz példát nekem. Te inkább törődtél a nép javával, mint Mária kis javával. És ő egyedül van. Mondd meg nekem, te, Mesterem, nem szabad-e talán, tiszteletlenség nélkül, azt mondani egy atyának: „Atyám, én szeretlek téged. De Isten feletted van, és Őt követem”?
- Júdás, rokonom és barátom, mondom neked: te nagyon előre haladtál a Fény útján! Jöjj! Szabad ezt mondani az atyának, amikor Isten az, aki hív. Senki sincs Isten fölött. Még a vér törvényei is megszűnnek, azaz megneemesülnek, mert könnyeinkkel, sokkal nagyobb segítséget adunk az atyáknak és az anyáknak, és valami örökkévalót, nem pedig csak rövid ideig tartót, ezen a világon. Magunkkal vonzzuk őket az égbe, és az érzelmek feláldozásának útján, az Istenhez. Maradj tehát velem, Júdás! Vártalak téged, és boldog vagyok, hogy ismét velem vagy, te, az én názareti életem barátja.
- Júdás meghatódik.
- Miután Jézus elbeszélget Simonnal (lásd: Simon 5-6), azt mondja neki és Júdásnak:
- Jöjj Simon, akinek nincsenek gyermekei! Jöjj, Júdás, aki elvesztetted atyádat miattam! Egyesítelek titeket ugyanabban a sorsban.
- Simon és Júdás Jézus két oldalán áll, és Ő vállukra teszi kezét, mintegy birtokba véve őket, s mintha közös igát tenne vállukra. Utána azt mondja:
- És én egyesítelek titeket.
- És miután egy küldetéssel bízza meg Tamást és Simont, azt mondja Júdásnak:
- És te, Júdás, unokatestvérem, jöjj velem és ezekkel. De te Názáretben maradsz.
- Miért, Jézus?
- Mert elő kell készítened számomra az utat hazámban. Csekély küldetésnek tartod ezt? Valójában egyike a legnehezebbeknek... – Jézus felsóhajt.
- És sikerülni fog nekem?
- Igen, és nem. De minden elég lesz igazolásunkra.
- Kiére? És kiknél?
- Istennél. Hazánknál. A családnál. Nem vethetik szemünkre, hogy nem ajánlottuk fel nekik a jót. És ha hazánk és a család megvetik azt, nem a mi hibánk lesz, ha elvesznek.

Amikor Jézus, a tanítványokkal együtt megérkezik Názáretbe, Júdás anyja éppen ott van, s segít kenyeret sütni Máriának. Júdás anyja nagyon örül annak, hogy egyik fia máris követi Jézust. (Lásd: M 5,196-199)

Míg Jézus János, Simon és a kerióti Júdás társaságában körutat tesz Júdeában, a másik Júdás Názáretben és környékén apostolkodik, és gyakran ellátogat Kafarnaumba. (M 5,201)

Jézus megint visszatér Názáretbe a tanítványokkal, és oktatja őket az olajfák között. Júdás Tádé is velük van. Ekkor mondja el nekik a hangyákról szóló példabeszédet. (P 1,19-21) Ugyancsak jelen van Júdás a názáreti ház kertjében adott oktatásnál is. (P 1,22-23) Júdás sír, atyja ellenkezése miatt, s Jézus megvigasztalja őt, a többi tanítványhoz intézve szavait:

– Egyikötök ma szomorú, mert atyja egészsége lehanyatlott, és a halálhoz közeleg. Ez a beteg atya elzárta szívét az Igazságtól és fiától, aki azt követi. Sőt, nemcsak elzárkózott előle, hanem ellenséges iránta. Még nem mondta neki az igazságtalan „Menj el!”-t, amiről tegnap beszéltem, többnek tartva magát Istennél. De bezárkózott szíve, és lezárt ajka nem képes még azt sem mondani neki: „Kövesd a hangot, amely téged hív!” Sem a fiú, sem én nem várom, hogy ez az ajak azt mondja: „Jöjj el, és jöjjön el veled a Mester is! És áldott legyen az Isten, hogy házamból választott ki magának egy szolgát, s így a vérrokonságnál sokkal magasztosabb rokonságra lépett az Úr Igéjével.” De én és a fia legalább azt szeretnénk, hogy saját érdekében, ne szóljon ellenséges szavakat.

De ne sírjon ez a fiú! Tudja meg, hogy én se nem haragszom atyjára, se nem méltatlankodom. Csak részvétet érzek. Eljöttem, és itt tartózkodtam, jóllehet tudtam, hogy hasztalanul tartózkodom itt. Így egy napon nem mondhatja nekem ez a fiú: „Ó, miért nem jöttél el?” Eljöttem, hogy meggyőzzem őt arról, hogy minden hasztalan, amikor egy szív elzárkózik a gyűlölet miatt. Azért is jöttem, hogy megvigasztaljak egy jó asszonyt, aki úgy szenved e miatt a családi széthúzás miatt, mintha kés járná át. De mind ez a fiú, mind pedig ez az asszony legyen meggyőződve arról, hogy én nem válaszolok gyűlölettel a gyűlöletre. Én tiszteletben tartom az öreget, aki becsületesen azt hiszi, hogy hűséges – mégha tévesen is – ahhoz, ami eddig az óráig az ő vallása volt. Sok ilyen van Izraelben!... Azért mondom nektek: a pogányok inkább elfogadnak majd engem, mint Ábrahám gyermekei. Az emberek eltorzították az Üdvözítő eszményét, és a természetfeletti királyságot lesüllyesztették egy szegényes emberi uralom színvonalára. Nekem be kell hatolnom a zsidóság kemény kérgébe, hogy eljussak a mélyére, és oda, ahol a zsidóság lelke van, elvigyem az új Törvény termékenységét.

Izrael a Sínai Törvényének magja körül nőtt fel. Hasonlóvá vált egy óriási gyümölcshöz, amelynek belsejét mind keményebb burkok veszik körül. Ezek megvédik minden külső erő behatolásától, de attól is, hogy a csíra kitörhessen belőle. Azért az Örökkévaló elérkezettnek tartotta a pillanatot, hogy a Hármasság Istene vetett hit új fáját hozza létre. Nekem lehetővé kell tennem, hogy Isten akarata teljessédjék, és a zsidóságból kialakuljon a kereszténység. Azért át kell fűrnöm, be kell hatolnom, el kell jutnom egészen a magig, fel kell melegítenem azt szeretetemmel, hogy felébredjen és megduzzadjon, kicsírázzék, növekedjék, növekedjék, növekedjék, és a kereszténység erőteljes fájává váljon, a tökéletes, örök, isteni vallássá. Igazán mondom nektek, hogy a zsidóságnak csak egy százalékát tudom majd elérni. Azért nem ítélem el ezt a zsidót, aki nem akar elfogadni engem, és nem akarja nekem adni fiát.

Ezért mondom a fiúnak: ne sírj amiatt, mert a test és vér szenved, amikor elutasítva érzi magát annak testétől és véréből, akitől származik. Ezért mondom, ne sírj a lélek miatt sem. A te szenvedésed minden másnál jobban javára válik a te lelkednek és az övének, atyádénak, aki nem ért meg, és nem lát. És azt is mondom: ne érezz lelkiismeret furdalást azért, mert inkább Istene vagy, mint atyádé. Mindnyájatoknak mondom: Isten több az atyánál, anyánál, testvéreknél. Én nem azért jöttem, hogy a föld elgondolása szerint egyesítsem a testet és a vért, hanem azért, hogy a lélek és az ég elgondolása szerint tegyem azt. Azért jöttem, hogy az „erőseket” hívjam, hogy még erősebbeké tegyem őket, mert az „erősekből” alakul ki az én

szelíd hadseregem. Szelídek a testvérek iránt, erősek saját magukkal szemben és a családi kötelékekkel szemben.

Ne sírj, unokatestvérem! Biztosítlak arról, hogy a te fájdalmad hatásosabban jár közben atyáért és testvéreidért, mint bármely szó tehetné, nemcsak a tied, hanem az enyém is. Hidd el, hogy a szó nem hatol be oda, ahol az előítélet gátat vet. De a kegyelem behatol. És az áldozat levonzza a kegyelmet, mint a mágnes.

Igazán mondom nektek, amikor Isten hív titeket, nincs ennek követésénél magasztosabb engedelmesség. Meg kell ezt tennünk anélkül, hogy előbb fontolgatnánk, miként viseltetnek majd mások irántunk, ha követjük Isten szavát. Még azért sem szabad megállni, hogy eltemessük az apát. Ezért a hősiességért jutalomban részesültök, és nemcsak ti kaptok jutalmat, hanem azok is, akiktől elszakítottatok magatokat szívből jövő felkiáltással, és akiknek szavai gyakran arcul csaptak titeket, mert hálátlan gyermekeknek neveztek és elátkoztak önzésükben, mintha lázadók lettetek volna. Nem! Nem vagytok lázadók! Szentek vagytok! A családtagok azok első ellenségei, akik hivatást kaptak. De különbséget kell tenni a természetes és a természetfeletti szeretet között! Istenben kell szeretni a szülőket. És nem inkább, mint Istent.

Jézus elhallgat és feláll. Odamegy unokatestvérehez, aki lehajtott fejjel igyekszik visszatartani a sírást. Megsimogatja őt.

– Júdás... Én elhagytam Anyámat, hogy kövessem küldetésemet. Ez szüntesse meg kételyedet eljárásmodod becsületességét illetőleg. Ha ez nem lett volna jó cselekedet, megtettem volna-e én Anyám iránt, akinek utánam senkije sincsen?

Júdás arcához szorítja Jézus kezét, és bólint fejével. De nem tud semmit sem szólni.

– Menjünk, mi ketten, egyedül, úgy, amint gyermekkorunkban tettük, és Alfeus azt tartotta, hogy a názáreti gyermekek között én jártam el mindig a leghelyesebben. Menjünk, és vigyük el az öregnek ezt az aranyszínű szőlőt! Nehogy azt higgye, elhanyagolom őt, és ellensége vagyok. Anyádnak és Jakabnak is tetszeni fog ez. Megmondom atyádnak, hogy holnap Kafarnaumban leszek, és hogy fia egészen az övé. Tudod, az öregek olyanok, mint a gyermekek: féltékenyek. És mindig azzal gyanúsítanak másokat, hogy elhanyagolják őket. Részvétellel kell lennünk irántuk...

Jézus elmegy, és a kertben hagyja a tanítványokat, akiket elnémított a fájdalom, látva, hogy Jézus miatt ellenkezés támadt egy apa és fia között. Mária elkíséri Jézust az ajtóig, és utána fájdalmasan felsóhajtva, visszatér.

(2-339)

Jakab is tanítványa lesz

Reggel van. Kafarnaum tere tele van árusokkal és mindenféle árúval. Jézus megérkezik oda, a tó felől jöve, és látja, hogy unokatestvérei: Júdás és Jakab jönnek feléje. Eléjük siet, és miután szeretettel megöleli őket, aggódva megkérdezi:

– Atyátok? Mi történt?

– Semmi változás sincs életében – válaszolja Júdás.

– Akkor miért jöttél el? Azt mondtam neked, maradj ott!

Júdás lehajítja fejét, és hallgat. De most Jakab tör ki:

– Én vagyok a hibás abban, hogy nem engedelmeskedtem neked. De én nem bírtam többé elviselni a helyzetet. Mindenki ellenem van. És miért? Talán rosszat teszek azzal, hogy szeretlek téged? Talán rosszat teszünk? Eddig visszatartott az aggály, hogy rosszat teszek. De most tudom, most, hogy megmondtad: még az atya sem előbbre való Istennél. És többé nem tudtam elviselni. Ó, igyekeztem tiszteletteljes lenni, megértetni érveimet, helyreigazítani felfogásukat. Azt mondtam: „Miért harcoltok ellenem? Ha Ő a Próféta, ha Ő a Messiás, miért akarjátok, hogy azt mondja a világ: 'Saját családja volt ellensége. A világ követte Őt, de családja nem'? Mert ha szerencsétlen, amint ti mondjátok, nemde nekünk, a családjához tartozóknak kötelességünk, hogy örülségében a közelében legyünk, és meggátoljuk, hogy ártson magának és nekünk?” Ó, Jézus, így érveltem, emberi módon, amint ők érvelnek. De te tudod, hogy sem én, sem Júdás nem tartunk téged bolondnak. Te tudod, hogy Isten Szentjét látjuk benned. Tudod, hogy mindig úgy néztünk rád, mint a mi Nagyobb Csillagunkra. De nem akartak megérteni minket. Többet még csak hallgatni sem akartak ránk. És én eljöttem. Téged választottalak, amikor választanom kellett a család között és te közted. Itt vagyok, ha még akarsz engem. Ha azonban nem akarsz, akkor én leszek a legboldogtalanabb ember, mert többé semmim se lesz. Sem a te barátságod, sem családom szeretete.

– Idejutottunk? Ó, Jakabom, szegény Jakabom! Nem kívántam, hogy így szenvedj, mert szeretlek téged. De ha az ember Jézus együtt sír veled, Jézus, az Ige örvendezik miattad. Jöjj! Biztos vagyok abban, hogy óráról-óra növekedni fog örököd amiatt, hogy Istent viszed az emberek közé, egészen addig, míg elérkezel a teljes elragadtatásig a földi élet utolsó órájában, az ég örökkévalóságában.

Jézus megfordul, és odahívja tanítványait, akik tapintatosan megálltak néhány méternyire tőlük.

– Jöjjetek, barátaim! Unokatestvérem, Jakab, most barátaim közé tartozik, és azért a ti barátotok is. Mennyire vágyakoztam erre az órára, erre a napra, őmiatta, aki gyermekkorom óta tökéletes barátom és testvérem volt ifjúkoromban!

A tanítványok örvendenek az újonnan érkezettnek és Júdásnak, akit már napok óta nem láttak.

– Kerestelek házadnál... de a tavon voltál.

– Igen, két napon keresztül a tavon voltam Péterrel és a többiekkel. Péter halászata jól sikerült. Nemde? (Folytatását lásd: Péter 1,19-21.)

Miután Jézus befejezte a Máté jelenlétében tartott beszédét, Péter házához megy. Mikor már közel van hozzá, kiszalad Péter felesége, és mond valamit férjének. Péter fejével int Jézusnak, hogy jöjjön oda.

– Itt van Júdás és Jakab anyja. Beszélni akar veled, de úgy, hogy ne lássa meg senki sem. Hogyan csináljuk?

– Így: én bemegyek a házba, mintha pihenőre térnék, és ti mindnyájan elmentek a szegényekhez, hogy alamizsnát adjatok nekik. Vidd el nekik a vámosnál megtakarított pénzt is! Menj! – Jézus búcsút int mindenkinek, miközben Péter rábírja őket, hogy vele menjenek.

– Hol van az anyja, asszony? – kérdezi Jézus Péter feleségétől.

– A teraszon, Mester. Ott még árnyék van, és friss a levegő. Menj csak fel! Ott szabadabban beszélhetek, mint a házban.

Jézus felmegy a lépcsőn. Ott ül egy sarokban, a sűrű szőlőlugas alatt Mária, Alfeus felesége, sötét ruhába öltözve, fátylát arcára húzva. Csendesesen sír. Jézus megszólítja:

– Mária! Kedves nagynéném!

Mária feláll, aggodalmas arccal, és kitárja karját:

– Jézus! Mennyire fáj a szívem!

Jézus odamegy hozzá. Kényszeríti, hogy ülve maradjon. De Ő maga állva marad, és kezét nagynénjének vállára teszi. Másik kezét pedig annak kezei közé.

– Mi a baj? Miért sírsz ennyire?

– Ó, Jézus! Elszöktem hazulról, azt mondván: „Kánába megyek, hogy tojást és bort hozzak a betegnek.” Anyád Alfeus mellett van, s gondját viseli, amint csak tudja, azért nyugodt vagyok. De valójában ide jöttem. Futottam két éjszakán keresztül, hogy minél előbb megérkezsem ide. Elment az eröm... De a fáradtság semmit sem tesz. Szívfájdalmam miatt szenvedek igazán!... Alfeusom... Alfeusom... fiaim... ó! Miért van ily nagy különbség az egy vérből származók között? Olyan ez, mintha két malomkő között őrlődne egy anyának a szíve. Veled van Júdás és Jakab? Igen? Akkor tudod... Ó, Jézus! Miért nem érti meg ezt az én Alfeusom? Miért hal meg? Miért akar így meghalni? És Simon és József? Miért, miért nincsenek veled, hanem ellened vannak?

– Ne sírj, Mária! Én nem haragszom rájuk. Megmondtam ezt Júdásnak is. Én megértem és részvételt vagyok. Ha emiatt sírsz, ne sírj tovább!

– Igen, ezért, mert megbántanak téged. Ezért, és aztán, aztán, aztán... mert nem akarom, hogy férjem, mint a te ellenséged haljon meg. Isten nem bocsátana meg neki... és én... ó, nem lesz velem többé a másvilágon... – Mária igazán aggódik. Sír, és nagy könnyecseppek hullanak Jézus balkezére, amelyet időnként megcsókol, és felemeli szegény, elgyöttrött arcát.

– Ne, ne beszélj így! Én megbocsátok. És ha én megbocsátok...

– Ó, jöjj, Jézus! Jöjj, hogy megmentsed lelkét és testét. Jöjj... Azt is mondják, hogy vádoljanak téged: „Elvetted egy haldokló atyától két fiát.” Ezt mondják a názáretiek, érted? De még azt is mondják: „Mindenkivel csodákat tesz, csak saját családjában nem képes erre.” És vitatkoznak velem, ha azt válaszolom nekik: „Hogyan tudna, ha elüldöztették szidalmazva Őt, ha nem hisztek?”

– Jól mondtad: ha nem hisznek. Hogyan tudok valamit tenni ott, ahol nem hisznek?

– Ó, te mindent meg tudsz tenni! Én hiszek mindnyájuk helyett! Jöjj! Tégy csodát... szegény nagynénéd kedvéért...

– Nem tehetem. – Jézus nagyon szomorúan mondja ezt. Keblére szorítja a sírót, amikor bevallja tehetetlenségét az örök döntést illetően.

Az asszony még erősebben sír.

– Idehallgass Mária! Légy jó! Esküszöm neked, hogy ha lehetne, ha jó lenne megtenni, megtenném. Ó, elnyerném az Atyától ezt a kegyelmet, érted, Anyámért, Júdásért és Jakabért, és igen, Alfeusért, Józsefért és Simonért is. De nem tehetem. Neked most annyira fáj a szíved, hogy nem vagy képes megérteni az én tehetetlenségemnek az igazságosságát. Mondom neked, de akkor sem tudod felfogni. Amikor elérkezett atyám elmenetelének az ideje, és te tudod, milyen igaz ember volt ő, és mennyire szerette őt Anyám, én nem hoztam vissza őt az életbe. Nem igazságos, hogy az a család, amelyben egy szent él, ne legyen alávetve az élet elkerülhetetlen szerencsétlenségeinek. Ha így lenne, nekem örökre a földön kellene maradnom, jóllehet hamarosan meghalok. Még Mária, az én szent Anyám sem képes megmenteni engem a haláltól. Nem tehetem. Amit megtehetek, azt meg fogom tenni. – Jézus leül, és vállára hajtja rokonának a fejét. – Ezt meg fogom tenni. Megígérem, ezért a fájdalomért, és Alfeusod békéjéért. Biztosítalak, hogy nem lesztek elválasztva. Szavamat adom rá, hogy családunk egyesülni fog az égben. Örökre. Ígérem, hogy amíg csak élek, és még azután is mindig nagy

békét élvezel majd, kedves rokonom. Apostol leszel sok szegény asszony mellett. Mert te, aki asszony vagy, könnyebben meg tudod közelíteni őket. Kedves barátnóm leszel, a jó hír hirdetésének ebben az idejében. Alfeus halála, – ne sírj – Alfeus halála felszabadít téged házastársi kötelességeidtől, és felemel arra a magasztos és titokzatos asszonyi papságra, amelyre annyira szükség van a Nagy Áldozat oltára mellett, és a sok pogány mellett, akik inkább meghajolnak a nőtanítványok hősiessége előtt, mint a tanítványoké előtt. Ó, a te neved, kedves nagynéném, olyan lesz, mint egy láng a keresztény égbolton... Ne sírj tovább! Menj békében! Erősen, belenyugodva, szentül. Anyám... te előttem vált özvegygé... és meg fog vigasztalni téged, amennyire csak tud. Jöjj! Nem akarom, hogy ebben a napsütésben indulj útnak. Péter elkísér téged a bárkával a Jordánig, és onnan Názáretig egy számmal. Légy jó!

– Áldj meg engem, Jézus! Adj erőt nekem!

– Igen, megáldalak és megcsókollak, jó nagynéném. – És gyengéden megcsókolja, hosszasan szívéhez szorítva, egészen addig, míg nem érzi, hogy megnyugodott.

Jézus Alfeusnál

Jézus Kúza házában fel akarja keresni Jonatánt, az egyik volt betlehemi pásztort, aki most Kúza szolgálatában áll, de nem találja őt otthon. A szolgák azonban oly nagy tisztelettel fogadják Jézust, akit Jonatán elbeszéléséből már ismernek, hogy miután elbúcsúznak tőlük, Jézus unokatestvére, Jakab, szomorúan megjegyzi:

– Itt jobban ismernek téged, mint Názáretben!

– Ezt a házat előkészítette valaki, aki igazán hitt a Messiásban. Názáret számára én csak az ács vagyok... Nem több.

– És... nekünk nincs erőnk ahhoz, hogy annak hirdessünk, aki vagy...

– Nincs?

– Nincs, unokatestvérem. Mi nem vagyunk oly hősiések, mint pásztoraid.

– Azt hiszed, Jakab? – Jézus mosolyogva néz unokatestvérére, aki annyira hasonlít nevelőapjához, Józsefhez, gesztenyebarna szemével és hajával és napbarnította arcával, míg Júdás, aki sápadtabb, s akinek arcát sötét szakáll szegélyezi, s akinek haja hullámos, szeme pedig kék, szinte ibolyaszínű, inkább távolról Jézusra emlékeztet. – Nos, mondom nektek, hogy nem ismeritek önmagatokat. Te erős vagy, Júdással együtt.

Az unokatestvérek tagadólag rázzák fejüket.

– Meg fogtok győződni arról, hogy nem tévedek.

– Igazán Názáretbe megyünk?

– Igen. Beszélni akarok Anyámmal, és... még néhány egyéb dolgot is akarok tenni. Aki akar, jöjjön velem!

Mindenki akar. Az unokatestvérek a legmegelégedettebbek:

– Atyánk és anyánk miatt, tudod?

– Megértelek titeket. Először Kánába megyünk, és onnan oda.

– Kánába? Ó, akkor Zsuzsannához megyünk. Ő adni fog nekünk tojást és gyümölcsöt atyánk számára, Jakab.

– És biztosan jó mézéből is ad. Ő annyira szereti!

– És az, tápláló számára.

– Szegény atyánk! Annyira szenved! Mint egy földből kiszakított fa, érzi életének fogyását... és nem szeretne meghalni... – Jakab Jézusra néz. Néma imaként... Jézus azonban nem mutatja, hogy észrevette. – József is így halt meg, fájdalmak között, nemde?

– Igen – válaszolja Jézus. – De ő kevésbé szenvedett, mert elfogadta.

– És azonkívül, te vele voltál.

– Ebben Alfeusnak is része lehetne...

Az unokatestvérek szomorúan felsóhajtanak.

(2-385)

Már látják Názáretet. Jézus megjegyzi:

– Ott van Názáret. Hamarosan megérkezünk. A város határában elválunk egymástól. Júdás és Jakab azonnal atyjukhoz mennek, amint szívük kívánja. Péter és János alamizsnát osztanak a szegényeknek, akik biztosan a kút közelében lesznek. Én és a többiek hazamegyünk, vacsorázni, és utána lepihenünk.

Amikor a város széléhez érkeznek, Júdás megszólal:

– Jézus... mi megyünk.

– Menjetek, menjetek!

A két testvér szinte futva megy el.

– Eh! Az atya, atya – mormolja Péter. – Akkor is, ha neheztel ránk, mindig a mi vérünk, és a vér jobban vonz, mint egy kötél. És aztán... Tetszenek nekem az unokatestvéreid. Nagyon jók.

– Igen, nagyon jók. És alázatosak, annyira, hogy nem is igyekeznek felmérni, mik. Mindig tökéletleneknek tartják magukat, mert mindenki másban meglátják a jót, csak magukban nem. Nagyon előrehaladnak majd a tökéletességben.

Názáretben örömmel üdvözli Jézust Anna régi kis barátja, Alfeus, aki most már öreg. Boldogan újságolja, hogy újabb unokája született. Amikor pedig egyedül marad Jézussal, bizalmasan közli vele:

– Meg akartam mondani neked... Igazi barátod vagyok... És amikor valaki igazi barát, és öregebb is, és innen való, akkor beszélhet. Azt hiszem, neked beszélnem kell. Én... én nem akarok tanácsot adni neked... Te jobban tudod, mint én. Csak figyelmeztetni akarok... ó, nem akarok besúgó lenni, se rokonaidat nem akarom rossz fényben feltüntetni. De én hiszem, hogy te vagy a Messiás, és... és rosszul esik nekem, nos, hogy hallom, ők azt mondják, te nem vagy te, azaz a Messiás, hanem beteg vagy, és ez fáj nekem... Tudod, hogy Alfeust nagyon becsülik, és a város hallgat rá. Most súlyos beteg, és nagyon sajnálom... Szenvedése is oka lehet annak, hogy igazságtalan. Én ott voltam azon az estén, amikor Júdás és Jakab védelmedre keltek, és megokolták, hogy szabadon követhetnek téged... Ó, milyen jelenet volt az! Nem tudom, hogyan képes Anyád elviselni őt! És az ő szegény felesége! Az asszonyok mindig áldozatai bizonyos családi nehézségeknek.

– Most unokatestvéreim atyjuknál vannak...

– Atyjuknál? Ó, velük együtt sírok! Az öreg magánkívül van. Bizonyára kora és betegsége is oka annak, hogy esztelenül viselkedik. De ha bolond volna, az kevésbé fájna nekem... így azonban tönkreteszi a lelkét.

– Azt gondolod, hogy rosszul bánik fiaival?

– Biztos vagyok benne. Sajnálom őket és az asszonyokat... Hová mégy?

– Alfeus házához.

– Ne, Jézus! Ne engedd, hogy tiszteletlenek legyenek irántad!

– Unokatestvéreim szeretnek engem, jobban, mint saját magukat, és igazságos, hogy én is hasonlóképpen szeressem őket... Ott van két nekem kedves asszony... Megyek. Ne tarts vissza! – És Jézus elsiet Alfeus háza felé, miközben a másik elgondolkozva áll az úton.

(A történet folytatását lásd: M 5,212-216.)

Miután Alfeus kidobja Jézust, gyorsan hazamegy, hogy megvigasztalja Júdást és Jakabot. A két testvér az asztalosműhelyben van, a nagy gyalupad mellett. Jakab áll, Júdás egy támlanélküli széken ül, a gyalupadra könyökölve, fejét kezei között tartva. Jézus mosolyogva megy hozzájuk, hogy azonnal megvigasztalja azokat, akiket szeret:

– Alfeus nyugodtabb most. Fájdalmai csitulnak, és teljesen visszatér a béke. Legyetek ti is nyugodtak!

– Láttad őt? És a mamát?

– Mindenkit láttam.

Júdás megkérdezi:

– Testvéreimet is?

– Nem. Ők nem voltak ott.

– Ott voltak. De nem akartak mutatkozni előtted. De irántunk! Ó, ha egy büntényt követtünk volna el, akkor sem bántak volna velünk úgy! És mi repülve jöttünk Kánából, örülve annak, hogy viszontlátjuk, és visszük neki azt, amit szeret! Mi szeretjük őt, de ő nem ért meg többé minket... nem hisz többé bennünk. – Júdás karjaira tett fejjel sír a gyalupadon.

Jakab erősebb. De arcán látszik, hogy bensejében nagyon szenved.

– Ne sírj, Júdás! És te, ne szenvedj!

– Ó, Jézus! Fiai vagyunk... és ő megátkozott minket! De ha ez gyötrelmes is számunkra, nem térünk vissza! A tieid vagyunk, és a tieid maradunk akkor is, ha halállal fenyegetnek minket, ha nem szakadunk el tőled! – kiált fel Jakab.

– És te azt mondtad, hogy nem vagy képes a hősiességre? Én tudtam. De te, magadtól mondd. Valóban, te hűséges leszel még a halállal szemben is. És te is. – Jézus megsimogatja őket. De ők szenvednek. Júdás sírása betölti a sziklabarlangot.

Péter, akinek becsületes arcán látszik a fájdalom, felkiált:

– Igen! Ez nagyon fájdalmas... Szomorú... De, gyermekeim, (és szeretettel megrázza őket) nem mindenki érdemli meg ezeket a szavakat... Én... én felfogom, hogy milyen szerencsés vagyok hivatásomban. Feleségem, az a derék asszony, mindig azt mondja nekem: „Olyan, mintha elküldtél volna, mert többé nem vagy az enyém. De azt mondom: 'Ó, boldog elküldés!'” Mondjátok ezt ti is! Elveszítetek egy atyát, de megnyeritek Istent.

A pásztor József, aki árva, és azért nincsenek családi tapasztalatai, csodálkozik, hogy egy atya ily szomorúságot okozhat. Azt mondja:

– Azt hittem, hogy a legnagyobb szerencsétlenség, ha valakinek nincs atyja. De most felfogom, hogy jobb egy halott miatt sírni, mint egy ellenség miatt.

János megcsókolja és megsimogatja társait.

András felsóhajt, és hallgat. Küszködik a szavakkal, de félnksége elnémítja.

Tamás, Fülöp, Máté és Bertalan csendesen beszélgetnek egy sarokban, tisztelettel a szenvedő iránt.

Jakab, Zebedeus fia, imádkozik, alig hallhatóan, hogy Isten adjon békét.

A zelóta Simon kijön egy sarokból, és odamegy a két lesújtott fiúhoz. Egyik kezét Júdás fejére teszi, a másikkal átöleli Jakab derekát, és azt mondja:

– Ne sírjál, fiam! Ő azt mondta nekem és neked: „Egyesítelek titeket: téged, aki érettem elvesztettél egy atyát, és téged, akinek atyai szíve van, de nincsenek gyermekei.” És mi nem értettük meg, hogy milyen jövődölés van szavaiban. De Ő tudta. Íme, kérlek titeket. Öreg vagyok, és mindig arról álmodoztam, hogy „atya” lehessenek. Fogadjatok el engem annak, és én, mint atyátok, megáldalak titeket minden reggel és este. Kérlek titeket, fogadjatok el engem annak!

A kettő beleegyezőleg bólint, és még hangosabban zokog.

Belép Mária, és a két lesújtotthoz siet. Megsimogatja Júdás fejét és Jakab arcát. Mária fehér, mint egy lilium. Júdás megfogja Mária kezét, és megcsókolja. Megkérdezi:

– Mit csinál?

– Alszik, fiam. Anyád csókját küldi nektek. – És megcsókolja mindkettőt.

Péter érdes hangon kitör:

– Idehallgass! Jöjj ide egy pillanatra! Akarok mondani neked valamit! – és erős kezével megragadja a kerióti karját, és kiviszi őt az utcára. Utána egyedül tér vissza.

– Hová küldted őt? – Kérdezi Jézus.

– Hová? Levegőzni, mert különben én levegőztettem volna meg, de másképpen... és csak miattad nem tettem. Ó, most már jobban érzem magamat. Aki nevet más fájdalmán, az egy darázs, egy kígyó, és én összezúzom a kígyókat... Te itt vagy... és én csak kiküldtem őt a holdfényre. Én... írástudóvá is lehetek, ha Isten azzá tesz, mert alig tudok valamit, de őt még Isten segítsége sem fogja jobbá tenni! Simon, Jónás fia biztosít téged erről, és nem tévedek. Nem! Ne aggódj! Nem tudta elhinni, hogy megúsza ezt a szomorú helyzetet. Szárazabb, mint a tűzkő az augusztusi nap alatt. Fel a fejjel, fiúk! Itt van egy Anya, akinél kedvesebb még az égben sincs. Itt van egy Mester, aki jobb mindenkinél a mennyországban, itt van sok becsületes szív, aki őszintén szeret titeket! A viharok jót tesznek: lemossák a port. Holnap frissebbek lesztek a virágoknál, gyorsabbak a madaraknál, Jézusunk követésében.

Péternek ezekkel az egyszerű és jóságos szavaival ér véget a jelenet.

(2-387)

Alfeus gyászolása

Jézus egy tengerparti városban tartózkodik, amikor levelet kap Máriától. (Teljes szövegét lásd: M 6,219-220) Ebben a levélben Mária kéri Jézust, hogy ne jöjjön Názáretbe anélkül, hogy előbb ne beszélne vele.

Jézus hirtelenül félbeszakítja a levél olvasását, feláll, odamegy Jakabhoz és Júdához. Erősen átkarolja őket, és emlékezetből megismétli a szavakat: „Alfeus visszatért Ábrahám kebelére a múlt teliholdkor, és nagy a város szomorúsága...” A két fiú sír Jézus keblén, aki befejezi: „... Az utolsó órában szeretett volna téged látni. De te távol voltál. Ez azonban megvigasztalta (feleségét) Máriát, aki ebben Isten bocsánatát látta, és békét kell hoznia az unokatestvérek szívébe is.” Halljátok? Ő mondja. És ő tudja, mit mond.

- Add nekem a levelet – kéri Jakab.
- Nem, rosszul esne neked – mondja Jézus.
- Miért? Mi lehet fájdalmasabb egy atya halálánál?
- Az, hogy megátkozott minket – sóhajt fel Júdás.
- Nem. Nem az – mondja Jézus.
- Mondd meg te... hogy ne szúrjon szívünkbe. De így van.
- Olvasd el akkor!

És Júdás olvassa: „Jézus, kérlek, és Mária is kér téged, ne jöjj Názáretbe addig, amíg a szívfájdalom el nem ült. A szeretet Alfeus iránt igazságtalanokká teszi a názáretieket irántad, és Anyád sír emiatt. Jó barátom, Alfeus, megvigasztal, és megnyugtatja a várost. (Ez Anna régi barátja, aki előzőleg is szerepelt.) Sokat beszéltek Aser és Ismael beszámolója után Kúza feleségével kapcsolatban. (Jézus meggyógyította őt.) De Názáret jelenleg különböző szelektől felkorbácsolt tenger. Áldalak téged, Fiam, és kérem békédet és áldásodat lelkemre. Béke az unokatestvéreknek!

Mama.”

(2-417)

Jézus Mária kérése ellenére elmegy Názáretbe. De nem akarja, hogy erről bárki is előre értesítse Máriát.

– Semmi sem fog történni. Miért izgatnánk fel őt előre? – mondja. Lásd részletesen: M 6,221-225.

Mi megvédjük őt ellenségeitől!

Miközben Jézus Lázár tanyáján tartózkodik, és beszél az oda sereglő embereknek, megjelenik öt farizeus is. Először Pétert szólítják meg, aki tréfásan gúnyolódik velük. Csatlakoznak hozzá Zebedeus és Alfeus fiai is, valamint Simon és az iskarióti. Péter mind hangosabban védi Mesterét a farizeusok rágalmai ellen, s a kerióti is Jézus védelmére kel, mire őt is gyaláznai kezdik. Jakab, Alfeus fia, véget akar vetni a szóváltásnak, és megkérdezi a farizeusokat:

– Röviden: mit akartok?

– És te ki vagy?

– Jakab vagyok, Alfeus fia, aki Jákob fia, aki Mátáné, aki Eleázaré, és ha akarsz, elsorolom neked őseimet egészen Dávid királyig, akitől származom. És a Messiás unokatestvére vagyok. Azért kérlek, beszélj velem, aki királyi törzsből és Júdeából származom, ha a te szemtelenséged undorodik attól, hogy egy becsületes izraelitával beszéljen, aki jobban ismeri Istent, mint Gamáliel és Kaifás. Beszélj!

– Mestered és rokonod kéjnéket vesz rá, hogy kövessék. Ez a fátyolos nő azok egyike. Láttam őt, amikor aranyat adott el. És felismertem. Sammai szeretője, aki megszökött. Ez nem válik Jézus dicsőségére!

– Ki? A rabbi Sammai? Akkor ugyancsak öreg szipirtónak kell lennie. Tehát nem veszélyes... – gúnyolódik a kerióti.

– Hallgass, te ostoba! Sammainak, Elkiás fiának, aki Heródes kedveltje.

– Ha, ha! Ez annak a jele, hogy nem kedveli többé kedveltjét. Miért aggódsz hát? – gúnyolódik a kerióti.

– Ember, nem gondolod, hogy becstelenség tőled, ha kémkedsz? – kérdezi Júdás, Alfeus fia. – És nem gondolod, hogy az becstelen, aki lesüllyed és vétkezik, nem pedig az, aki igyekszik felemelni a bűnöst? Milyen kárt szenved Mesterem és testvérem becsülete, ha az Ő szava elér még a Sion buja nőinek füléig is?

– A szava? Ha, ha! Mestered és unokatestvéred harmincéves, és nagyobb képmutató, mint mások! És te, és ti mind mélyen alusztok éjjel...

– Szemtelen csúszómászó! Ki innen, vagy megfojtlak! – kiáltja Péter, és visszhangozza ezt Jakab és János is, míg Simon csak annyit mond:

– Szégyelld magadat! A te képmutatásod oly nagy, hogy túlcsoordul, és nyáladzol, mint egy csiga a tiszta virágon. Menj, és válj emberré, mert most csak egy nyálas alak vagy. Felismerlek téged, Sámuel! Te mindig ilyen voltál. Isten bocsásson meg neked. De tűnj el szemem elől!

Miközben a kerióti és Jakab, Alfeus fia visszatartják a forrongó Pétert, Júdás Tádé, akinek cselekedete nagyon hasonlít Unokatestvére, villámló kék szemeivel és parancsoló hangon mennydörgi:

– Saját magát becsteleníti meg az, aki egy ártatlan becsületébe gázol. Isten azért teremtette a szemeket és a nyelvet, hogy szent dolgokat vigyenek végbe. A rágalmozó közönségessé teszi és lealacsonyítja azt, gonosz dolgokra használva fel. Én nem szennyezem be magamat durvasággal ősz fejed iránt. De emlékeztetlek arra, hogy a gonoszok gyűlölik a becsületes embert, és az ostoba kiönti mérgét anélkül, hogy felfogná, saját magát árulja el vele. Aki a sötétben él, az összetéveszti a csúszómászót a virágzó ággal. De aki a világosságban él, az olyannak látja a dolgokat, amilyenek. Ha befeketítik az igazat, megvédi őt; mert szereti az igazságosságot. Mi a világosságban élünk. Tiszta nemzedék vagyunk, a fény fiainak szép nemzedéke, és a Szent a mi Vezérünk, aki nem ismeri sem a bűnt, sem asszonnyal nem vétkezik. Mi Őt követjük, és megvédjük ellenségeitől, akiket – amint Ő tanított erre minket – nem gyűlölünk, hanem imádkozunk értük. Tanulj, öreg, egy ifjútól, aki éretté vált, mert a Bölcsesség a tanítónője. Menj, és jelentsd azoknak, akik küldtek téged, hogy nem a Moria

hegyn levő megszentelt házban, hanem ebben a szegényes hajlékban nyugszik Isten az Ő dicsőségén. Isten veled!

Az őt nem mer visszavágni, és elmegy.

A tanítványok tanácskoznak egymás között. Megmondják-e, vagy ne mondják meg Jézusnak, aki még a meggyógyított betegekkel van? Megmondják. Ez jobb lesz.

Odamennek hozzá, és megmondják neki. Jézus nyugodtan mosolyog, és azt mondja:

– Köszönöm nektek, hogy megvédtetek... de mit tehettek? Mindenki azt adja, amije van.

– De kissé igazuk van. Azért van szemünk, hogy lássunk. És sokan látják. Ő mindig kint van, mint egy kutya. Árt neked – mondják többen.

– Hagyjátok őt! Nem ő lesz a kő, amivel fejen dobnak. És ha ő üdvözülni... akkor megéri az öröm a fájdalmat, amit a bíráló okoz.

(2-559)

Hol tanultál így beszélni?

Jézus még mindig Lázár tanyáján van, amikor ismét felkeresi néhány galileai farizeus, hogy belekössön. Máté és Péter segítségül hívják Alfeus fiait. Sikerül is megszegyeníteni a farizeusokat, s azok eltávoznak. Lásd a történetet részletesen Pt 2,65-67. oldalán.

Az emberek most bevallják, hogy gonoszul beszéltek nekik a farizeusok Jézusról, de ők a tetteinek hisznek inkább. Jakab ekkor pompás beszédet mond, először megdicsérve egy embert, aki kijelenti:

– Én tudom, hogy amióta ide jövök, nem ismerek többé magamra, annyira megváltoztam. Erőszakos voltam, durva feleségemhez és gyermekeimhez, nem tiszteltem a felebarátaimat, és most... Mindenki azt mondja a faluban: „Azaria többé nem az, aki volt.” És akkor? Sose hallottam, hogy egy ördög jót tenne. Miért dolgozik akkor? A mi szentté levésünkért? Ó, igazán furcsa ördög lenne, ha az Úrnak dolgozna!

– Jól mondod, ember! És védjen meg téged Isten, mert helyesen fogod fel a dolgokat, jól látod, és jól cselekszel. Folytasd, így, és az áldott Messiás igazi tanítványává leszel! Örömet okozol neki, aki a te javadat akarja, és mindent elvisel, hogy elérjed azt. Ne ütközzetek meg másón, csak az igazi rosszon. De amikor látjátok, hogy Ő Isten nevében tesz valamit, ne ütközzetek meg rajta, és ne higgyetek azoknak, akik meg szeretnének titeket győzni a botrányról, még akkor sem, ha új dolgokat láttok. Ez az új korszak! Eljött, mint egy virág, a századok után, amelyek alatt gyökere fejlődött. Ha ez nem előzte volna meg, nem tudnánk megérteni szavait. De az engedelmesség az évszázadokon keresztül a Sínai Törvényének, megadta nekünk azt a csekély előkészületet, hogy megláthassuk az isteni virágot, amit a Jóság adott nekünk, belelegezhessük az illatokat és megtisztuljunk, megerősödjünk, és mint egy oltár, illatosakká váljunk annak megszentelő nedvétől. Mivel új idők vannak, újak annak a rendszerei, amelyek nem ellenkeznek a Törvénnyel, de teljesen átítatja őket az irgalmasság és a szeretet, mert Ő az Irgalmasság és a Szeretet, aki alászállt az égből. – Jakab üdvözlő mozdulatot tesz az emberek felé, és elindul a házba.

A csodálkozó Péternek elmagyarázza, hogy Máriától tanult meg így beszélni.

(2-603)

Hogyan lehet valaki jó mindenkire?

Jézus a tengermenti Cezareában van, Simonnal és unokatestvéreivel, várakozva a többi apostolra. Néhány gyermek kíváncsian nézi Jézust, és Ő szeretettel megsimogatja őket, miközben apostolaihoz beszél:

– Nem szeretem látni az elégedetlenséget, mivel én megközelítem a pogányokat. De én nem tehetek mást, mint azt, amit tennem kell, és mindenkire jónak kell lennem. Legalább ti hárman és János, törekedjétek arra, hogy jók legyetek, és a többiek követni fognak titeket.

– De hogyan lehet valaki jó mindenkire? Elvégre is, ők megvetnek minket, és elnyomnak, nem értenek meg minket, és tele vannak bűnökkel... – mentegetődzik Jakab, Alfeus fia.

– Hogyan? Te megelégedett vagy azért, mert Alfeustól és Máriától születted?

– Igen. Minden bizony! De miért kérde?

– És ha Isten megkérdezett volna téged fogantatásod előtt, tőlük akartál volna születni?

– Igen. De nem értem...

– És ha, ehelyett egy pogánytól születted volna, és hallanád, hogy vádolnak azért, mert egy pogánytól születted, mit mondanál?

– Azt mondanám... azt mondanám: „Én nem vagyok hibás ebben. Tőle születtem, de mástól is szülehettem volna.” Azt mondanám: „Igazságtalanul vádoltok. Ha nem teszek rosszat, miért gyűlöltek?”

– Jól mondtad. Ezek is, akiket ti megvettek, mert pogányok, ugyanezt mondhatják. Nem a te érdemed, hogy egy igaz izraelitától, Alfeustól születted. Csak az Örökkévalónak kell hálálkodnod ezért, mert nagy ajándékot adott neked, és hálából alázatosan törekedned kell, hogy elvidd az igaz Istent másokhoz, akik nem részesültek ebben az ajándékban. Jónak kell lenni.!

– Nehéz szeretni azt, akit nem ismerünk!

– Nem. Nézz ide! Te kicsi, gyere ide!

A történet folytatását lásd: Gy 1,27-29.

Jakab és Illés

- Uram, az a hegycsúcs a Kármel-hegy? – kérdezi unokatestvére, Jakab.
- Igen, testvérem. Az a Kármel-hegylánc, és a legmagasabb csúcs, amelyről a hegyláncot elnevezték.
- Onnan is szép lehet a világ. Voltál már ott fönn?
- Egyszer, egyedül, működésem kezdetén. És annak lábánál gyógyítottam meg először egy leprást. De el fogunk menni oda együtt, hogy megemlékezzünk Illésről...
- Köszönöm, Jézus. Megértettél, mint mindig.
- És mint mindig, tökéletesebbé teszek téged, Jakab.
- Miért?
- Annak miéértje meg van írva az égben.
- Nem mondanád meg nekem, testvérem, te, aki olvasod azt, ami meg van írva az égben? – Jézus és Jakab egymás mellett mennek, és csak a kis Jábé, akit Jézus kézenfogva vezet, hallhatja az unokatestvérek bizalmas beszélgetését, akik egymásra néznek és mosolyognak.
- Jézus, Jakab vállára teszi kezét, hogy még közelebb vonja őt magához, megkérdezi:
  - Igazán tudni akarod? Rendben van. Megmondom neked, egy talány alakjában, és amikor megtalálod annak a kulcsát, bölccsé leszel. Idehallgass! „Amikor a hamis próféták összegyűltek a Kármel-hegyén, odament Illés, és azt mondta a népnek: »Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek! Ha Baal az, kövessétek őt!« A nép nem válaszolt. Akkor Illés azt mondta a népnek: »Egyedül én maradtam meg az Úr prófétái közül.« És az egyedül lévő egyetlen ereje a kiáltás volt: 'Hallgass meg Uram, hallgass meg, hogy ez a nép megismerje, hogy te vagy az Úristen, és ismét megnyered szívüket.' Akkor az Úr tüze lecsapott és elnyelte az áldozatot.” (1Kir 18,21-22 és 36-38) Testvérem, találd ki!
- Jakab lehajtott fejjel gondolkodik, és Jézus mosolyogva figyeli. Megtesznek így néhány métert, és utána Jakab megkérdezi:
  - Illéssel kapcsolatos, vagy az én jövőmmel?
  - Természetesen, a te jövőddel...
- Jakab gondolkozik még, és utána mormolja:
  - Az lesz a sorsom, hogy felhívjam Izraelt: kövesse őszintén az egyetlen utat? Arra leszek hivatva, hogy egyedül én maradjak Izraelben? Ha igen, azt akarja ez mondani, hogy a többieket üldözik és szétszórják, és hogy... és hogy... én fogok hozzád imádkozni ennek a népnek a megtéréseért... mintha egy pap lennék... mintha... áldozat lennék... De ha így van, gyújts lángra engem mostantól fogva, Jézus...
  - Már lángolsz. De el fog ragadni a Tűz, mint Illést. Azért fogunk felmenni a Kármelre, hogy ott egyedül beszéljünk, én és te.
  - Mikor? Húsvét után?
  - Egy húsvét után, igen. És akkor sok mindent fogok mondani neked...

(3-344)

A következő jelenet jóval az előző után történt, de kapcsolatban van vele. Az apostolok ismét a Kármel-hegy közelében járnak, a nőtanítványokkal együtt, akiket segítenek átmenni egy nehéz, köves terepen. Jakab, édesanyját kísérve, megjegyzi:

- Jézus megígérte nekem, hogy fölmegegy oda velem együtt, és mond nekem valamit, ami csak nekem szól.
- Mit akar mondani neked, fiam? Elmondod nekem utána?
- Mama, ha az titok, nem tudom elmondani neked. – válaszolja szeretetteljes mosollyal Jakab.

- A mama számára nincsenek titkok.
- Jelenleg nincs semmi titkom. De ha Jézus egyedül velem akar felmenni oda, és négy szemközt akar velem beszélni, az annak a jele, hogy azt akarja, senki se tudja meg, amit nekem mond. És te, mama, az én kedves mamám vagy, akit nagyon szeretek, de Jézus feletted van, és az Ő akarata szintén. De majd megkérdezem tőle, amikor eljön az ideje, hogy elmondhatom-e neked szavait. Meg vagy elégedve?
- El fogod felejteni, hogy megkérdezd...
- Nem, mama. Én sose felejtelek el téged, akkor sem, amikor távol vagy. Amikor valami szép dolgot látok, vagy hallok, mindig arra gondolok: „Ha a mama itt volna!”
- Kedves! Csókolj meg engem, fiam! – Mária, Alfeus felesége, meghatódott. De meghatódottsága nem szünteti meg kíváncsiságát. Miután néhány pillanatig hallgat, ismét erősködik: „Azt mondtad: az Ő akarata. Akkor felfogtad, hogy az Ő akaratát akarja közölni veled. Gyerünk! Legalább ezt megmondhatod nekem! Ezt a többiek jelenlétében mondta neked.”
- Az igazság az, hogy egyedül voltam vele – mondja mosolyogva Jakab.
- De a többiek meghallhatták.
- Nem mondott nekem sokat, mama. Emlékeztetett Illés szavaira és imájára a Kármelen: „Egyedül én maradtam meg az Úr prófétái közül.” „Hallgass meg engem, hogy ez a nép elismerje, te vagy az Úristen!”
- És mit akart mondani ezzel?
- Mily sok mindent akarsz tudni, mama! Menj Jézushoz akkor, és Ő majd megmondja neked! – védekezik Jakab a kíváncsi kérdések ellen.
- Azt akarta mondani, hogy miután a Keresztelőt elfogják, Ő egyedül marad prófétaként Izraelben, és hogy Istennek sokáig meg kell Őt őriznie, hogy taníthassa a népet – mondja Zsuzsanna, aki Máriával van, és hallja a társalgást.
- Hm! Nemigen hiszem, hogy Jézus azt kéri, őrizze meg Isten sokáig. Semmit sem kér a maga számára... Gyerünk, Jakab! Mondd meg anyádnak!
- A kíváncsiság egy hiba, mama. Hasztalan dolog, ami néha veszélyes és fájdalmas. Gyakorold szépen az önmegtagadást!
- Jaj nekem! Csak nem azt akarja mondani, hogy testvéredet bebörtönzik, és talán meg is ölik?! – kérdi egészen felindulva Mária, Alfeus felesége.
- Júdás nem azonos „az összes prófétával”, mama, még akkor sem, ha a te szereteted számára minden fiad az egész világot képviseli...
- A többiekre is gondolok, mert... mert biztosan ti vagytok a jövő prófétái. Akkor... akkor, ha egyedül te maradsz meg... Ha egyedül te maradsz meg, az annak a jele, hogy a többiek, hogy az én Júdásom, ó!... – Mária, Alfeus felesége otthagyja Jakabot és Zsuzsannát, és gyorsan, mint egy fiatal leány, visszafut, nem törődve Júdás kérdésével. Úgy érkezik meg Jézus csoportjához, mintha üldöznék.
- Jézusom... beszéltem fiammal... arról, amit te mondtál neki... a Kármelről... Illésről... a prófétákról... Te azt mondtad... hogy Jakab egyedül marad... És mi történik Júdással? Ő az én fiam, tudod? – mondja lihegve, aggodalma miatt, és mert a futás kimerítette.
- Tudom, Mária. És tudom, hogy te boldog vagy, mert ő az én apostolom. Látod, hogy neked megvan minden anyai jogod, én pedig mint Mester és Úr formálok jogot rájuk.
- Igaz... igaz... de Júdás az én gyermekem!... – és Mária, aki belelát a jövőbe, könnyekbe tör ki.
- Ó, mily felesleges könnyek! De mindenki részvételt van egy anya szíve iránt. Jöjj ide, Mária! Ne sírj! Megvigasztaltalak már téged egy más alkalommal. Akkor is megígértem neked, hogy fájdalmadért Isten nagy kegyelmeket fog adni neked, Alfeusodnak és fiaidnak... – Jézus, nagynénjének vállára teszi kezét, és magához vonja őt... Azoknak, akik vele vannak, megparancsolja: – Ti menjetek előre!...

Utána, egyedül Máriával, Alfeus feleségével, folytatja szavait:

– És nem hazudtam. Alfeus engem híva halt meg. Azért bocsánatot nyert minden vétkére Isten ellen. A te szenvedésed, Mária, nyerte el ezt a megtérést meg nem értett rokona, a Messiás iránt, akit előzőleg nem akart elismerni. Most ez fogja elnyerni, hogy a bizonytalan Simon és a makacs József is követi majd Alfeusodat.

– Igen, de... Mi lesz Júdással, az én Júdásommal?

– Még jobban fogom szeretni őt, mint ahogy most szeretem.

– Nem, nem! Ezekben a szavakban egy fenyegetés van. Ó, Jézus! Ó, Jézus!...

Mária, Jézus Anyja is visszafordul, hogy megvigasztalja szenvedő rokonát, nem ismerve még szenvedésének okát. Amikor megtudja, hogy mi az, elsápad, és sápadtabb lesz, mint a hold. Mária, Alfeus felesége nyögi:

– Mondd neki te, hogy nem, hogy nem, Júdásom halálát illetően...

Az Anya még jobban elfehéredik, és azt mondja:

– Kérhetem-e ezt részedre, ha még saját Gyermekem számára sem kérem, hogy ne haljon meg? Mária, mondd velem: „Legyen meg a te akaratod, Atyám. Az égben; a földön és az anyák szívében!” Megtenni Isten akaratát gyermekeink sorsát illetően, megváltó szenvedés számunkra, anyák számára... És egyébként: Nem mondta azt, hogy Júdást meg kell ölni, vagy hogy megölik, mielőtt te meghalsz. A te mostani kérésed, hogy ő nagyon sokáig éljen, mily nyomasztó lenne számodra akkor, amikor az Igazság és a Szeretet Országában Isten fényében látnád a dolgokat, lelkiessé vált anyaságodon keresztül! Akkor, biztos vagyok benne, mint üdvözült és mint anya, azt akarnád, hogy Júdás hasonló legyen Jézusomhoz az Ő megváltói sorsában, és nagyon vágyakoznál, hogy hamarosan ismét veled legyen, és pedig örökre. Mert az anyák számára gyötrelmem, hogy távol vannak gyermekeiktől. Oly nagy gyötrelmem ez, hogy azt hiszem, szeretetteljes vágyként megmarad még az égben is, amely befogad minket.

Mária oly hangosan sír a hajnali csöndben, hogy mindnyájan visszafordulnak. Amikor meghallják a Szűzanya hangját, megértik, miről van szó, és mindenki megindul.

Mária Magdolna könnyek között mondja:

– És én mily fájdalmat okoztam anyámnak már a földön!

Márta is könnyezve jelenti ki:

– Kölcsönös fájdalom az anya és gyermekei számára, ha elszakadtak egymástól.

Péter szemei is könnyesek, és a Zelóta azt mondja. Bertalannak:

– Milyen bölcs szavak, annak magyarázatára, hogy mi lesz egy üdvözült anyasága!

– És hogy egy üdvözült anya miként fogja megítélni a dolgokat: Isten fényében és a lelkiessé vált anyaság szempontjából látva azokat – teszi hozzá Natánael.

A kerióti azt mondja Andrásnak:

– Az anyaság megszabadul az érzékek minden nehézkességétől, és szárnyakat kap... amikor így írják le. Úgy tűnik, hogy anyánk máris átváltozott, felfoghatatlanul széppé vált!

– Igaz. Jakab, így fog anyánk szeretni minket. El tudod képzelni, milyen tökéletes lesz szeretete? – mondja János, testvérének, és egyedül ő mosolyog, elgondolva, hogy anyja elérkezik a tökéletes szeretetre. Ez örömmel tölti el.

– Sajnálom, hogy oly nagy fájdalmat okoztam – mentegetődzik Jakab, Alfeus fia. – De többet érzett meg, mint amit mondtam... Hidd el nekem, Jézus!

– Tudom, tudom. De Mária önmagán dolgozott, és ez erősebb egy vésőre mért csapásnál. De megszabadítja őt sok felesleges tehertől – mondja Jézus.

– Hagyd abba anyám! Elég volt a sírásból. Ez fáj nekem. Úgy szenvedsz, mint egy szegény asszonyka, aki nem ismeri Isten Országának bizonyosságát. Egyáltalán nem hasonlítasz a Makkabeus fiak anyjára! – feddi meg őt szigorúan Tádé, miközben megöleli anyját, s megcsókolja őszülő haját: – Olyan vagy, mint egy kisleány, aki fél az árnyékoktól és a meséktől, amelyekkel ijesztgetik. Hiszen tudod, hol találhatsz meg engem: Jézusnál. Milyen mama! Milyen mama! Akkor kellene símod, ha azt mondták volna neked, hogy a jövőben én

árulom majd el Jézust, elhagyom Őt, és elkárhozom. Akkor igen. Akkor véres könnyeket kellene sírnod! De, ha Isten segít engem, ezt a fájdalmat sose fogom okozni neked, anyám! Veled akarok maradni az egész örökkévalóságban...

A szemrehányás és az azt követő kedveskedés megszünteti Alfeus feleségének sírását, és most már nagyon szégyelli gyengeségét.

(4-806)

Útban a Kármelre

– Hirdessétek a jó hírt Ezdrelon síkságán, míg én visszatérek közétek! – mondja Jézus az apostoloknak, egy szép reggelen, étkezés közben.

Az apostolok nem nagyon lelkesednek, de Jézus megvigasztalja őket, és néhány tanácsot ad nekik. Ezzel végzi:

– Ami a többit illeti, Anyám veletek van. Ő jó tanácsadótok lesz. Menjete el Johanán földműveseihez, és szombaton igyekezzetek beszélni Doráséival is. Segítsétek őket, és vigasztaljátok meg Marciam öregapját a gyerekekről szóló hírekkel. Mondjátok meg neki, hogy a sátorosünnepekre elvisszük őt hozzá. Adjatok sokat, mindazt, amitek van, ezeknek a szerencsétleneknek! Mindazt, amit tudtok, minden szeretetet, amire képesek vagytok, és minden pénzt, amitek csak van. Ne féljete! Amint elfogy, úgy kaptok. Sose fogunk éhen halni, még akkor sem, ha pusztán kenyérral és gyümölcssel táplálkozunk. Ha valaki ruhára szorul, adjatok neki ruhákat, az enyéimet is. Sőt, azt adjátok oda először. Nem maradunk ruhátlanul. És főleg, ne vessétek meg a szerencsétleneket, ha ilyenekkel találkoztok! Nincs rá jogotok. Isten veled, Mama! Isten megáld általam mindnyájatokat! Menjete nyugodtan! Jöjj, Jakab!

– Még táskádat sem viszed magaddal? – kérdi Tamás, látva, hogy az Úr anélkül megy el.

– Nincs rá szükség. Így nem gátol a járásban.

Jakab is otthagyja az övét, annak ellenére, hogy anyja gondosan megtöltötte azt kenyérral, sajttal és gyümölcssel.

Elmennek, egy ideig a Kison patak völgyét követve, utána nekivágnak az első dombnak, és eltűnnek a hátramaradottak szeme elől.

– Anya, a te kezeidben vagyunk. Irányíts minket, mert semmire sem vagyunk képesek! – vallja be alázatosan Péter.

Mária megnyugtatón mosolyog, és azt mondja:

– Nagyon egyszerű. Nem kell mást tenni, csak engedelmeskedni az Ő parancsainak, és mindent jól fogtok tenni. Menjünk!

Jézus szótlanul megy unokatestvérével, Jakabbal. Elmerül gondolataiban. Jakab érzi, hogy egy kinyilatkoztatás előtt áll. Teljesen erőt vesz rajta a tiszteletteljes szeretet és a lelki izgalom. Időnként Jézusra néz, akinek arca nagyon ünnepélyes, és többször elmosolyodik. Jakab úgy néz rá, mint ahogy a még meg nem testesült Istent nézné, aki végtelen felségében ragyog. Tiszteletben tartja Jézus hallgatását.

A meredek rövidítésekén haladva észre sem veszik a pásztorokat, akik a környéken legeltetik nyájukat. Maguk mögött hagyják a favágókat is, míg végül megérkeznek egy kis tisztásra, közel a hegy gerincéhez. Jézus megszólal:

– Jakab, testvérem, itt megállunk erre az éjszakára, és kérlek, hogy testi fáradtságunk ellenére, azt imában töltsük. Egész éjjel, és holnap egészen eddig az óráig. Egy teljes nap nem túl sok annak fogadására, amit neked akarok adni.

– Jézus, Uram és Mesterem, mindig azt fogom tenni, amit te akarsz – válaszolja Jakab, aki még jobban elsápadt, amikor Jézus beszélni kezdett.

– Tudom. Menjünk most, és szedjünk több vad bogyót gyomrunk számára, és üdüljünk fel egy forrásnál, amelynek csobogását hallottam itt, lejjebb. Hagyd köpenyed a barlangnál! Senki se fogja elvinni.

Miután leszedték a bogyókat, és megtöltötték kulacsukat a forrásnál, megmossák arcukat, hogy felfrissüljenek, mert a magasság ellenére, még meleg van. Utána visszamennek a tisztásra. A lemenő nap egészen vörösre festi a levegőt, miközben ők megeszik a bogyókat, és isznak a vízből. Mosolyognak egymásra, mint két boldog gyermek, vagy mint két angyal. Keveset beszélnek: megemlítik azokat, akiket a síkságon hagytak, csodálkozva felkiáltanak a szép napot látva, mamájuk nevét említik... Nem többet.

Utána Jézus magához vonja unokatestvérét, és ez Jánoshoz hasonlóan, Jézus mellére hajtja fejét, s egyik kezével Jézus kezét fogja. Így maradnak, míg az est leszáll, a madarak nagy csicsergése közepette. Enyhe szellő simogatja őket, felfrissítve a levegőt a meleg nap után, előkészítve az éji harmatot.

Sokáig így maradnak, lélekben beszélgetve egymással, míg ajkuk néma marad.

(4-836)

A kármelhegyi titok

Ugyanabban az órában, de a következő napon.

Jakab ül, átölelve felhúzott térdét, ráhajtva fejét. Mélyen elmélkedik, nem véve tudomást a körülötte levő világról. Pedig két nagy madár nagy ricsajt csapva verekszik egymással a közelben. Jakab semmit sem hall. Jézus azonban hallja, és leszáll a hegycsúcsról, ahová felment. Kezével tapsolva szétkergeti a két madarat. Jakabot még ez a zaj sem zavarja meg elmélkedésében. De amint Jézus, suttogó hangon hívja:

– Jakab, gyere ide! – felemeli fejét térdéről, feláll, és Jézushoz megy.

Egy-két lépésnyire megáll előtte, és nézi Őt. Jézus is nézi Jakabot, komolyan, de bátorító mosollyal. Rászegezi szemét, mintha unokatestvérének és apostolának legkisebb érzelmi megmozdulását is látni akarná. Jakab, érzi, hogy egy kinyilatkoztatás küszöbénél áll. Még sápadtabb lesz, mint tegnap. Jézus a vállára teszi kezeit, és úgy áll előtte. Jakab olyannak látszik, mint egy áldozat. Csak szelíd, barna szeme és gesztenyebarna szakállá ad színt figyelmes arcának.

– Jakab, testvérem, tudod, miért akartam idejönni veled, egyedül, hogy beszéljek hozzád az imában és elmélkedésben töltött órák után?

Jakab annyira meg van indulva, hogy egy ideig nem tud válaszolni. De végül kinyitja ajkát, és mély hangon válaszolja:

– Azért, hogy egy rendkívüli leckét adjál nekem; vagy a jövőt illetőleg, vagy azért, mert én vagyok a legképtelenebb mindnyájunk között. Előre köszönöm neked, akkor is, ha megkorholsz. De hidd el, Mesterem és Uram, ha én késedelmes és képtelen vagyok, az fogyatékoságom miatt van, nem pedig rosszakaratból származik.

– Nem korholland meg, hanem egy leckét adok neked, azt igen, arra az időre, amikor többé nem leszek veletek. Szívedben sokat gondolkoztál ezekben a hónapokban, attól kezdve, hogy ennek a hegynek a lábánál megígértem neked, hogy idejövök veled, nemcsak azért, hogy Illés prófétáról beszéljek, és hogy nézzük a tengert, amely ott ragyog, végtelenségében, hanem azért is, hogy egy másik tengerről beszéljek neked, amely még nagyobb, változékonyabb, megbízhatatlanabb, mint ez, amely ma a legnyugodtabb tengernek látszik, de talán néhány órán belül elnyeli a hajókat és az embereket falánk éhségében. És mindig összekötöttem azt, amit mondtam, azzal, hogy idejövetelünk kapcsolatban áll jövőddel. Annyira, hogy most mindjobban elsápadsz, megsejtve, hogy sorsod súlyos, oly felelősségteljes örökség, hogy még egy hős is megremeg tőle. Felelősség és küldetés, amelyet a lehető legszentebbül kell végrehajtani, hogy ne csalatkozzék benned Isten akarata. Ne félj Jakab, nem akarom romlásodat! Mert ha erre a sorsra szánlak téged, az annak a jele, hogy tudom, az nem károdra, hanem természetfeletti dicsőségedre válik.

Hallgass meg, Jakab! Teremts magadban békét, a rám hagyatkozás egy szép felindításával, hogy képes legyél meghallgatni szavaimat és visszaemlékezni rájuk.

Többé sose leszünk így egyedül, és ennyire felkészült lélekkel, hogy megértsük egymást. Én elmegyek egy napon. Mint minden ember, aki csak egy ideig tartózkodik a földön. Az én itt tartózkodásom máshogy fog végződni, mint az embereké, de végleg megszűnik, és többé nem leszek közeletekben másképp, csak lélekben. Biztosítalak arról, hogy Lelkem sose fog elhagyni titeket.

Én elmegyek, miután mindazt megadtam nektek, ami szükséges ahhoz, hogy elterjesszék tanításomat a világon, miután befejeztem az Áldozatot, és elnyertem a Kegyelmet. Ezzel, és a hétféle bölcs Tűzzel meg tudjátok majd tenni azt, ami jelenleg még képzeletben is ostobaságnak és beképzeltségnek tűnne számotokra.

Én elmegyek, de ti itt maradtok. És a világ, amely nem értette meg Krisztust, nem fogja megérteni Krisztus apostolait sem. Azért üldözni fognak titeket, és szétszórnak, mint akik a

legveszélyesebbek Izrael jóléte számára. De feltéve, hogy ti tanítványaim vagytok, boldogoknak kell lennetek, hogy ugyanaz a sors ér titeket, ami Mestereteket érte.

Azt mondtam nektek egy tavaszi napon: „Te leszel az, aki megmaradsz az Úr prófétái közül.” Anyád félig megértette ezeknek a szavaknak a jelentését. De mielőtt azok beteljesednének apostolaimat illetően, beteljesednek veled kapcsolatban.

Jakab, mindenkit szétszórnak, téged kivéve, egészen addig, míg Isten nem hív téged az égből. Te azon a helyen maradsz, amelyre testvéreid szája által Isten kiválaszt téged. Te a királyi törzs leszármazottja vagy, a királyi városban, hogy felemeld kormánypalcámat, és beszélj az igazi Királyról, Izrael és a világ Királyáról, egy magasztos királyság szerint, amelyet senki se ért meg azokon kívül, akik erről kinyilatkoztatásban részesültek. Lesznek olyan idők, amelyekben neked végtelen erőre, állhatatosságra, türelemre és bölcsességre lesz szükséged.

Szeretettel kell párosulnia igazságosságodnak. Egyszerű és tiszta hitre van szükséged, mint egy gyermeknek. Ugyanakkor műveltnek kell lenned, igazi mesternek, hogy fenntartsad sok szívben, a sok ellenség által megtámadott hitet. Meg kell cáfolnod a hamis keresztények tévedéseit és a régi Izrael szörszálhasogató tanításait. Ez a jelenleg is vak Izrael még inkább elveszti látását, miután megölte a Világosságot. Ki fogja csavarni a próféták szavait, hogy meggyőzze önmagát, és békét érezzen, és hogy meggyőzze a világot arról, hogy nem rólam beszélnek a próféták és a pátriárkák. Engem csak egy szegény, önmagát becsapó embernek, egy bolondnak tartanak a jobbak, míg a kevésbé jók tévtanítónak, ördögtől megszállottnak mondanak a régi Izraelben.

Kérlek téged, hogy akkor légy az én másom. Nem, ez nem lehetetlen! Ez lehetséges. Neked kell megjelenítened Jézusodat, az Ő cselekedeteit, szavait, műveit. Mintha a fémöntők által használt agyagforma lennél, úgy kell kialakulnod az én képmásomra. Én mindig jelen leszek, annyira jelen, és élő bennetek, híveimben, hogy egyesülhettek velem, másomat alkotva, csak akarnotok kell. De neked tökéletes Krisztussá kell válnod, mert te velem voltál gyermekkorodtól, és táplálkoztál a Bölcsesség kenyérével Mária kezéből, még mielőtt az enyémből kaptad volna azt. Te Izrael legigazabb emberének unokája vagy...

– Nem vagyok rá képes, Uram, nem vagyok rá képes! Add testvéremnek ezt a feladatot! Add Jánosnak, add Simon Péternek, add a másik Simonnak! Miért nekem? Mit tettem, amivel kiérdemeltem? Nem látod, hogy én ugyancsak szegény ember vagyok, aki csak egyre képes: arra, hogy nagyon szeressen téged, és erősen higgyen mindabban, amit mondasz?

– Júdás vérmérséklete nagyon erős. András nagyon jó ott, ahol a pogányságot kell lerombolni. Nem itt, ahol azokat kell megnyerni a kereszténységnek, akik már Isten népéhez tartoznak, és magukat mindenáron igazaknak tartják. Nem itt, ahol meg kell győzni mindazokat, akik ugyan hisznek bennem, mégis csalódní fognak az események miatt. Meg kell győzni őket, hogy az én Országom nem e világból való, hanem az ég teljesen lelki országa, amelynek előfeltétele a keresztény élet, azaz egy élet, amelyben a lelki értékeken van a főhangsúly.

Állhatatos kedvességgel lehet meggyőzni az embereket. Jaj annak, aki torkon ragadja őket, hogy így győzze meg igazáról. A megtámadott azt mondja majd: „igen”, de csak azért, hogy megszabaduljon tőle. Utána azonban elmenekül anélkül, hogy hátrafordulna, és tovább vitatkozni akarna, ha nem gonosz, hanem csak letért az útról. Ha azonban gonosz, vagy fanatikus, akkor elfut, hogy felfegyverkezzék, és megölje azt, aki tőle eltérő tanítást akart ráerőszakolni.

És téged körülvesznek majd a fanatikusok. Fanatikus keresztények és fanatikus izraeliták. Az előbbiek azt kívánják, hogy erőszakos legyél, vagy legalább megengedd nekik, hogy ők legyenek azok. Mert még ösztökéli őket a régi izraelita felfogás, megmérgezve őket, ellentmondást nem ismerésével, és korlátozásaival. Az utóbbiak szent háborút indítanak ellened és mások ellen, hogy megvédjék a régi hitet, annak jelképeit és szertartásait. És te ennek a viharos tengernek a középpontjában leszel.

Ez a vezetők sorsa. És te azok feje leszel, akiket Jeruzsálemben a te Jézusod megtérített. Tökéletesen kell tudnod szeretni, hogy szent vezetőjük lehess. A zsidók fegyvereinek és kiátkozásának nem fegyverekkel és kiátkozással kell ellenállnod, hanem szíveddel. Sose enged meg magadnak, hogy kövesd a farizeusokat, és szennynek tartsd a pogányokat. Én értük is jöttem, mert, igazán mondom neked, aránytalan lenne, ha Isten pusztán Izraelért semmisítette volna meg magát egy a halálnak alávetett testben. Ha igaz is az, hogy szeretetemben örömmel megtestesültem volna akkor is, ha csak egy emberi lelket üdvözítettem volna ezzel, az Igazságosság, ami szintén Istenhez tartozik, megköveteli, hogy a Végtelen egy végtelenért: az emberi nemért semmisítse meg magát.

Kedvesnek kell lenned velük szemben is, hogy ne taszítsd el őket. De csak a tanításban kell hajthatatlannak lenned, az élet egyéb formáit illetően, amelyek nem hasonlítanak a miénkhez, le kell ereszkedned hozzájuk, minden anyagi dologban, a szellem megsértése nélkül. Sokat kell majd harcolnod a testvérekkel emiatt, mert Izrael beburkolódzott olyan gyakorlatokba, amelyek egészen külsőségesek, teljesen hasztalanok, mert nem változtatják meg a szellemet. Téged azonban csak a szellem érdekeljen, és erre taníts másokat is. Ne várd el a pogányoktól, hogy azonnal megváltoztassák szokásaikat! Te sem vagy képes egy csapásra megváltoztatni a tiedet! Ne maradj lehorgonyozva sziklához! Mert ahhoz, hogy felszedd a hajóroncsokat a tengeren, és elvidd a hajógyárba, hogy ott újjáépítsed, hajóznod kell, és nem maradhatsz egy helyben. És neked el kell menned, hogy felkeresd a hajóroncsokat! Vannak ilyenek a pogányságban és Izraelben is. A végtelen tenger határánál ott van Isten, aki kitarja karját mindazok felé, akiket Ő teremtett. Legyenek azok gazdagok a szent örökség révén, mint az izraeliták, vagy szegények, mivel pogányok.

Azt mondtam: „Szeressétek felebarátotokat!” Nemcsak a rokon vagy a honfitárs a felebarát. Felebarát az északon lakó is, akinek nem ismeritek arcát, és felebarát az is, aki ebben az órában a hajnalt látja egy zónában, amely számotokra ismeretlen, és felebarát az is, aki Ázsia mesés havas hegyláncain jár, vagy iszik egy folyóból, Közép-Afrika ismeretlen erdőiben. És ha eljönne hozzád egy napimádó, vagy valaki, aki a falánk krokodilt tartja istenének, vagy aki az újjászületett Bölcsben hisz, aki értett az Igazság meglátásához, de nem fogta fel a Tökéletességet, és nem adta az Egészséget híveinek, vagy ha egy római vagy athéni polgár jönne hozzád, aki megundorodott, és kérte: „Ismertesd meg velem az Istent!”, te nem mondhatnád, nem lenne szabad azt mondanod neki: „Én kidoblak téged, mert Isten megszentéséért lenne, ha Őt hozzád vinném!”

Te birtokolod azt, amit ők nem ismernek, de Izrael ismer. Mert igazában véve, Izraelben sokan inkább bálványimádók és kegyetlenek, mint a világ legbarbárabb bálványimádói! Nem emberi áldozatokat mutatnak be ennek vagy annak a bálványnak, hanem saját maguknak, kevélységüknek áldoznak. Vérszomjasok, miután felébredt bennük a kielégíthetetlen szomj, amely tartani fog egészen a világ végéig. Ezt a rettenetes szomjat csak az lenne képes kioltani, ha ismét innának hittel abból, ami azt felkeltette. De akkorára eljön a világ vége, mert az utolsók, akik azt mondják: „Hisszük, hogy te Isten és a Messiás vagy!” az izraeliták lesznek, annak ellenére, hogy istenségemnek sok bizonyítékát adtam és fogom adni nekik.

Te örködni fogsz, és gondoskodsz arról, hogy a keresztények hite ne legyen hiábavaló. Hiábavaló lenne, ha csak szavakból és képmutató gyakorlatokból állna. A szellem az, ami él. A szellem hiányzik a gépies vagy farizeusi gyakorlatból, amely csak a hit utánzása, de nem igazi hit. Mit használna az embernek, ha a hívek gyülekezetében Isten dicséretét énekelné, de utána minden cselekedete istenkáromlás lenne? Istent nem gúnyolhatja ki a hívő! Atyaságában Ő mindig megőrzi isteni és királyi jogait.

Örködj, és vigyázz, hogy senki se foglalja el azt a helyet, ami nem illeti meg őt! Isten annak mértékében adja világosságát, amennyire be tudjátok fogadni. Isten világossága nem fog hiányozni nektek, hacsak a bűn ki nem oltja kegyelmét. Sokan szeretik majd, ha „mesternek” hívják őket. Csak egy Mesteretek van: Az, aki hozzád beszél. És csak egy Tanítótok van: az

Egyház, amely folytatja az Ő művét. Az Egyházban tanítók lesznek azok, akiket felszentelnek a tanítás rendkívüli feladatára. De a hívek között lesznek olyanok, akik Isten akaratából és saját életszentségük, azaz jóakaratauk révén a Bölcsesség erejétől elragadtatva fognak beszélni. Lesznek mások, akik maguk nem bölcssek, de tanulékony eszközök a mester kezében, és a Mester nevében beszélnek, gyermekek módjára megismételve azt, amit Atyjuk ad szájukba anélkül, hogy teljesen megismernék annak jelentését, amit mondanak. Végül lesznek, akik úgy beszélnek, mintha mesterek lennének, és tündöklésükkel félrevezetik az egyszerűeket, de ezek kevélyek, keményszívűek, irigyek, haragosak, hazugok és buják lesznek.

Te gyűjtsd össze az Úr bölcseinek és a Szentlélek magasztos gyermekeinek szavait! Sőt, segítsd őket, hogy felfogják az isteni szavak mélységét! Mert ha ők Isten szavának hordozói, ti, apostolaim lesztek mindig a tanítók Egyházamban. Segítenetek kell ezeket, akik fáradtak lesznek a természetfeletti elragadtatások miatt és a nagy gazdagság miatt, amit Isten beléjük helyezett, hogy azokat elvigyék testvéreikhez. De ugyanígy mondom neked: utasítsd vissza a hamis próféták hazugságait, mert az életük nem felel meg az én tanításomnak. Az élet jósága, a szelídség, a tisztaság, a szeretet és az alázatosság sose fog hiányozni Isten bölcs és halk igehirdetőiben. De mindig hiányozni fog a többiekében.

Örködj és vigyázz, hogy az irigység és a rágalalmazás ne furakodjék be a hívek gyülekezetébe, sem pedig a sértődékenység és a bosszúállás szelleme. Nem tudná elviselni az üldöztetéseket az, akinek lelke nem uralkodik teste fölött.

Jakab, tudom, hogy te meg fogod ezt tenni, de ígérd meg Testvérednek, hogy nem fogsz neki csalódást okozni!

– De Uram, Uram! Én csak attól félek, hogy nem leszek képes erre. Uram, kérlek, add ezt a feladatot másnak!

– Nem. Nem tehetem...

– Simon, Jónás fia szeret téged, és te szereted őt...

– De Simon, Jónás fia nem Dávid Jakabja!

– János! János! Az angyali tudással rendelkező! Tedd meg őt szolgálóknak itt!

– Nem. Nem tudom. Sem Simon, sem János nem rendelkezik azzal a semmisséggel, ami azonban nagyon sokat jelent az emberek szemében: a rokoni kapcsolattal. Te rokonom vagy. Miután engem... miután engem félreismertek, Izrael jobbik része bocsánatot keres Istennél, és önmagánál. Igyekszik megismerni az Urat, akit elátkoztak a Sátán órájában. Számukra bocsánatnak tűnik, ha vérrokonon van helyemen, és akkor igyekeznek utamon járni. Jakab, ezen a hegyen ugyancsak nagy dolgok történtek! Isten tüze itt nemcsak az áldozatot emésztette meg, hanem a fával, kövekkel együtt a port is, egészen az árokban lévő vízig. Jakab, azt hiszed, hogy Isten nem képes hasonló dolgot tenni, lángra lobbantva, és elemésztve az ember-Jakab minden anyagiasságát, hogy Isten tűz-Jakabját csinálja belőle? Addig beszélgettünk, míg a napnyugta lángoló színekbe öltöztette ruháinkat. Mit gondolsz, Illés kocsija, amely elragadta őt, kevésbé, vagy még inkább ragyogott?

– Sokkal inkább, mert égi tűzből állt.

– Gondold el akkor mi lesz az Isten birtoklása által tűzzé vált szívből, mert Isten azt akarja, hogy az folytassa Igéjét az üdvösség hírének hirdetésével!

– De te, de te, az Isten Igéje, az örök Ige, miért nem maradsz itt?

– Mert Ige és Test vagyok. És az Igével oktatnom kell, a Testtel pedig megváltani.

– Ó, Jézusom, de miként fogsz megváltani? Mi előtt állsz?

– Jakab, emlékezz a prófétákra!

– De nem hasonlatokban beszéltek csak? Valóban árthatnak neked, Isten Igéjének az emberek? Nem azt akarják-e talán mondani, hogy istenséged szenved, tökéletességed, de nem több, nem több így? Anyám aggódik miattam és Júdás miatt, de én miattad és Mária miatt, és utána magunk miatt, akik oly gyengék vagyunk! Jézus, Jézus, ha az emberek legyőznek téged, nem gondolod, hogy közülünk sokan bűnösnek tartanak, és kiábrándulva eltávolodnak tőled?

– Ebben biztos vagyok. Zavar lesz tanítványaim minden rétegében. De utána visszatér a béke, sőt a jobbak még inkább összetartanak, mert eljön rájuk az én áldozatom és diadalom után az erősítő és bölcs Lélek: az Isten Lelke.

– Jézus, hogy én ne térjek rossz útra, és ne okozzak botrányt a rettenetes órában, mondd meg nekem: mit tesznek majd veled?

– Nagy dolgot kérsz tőlem!

– Mondd meg, Uram!

– Gyötrelmes lesz számodra, ha pontosan tudod!

– Nem számít! A minket egyesítő szeretetre...

– Nem kell tudnod.

– Mondd meg nekem, és utána töröld ki emlékezetemből addig az óráig, amikor beteljesedik! Akkor ismét juttasd eszembe, ezzel az órával együtt! Így nem botránkozom meg semmin sem, és nem leszek ellenségeddé, szívem mélyén.

– Semmit sem fog segíteni, mert te is engedni fogsz a viharoknak.

– Mondd meg, Uram!

– Vádolni fognak, elárulnak, elfognak, megkínóznak, és keresztre feszítenek.

– Neeeeem! – Jakab felordít, és vonaglik, mintha halálra sújtották volna. – Nem! – ismétli. – Ha veled így bánnak, mit tesznek majd velünk? Hogyan tudjuk folytatni munkádat? Nem tudom, nem tudom elfogadni a neked szánt helyet... Nem tudom!... Nem tudom! Ha te meghalsz, én is meghalok, nem lesz többé erőm. Jézus, Jézus! Hallgass meg engem! Ne hagyj engem nélküled! Ígérd meg legalább ezt!

– Megígérem neked, hogy eljövök majd, hogy irányítsalak Lelkemmel, a dicsőséges feltámadás után, amely megszabadít engem az anyag kötelékeitől. Akkor én és te egyek leszünk, úgy, amint most karjaim között vagy. – Mert valóban, Jakab elhagyta magát, és Jézus keblén sír.

– Ne sírj többé! Lépünk ki az elragadtatásnak ebből az órájából, amely ragyogó és fájdalmas is egyúttal, amint valaki kilép a halál árnyékából, emlékezve mindenre, kivéve a halál tényére, amely egy pillanatig tart csak vérfagyasztó félelmével, de a halál, mint valóság, a századokon át megmarad. Jöjj, megcsókollak így, hogy segítsék elfelejteni emberi sorsom súlyát. Amint kérted, annak idején majd visszaemlékezel rá. Fogadd ajkadon csókomat, mert a te ajkadnak meg kell majd ismételni szavaimat Izrael népének. És megcsókolom szívedet, amelynek szeretnie kell, amint mondtam. És megcsókollak itt, halántékon, ahol meg fog szünni az élet a belém vetett hit utolsó, szeretetteljes szavaival együtt. Szeretett testvérem, eljövök majd hozzád, és veled leszek a hívők gyülekezetében, az elmélkedés óráiban, a veszély és a halál órájában! Senki, még angyalod sem fogja hozzám hozni lelkedet, hanem én magam, egy csókkal, így...

Hosszú ideig egymást átölelve tartják, és úgy tűnik, hogy Jakab mintegy elszenderedik Isten csókjának örömetől, és elfelejti szenvedését.

Amikor felemeli fejét, visszatért Jakab, Alfeus fia, békésen és jóságosan, Józsefhez, Mária jegyeséhez hasonlítva. Jézusra mosolyog, érettebb mosollyal, kissé szomorkásan, de mindig oly kedvesen.

– Vegyük magunkhoz táplálékunkat, Jakab, és utána aludjunk a csillagok alatt. Amint kihajnalodik, leszállunk a völgybe... emberek közé megyünk... – És Jézus felsóhajt... De mosolyogva fejezi be:... – és Máriához.

– És mit mondjak anyámnak, Jézus? És társaimnak? Kérdezni fognak...

– Megmondhatod nekik mindazt, amit neked mondtam, hogy szemlélted Illést, amint Áchábnak és a népnek válaszolt a hegyen, és hogy milyen hatalma volt valakinek, akit Isten szeretett, hogy a néptől és az elemektől elérje azt, amit akart; az ő buzgóságát, ami emésztette őt az Úrért. És azt, hogy miként szemléltettem veled, az Isten szolgálatával járó békét. Mondd meg nekik, amit én mondtam neked: „Jöjjetek” és amint Illés tett Elizeussal, ti is a szeretet

köpenyével új szolgákat tudtok szerezni az Úristennek. És azoknak, akik mindig aggódnak, mondd el, hogyan láttattam meg veled a múlt boldog szabadságát, amit Elizeus tapasztalt, amikor megszabadult ökreitől és ekéjétől. Mondd el nekik, miként emlékeztettelek arra, hogy aki a Belzebub közvetítésével akar csodákat tenni, annak rossz vége lesz, mint Ahaszjával történt, Illés szavai szerint. Végül mondd meg nekik, hogyan ígértem meg neked, hogy aki mindhalálig hűséges marad, az megtisztul a Szeretet tüzében tökéletlenségeitől, és egyenesen az égbe megy. A többi csak rád vonatkozik.

(4-839)

A szentségek szerepe

Miközben Jézus és Jakab lefelé jönnek a Kármelről, egy helyen Jézus megáll, és elgondolkozva nézi az alattuk elterülő vidéket. Jakab ránéz, és megkérdezi:

– Ennek a vidéknek a szépségét nézed?

– Igen, azt is. De még inkább gondolok a jövő zarándoklataira, és annak szükségességére, hogy haladéktalanul elküldjem a tanítványokat, nem a mostani korlátozott munkára, hanem egy igazi misszionárius feladatra. Sok terület van még, ahol nem ismernek engem, és én nem akarok egy területet sem kihagyni, ahol nem tudnak rólam. Állandóan előttem van a gond: menni, és megtenni mindent, amíg tudok...

– Mindig közbejön valami, ami késleltet téged.

– Késleltetés helyett, inkább szükségessé teszik, hogy megváltoztassam úttervem. Mert sose haszontalanok az utak, amelyeket teszünk. De még oly sok tennivaló van!... Azért is, mert távollétemben sok szív visszatér oda, ahol volt, és nekem ismét újból kell kezdenem.

– Igen, és fárasztó és undorító ez a lelki közönyösség, ez az állhatatlanság, ez a rosszrahajlás.

– Fárasztó. De ne mondd, hogy undorító. Isten munkája sose undorító. Szánnunk kell a szegény lelkeket, de nem szabad undorodnunk tőlük! Mindig atyai szívvel, egy jó atya szívével kell hozzájuk közelítenünk! Egy jó atya sose undorodik gyermekei betegsége miatt. Nekünk sem szabad senkitől sem undorodnunk!

– Jézus, megengeded, hogy feltegyek egy kérdést? Ezen az éjszakán sem aludtam. Hanem sokat gondolkoztam, miközben figyeltelek téged aludni. Álom közben oly fiatalnak látszol, Testvérem: Mosolyogtál, fejedet behajtott karodon nyugtatva, akárcsak ahogy a gyermekek alszanak. Jól láttalak téged a holdvilágnál az éjjel. Gondolkoztam. És sok kérdés vetődött fel bennem...

– Mondd el azokat!

– Azt mondtam: meg kell kérdeznem Jézustól, hogyan juthatunk el erre a szervezetre, amelyet te Egyháznak neveztlél, és amelyben, ha jól értettem, lesznek fokozatok, de nem értem egészen. Te mindent meg fogsz mondani, vagy magunktól kell cselekednünk?

– Amikor eljön annak az ideje, megmondom nektek, ki lesz annak a feje. Nem többet. Amíg veletek leszek, tájékoztatlak titeket a különböző csoportokról és a különbségekről az apostolok, tanítványok és nőtanítványok között. Mert ezek elkerülhetetlenek. Azonban azt akarom, hogy amint a tanítványoknak tisztelniük kell az apostolokat, és engedelmeskedniük kell nekik, ugyanúgy az apostoloknak is szeretettel és türelemmel kell bánniuk a tanítványokkal.

– És mit kell tennünk? Mindig és csak azt, hogy téged hirdessünk?

– Ez a lényeges. Utána az én nevemben fel kell oldoznotok, áldást kell adnotok, vissza kell fogadnotok a kegyelembe, ki kell szolgáltatótok a szentségeket, amelyeket alapítani fogok...

– Mik ezek?

– Természetfeletti és lelki eszközök, amelyeket anyagi eszközökkel is társítotok, hogy meggyőzzétek az embereket: a pap valóban művel valamit. Látod, hogy ha az ember nem lát, akkor nem hisz. Mindig szüksége van valamire, ami azt mondja neki: itt van valami. Ezért, amikor csodákat teszek, rájuk helyezem kezemet, vagy megnedvesítem őket nyállal, vagy adok nekik egy bemártott falatot. Enélkül is művelhetnék csodát, pusztán gondolatommal. De gondold, hogy akkor azt mondanák az emberek: „Isten csodát tett”? Azt mondanák: „Meggyógyult, mert itt volt gyógyulásának ideje.” És azt az orvosnak, az orvoságnak vagy a beteg ellenálló képességének tulajdonítanák. Ugyanez lesz a szentségekkel is: azok az istentisztelet formái, a kegyelem közvetítésére vagy visszaadására, vagy a hívek megerősítésére. János, például, a vízbemerítést használta, hogy a bűntől való megtisztulást

jelképesen kifejezze. Valójában nem annyira a víz volt hasznos, hanem annak megvallása, hogy valaki szennyes volt az elkövetett bűnök miatt. Nekem is lesz keresztségem, az én keresztségem, amely nem lesz egy egyszerű jelkép, hanem valóban megtisztítja a lelket az eredeti bűntől, és visszaadja neki azt az állapotot, amelyet Ádám és Éva birtokolt bűnük előtt, s amelyet még növelnek az Istenember érdemei.

– De... a víz nem érinti a lelket! A lélek szellemi. Ki tudja megérinteni azt az újszülöttben, a felnőttben, vagy az öregben? Senki.

– Látod, te is elismered, hogy a víz anyagi eszköz, aminek nincs hatása a lelki dologra. Nem a víz lesz tehát, hanem a pap szava, aki Krisztus Egyházának tagja, aki fel van szentelve szolgálatára, vagy egy másik igazi hívő, aki helyettesíti őt rendkívüli helyzetekben. Ez hozza létre a megváltás csodáját, amely a megkereszteltet megszabadítja az eredeti bűntől.

– Rendben van. De az ember maga is elkövet bűnöket... Ki szabadítja meg őt ezektől?

– Mindig a pap, Jakab. Ha egy felnőtt megkeresztelkedik, az eredeti bűnnel együtt megsemmisülnek egyéb bűnei is. Ha a már megkeresztelt ember visszatér a bűnhöz, a pap feloldozza majd őt a Hármasság Egy-Isten nevében és a megtestesült Ige érdemei által, amint én is teszem a bűnösökkel.

– De te szent vagy! Mi...

– Nektek is szenteknek kell lennetek, mert szent dolgokat érintetek, és azt szolgáltatjátok ki, ami Istené.

– Akkor többször is megkereszteljük ugyanazt az embert, mint János teszi, aki annyiszor meríti alá a vízben az embereket, ahányszor hozzá mennek?

– János az ő keresztségével nem tesz mást, mint csak az aláztatosság által elért megtisztulást azzal, aki alámerül a vízben. Már mondtam ezt neked. Ti nem keresztelitek meg ismét azt, aki már megkeresztelkedett, kivéve azt az esetet, amikor nem apostoli szertartással keresztelték meg, hanem a szakadárokéval. Ebben az esetben másodszor is meg lehet keresztelni, ha felnőtt az illető, és maga kéri ezt, mert az igaz Egyház tagjává kíván lenni. Más esetekben ahhoz, hogy valaki ismét visszanyerje Isten barátságát és békéjét, használni fogjátok a megbocsátás szavait, egyesülve Krisztus érdemeivel, és a lélek, aki igazi bűnbánattal jött hozzátok, és aláztatosan vádolja magát, feloldozást nyer.

– És ha valaki nem tud eljönni, mert annyira beteg, hogy nem tud mozogni? Meghal akkor bűnében? Haláltusájának szenvedéséhez hozzájárul még az Isten ítéletétől való félelem is?

– Nem. A pap elmegy a haldoklóhoz, és feloldozza őt. Sőt, a feloldozásnak egy bőségebb formáját használja, nem egy általánosat, hanem minden érzékszervre alkalmazva, amely által az ember rendszerint vétkezik.

Izraelben van Szent Olajunk, amelyet a Magasságbeli által adott előírás szerint készítenek, amellyel felszentelik az oltárt, a főpapot, a papokat és a királyt. Az ember valójában egy oltár. És királlyá válik azáltal, hogy kiválasztást nyer Isten trónjához, azért tehát meg lehet szentelni a Kenet Olajával. A Szent Olajat az izraelita istentisztelet egyéb részeivel együtt Egyházam is használni fogja az oltár felszentelésére, a főpapok és az egyházi fokozatok felszentelésére, a királyéra és a hívekére, amikor az Ország örököséivé válnak, vagy amikor a legnagyobb szükségük van a segítségre, hogy minden bűntől megtisztult tagokkal és érzésekkel jelenhessenek meg Isten előtt. Az Úr kegyelme segíteni fogja a lelket és a testet is, ha a beteg javára így tetszik az Istennek.

A test sokszor nem védekezik a betegség ellen, vagy a lelkiismeret furdalás miatt, ami megzavarja békéjét, vagy a Sátán tevékenysége miatt, aki ezzel a halállal reméli egy léleknek a megnyerését országa számára, és kétségbeesésbe kergetheti azokat, akiket az hátrahagy. A beteg a Sátán karmaiból és a belső zavaroktól megszabadul, és békét élvez, mert biztos Isten bocsánatának elnyerésében, amely a Sátánt is eltávolítja tőle. És mivel az összülők részesültek a kegyelem ajándékában, és mentesek voltak a betegség és szenvedés minden formájától, amikor a beteg visszanyeri a kegyelmet, amely oly nagy, mint egy újszülötté, akit az én

keresztséggel kereszteltek meg, elnyerheti a betegség fölötti győzelmet is. Ebben segítheti őt a hitben testvéreinek az imája is, akik kötelesek részvétellel lenni a beteg iránt, nemcsak az irgalmasság testi, hanem lelki cselekedeteit is gyakorolva, s arra törekedve, hogy elérjék testvérük testi és lelki egészségét. Az ima már a csodának egyik módja, Jakab. Láttad Illés esetében, mit képes elérni egy igaznak az imája.

– Nem nagyon értelek meg, de az, amit megértetek, tisztelettel tölt el engem a te papjaid papi jellege iránt. Ha jól értem, sok pontban azonosak leszünk veled: a tanításban, a feloldozásban, a csodatevésben. Ez tehát három szentség.

– Nem, Jakab. A tanítás és a csodatevés nem szentségek. De a szentségekből több lesz. Hét, mint a Templom szent gyertyatartója, és mint a Szeretet Lelkének ajándékai. Valójában a szentségek ajándékok és lángok, amelyeket azért kap az ember, hogy mindörökké égjen az Úr előtt. Lesz egy szentség a házasság számára is. Erre mutatott rá Sárának, Ráguel lányának szent házassága, amely megszabadította az ördögtől. Ez megadja a házasoknak mindazt a segítséget, amelyre szükségük van, hogy szentül éljenek együtt, Isten törvényei és kívánsága szerint. A házastársak a teremtő szertartás szolgálóivá is válnak. Ugyancsak Papjaivá válnak egy kis egyháznak: a családnak. Azért fel kell szentelni őket, hogy Isten áldásával vegyenek részt a teremtésben, és olyan nemzedéket neveljenek fel, amelyen Isten szent nevének áldása van.

– És minket, papokat, ki fog felszentelni?

– Én és Az, akit én fogok küldeni. Ez az eljövétel is egy szentség lesz. Szándékos, a legszentebb Isten részéről, az Ő első kinyilvánulásában, utána pedig azoktól, akik részesednek a papság teljességében. Erő és értelem lesz, a hit megerősítése, szent kegyelet, szent istenfélelem, segítség lesz a tanácsadásban, természetfeletti bölcsesség és egy olyan életszentség birtoklása lesz, amely természeténél és erejénél fogva felnötté teszi a gyermeket, aki részesül benne. De most még nem vagy képes felfogni ezt. Ő maga érteti majd meg veled. Ő, az isteni vigasztaló Szentlélek, az Örök Szeretet, amikor elérkezik a pillanat, hogy befogadjátok. És hasonlóképpen nem tudtok megérteni most egy másik szentséget. Az oly magasztos, hogy szinte még az angyalok sem képesek felfogni. Mégis ti, egyszerű emberek, megértitek majd a hit és a szeretet erénye által. Igazán mondom neked, hogy aki azt szeretni fogja, és táplálja vele a lelkét, lábbal tudja majd taposni az ördögöt anélkül, hogy kárt szenvedne. Mert akkor én leszek veled. Igyekezz emlékeztetbe vésni ezeket a dolgokat, testvérem! Neked kell majd elmondanod azokat társaidnak és a híveknek, sokszor és sokszor. Akkor ti már megértitek az isteni szolgálatot, de te elmondhatod: „Ő megmondta ezt nekem egy napon, amikor felmentünk a Kármelre. Mindent elmondott nekem, mert attól fogva engem jelölt ki arra, hogy Izrael Egyházának a feje legyek.”

– Íme egy másik kérdés! Gondolkoztam ezen az éjszakán. Nekem kell megmondani társaimnak: „Én leszek itt a vezető”? Ez nem tetszik nekem. De megteszem, ha parancsolod. De nem szívesen.

– Ne félj! A Vigasztaló Lélek lesz majd mindenkire, és szent gondolatokat sugall nektek. Mindnyájan egyet értetek majd Isten dicsőségére Egyházában.

– És nem lesznek többé ilyen vitatkozások... ilyen kellemetlenek, mint most? Még Júdás, Simon fia sem lesz többé a széthúzás oka?

– Nem lesz többé, ebben nyugodt lehetsz. De nézeteltérések még lesznek. Azért mondtam neked: örködj, és sose fáradj bele az éberségbe, hanem mindvégig teljesítsd kötelességedet.

– Még egy kérdés, Uram. Hogyan viselkedjem az üldöztetés idején? Abból, amit mondasz, úgy tűnik nekem, hogy én egyedül maradok itt a tizenkettő közül. A többiek tehát elmennek, hogy megmeneküljenek az üldöztetéstől. És én?

– Te helyeden maradsz. Mert ha szükség is van, hogy ne irtsanak ki titeket addig, míg az Egyház meg nem szilárdult – s ez igazolja sok tanítvány és szinte minden apostol szétszóródását, – de semmi sem igazolna téged, ha elhagynád jeruzsálemi egyházadat. Sőt, minél inkább veszélyben lesz az, neked annál inkább kell örködnöd felette, mintha legkedvesebb gyermeked lenne, aki halálveszélyben van. Példád megerősíti majd híveid lelkét.

Nekik szükségük lesz erre, hogy megállják helyüket a megpróbáltatásokban. Minél gyengébbeknek látod őket, annál inkább ott kell maradnod, részvétellel és bölcsen. Ha te erős leszel, részvétellel viseltetsz majd a gyengék iránt. Erősítsd meg őket, arra gondolva: „Én mindent megkaptam Istentől, hogy eljussak erre a lelki erősségre. Alázatosan be kell ezt vallanom, és szeretetteljesen kell bánnom azokkal, akiket Isten nem áldott meg ennyire”, és adnod, adnod kell a te erődből, szavaiddal, támogatásoddal, nyugalmaddal, példáddal.

– És ha a hívek között lesznek gonoszok, akik botrányokat okoznak, és másokat veszélyeztetnek, mit kell tennem?

– Óvatosnak kell lenned elfogadásukban, mert jobb, ha kevesen vagytok de jók, mintha sokan, de nem jók. Ismered a régi közmondást a jó és a romlott almákról. Vigyázz, hogy az meg ne ismétlődjék egyházadban! De ha te is árulókra akadsz, igyekezz minden módon megtéríteni őket, végső eszközként tartogatva a szigorúságot. De ha csak kis hibákról van szó valakiben, akkor ne csüggedj el őt szigorúsággal. Bocsáss meg, bocsáss meg!.. Inkább könnyezve és szeretetteljes szavakkal bocsáss meg, mintsem hogy kiátkozd őt. Ez hatásosabb egy szív megmentésére. Ha a bűn súlyos, de a Sátán váratlan támadásának következménye, és súlyossága miatt a bűnös szükségét érzi, hogy elmeneküljön színed elől, akkor menj te, és keresd meg őt! Mert ő egy eltévedt bárány, te pedig a pásztor vagy. Ne félj attól, hogy lealacsonyítod magadat azáltal, hogy leszállsz hozzá sáros utakon, keresed őt a mocsarakban és a szakadékokban. Homlokodat akkor a vértanúk koronája fogja övezni, és ez lesz az első a három korona közül... És ha téged is elárulnak, mint a Keresztelővel tették, és sok mással, mert minden szentnek megvan az árulója, akkor bocsáss meg. Annak jobban, mint bárki másnak. Bocsáss meg, amint Isten is megbocsátott az embereknek, és amint meg fog bocsátani nekik a jövőben is. Nevezd akkor is „fiadnak” azt, aki szenvedést okoz neked, mert az Atya annak nevez titeket az én ajkam által, és igazán mondom, nincs olyan ember, aki sose okozott volna fájdalmat neki.

Hosszasan hallgatnak. Utána Jézus megkérdezi:

– Mást nem akarsz kérdezni tőlem?

– Nem, Jézus. Ma reggel jobban megértettem félelmetes küldetésemet...

– Mert kevésbé vagy megzavarodva, mint tegnap. Amikor eljön a te órád, még nagyobb békét élvezel, és még jobban megérted.

– Vissza fogok emlékezni mindezekre... mindenre... kivéve...

– Mit, Jakab?

– Kivéve azt, hogy ezen az éjszakán nem tudtam sírás nélkül rád nézni. Azt, amiről nem tudom, hogy valóban te mondtad-e nekem, s ha igen, hinnem kell; vagy pedig a Sátán ijesztgetett-e vele. De hogyan tudsz oly nyugodt lenni, ha... ha igazán meg kell történniük ezeknek a dolgoknak?

– És te nyugodt lennél, ha azt mondanám neked: „Ott van egy pásztor, aki csak nehezen vonszolja magát béna lába miatt. Lásd, meg tudod-e gyógyítani, Isten nevében?”

– Nem, Uram! Magamon kívül lennék, s kísértésnek gondolnám, hogy a te helyedet bitoroljam.

– És ha megparancsolnám neked?

– Akkor megtenném, engedelmségből, és többé nem nyugtalanítana, mert tudnám, hogy te akarod, és nem félnék attól, hogy nem tudom megtenni. Mert te, azzal, hogy küldesz engem, erőd adsz ahhoz, hogy megtegyem, amit akarsz.

– Jól mondod. Látod tehát, hogy én, az Atyának engedelmeskedve, mindig békét élvezek.

Jakab lehajtott fejjel sír.

– Igazán el akarod felejteni?

– Legyen úgy, amint te akarod, Uram...

– Kettő között választhatsz: elfelejteni, vagy emlékezni rá. Ha elfelejtetted, megszabadulsz a szenvedéstől, és annak szükségességétől, hogy teljesen hallgass róla társaid előtt, de ez

felkészületlenül hagy téged. Ha emlékezel rá, az felkészít küldetésedre, mert ahhoz, hogy sose panaszkodjál, és lelkileg megerősödjél, csak egy dolog szükséges: hogy emlékezzél arra, mit szenved el földi életében az Emberfia, miközben szemléled a Krisztust annak teljes ragyogásában. Válassz!

– Hinni, emlékezni, szeretni. Ezt szeretném. És minél előbb meghalni, Uram... – és Jakab csendesen sír.

Jézus engedi sírni... Végül Jakab azt mondja:

– És ha a jövőben újabb célzásokat teszel... vértanúságodra, meg kell mondanom, hogy tudom?

– Nem. Hallgass! József tudott hallgatni jegyesi fájdmáról, amikor azt hitte, hogy elárulták. És tudott hallgatni a szüzi fogantatásról és Természetemről. Kövesd őt! Az is nagy titok volt. Mégis megőrizte, mert ha nem őrizte volna meg, veszélyeztette volna az egész megváltást. A Sátán állandóan virraszt és tevékenykedik. Ne felejtsd el ezt! Ha most beszélnél, sok embernek és dolognak ártanál. Hallgass!

– Hallgatni fogok. És ez kettős súllyal fog rám nehezedni...

Jézus nem válaszol. Hagyja, hogy Jakab csendesen sírjon csuklyája alatt.

Találkoznak egy férfivel, aki egy szerencsétlen gyermeket hordoz, vállára kötve.

– A te fiad? – kérdezi tőle Jézus.

– Igen. Nekem született, anyja halálát okozva. Most, hogy anyám is meghalt, amikor munkába megyek, magammal viszem, hogy vigyázzak rá. Favágó vagyok. A fűre fektetem, köpenyemre, és miközben én a fákat fűrészelem, ő a virágokkal szórakozik. Szegény fiam!

– Nagy szerencsétlenség ez!

– Eh, igen! De amit Isten akar, békésen el kell fogadnunk.

– Isten veled, ember! Béke veled!

– Isten veled! Béke veletek!

A férfi felmegy a-hegyre, Jézus és Jakab pedig lefelé mennek.

– Milyen szerencsétlenség! Reméltem, hogy meggyógyítod – sóhajt fel Jakab.

Jézus nem mutatja, hogy megérti gondolatát.

– Mester, ha az a férfi tudta volna, hogy te vagy a Messiás, talán kért volna, hogy tegyél csodát.

Jézus nem válaszol.

– Jézus, engedd meg, hogy visszamenjek, és megmondjam annak az embernek. Szánom a gyermeket. Már annyi fájdalom van szívemben! Add meg nekem legalább azt az örömet, hogy meggyógyulva lássam a kicsit!

– Menj csak! Megvárlak itt.

Jakab gyorsan elmegy. Amikor eléri a férfit, odakiált neki: „Ember, állj meg, ide figyelj! Az, aki velem volt, a Messiás. Add nekem gyermekedet, hogy hozzá vigyem! Jöjj te is, ha akarsz, hogy lásd, meggyógyítja-e a Mester!

– Menj te, ember! Nekem fel kell fűrészelnem ezt az egész fát. Máris késlekedtem, a gyermek miatt. És ha nem dolgozom, nem eszem. Szegény vagyok, és sokba kerül nekem. Én hiszek a Messiásban, de jobb, ha te beszélsz vele érdeemben.

Jakab lehajol, hogy felvegye a fűről a gyermeket.

– Óvatosan tedd – figyelmezteti őt a favágó – nagyon fáj minden tagja!

Valóban, alighogy Jakab felemeli, a gyermek siránkozni kezd.

– Ó, mily szenvedés! – sóhajt fel Jakab.

– Nagy fájdalom – mondja a favágó, egy kemény fatörzsön dolgozva a fűrészsel. És hozzáteszi: – Nem tudnád te meggyógyítani?

– Én nem vagyok a Messiás. Csak egy tanítványa vagyok...

– No és? Az orvosok más orvosoktól tanulnak. A tanítványok a Mestertől. Gyerünk, légy jó! Ne okozz neki szenvedést! Próbáld meg te! Ha a Mester ide akart volna jönni, megtette

volna. Azért küldött téged, mert vagy nem akarja meggyógyítani, vagy pedig azt akarja, hogy te gyógyítsd meg.

Jakab megzavarodik. Utána dönt. Felegyenesedik, úgy, amint Jézus szokott, és imádkozik, amint Jézusnál látta, és utána kijelenti: „Jézus Krisztus, Izrael Messiása és Isten Fia nevében, gyógyulj meg!” – és rögtön utána letérdel, azt mondva: – Ó, Uram, bocsánat! A te engedélyed nélkül cselekedtem! De szánalomból Izraelnek eme gyermeke iránt. Könyörülj, Istenem! Rajta, és rajtam, bűnösön! – és a fűvön elterült gyermek fölött sír. Könnyei a kitekeredett, elernyed lábakra esnek.

Jézus felbukkan az ösvényen. De senki sem látja, mert a favágó dolgozik, Jakab sír, a gyermek pedig kíváncsian néz, és utána kedveskedve megkérdi:

– Miért sírsz? – és kitarja egyik karját, hogy megsimogassa őt, és anélkül, hogy észrevenné, egyedül felül, feláll, és megöleli Jakabot, hogy megvigasztalja. A favágó megfordul Jakab felkiáltására, és látja gyermekét egyenesen állni lábán, amely többé nem béna és torz. És amikor megfordul, látja Jézust.

– Íme, Ó! Íme, Ó! – kiáltja, Jakab mögé mutatva, aki megfordul, és látja Jézust, aki örömtől sugárzó arccal nézi őt.

– Mester! Mester! Én nem tudom, hogyan történt... a szánalom... ez az ember... ez a kisgyermek... Bocsánat!

– Kelj fel! A tanítványok nem többek a Mesternél, de meg tudják tenni azt, amit a Mester tesz, ha szent indítóokból teszik. Kelj fel, és jöjj velem! Legyetek áldottak ti ketten, és ne felejtsetek el, hogy Isten szolgálói is véghezviszik Isten Fiának műveit. – és elmegy, magával vonva Jakabot, aki még mindig azt hajtogatja:

– De hogyan tudtam? Még mindig nem értem! Mivel tettem csodát a te nevedben?

– A részvéteddel, Jakab. Vágyaddal, hogy megszeretess engem azzal az ártatlannal, és azzal a férfivel, aki hitt és kételkedett egyszerre. János, Jabnia mellett a szeretet révén művelt csodát, amikor meggyógyított egy haldoklót, megkenve őt és imádkozva érte. Te, itt, meggyógyítottál sírásoddal és részvéteddel. És nevembe vetett bizalmaddal. Látod, milyen nyugodtan lehet szolgálni az Urat, amikor a tanítvány szándéka helyes? Most menjünk gyorsan, mert az az ember követ minket. Nem lenne jó, ha a társak már most megtudnák ezt. Hamarosan elküldelek titeket az én nevemben... – Jézus nagyot sóhajt – amint Júdás, Simon fia nagyon vágyakozik erre. – Egy másik sóhaj. – És meg fogjátok tenni... De nem mindenki számára lesz jó. Simon Péter, testvéred és mások is szenvednének, ha megtudnák ezt, és részrehajlásnak vélnék. De nem az. Ez előkészület egyesek számára a tizenkettő közül, hogy irányítani tudjátok a többieket. Menjünk le ennek a pataknak a medrében. Így nyomunk vész... Nem tetszik ez neked, a gyermek miatt? Ó, találkozunk majd ismét vele...

(4-849)

Búcsú endori Jánostól és Szintikától

Miután több apostol elkíserte endori Jánost és Szintikát Antiochiába, mindnyájan néhány szót szólnak, mielőtt végleg elválnának egymástól. Először Péter, majd a zelóta Simon beszél. Ő átadja a szót Jakabnak:

– Most beszéli te, Jakab, Alfeus fia!

– Én testvére vagyok, Názáretből. Atyám és az Ő atyja testvérek voltak, egy anya szülte őket. Én azonban nem mondhatom magamat testvérnek, hanem csak szolgának. Mert atyám testvérenek, Józsefnek atyasága lelki atyaság volt, mert igazán mondom nektek, hogy Jézus igazi atyja a Magasságbeli, akit mi imádunk. Ő megengedte, hogy Istensége, amely Egy és Hármás, megtestesüljön a Második Személyben, és eljöjjön a földre, jóllehet mindig egyesülve maradt azokkal a Személyekkel, akik a mennyben laknak. Mert Isten, a végtelenül Hatalmas meg tudta ezt tenni. És a Szeretet által tette, ami az Ő természete.

A názáreti Jézus a mi testvérünk, emberek, mert embersége szerint egy asszonytól született, és hasonló hozzánk. Ő a mi Mesterünk, aki a Bölcsesség, és magának az Istennek az Igéje, aki eljött, hogy beszéljen hozzánk, és minket Istenévé tegyen. Ő a mi Istenünk, egy az Atyával és a Szentlélekkel, akikkel mindig egyesül a szeretetben, hatalomban és természetben.

Ezt az igazságot, amelyet az Igaz, aki rokonom volt, nyilvánvaló bizonyítékokkal megismert, birtokoljátok ti is. És a világnak, ami meg akar fosztani titeket Krisztustól, mondjátok: „Nem. Ő Isten Fia, a Jákobtól született Csillag, a Vessző, ami felemelkedik ott, Izraelben és az Uralkodó.” Ne engedjétek ezt elfojtani semmitől sem! Ez a Hit.

Most András veszi át a szót. (Lásd: András 29)

Majd Máté és Jakab, Zebedeus fia után Júdás kerül sorra:

– Júdás, akarsz most beszélni?

– Igen. Legyetek tiszták, hogy felismerhessétek Őt! De azért is legyetek azok, hogy megőrizhessétek magatokban az Ő Bölcsességét, Szeretetével és teljes Önmagával együtt. Izajás (akit előzőleg a többiek idéztek) azt is mondja az 52. fejezetben: „Ne érintsetek meg azt, ami tisztátalan... tisztálkodjatok meg, ti, kik az Úr edényét hordozzátok! Isten nem maradhat ott, ahol tisztátalanság van.

Máté elmondta, miként magyarázta meg az Úr, hogy a mennyei Jeruzsálemben nem lesz semmi tisztátalan, vagy Istentől elválasztott. Igen. De szükség van arra, hogy itt lenn se legyenek tisztátalanok, vagy Istentől elválasztva, hogy beléphessenek oda. Szerencsétlenek azok, akik az utolsó órára halasztják a bűnbánatot! Nem mindig lesz idejük rá. Ugyanúgy, azok, akik most rágalmazzák Őt, nem tudják majd megváltoztatni szívüket diadalának órájában, és nem élvezik majd annak gyümölcsét.

Azok, akik a szent és alázatos Királyban földi uralkodót remélnek látni, és még inkább azok, akik félnek attól, hogy földi uralkodót látnak benne, nem lesznek felkészülve erre az órára. Saját elgondolásuk, ami nem Isten gondolata, félrevezeti őket. Ezek még inkább vétkeznek, szegényes emberi felfogásuk miatt.

Megalázó számára, hogy Ő az Ember. Ezt nem szabad elfelejtenünk! Izajás mondja, hogy a mi összes bűneink miatt szenved emberi külsőben az isteni Személy. Amikor arra gondolok, hogy az Isten Igéjét, mint egy piszkos burok veszi körül az emberiség minden nyomorúsága, attól kezdve, hogy Ő létezik, akkor mély részvétet érzek iránta, és mélységesen megértem az Ő büntelen lelkének szenvedését. Akárcsak ahogy egy egészséges undorodna, ha beburkolná egy leprás piszkos rongyaiba. Valóban átszögezték Őt a mi bűneink, megsebezte Őt az ember minden bűnös vágya! Az Ő, közöttünk élő lelkének remegnie kell, amikor megérint minket, mint annak, aki borzong a láztól.

Ő azonban nem beszél. Nem mondja: „Borzalommal töltötök el engem!” Hanem inkább azt mondja: „Jöjjetek hozzám, hogy megszabadítsalak titeket bűneitektől!” Ő az Üdvözítő.

Végtelen jóságában el akarta takarni elviselhetetlen szépségét. Ha olyannak tűnne fel, amilyen az égből, akkor porrá égnénk, mint András mondta. Most vonzóvá tette magát, mint egy szelíd Bárány, hogy megközelíthessen és üdvözíthessen minket. Ez az állapota tartani fog addig, míg felemésztí Öt az, hogy a tökéletes Embernek kell lennie a tökéletlen emberek között, és felemelkedik a megváltottak sokasága fölé, az Ő szent királyságának diadalmában. Isten, aki megismeri a halált azért, hogy megmentse minket az Élet számára!

Ezek a gondolatok minden másnál jobban megszerettetik Öt veletek. Ő a Szent. Én megmondhatom, én, aki Jakabbal együtt mellette nőttem fel. És mondom, és mondani fogom ezt, készen arra, hogy életemmel erősítem meg vallomásomat, hogy az emberek higgyenek benne, és részük legyen az örök Életben!

(5-88)

Júdásról és Jakabról további részleteket találunk az Utolsó vacsoráról szóló füzetben:

Júdás arcul üti a Jézust „esztelennek” nevező keriótit, úgy, hogy az elesik, arca pedig felduzzad. Jézus távol van, Anyjánál, de visszatértekor rámosolyog Júdás Tádéra, mintha mit sem tudna a történetekről: UV 7.

Elhelyezkedésük az asztalnál: UV 10

Jézus szavai hozzájuk a lábmosásnál: UV 16. 18.

Júdás biztos benne, hogy a kerióti áruló: UV 35

Tanakodás Jézus megmentéséről a Getszemániba menő úton: Jsz 16-17.

Beszélgetésük Jézus feltámadása előtt: F 21-22.

Szavaik a feltámadt Jézushoz: F 26. 28-29.

A feltámadt Jézussal az asztalnál: F 38.

A testvérek megjegyzései a keriótiról: Ak 9.10.

Szavaik Jézushoz: Ak 16-17.

A Golgotára vezető úton: Ak 24. 28.

Jézus oktatása a szentkenetről: Uo 20-21.

Jézus Jakabra bízta Jeruzsálemet: Uo 38-39.

Jakab véleménye a helyben maradásról István temetése után: Ő 29.

5. füzet – Simon

A Zelóta

János apostol után talán a zelóta Simon apostol volt a legközvetlenebb, és élvezte leginkább Jézus bizalmát. Egyben talán ő volt a legöregebb is. Külsőleg pedig talán ő volt a legcsúnyább, mert „leprás” volt, és csodálatos gyógyulása után is megmaradt arcán egy sebhely. Jézus így írja le őt Tamásnak, akit elküld hozzá, hogy gyógyulása után vezesse el őt a paphoz a tisztulási szertartásra:

– Magas és sovány. Sötétbőrű, mint egy félvér. Szeme nagyon mélyenfekvő és sötét, hófehér szemöldökkel. Haja oly fehér, mint a vászon, és kissé göndör. Hosszú, tömpe orra olyan, mint a líbiaiaké. Szájszéle vaskos és kiduzzad, főleg az alsó. Arca annyira olajbarna színű, hogy ajkai a lilába hajlók. Egy régi sebhely van homlokán, és ez lesz az egyedüli folt, most, hogy megtisztult a sebhelyektől és szennytől.

- Öreg, ha egészen fehér.
- Nem, Fülöp, öregnek látszik, de nem az. A lepra miatt öszült meg.
- Mi ő? Egy félvér?
- Lehetséges, Péter. Hasonlít az afrikaiakra.

(2-96)

Jézus egyedül őt avatja be abba, mi fog történni elfogatása után az apostolokkal, és őt bízza meg, hogy gyűjtse majd össze őket Lázár házában, Betániában.

A Szentírás nem sokat mond Simon apostolról, és a szentek életrajza is csak egymással ellentmondó hagyományokról számol be. Az egyik hagyomány szerint Edesszában halt meg békés halállal. A másik hagyomány szerint Júdás Tádé apostollal együtt néhány évig Perzsiában működött, mint hithirdető, és mindketten ott szenvedtek vértanúhalált. Ezért nyugaton együtt ünneplik őket október 28-án, míg keleten külön ünnepük van.

Kővári Károly S. J.

Mit tegyek most érted?

Jézus, hat tanítványával együtt egy falusi házban tartózkodik, Jeruzsálem közelében. Estefelé jár az idő. A házigazda úgy látszik ismeri Jánost, mert neki szól:

- János, itt van két férfi, akik a te barátodat várják.
- Hol vannak? Kik azok?
- Nem tudom. Egyikük biztosan júdeai. A másik... nem tudom. Nem kérdeztem meg.
- Hol vannak?

– A konyhában váraкоznak, és... és... igen... nos... van még egy, aki tele van sebekkel... Ott váraкоzik rád... (mutat a kert egy pontja felé a gazda) mert... talán leprás...

– Menjünk először őhöz – mondja Jézus, aki eddig hallgatott. – Mondd meg a többieknek, hogy jöjjenek ők is, ha akarnak. Itt, az olajfák alatt fogok velük beszélni. – És elindul arra, amerre a gazda mutatott.

- És mi? Mit csináljunk? – kérdezi Péter.
- Jöjjetek, ha akartok!

Egy teljesen beburkolódzott férfi támaszkodik a falusias falnak, amely egy földteraszt tart fenn. Amikor meglátja Jézust, felkiált:

– Vissza! Vissza! De légy irgalmas is! – És megmutatja törzsét, engedve, hogy ruhája leessen. Tele van sebekkel, mély gödrökkel. Némelyik seb olyan, mintha égési seb lenne, más sebek fehérek és csillognak, mintha vékony üveglap fedné őket.

- Leprás vagy! Mit akarsz tőlem?

– Ne átkozz meg! Ne kövezz meg! Azt mondták nekem, hogy egy este kinyilatkoztattad magadat, mint aki Isten Hangja és a Kegyelem hozója vagy. Azt mondták nekem, hogy biztosítottad őket arról, hogy jeledet felemelve meggyógyítasz minden betegséget. Emeld fel azt felettem! A sírokból jövök... onnan... Úgy kúsztam, mint egy kígyó, a patak bokrai között, hogy eljussak ide anélkül, hogy meglátnának. Megvártam az estét, mert a félhomályban kevésbé látják, ki vagyok. Merész voltam... a házigazdát elég jónak találtam... Nem ölt meg engem. Csak azt mondta: „Várj a kis falnál!” Légy te is irgalmas! – És miután Jézus közelebb megy hozzá, Ő egyedül, mert a tanítványok és a házigazda, a két ismeretlennel együtt távol maradnak, és világos jelét adják irtózásuknak, megismétli: – Ne gyere közelebb! Ne tovább! Fertőzött vagyok!

De Jézus tovább megy. Nagy szájalommal néz rá, ami a férfit sírásra indítja. Letérdel, szinte a földet érintve arcával, és nyög:

- A jeledet! A te jeledet!

– Annak idején fel lesz emelve. De mondom neked: Kelj fel! Légy egészséges! Akarom! És légy jelem ebben a városban, amelynek meg kell engem ismernie. Mondom neked, kelj fel! És ne vétkezzél, hálából Istennek!

A férfi lassan, lassan felemelkedik. Úgy tűnik, amint kiemelkedik a magas fűből és a virágok közül, mintha egy sírból emelkedne ki egy lepedőbe burkolt alak... és meggyógyult. Nézi magát az utolsó fénysugárnál. Meggyógyult. Felkiált:

- Tiszta vagyok! Ó, mit kell most tennem érted?
- Engedelmeskedj a Törvénynek! Menj a paphoz! Légy jó a jövőben!

A férfi olyan mozdulatot tesz, mintha Jézus lábai elé akarná vetni magát, de észbekap, hogy még tisztátalannak számít a Törvény szerint, és tartózkodik ettől. De megcsókolja saját kezét, és Jézus felé inti a csókot, és sír. Örömeiben.

- A többiek kővé merednek. Jézus hátat fordít a meggyógyultnak, és mosolyogva megjegyzi:
- Barátaim, ez csak testi lepra volt. De látjátok majd, amikor a szívekről múlik el a lepra.

A másik két férfi közül az egyik Tamás, a másik a kerióti Júdás. Jézus mindkettőnek azt ajánlja, fontolják meg kívánságukat, hogy tanítványai legyenek, és jöjjenek vissza később. Mindkettő elmegy, Tamás azonban rövidesen visszatér, és Jézus elfogadja őt tanítványának, sőt mindjárt megbízza azzal, hogy másnap reggel keresse fel a meggyógyított leprást, és kísérje el a paphoz. Utána pedig menjen el vele a Jordánhoz, Doco és Efraim fölött. Jézus ott fog várni rájuk, és megmondja nekik, miként szolgálhatják Őt.

(2-93)

Tamás és Simon türelmesen várják Jézust a megadott helyen. Velük van Jézus unokatestvére, Júdás is, aki szintén elhatározta, hogy követni fogja Jézust apjának és testvéreinek akarata ellenére. Mikor Jézus megérkezik, először unokatestvérével beszélget, utána megkérdezi Simont, akit eddig névről még nem ismer:

– Jöjj ide, te, aki szégyenkezve az árnyékban állsz! Ne félj!

– Uram! – A volt leprás Jézus lábaihoz borul.

– Kelj fel! Hogy hívnak?

– Simonnak.

– Családod?

– Uram... hatalmas volt... Én is hatalmas voltam... De a keserű pártoskodás... és ifjúkori tévelygéseim kárt tettek hatalmában. Apám... Ő, ellene kell nyilatkoznom, aki miatt annyit sírtam! Te látod, láttad az ajándékot, amit tőle kaptam!

– Leprás volt?

– Nem volt leprás, amint én sem voltam az. Hanem egy másfajta betegségtől szenvedtem, amit Izraelben a lepra egyik fajtájának tekintenek. Ő... az ő családja akkor diadalmas volt, és ő hatalmas emberként élt és halt meg, otthon. Én... ha te nem mentettél volna meg, a sírok völgyében haltam volna meg.

– Egyedül vagy?.

– Egyedül. Van egy hűséges szolgám, aki gondját viseli annak, amim még megmaradt. Értésítettem őt.

– Anyád?

– Ő... meghalt. – mondja Simon zavarodottan.

Jézus figyelmesen nézi őt.

– Simon, te megkérdezted: „Mit tehetek érted?” Most azt mondom neked: „Kövess engem!”

– Azonnal, Uram... De... de én... engedd, hogy megmondjak neked egy dolgot. Én, engem „zelótának” neveztek a társadalmi osztály miatt, és „kanáneusnak” anyám miatt. Látod. Sötétbőrű vagyok. Egy rabszolganő vére van bennem. Apámnak nem voltak gyermekei feleségétől, és én egyik rabszolganőjétől származom. Felesége, egy jó asszony, úgy nevelt fel engem, mint saját fiát, és gondomat viselte számtalan betegségemben egészen addig, míg meg nem halt...

– Isten szemében nincsenek rabszolgák, vagy szabadok. Az Ő szemében csak egy rabszolgaság létezik: a bűné. És én azért jöttem, hogy megszüntessem azt. Mindenkit hívok, mert az Ország mindenkié. Művelt ember vagy?

– Művelt vagyok. Nekem is helyem volt a hatalmasok között egészen addig, míg ruhám elrejtette betegségemet. De elérte arcomat... Ellenségeim örültek annak, hogy a „halottak” közé küldhetnek engem, noha a római orvos, akit Cezáreában felkerestem, azt mondta, hogy az én betegségem nem igazi lepra, hanem egy öröklött herpesz, ami nem terjed tovább, ha nem lesz gyermekem. Lehetséges-e számomra, hogy ne átkozzam apámat?

– Nem szabad átkoznod. Sok bajt okozott neked...

– Ó, igen! Eltékozolta vagyont, gonosz, kegyetlen, szívtelen, szeretetlen ember volt. Megfosztott engem egészségemtől, a szeretettől, békétől, szégyenletes nevet égetett belém, és olyan betegséget kaptam tőle, ami a bűnös élettel jár együtt... Mindent magának akart kisajátítani, még fiának jövőjét is. Megfosztott engem mindentől, még attól is, hogy apa legyek!

– Ezért mondom neked: „Kövess engem!” Az én oldalamon, követésem által találsz majd atyákat és fiakat. Nézz fel, Simon! Ott, az igazi Atya mosolyog rád. Nézd a széles világot, a világrészeket, az országokat: gyermekek és gyermekek vannak mindenütt: lelki gyermekek a gyermektelenek számára. Reád várnak, és sok hozzá hasonló is vár rád. Az én Jelem alatt nincsenek árvák! Az én Jeemben nincsenek többé egyedülállók, sem különbségek. Az a szeretet jele. És szeretetet ad. Jöjj Simon, akinek nincsenek gyermekei! Jöjj, Júdás, aki elvesztetted atyádat miattam! Egyesítelek titeket ugyanabban a sorsban.

Simon és Júdás Jézus két oldalán áll, és Ő vállukra teszi kezét, mintegy birtokba véve őket, s mintha közös igát tenne vállukra. Utána azt mondja:

– És én egyesítelek titeket. De most szétválasztlak titeket. Te, Simon, itt maradsz, Tamással. Előkészítetted velem együtt az utat visszatérésemre. Hamarosan visszatérek, és azt akarom, hogy sokan várjanak rám. Mondjátok meg a betegeknek, te megmondhatod nekik, hogy az, aki gyógyít, jön. Mondjátok meg a várakozóknak, hogy a Messiás népe között van. Mondjátok meg a bűnösöknek, hogy itt van az, aki megbocsát, és erőt ad a felemelkedéshez...

– Képesek leszünk mi erre?

– Igen. Nem kell mást mondanotok, csak azt: „Ő eljött. Hív titeket. Vár titeket. Eljött, hogy részesítsen kegyelmében. Legyetek készek a vele való találkozásra”, és ezekhez a szavakhoz adjátok hozzá beszámolókat arról, amit tudtok. Most búcsúzzunk el egymástól, barátaim, és menjünk! Megáldalak titeket, akik itt maradtok. Békém legyen veletek!

(2-100)

Mikor Jézus visszatér Jeruzsálembe, János már várja Őt a Getszemáni-kertben. Jézus megkérdezi tőle:

– Régóta itt vagy már?

– Nem, Mester. Hajnalban jöttem el Dokóból, Simonnal együtt, akinek megmondtam azt, amit akartál. Utána együtt voltunk Betániában, közösen étkezve, és rólad beszélve a földműveseknek, akiket a mezőkön találtunk. Amikor már nem volt annyira meleg, elváltunk egymástól. Simon egyik barátjához ment, akiről szeretne beszélni neked. Szinte egész Betánia az ő tulajdona. Ő régóta ismeri őt, abból az időből, amikor mindkettőjük apja még élt. De holnap eljön ide Simon. Arra kért, mondjam meg neked, hogy boldoggá teszi a neked való szolgálat. És Simon nagyon képes erre. Szeretnék olyan lenni, mint ő. De én csak egy tudatlan gyermek vagyok.

(2-175)

Jézus a kerióti Júdás társaságában találkozik ismét Simonnal. János is Simonnal jön. Jézus elküldi Júdást, János társaságában, és utána beszélget Simonnal Lázárról és Júdásról. Lásd: Júdás 1,22-23.

Utána Jézus körútra indul Júdeában, János, Júdás és Simon társaságában. Lásd: Júdás 1,24-46, 2,47-81.

Amikor a körutat befejezték, Jézus elmegy Simonnal Lázárhoz. Lásd: Lázár 4-7. Simon Lázárt kéri meg birtokának – amely határos Lázáréval – eladására. Lázár titokban maga veszi meg azt tőle. (Lázár 7.)

A jeruzsálemi templomban Simon Jézussal van, amikor meglátják Júdást, amint egy csoporttal beszélget. Simon titokban kihallgatja beszédét, és nagyon épül rajta. (Júdás 2,86-87.)

Ezért is szerettelek!

Simon elkíséri Jézust Jónáshoz, a volt betlehemi pásztorhoz, és felajánlja Jézusnak, hogy eladott vagyonából hozzájárul Jónás kiszabadításához Dorás zsarnoksága alól.

– Simon, tudom, miért adtál túl minden vagyonodon. Ismerem az emberek minden gondolatát. És ezért is szerettelek téged. Amikor boldoggá teszed Jónást, Jézust teszed boldoggá. – mondja neki Jézus. Lásd a teljes történetet: A betlehemi pásztorok 26-34. oldalán.

Simon elmegy Jézussal Názáretbe, ahol Jézus bemutatja őt Anyjának: M 5,207. Megérkezik Péter is. Jézus bemutatja neki a keriót:

– És ez az új tanítvány.

– Úgy tűnik nekem, hogy már láttam...

– Igen. Júdás, Keriótból, és Jézusodat jó fogadtatásban részesítették ebben a városban, amit ő készített elő. Kérlek téged, szeresd őt, jöllehet más vidékről való. Mindnyájan testvérek vagytok az Úrban.

– És ilyenként fogok bánni vele, ha ő ilyen lesz. És... igen... (Péter erősen nézi Júdást, őszintén figyelmeztető tekintettel) és... igen... és mindjárt megmondhatom, hogy azonnal és helyesen megérts engem. Mondom neked: általában nem sokra becsülöm a júdeaiakat, és különösen a Jeruzsálembelieket. De becsületes vagyok. És becsületesemre mondom, félreteszem minden rólatok alkotott véleményemet, és csak tanítvány testvéremet akarom látni benned. Most rajtad áll, hogy meg ne változtassam felfogásomat és elhatározásomat.

– Irántam is ilyen előítélettel vagy, Simon? – kérdezi mosolyogva a Zelóta.

– Ó, nem láttalak téged! Irántad? Ó, irántad nem! Becsületességed arcodra van írva. Jóságod átítatja külsődet, mint az illatos olaj a lyukacsos korsót. És te öreg vagy. Az nem mindig érdem. Néha minél öregebbé válik valaki, annál csalárdabbá és gonoszabbá lesz. De te azok közé tartozol, akik olyanok, mint a kiváló borok. Minél öregebbé válnak, annál jobbakká és tisztábbakká lesznek.

– Jól ítéltél, Péter – mondja Jézus.

(2-325)

Simon Péter bárkájában van, a keriótival együtt, amikor meglátják egy mellettük elhaladó római bárkában Mária Magdolnát. A kerióti megkérdezi Simontól, hogy ismeri-e őt. Simon kitérőleg válaszol neki. Lásd: Mária Magdolna 4-5.

Simon Názáretben van, Mária házában, amikor Júdást és Jakabot nagyon lesújtja haldokló atyjuk haragja Jézus iránt, és öirántuk is, mert Jézust követik.

A zelóta Simon odamegy a két lesújtott testvérhez, egyik kezét Júdás fejére teszi, másikkal derekánál átkarolja Jakabot, és azt mondja:

– Ne sírjál, fiam! Ő azt mondta nekem és neked: „Egyesítelek titeket: téged, aki érettem elvesztettél egy atyát, és tégedet, akinek atyai szíve van, de nincsenek gyermekei.” És mi nem értettük meg, hogy milyen jövődölés van szavaiban. De Ő tudta. Íme, kérlek titeket. Öreg vagyok, és mindig arról álmodoztam, hogy „atya” lehetek. Fogadjatok el engem annak, és én, mint atyátok, megáldalak titeket reggel és este. Kérlek titeket, fogadjatok el engem annak!

A kettő beleegyezőleg bólint, és még hangosabban zokog.

(2-394)

Jézus Jeruzsálem felé megy, és az apostolok arról beszélgetnek, hogy mennyi ellensége van Jézusnak. Simon Izajást idézi, s Jézus megdicséri őt, hogy jól megértette a jövődölést. Péter azonban nem érti, és bővebb magyarázatot kér tőle, amit meg is kap. Lásd: Péter 1,38-39.

József meghívja arimateai birtokára Jézust, s Ő magával viszi Tamást és Simont. Miután József üdvözölte Jézust, Simonhoz fordul:

- Örülök neki, hogy te is visszatérsz, miután oly sokáig távol voltál házamtól.
- Nem saját jószántamból voltam távol. Te tudod, mi volt a sorsom, és mennyit sírt a kis Simon, akit atyád szeretett.
- Tudom. És azt hiszem, te is tudod, hogy sose szóltam egy szót sem ellened.
- Mindent tudok. Hűséges szolgám megmondta nekem, hogy neked is köszönhetem; hogy tiszteletben tartották birtokomat. Isten jutalmazzon meg érte!
- Voltam valaki a nagytanácsban, és felhasználtam befolyásomat, hogy igazságosan segítsen házam egyik barátját.
- Sok barátom volt, és sokan számítottak valakinek a nagytanácsban. De nem voltak igazságosak, mint te...

(2-482)

A Szentírás is említi, hogy Nikodémus egy éjjel felkereste Jézust.

Ez a Getszemáni-kertben lévő házban történt. Csak János és Simon vannak Jézus mellett. Jézus megkérdezi Simont:

– Azt mondtad, Simon, hogy Lázár elküldte ma hozzád Izsákot és Maximínuszt, amikor én Dávid tornyánál voltam. Mit akart?

– Azt akarta mondani, hogy Nikodémus nála van, és titokban beszélni akar veled.

Megengedtem magamnak, hogy azt mondjam: „Jöjjön! A Mester várni fogja ma este.” Csak éjjel vagy egyedül. Azért mondtam neked: „bocsáss el mindenkit, Jánost és engem kivéve”. Jánosra szükség van, hogy elmenjen a Cedron hídjához, várva Nikodémust, aki Lázár egyik házában van a falakon kívül. Én azért maradtam, hogy megmagyarázzam a helyzetet. Rosszul tettem?

– Jól tettél. Menj, János, a helyedre!

Simon és Jézus egyedül maradnak. Jézus elmerül gondolataiban. Simon tiszteletben tartja hallgatását. De Jézus váratlanul megtöri a csendet, és mintha hangosan fejezne be egy magával folytatott beszélgetést, azt mondja:

– Igen. Jó lesz így. Izsák, Illés, a többiek elégségesek ahhoz, hogy ébren tartsák az eszmét, amely már megerősödik a jók és az alázatosak között. Ami a hatalmasokat illeti... vannak más eszközök. Ott van Lázár, Kúza, József, és még mások is... De a hatalmasok... nem akarnak engem. Félnek, és remegnek, hatalmuk elvesztésétől tartva. Én elmegyek messze ezektől a júdeai szívektől, akik mindinkább ellenségesekké válnak Krisztus iránt.

– Visszatérünk Galileába?

– Nem. De eltávoztunk Jeruzsálemtől. Júdeának szüksége van a jó hírre. Az is Izraelhez tartozik. De itt, látod... Minden arra szolgál, hogy vádoljanak engem. Visszavonulok. És már másodszer...

– Mester, íme Nikodémus! – mondja János, elsőnek belépve.

Üdvözlik egymást, és utána Simon fogja Jánost, és kimegy a konyhából, magukra hagyva a kettőt.

Nikodémus beszámol Jézusnak a nagytanács ellenséges hangulatáról, és arról is, hogy ő, arimateai Józseffel együtt titokban tartotta, hogy Jézus pártján van.

– Megérted, ugye, Mester?

– Nem teszek semmiféle szemrehányást sem neked. Mielőtt jöttél, ugyanezt mondtam Simonnak. És elhatároztam, hogy eltávozom Jeruzsálemből.

Nikodémus attól tart, hogy ő okozta ezt az elhatározást.

– Nem. Hallgasd meg, és győződj meg róla – mondja Jézus, és kinyit egy ajtót, és kikiált: – Simon! János! Jöjjetek hozzám! A kettő odasiet.

- Simon, mondd el Nikodémusnak, amit neked mondtam, mielőtt ő bejött!
- Hogy az alázatosak számára elégségesek a pásztorok, a hatalmasoknak pedig Lázár, Nikodémus, József és Kúza, és hogy te visszavonulsz, messze Jeruzsálemtől, de nem hagyod el Júdeát. Ezt mondtad. Miért ismételted el velem? Mi történt?
- Semmi. Nikodémus attól félt, hogy az ő szavai miatt megyek el.
- Azt mondtam a Mesternek, hogy a nagytanács mindinkább ellenségessé válik, és hogy jó lenne Lázár oltalma alá helyeznie magát. Megvédte a te javaidat is, mert Róma mellette van. Megvédené Jézust is.
- Igaz. Ez jó tanács. Jóllehet az én társadalmi osztályomat (a zelótákat) Róma sem kedveli, Teofil egy szava megvédte vagyonomat, mialatt számkivetett voltam, mint leprás. És Lázár nagyon barátságos irántad, Mester!
- Tudom. De megmondtam. És azt teszem, amit mondtam.
- Nikodémus tovább beszélget Jézussal, és csodálkozik azon, hogy a műveletlen János oly nagy lelki békének örvend. Megkérdezi tőle ennek titkát. János kijelenti:
  - Mert szeretem Őt.
  - És te, Simon, aki becsületes ember vagy, az öregkor küszöbén, te, a tanult ember, aki annyi megpróbáltatáson mentél keresztül, hogy mindenütt csapdától félhetsz? Hogyan vagy oly biztos abban, hogy a názáreti Jézus a Messiás?
  - Mert elmélkedem.
  - Szeretve! Elmélkedve! Én is szeretek és elmélkedem, és nem vagyok még biztos benne!Jézus közbeszól, s ekkor következik a Szentírásban is leírt jelenet, az újjászületés szükségességéről.
- Miután Nikodémus eltávozik, Jézus Simonhoz fordul:
  - Láttad a Sötétség hatalmának munkáját? Mint egy pók, kiterjeszti cseleit és csápjait, és fogságba ejti azt, aki nem tud meghalni, hogy pillangóként újjászülessen, aki nem elég erős ahhoz, hogy széttépje a sötét hálót, és keresztül menjen azon, emlékül vive győzedelmét, a csillogó háló foszlányait, aranyos szárnyán, mint győzedelmi zászlókat, amelyeket elvett az ellenségtől. Meghalni, hogy éljen. Meghalni, hogy erőt adjon nektek a halálhoz. Jöjj, Simon. Pihenj le! És Isten legyen veled!

(2-499)

Nagyon igazad van, Simon!

Szamaria felé menve az apostolok azon vitatkoznak, hogy miért van oly nagy féltékenység a Keresztelő és Jézus követői között.

– Féltékenység? Nem más az, csak kevélység! – válaszolja Júdás Tádé.

– Nem. Én azt mondom, az csak ürügy, hogy némiképpen igazolják a Mester iránti magatartásukat. A Keresztelő iránti buzgóság takarója alá rejtőzve elérik, hogy elűzik Őt anélkül, hogy nagyon elidegenítenék maguktól a tömeget – mondja Simon.

– Én leleplezném őket!

– Mi, Péter, sok mindent tennénk, amit Ő nem tesz.

– Miért nem teszi?

– Mert tudja, hogy jó nem tenni. Nekünk csak követni kell Őt. Nem a mi feladatunk, hogy irányítsuk Őt. És örülnünk kell emiatt. Nagy könnyebbség, ha csak engedelmeskedni kell...

– Jól mondtad, Simon – jegyzi meg Jézus, aki látszólag magába mélyedve ment elől. – Jól mondtad! Engedelmeskedni könnyebb, mint parancsolni. Nem úgy látszik. De úgy van. Biztos, hogy könnyű, amikor jólelkű valaki. És hasonlóképpen nehéz parancsolni, amikor helyes valakinek a lelkiülete. Mert ha valakinek nem helyes a lelkiülete, akkor ostoba parancsokat ad, és még rosszabbakat, mint pusztán ostobákat. Akkor könnyű parancsolni. De... sokkal nehezebb engedelmeskedni! Amikor valaki felelős állást tölt be egy helyen, vagy egy csoport élén, akkor mindig szeme előtt kell tartania a szeretetet és az igazságosságot, a józanságot és az alázatosságot, a mérsékletességet és a türelmet. Állhatatosnak kell lennie, de nem makacsnak. Ó, ez nehéz!... Nektek, jelenleg, nincs más dolgotok, csak engedelmeskedni. Istennek és Mestereteknek. Te, és nemcsak te, azt kérdezed, miért teszek vagy nem teszek én valamit, miért enged vagy nem enged meg Isten egyet s mást. Látod, Péter, és ti mindnyájan, barátaim? A tökéletes hívőnek egyik titka az, hogy sose vonja kérdőre Istent. „Miért teszed ezt?” – kérdezi Istentől az, aki még tökéletlen. Mintegy bölcs felnőttként mondja egy tanulóknak: „Ezt nem szabad tenni! Ez ostobaság, Ez tévedés!” Ki nagyobb Istennél?

Most láttátok, hogy a Keresztelő iránti buzgóság leple alatt elűztek engem. Megütköztetek emiatt. És szeretnétek, ha én vitába szállnék velük, s meggyőzném őket tévedésükről. Nem. Ez sose fog megtörténni. Hallottátok a Keresztelő véleményét tanítványai szájából: „Neki növekednie kell, nekem csökkennem”. Ő nem siránkozik, nem ragaszkodik helyzetéhez. Egy szent nem ragaszkodik ilyen dolgokhoz. Nem „saját” híveinek számát akarja növelni. Neki nincsenek saját hívei. Ő csak Isten hívei számának gyarapodásán dolgozik. Csak Istennek van joga ahhoz, hogy hívei legyenek. Azért, amint én nem sajnálkozom, hogy valaki jó- vagy rosszhiszeműleg a Keresztelő tanítványa marad, ugyanúgy őt sem sújtja le, hogy tanítványai hozzám jönnek. Nem törődik ilyen számbeli kicsinyességekkel. Az égre néz. És én is az égre nézek. Ne hadakozzatok azért egymás közt azon, hogy igazságos-e vagy nem az, amivel a júdeaiak engem vádolnak: hogy elszakítom a Keresztelő tanítványait, és igazságos-e megengedni azt, hogy ezt mondják. Olyan lenne ez, mint a forrás körül álló asszonyok fecsegése, pörlekedése. A szentek segítik egymást, vidám könnyedséggel cserélik ki gondolataikat, és mosolyogva dolgoznak az Úrért.

(3-13)

– Uram, miért nem pihensz le éjjel? Ma éjjel felébredtem, és nem találalak téged. Üres volt a helyed.

– Miért kerestél engem, Simon?

– Át akartam engedni neked köpenyemet. Attól tartottam, hogy fázol, mert hideg volt az éjjel.

– És te nem fáztál?

– Én már hozzászoktam a hosszú, nyomorúságos évek alatt, hogy meglegyek kellő takaró, táplálék és lakás nélkül... Az a halottak völgye!... Milyen rettenetes! Most nem ez a helyzet. De amikor legközelebb lemegyünk Jeruzsálembe, mert biztos, hogy elmegyünk oda, jöjj el, Uram, a halálnak ezekre a helyeire! Oly sok szerencsétlen van ott... és nem testi nyomorúságuk a legsúlyosabb... Ami leginkább elemésztí őket, az a reménytelenség... Nem gondolod, Uram, hogy nagyon keményen bánnak a leprásokkal?

A kerióti Jézus előtt válaszol a Zelótának:

– Azt akarnád talán, hogy az emberek közé engedjék őket?

– Azt gondolom, bölcs dolog, hogy elkülönítik őket – jegyzi meg Jakab, Alfeus fia.

– Igen, de könnyöretesebben is lehetne ezt tenni. Te nem tudod, mit jelent leprásnak lenni! Nem beszélhetsz erről. Ha helyes, hogy gondoskodunk testünkről, nem kellene-e ugyanolyan igazságosan gondoskodnunk a leprások lelkéről is? Ki beszél nekik Istenről? És csak Isten a megmondhatója, mekkora szükségük van arra, hogy Istenre gondoljanak, és lelki békében éljenek kegyetlen elszigeteltségükben!

– Simon, igazad van! Elmegyek majd hozzájuk. Mind azért, mert igazságos, és mert meg kell tanítani titeket erre az irgalmasságra. Mindaddig csak azokat a leprásokat gyógyítottam meg, akikkel véletlenül találkoztam. Legalábbis addig, míg el nem űztek engem Júdeából, Júdea nagyjaihoz fordultam, mert ők voltak legtávolabb az üdvösségtől, és ők szorultak rá legjobban a Megváltó által nyújtott segítségre. Most felhagyok ezzel, mert meg vagyok győződve kísérletezésem hiábavalóságáról. Nem Izrael nagyjaihoz, hanem legkisebbjeihez megyek. És ezek között lesznek a leprások is, a halottak völgyében. Nem engedem, hogy csatlakozzanak a belém vetett hitben ezek, akiknek a hálás leprás hirdette a jó hírt.

– Honnan tudod, Uram, hogy ezt tettem?

– Én tudom, mit gondolnak rólam barátaim és ellenségeim egyaránt, mert olvasok szívükben.

– Irgalom! Te igazán mindent tudsz rólunk, Mester? – kiált fel Péter.

Folytatását lásd: Péter 2,80.

(3-42)

A hegyi-beszéd sorozat előtt Jézus egyhetes lelkigyakorlatot ad az apostoloknak, s utána magukra hagyja őket egy napra azzal, hogy addig, míg visszatér, válaszoljanak ők a lassan gyülekező nép kérdéseire.

István (a későbbi első vértanú) és Hermász, mindketten Gamáliei tanítványai, a tökéletességre vezető út iránt érdeklődnek, az előttük levő vízvezetékkel hasonlítva azt össze. Ez a vízvezeték a magasban ment, boltozatos oszlopok tartották fenn, míg a kocsit alatta haladt. István azt mondja:

– Mi szeretnénk fölmászni rá, de nem tudjuk, hogyan tegyük, mert itt vagyunk, s a boltívek nyomasztólag hatnak ránk (mint a régi Törvény).

A Zelóta próbál válaszolni neki:

– Nem lenne a boltív, ha nem lenne megalapozva a sötét úton. Ebből emelkedik fel a kék ég felé, ami után mi is vágyakozunk. A földbe süllyesztett kövek tartják fenn a boltívek súlyát anélkül, hogy élveznék a napsugarat. Csak néha száll le hozzájuk egy fecske, és simogatja meg őket. Néha a napsugár is átszűrődik, és beszél arról, hogy milyen szép az égbolt. Így az elmúlt századokban időnként leszállt az ígéretnek egy isteni szava, a bölcsességnek egy égi sugara, hogy megsimogassa az isteni harag súlyát érző köveket. Mert szükség volt a kövekre. Azok sose voltak haszontalanok, ma sem azok, és sose lesznek azok. Rajtuk lassan felemelkedett az emberi tudás ideje és tökéletessége, míg végül elérte a jelen időnek a szabadságát és az emberfeletti ismeret bölcsességét.

Már leolvasom arcodról ellenvetésedet. Ez az, ami mindnyájunk ellenvetése volt, mielőtt meg tudtuk érteni ezt az Új Tanítást, a Jó Hírt, amit azok hallottak, akik nem váltak felnőttekké, mert valami visszatartotta őket, és mind sötétebbé váltak, mint egy fal, ami a sötét mélységbe süllyed.

Ahhoz, hogy kiláboljunk ebből a természetfeletti sötétség betegségéből, bátran meg kell szabadítanunk az alapkövet minden föléje rakott kötől. Ne féljétek lerombolni azt, ami egy magas fal, de nem hordozza az örök forrás tiszta vizét. Térjétek vissza az alaphoz! Azt nem kell megváltoztatni. Az Istentől származik. És megmozdíthatatlan. De mielőtt elvetnétek a köveket, mert nem mind rossz és hasztalan, próbáljátok ki egyenként, Isten szavával. Ha nem ad zavaró hangot, tartsátok meg, és használjátok fel az újjáépítésnél. De ha az emberi hang zavarát halljátok, ami érzékies, vagy a Sátán hangját, ami gyűlöletes, akkor törjétek darabokra a rossz köveket. Isten hangja a szeretet hangja.

Mondom, törjétek darabokra a rossz köveket, mert a felebaráti szeretet megköveteli, hogy ne hagyjatok hátra rossz csírákat, amik elcsábíthatják az utasokat, és rávehetik őket arra, hogy felhasználják azokat saját javukra. Zúzzátok pozdorjává minden cselekedeteket, írástokat, tanítástokat és műveteket, amelyek nem jók. Jobb kevéssel rendelkezni, alig egy könyöknyit építeni, de jó kövekből, mint métereket a rossz kövekből. A napsugár és a fecske leszáll az alacsony falakra is, amelyek alig emelkednek ki a földből, és az út szélén növvő alázatos kis virágok könnyen elérik az alacsony köveket, és megsimogatják őket. Ezzel szemben a haszontalan, durva kövek, amelyek magasabbra akarnak emelkedni, nem kapnak mást, mint tüskés simogatást és mérgező ölelést. Rombolj azért, hogy építhess és felemelkedhess, próbára téve a régi kövek jóságát Isten szavának hangjával.

– Jól beszélsz, ember! Fel kell emelkednünk! De hogyan? Mondtuk neked, hogy még a kisdedeknél is kevesebbek vagyunk. Ki képesít minket arra, hogy a meredek oszlopon felmásszunk? Kiprobáljuk majd a köveket Isten hangjával. Összetörjük azokat, amelyek nem jók. De hogyan tudunk felemelkedni? Még ennek gondolatára is elfog minket a szédülés! – mondja István.

Erre János veszi át a szót. Lásd: János 25-28.

(3-131)

Az apostolok Péter konyhájában ülnek, és miután jóllaktak, vitatkoznak azon, hogy ellen tudnak-e majd állni az üldöztetéseknek a jövőben.

– Én azt gondolom, hogy Isten nem küld ránk erőnket meghaladó megpróbáltatást – mondja Máté.

– Vagy legalábbis növeli erőnket a megpróbáltatás arányában – fejezi be a gondolatot Jakab, Alfeus fia.

– Ő máris ezt teszi. Én gazdag voltam és hatalmas. Ha Isten nem akart volna megőrizni engem egy céljára, elvesztem volna a kétségbeesésben, amikor üldöztek, mint leprást. Magam ellen fordultam volna... Ehelyett, amikor teljesen össze voltam törve, egy új gazdagság szállt le rám, amit előzőleg sose birtokoltam: egy meggyőződés gazdagsága: „Van Isten!” Előzőleg... Isten... Igen, hittem benne, hűséges izraelita voltam. De hitem kimerült a külsőségekben! És úgy tűnt nekem, hogy annak jutalma nem ért fel erényeimmel. Megengedtem magamnak, hogy vitatkozzam Istennel, mert még valakinek éreztem magamat a földön. Simon Péternek igaza van. Én is bábeli tornyot építettem az öndicsérettel és a magammal való megalégedéssel. Amikor minden összeomlott, és én egy összelapított féreg voltam mindeme hasztalan súly alatt, akkor többé nem vitatkoztam Istennel, hanem önmagammal, ostoba önmagammal, és végül tönkretettem azt. És minél inkább ezt tettem, annál inkább utat készítettem annak, amiről én azt gondolom, hogy Isten bennünk lakása, és eljutottam egy erőhöz, egy új gazdagsághoz.

Megbizonyosodtam arról, hogy nem vagyok egyedül, és hogy Isten őrökdi az ember fölött, akit egy másik ember és valami rossz. legyőzött.

A kerióti bővebb magyarázatot kér tőle, hogy mit ért Isten bennünk lakása alatt. A Zelóta folytatja:

– Érzékeinknek szükségük van egy kifejezésre, hogy egy eszmét érzékeltessenek. Mindnyájan, minket, hívőket értem ezalatt, hiszünk a Magasságbeliben, az Úrban és Teremtőben, az Örök Istenben, aki az égben van. De mindenkinek többre van szüksége, mint egy pusztá, tiszta, anyagtan hitre, ami elégséges az angyalok számára, akiknek szelleme látja Istent, és akik szeretik Őt szellemi lények módjára, mivel ők részesednek szellemi természetében, és látják Istent. Nekünk szükségünk van arra, hogy egy „képet” alkossunk magunknak Istentről, amely magában foglalja lényeges tulajdonságait, amiket mi Istennek tulajdonítunk, hogy megnevezzük az Ő végtelen, teljes tökéletességét. Minél inkább ráirányítja a figyelmét valaki, annál inkább elérkezik Isten pontos ismeretére. Ezt nevezem én a bennünk lakó Istennek. Nem vagyok bölcslő. Talán rosszul használom ezt a szót. De egyszóval, számomra a „bennünk lakó Isten” kifejezés jelentése, hogy érzem, felfogom Istent lelkemben, többé már nem elvont fogalomként érzem és fogom fel Őt, hanem mint aki valóban jelen van, aki erőt, új békét ad.

Péter hozzáteszi ehhez saját gondolatait, s Jézus kiegészíti mindkettőjük eszmeftuttatását:

– Ádám tökéletessége növekedhetett volna a szeretet által, ami még jobban megértethette volna vele Teremtőjének képét. Ha Ádám nem vétkezett volna, a legfényesebben tükrözte volna vissza Istent. Ezért mondom nektek: „Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok!” Mint Atyátok. Azért, mint Isten. Péter nagyon jól mondta, és Simon is nagyon jól fejezte ki magát. Kérlek titeket, vessétek emlékezetetekbe szavaikat, és alkalmazzátok azokat lelketekre!

(3-261)

A kerióti megint rossz kedvében van, és méltatlankodik azért, mert Jézus a zelóta Simont bízta meg, hogy Máriával maradjon egy ideig a nemrég meggyógyított Elizánál.

– Simont hagyja ott! Egy öreget, aki szinte nem is beszél – fejezi be méltatlankodását a kerióti.

– De azt a keveset, amit mond, mindig jól mondja – vág vissza Tamás.

A két apostol annyira belemelegsik a vitatkozásba, hogy nem hallja Jézus közeledtét. Jézus azt mondja:

– Jól mondtad, Tamás. Simon keveset beszél, de azt a keveset mindig jól mondja. Nyugodt az értelme és becsületes a szíve. És főleg nagy a jóakarata. Ezért hagytam őt Anyámmal. Igazán megbízható ember, és ugyanakkor ért ahhoz, hogyan éljen, mert szenvedett, és mert öreg. Azért mondom ezt, mert feltételezem, hogy valaki azt hiszi, választásom helytelen volt. Ő volt a legmegfelelőbb ember arra, hogy vele maradjon. Júdas, nem engedhettem, hogy Anyám egyedül maradjon egy szegény asszonnyal, aki még beteg. És igazságos volt, hogy vele hagyjam őt. Anyám befejezi a munkát, amit én megkezdtem. De nem hagyhattam vele testvéreimet, sem András, Jakabot vagy Jánost, és téged sem. Ha nem érted meg ennek okát, nem tudom, mit mondjak...

– Mert Anyád fiatal, szép, és a nép...

– Nem! A nép gondolata mindig szennyes lesz, és ajkuk, kezük és főleg szívük is. A becstelen emberek mindig saját érzelmeiket látják mindenki másban. De én nem törődöm az ő szennyükkel. Az leesik magától, amikor megszárad. De én előnyben részesítettem Simont, mert ő öreg, és nem emlékezteti nagyon Elizát meghalt fiaira. Ti, fiatalok, korotoknál fogva felkeltettétek volna emlékeiket... Simon ért hozzá, miként figyeljen anélkül, hogy észrevennék, és tud uralkodni magán. Vehettem volna Pétert. Ki lett volna jobb Anyám mellett? De ő is nagyon indulatos még. Nyíltan megmondhatom ezt, és ő nem sértődik meg. Péter őszinte, és

szereti az őszinteséget akkor is, ha ellene szól. Vehettem volna Bertalant. De ő sose volt Júdeában előzőleg. Simon viszont jól ismeri a vidéket, és el tudja vezetni Anyámat Keriotba. Ő tudja, hol van a ti vidéki házatok, és a városi is, és ő nem...

– De... Mester!... Anyád igazán eljön az enyémhez?

– Megígértem. És amit megígér az ember, azt megteszi. Lassan megyünk, megállva, beszélve ezeken a vidékeken. Nem akard, hogy Júdeában is beszéljek?

(3-493)

Simon valóban megérkezik Júdás anyjának házába, mikor Jézus már ott van a többi apostollal. Mária beszámol Jézusnak:

– Eliza meg akarja ismerni a nőtanítványokat is. Lassan halad előre, de megállás nélkül. Szegény, kedves! Vannak még félelmetesen zavaros pillanatai. Nemde, Simon? Egy nap meg akarta próbálni, hogy kimenjen velem, de meglátta Dánielének egy barátját... és sok fáradozásunkba került lecsitítani sírását. De Simon olyan ügyes! Azt javasolta nekem, hogy ha Eliza vissza akar térni a világba, Betszúr azonban túlságosan tele van emlékeivel, akkor hívjuk Johannát. És elment ő, hogy odahívja. Visszatért, az ünnepek után Beterbe, az ő pompás júdeai rózsakertjébe. Simon azt mondja, hogy álomnak tűnt neki, amikor átment a rózsákkal fedett dombok között, amelyek olyannak tünnek, mintha a Paradicsomban lett volna. És Johanna azonnal eljött. Ő meg tud érteni egy anyát, aki sír fia miatt, és részvételt tud lenni iránta. Johanna rá akarja venni őt, hogy hagyja el Betszúrt, és menjen el az ő kastélyába. És sikerülni fog neki, mert kedves, mint egy galamb, és erős, mint a gránit, amikor akar valamit.

(3-519)

Jézus a filiszteusok földjén jár apostolaival. Egy városban nem adtak nekik sem szállást, sem eledelt, és Tamás kijelenti, hogy éhes.

– Vedd az én eledelemet. Én sose vagyok nagyon éhes – mondja a Zelóta.

– Vegyétek az enyémet is – mondja Jézus. – Aki inkább érzi az éhséget, egyék.

Bertalan is odaadja nekik az övét, de együtt a három sem tesz ki sokat, és a csalódottságot jól ki lehet olvasni Tamás és a többi fiatal tekintetéből. De csendben eszegetik a nekik jutott kis adagokat.

A Zelóta, türelmesen, odamegy egy zöldellő folthoz, ahol vizet sejt. Valóban az árok alján egy kis erecske csörgedez. Odakiált a többieknek, hogy jöjjenek, és frissítsék fel magukat. Mind futva jön. Megtöltik kulacsukat, és beteszik a vízbe, hogy friss maradjon. Utána megmossák arcukat és lábukat. Leülnek egy fa alá, és fáradtan elalszanak.

Jézus szeretettel és részvételt nézi őket, és csóválja fejét. A Zelóta, aki észreveszi ezt, megkérdezi:

– Mi a baj, Mester?

Jézus feláll, a Zelótához megy, és fél karjával átölelve őt elviszi egy másik fához, s ott azt mondja:

– Mi a baj? Lesújt engem fáradságtok. Ha nem tudnám, miért teszem ezt veletek, nagyon nyugtalanítana, hogy ennyi kellemetlenséget okozok nektek.

– Kellemetlenséget? Nem, Mester! Ez a mi örömünk. Veled lenni mindent megsemmisít. Hidd el, mindnyájan boldogok vagyunk. Nem siránkozunk, nem...

– Hallgass, Simon! Az emberi természet felkiált a jókban is. És emberileg szólva, nem helytelen, hogy felkiált. Elhívtalak titeket otthonotokból, családotoktól, foglalkozástoktól, és ti eljöttetek, azt gondolva, hogy ugyancsak mást jelent az én követésem... De mostani felkiáltástok, belsőtökben elhangzó panaszotok megnyugszik majd egy napon, és akkor megértitek, hogy jó volt eljönnötök, a ködön és sáron, a poron és kánikulán keresztül, üldözve,

szomjasan, fáradtan, táplálék nélkül, az üldözött, nem szeretett, rágalmazott Mester után... és még sok egyéb megpróbáltatásban. Akkor minden szépnek tűnik majd nektek. Mert akkor máshogy fogtok gondolkodni, és mindent más megvilágításban láttok. És áldani fogtok engem azért, hogy az én nehéz utamon vezettelek titeket...

– Szomorú vagy, Mester. És a világ okot ad szomorúságodra. De mi nem. Mi mind megleégedettek vagyunk...

– Mindnyájan? Biztos vagy benne?

– Te másként gondolsz?

– Igen, Simon, másként. Te mindig megleégedett vagy. Te megértetted. De sokan mások nem. Látod azokat, akik alszanak? Tudod, mennyi gondolat fordul meg agyukban, még álmukban is? És mindazok, akik a tanítványok között vannak? Azt hiszed, hogy hűségesek maradnak addig, míg minden befejeződik?

Idefigyelj! Gyermekkorodban bizonyára te is játszottál így. – És Jézus leszakít egy teljesen érett gyermekláncfüvet. Ajka elé emeli, és ráfúj. A kis ernyők elrepülnek a levegőben. – Látod? Idefigyelj!... Hány esett belőlük ölembe, mintegy szeretve engem? Számold meg!...

Huszonhárom. Legalább háromszor ennyi volt. És a többiek? Nézd! Van, amelyik még bolyong, van, amelyik súlyánál fogva leesett, van, amelyik büszkén, kevélyen repül ezüstös szárnyacskaiban, van, amelyik a sárba esett. Csak... Nézd, nézd!... Még a huszonháromból is, ami ölembe esett, hét elment. Elég volt annak a darázsnek szárnya által csapott szél ahhoz, hogy elmenjenek... Mitől féltek? Vagy mi csábította el őket? Félték attól, hogy a darázs megszúrja őket? Vagy talán annak szépsége csábította el őket, fekete és arany csikjaival, kecsességével, ragyogó szárnyaival? Elmentek... Egy hazug szépség után...

Simon, így lesz tanítványaimmal is. Egyesek elmennek nyugtalanságuk miatt, vagy állhatatlanságuk miatt, vagy nehéz felfogásuk, kevélységük, könnyelműségük miatt, ki azért, mert étvágya kerekedett a szennyre, vagy, mert félt, vagy tapasztalatlansága miatt. Azt hiszed, hogy mindazokat, akik most azt mondják: „Veled megyek”, ott találom majd oldalamnál küldetésem válságos órájában? Biztosan több mint hetven ernyőcskét teremtett Atyám ebben a virágban... és most már csak hét van belőlük ölemben, mert a többi elszállt ebben a szellőben. Így lesz. És arra gondolok, mennyit kell majd küzdenetek azért, hogy hűségesek maradjatok hozzám... Jöjj, Simon! Menjünk, nézzük meg azokat a szitakötőket, amelyek a víz felszínén táncolnak.. Hacsak nem akarsz inkább pihenni.

– Nem, Mester. A te szavaid elszomorítottak. De remélem, hogy a meggyógyított leprás, az üldözött ember, akit te visszaállítottál, a magános, akinek te társaságot adtad, az érzelmek után vágyakozó, akinek te megnyitottad a mennyet és a világot, hogy szeretetet találjon és adjon, nem fog elhagyni téged... Mester... mit gondolsz Júdásról? A múlt évben velem együtt sirtál miatta. Utána... nem tudom... Mester, hagyd ott azt a két szitakötőt, nézz rám, hallgass rám! Nem mondanám el ezt senkinek sem. Nem a társaknak. Sem a barátoknak. De neked, igen. Nem sikerül szeretnem Júdást. Megvallom. Ő az, aki visszautasítja vágyamat, hogy szeressem. Nem mintha megvetne engem, nem, sőt inkább udvarias az öreg Zelóta iránt, akiről tudja, hogy jobban ismeri az embereket, mint a többiek. De az ő viselkedésmódja. Őszintének tűnik neked? Mondd meg nekem!

Jézus hallgat néhány pillanatig, mintha elbűvölnék a szitakötők, amelyek a víz színén nyugodva kis szívárványt alkotnak szárnyukkal, ami odacsal egy kíváncsi legyecskét, amelyet az egyik szitakötő bekap. De ugyanakkor egy béka bekapja a szitakötőt, a szájában lévő léggel együtt. Jézus felegyenesedik, mert lehajolva figyelte a természet kis drámáját, és azt mondja:

– Így van. A szitakötőnek erős szája van, hogy táplálkozzék a növényeken és szúnyogokon, és a békának hatalmas torka van, hogy elnyelje a szitakötőt. Mindegyiknek megvan a saját módszere, és azt használja. Menjünk Simon!

- Nem válaszoltál nekem, Uram. Nem akartál.
- De válaszoltam neked! Bölcs öregem, elmélkedjél, és megtalálod...

(3-534)

Simon hamarosan megérti, mire célzott Jézus. A filiszteusok városában, Aszkalonban ugyanis beszélni próbáltak az emberekhez, és Júdás annyira feldühítette őket modorával és szavaival, hogy kövekkel kezdték dobálni őt és társát, Bertalant. Sőt miattuk elűzték Pétert is, pedig ő úgy beszélt, hogy megnyerte a filiszteusok tetszését. Amikor beszámolnak sikerükről, illetve sikertelenségükről, a kerióti mentegetődzik:

– Én szeretem az erőteljes modort. Az királyibb.

– A te szokásos eszméd! Tévedsz, Júdás. A Mester már egy éve igyekszik kijavítani ezt az elgondolást. De te ellenállsz minden törekvésnek. Te épp oly makacsul ragaszkodsz tévedésedhez, mint ezek a filiszteusok, akikkel találkoztál – feddi meg őt a Zelóta.

– Mikor javított ki engem ezért? És elvégre is, mindenkinek megvan a saját módszere, és azt használja.

A Zelóta majdnem összerezzen ezekre a szavakra, és Jézusra néz, aki hallgat, de megértő mosollyal válaszol Simonnak.

(3-557)

Mária Magdolna megtérése után a Zelóta megvigasztalja őt, saját tapasztalatát említve Jézus irgalmáról. Lásd: Mária Magdolna 33.

Ez maradjon köztünk!

Az apostolok Júdásról beszélnek, és igyekeznek mentesíteni viselkedését. A Zelóta lehajtja fejét, és elvörösödik. András észreveszi, és megkérdezi:

- Rosszul vagy?
- Nem, nem... A fáradtság... nem tudom.

Jézus erőteljesen ránéz, és erre még vörösebbé válik. De Jézus nem szól neki semmit. De később lemarad a csoporttól és maga mellé véve a Zelótát, megkérdezi:

- Miért pirultál el, Simon?

Az megint elpirul, de nem szól semmit. Jézus megismétli a kérdést, amire a Zelóta még vörösebbé válik, de hallgat. Amikor Jézus ismét kérdezi, azt mondja:

- Uram, de te tudod! Miért akarod tőlem hallani? – s látszik rajta, hogy nagyon gyötrődik.
- De biztos vagy benne?

– Ő nem tagadta előttem, hanem azt mondta: „Azért teszek így, hogy gondoskodjam a jövőről. (Júdás titokban félretette a rábizott pénz egy részét.) Én józan vagyok. A Mester sose törődik a holnappal.” Ha szüksége van rá, igaza van. De mindig... de mindig... Mester, mondd ki te a helyes szót.

– Mindig annak a jele ez, hogy Júdás csak egy „ember”. Nem tud felemelkedni odáig, hogy egy szellem legyen. De többé-kevésbé mindnyájan ilyenek vagytok. Feleslegesen félték. Gyötritek magatokat a jövő miatti szükségtelen aggódással. Rendben van. Ez maradjon kettőnk között! Így lesz?

- Igen, Mester.

Jézus hallgat egy ideig. Utána azt mondja:

– Hamarosan visszatérünk a tóhoz... Jó lesz kissé megpihennünk a sok gyaloglás után. Mi ketten Názáretbe megyünk kis időre, a Fény ünnepe után. Te egyedül vagy. A többiek családjukkal lesznek. Te velem leszel.

- Uram, Júdás és Tamás, és Máté is egyedül van.

– Mindegyik a családjánál lesz. Máténak van egy nővére. Te egyedül vagy. Hacsak nem akarsz Lázárhoz menni...

– Nem, Uram – mondja gyorsan Simon. – Nem. Szeretem Lázárt. De veled lenni olyan, mintha a mennyben lennék. Köszönöm, Uram – és megcsókolja kezét.

(4-1134)

Jézus Názáretben két ládát készített, és a Zelótát elküldte valamiért. Amikor visszaérkeznek, mélyen meghajol Mária előtt:

– Üdvözöllek, Uram Anyja, és áldom jószágodat, hogy megengeded nekem a házában lakozást.

– Megérkezett Simon. Most megtudjuk, miért késett. Menjünk... – mondja Jézus Marciámnak. Simon leteszi válláról a nagy batyut.

- Béke veled, Simon...

– Ó, áldott Mester! Késedelmeskedtem, nemde? De mindent jól csináltam...

Megcsókolják egymást. Utána Simon folytatja:

– Elmentem az asztalos özvegyéhez. A te segítséged nagyon jól jött neki. Az öregasszony nagyon beteg, és ez sokba kerül. A kis asztalos-fiú szorgalmasan dolgozik, kis dolgokat készítve, korának megfelelően, és mindig rád gondol. Mindnyájan áldanak téged. Utána elmentem Nárához, Szamirához és Szirához. A testvérük durvább, mint előzőleg volt. De ők békében élnek, mint a szentek, akik valójában, és sírással fűszerezve eszik szegényes kenyerüket, és megbocsátanak neki. Áldanak téged a küldött segítségért. De kérik imáidat,

hogy durva testvérük megtérjen. Az öreg Ráchel is áld téged az alamizsnáért. Végül elmentem Tibériásba, hogy bevásároljak. Remélem, jól sikerült. Most majd az asszonyok megnézik... De Tibériásban visszatartottak egyesek, akik azt hitték, hogy a te előfutárod vagyok. Oly sok dolgot akartak tudni... Megmondtam nekik az igazat, hogy te elbúcsúztál mindenkitől, és visszavonultál a tél legkellemetlenebb idejére... Amikor meggyőződtek arról, hogy az igazat mondom, – mert elmentek Simonhoz, Jónás Fiához és Fülöphöz is, és se téged nem találtak ott, se többet nem tudtak meg – elengedtek engem. Ezért késlekedtem.

– Nem számít! Lesz időnk, hogy együtt legyünk. Köszönök neked mindent... Anyám, vizsgálj meg Szintikával a batyu tartalmát, és mondd meg nekem, hogy elég-e az, ami benne van...

És míg az asszonyok kibontják a batyut, Jézus leül, Simonnal beszélgetve.

– És te mit csináltál, Mester?

– Készítettem két ládát, hogy ne legyenek tétlen, és mert ezek hasznosak lesznek. Sétáltam, örvendtem házamnak...

Simon hosszasan nézi Őt... De nem szól semmit.

(4-1193)

A názáreti házban Jézus unokatestvérei, Jézus és a Zelóta társaságában arról beszélgetnek, hogy a názáretiek, néhány kivételtől eltekintve, Jézus ellen vannak. Jézus mentegeti őket:

– Nem az ő hibájuk...

– Kié akkor?

– Sok dolog játszik közre... Ne kutassátok. De nem az egész Názáret ellenséges. A gyermekek...

– Mert ők gyermekek.

– Az asszonyok...

– Mert ők asszonyok. De nem a gyermekek és az asszonyok fogják létrehozni Országodat!

– Miért Júdás? Tévedsz. Éppen a mai gyermekek lesznek holnap az én tanítványaim, akik az egész földön elterjesztik majd országomat. És az asszonyok... Miért ne tehetnék ők is?

– Biztosan nem teheted meg az asszonyokat apostolaidnak. Legfeljebb tanítványok lesznek, amint te mondtad, segítve a férfi tanítványokat.

– A jövőben sok dolgot máshogyan fogsz látni, testvérem. De nem igyekszem megváltoztatni felfogásodat, amelyek a századok folyamán téves előítéletek nyomán alakultak ki a nőkről. Csak azt kérem, figyeld meg magadban a különbséget, amit látsz a férfi és a nőtanítványok között, miként követik tanításomat. És tedd ezt szenvedélyektől mentesen! Meglátod, hogy kezdve anyáddal, aki az első nőtanítvány akart lenni, és a leghősiesebb is, s aki bátran vezet mindenkit egy olyan vidéken, ahol megvetik őt hozzám való hűsége miatt, a nőtanítványok jobbak, mint ti.

– Elismerem, hogy ez igaz. De Názáretben hol vannak a nőtanítványok? Alfeus leányai, Izmael és Ászer anyja és nővéreik. Ez minden. Túl kevés. Én legszívesebben nem jönnék többet Názáretbe, hogy ne lássam mindezt!

– Szegény mamád! Ugyancsak nagy fájdalmat okoznál neki! – mondja Mária, közbeszólva.

– Igaz – mondja Jakab. – Ő annyira reméli, hogy testvéreim kibékülnek Jézussal és velünk. Azt hiszem más vágya nincs is. De nem biztos, hogy ha távol maradunk, ezt elérjük. Eddig elszigeteltem magamat az emberektől. De holnaptól kezdve ki fogok menni, s megközelítem ezt és azt... Mert ha tanítanunk kell a pogányokat is, nemde ezt kell tennünk saját városunkkal? Én nem hiszem, hogy mind gonoszak, és hogy nem lehet megtéríteni őket.

Júdás Tádé nem vitatkozik. De látszik rajta, hogy nyugtalan.

A zelóta Simon, aki eddig csendben hallgatott, közbeszól:

– Nem szeretnék gyanúsítani valakit. De engedjétek meg, hogy feltegyek egy kérdést azért, hogy könnyítsek lelketeken. Kérem: Biztosak vagytok-e abban, hogy Názáret tartózkodásában nem külső, máshonnan jövő erők működnek, amik itt termékeny talajra találtak? Ha igazságosan ítélnének, mi biztosíthatná őket legjobban arról, hogy a Mester Istennek Szentje? Názáret lakosai ismerik Jézus tökéletes életét, és emiatt könnyebben el kellene fogadniuk őt az ígért Messiásnak. Én, nálatok jobban, és velem együtt sokan Názáretben, akik olyan idősök, mint én, legalábbis hírből ismertük azokat, akik Messiásoknak mondták magukat. És biztosítlak titeket, hogy belső életük meghazudtolta a legmakacsabb állításukat is, hogy ők messiások. Róma keményen üldözte őket, mint lázadókat. Politikai szempontból Róma nem engedhette meg, hogy ahol ő uralkodik, létezzenek ezek a hamis messiások, akik sok egyéni okból is rászolgáltak a büntetésre. Mi feltüzeltük és támogattuk őket, mert kielégítették vágyunkat a Róma elleni lázadásra. Mi megegyeztünk velük, mert, amilyen ostobák vagyunk, elhittük, hogy bennük látjuk a megígért „királyt”. Egészen addig, míg a Mester meg nem világította az igazságot, amit, sajnos még most sem hisznek úgy, amint kellene. Ők lesújtott lelkünkben táplálták a nemzeti függetlenség reményét, és Izrael helyreállításának vágyát. De, ó, mily nyomorúság! Milyen ingatag és romlott ország lenne ez?! Ezek a hamis messiások mélységesen lesüllyesztették a messiási eszmét azáltal, hogy magukat Izrael királyának és az ország megalapítójának nevezték.

A Mesterben a tanítás mélységével egyesül életének szentsége. És Názáret ezt minden más városnál jobban ismeri. Azért nem gondolom, hogy vádolhatom a názáretieket amiatt, hogy nem hiszik el az Ő eljövételének természetfeletti voltát, amit ők nem ismernek. De az élete! Az Ő élete!... Ez a nagy gyűlölet, áttörhetetlen ellenállás... De mit mondok! Ez a megnövekedett ellenállás nem eredhet máshonnan, csak az ellenséges áskálódásból. Mi ismerjük Jézus ellenségeit. Tudjuk mit érnek. Azt hiszitek, hogy csak itt tétlenek, itt hiányoznak; amikor mindenütt vagy megelőztek minket, vagy velünk együtt jöttek, vagy követtek, hogy tönkretegyék Krisztus művét? Ne vádoljátok Názáretet úgy, mintha egyedül lenne bűnös. Inkább azt sirassátok, hogy Jézus ellenségei félrevezették.

– Nagyon jól mondtad, Simon. Ezen siránkozzatok... – mondja Jézus. És szomorú.

(4-1196)

Meggyógyultam, testemben, szívemben

A Zelóta elkíséri endori Jánost és Szintikát Antióchiába, Péterrel, Andrással, Alfeus két fiával: Júdással és Jakabbal, Jánossal és Mátéval. Amikor elérkezik a búcsúzás órája, felváltva néhány szót mondanak az Antióchiában maradó párhoz. Először Péter beszél és Izajás 52. fejezetéből indul ki, amit aznap a zsinagógában hallott magyarázni. Rámutat arra, hogy a próféták Jézusról beszélnek, de csak az alázatosak fogadják el Jézus tanítását. Utána átadja a szót a Zelótának, aki szintén Izajás 52. fejezetéhez fűzi szavait:

– Folytatom Simon Péter szavait. Az Úr akaratából ő mindnyájunk vezetője. Őt folytatva én is Izajás 52. fejezetét tárgyalom, mint valaki, aki ismeri a Megtestesült Igazságot, akinek mindörökre szolgálja. Írva van: „Kelj föl, kelj föl, öltözz erőbe, Sion! Öltsd fel legszebb ruhádat, Jeruzsálem, te szent város!”

(52,1)

Valóban így kellene lennie. Mert amikor egy ígélet teljesül, amikor békét kötnek, amikor megszűnik egy elítélés, és eljön az öröm ideje, akkor a szíveknek és városnak ünneplőbe kellene öltöznie, és fel kellene emelni a lehajtott fejeiket, hallva, hogy többé nem gyűlölik őket, nincsenek legyőzve, megverve, hanem szeretik őket és szabadok.

Nem azért vagyunk itt, hogy Jeruzsálem felett ítélkezzünk. Tiltja ezt a szeretet, amely az első az erények között. Ne vizsgáljuk azért mások szívét, hanem tekintsünk a magunkéba. Öltöztessük erőbe saját szívünket, azzal a hittel, amiről Simon beszélt, és öltözzünk ünneplőbe, mert a mi évszázados hitünk a Messiásban most elnyeri koronáját a beteljesedés által. A Messiás, a Szent, Isten Igéje valóban köztünk van. Ezt bizonyítják a lelkek, akik hallják a Bölcsesség szavait, amelyek megerősítik őket, eltöltik szentséggel és békével. De bizonyítják ezt a testek is, amelyek megszabadulnak a legkegyetlenebb betegségektől a Szent által, akinek az Atya mindent átadott. Még a halottak is, mert hazánkknak, Izraelnek földje és völgyei visszhangzanak a hozsannázástól, amivel Dávidnak és a Magasságbelinek a Fiát üdvözlük, akit a Magasságbeli elküldött, amint megígérte a pátriárkáknak és a prófétáknak.

Én, aki hozzátok beszélek, leprás voltam. Arra szántak, hogy a kegyetlen szenvedésekben töltött évek után a leprások állati egyedüllétében haljak meg. Egy ember azt mondta nekem: „Menj el hozzá, a názáreti Rabbihoz, és meggyógyulsz!” Hittem. Elmentem. Meggyógyultam. Testemben. Szívemben. Az egyik többé nem beteg, azzal a betegséggel, ami elválaszt az emberektől. A másik többé nem haragszik, ami elválaszt Istentől. És új lélekkel, a kivetetből, a betegből, a nyugtalanból az Ő szolgájává lettem, meghívást kaptam a boldog küldetésre, hogy az emberek közé menjek, szeretve őket az Ő nevében, oktatta őket az egyedül szükséges ismeretre: a názáreti Jézus és Üdvözítő ismeretére. És boldogok azok, akik hisznek benne.

(5-81)

Amikor Fülöp Cezaréája felé menve Jézus megkérdezi az apostoloktól, hogy kinek tartják Őt az emberek, a Zelóta is pompás vallomást tesz. Lásd: E 5,200.

Mi annyira szeretünk!

Az apostolok Jézussal együtt Jeruzsálem felé mennek, a Jordán túlsó partján. Zuhog az eső, sáros az út. Éjjelre egy barlangban húzódnak meg. Jézus virraszt az alvó apostolok felett, és gondoskodik a tűzről. Közben elmélkedik.

A Zelóta ébred fel először. Látja Jézust a tűz mellett, és az elfogyott rőzséből következtet arra, hogy sok idő telt el. Odamegy Jézushoz:

– Mester, nem jössz aludni? Én majd öröködöm.

– Hajnal van már, Simon. Az égbolt már világosodik.

– De miért nem hívtál minket? Te is fáradt vagy!

– Ó, Simon! Oly nagy szükségem volt a gondolkodásra... és az imára... – és Simon keblére hajtja fejét.

A Zelóta, aki az ülő Jézus mellett áll, megsimogatja Őt, és felsóhajt. Megkérdezi:

– Miről gondolkodtál, Mester? Neked nem kell gondolkodnod. Te mindent tudsz.

– Nem kell azon gondolkodnom, hogy mit mondjak. De azon, hogy mit kell tennem.

Fegyvertelenül állok a ravasz világgal szemben, mert bennem nincs meg a világ gonoszsága és a Sátán ravaszsága. És a világ legyőz engem... És annyira fáradt vagyok...

– És szomorú. És mi hozzájárulunk ehhez, jó Mester, akit nem érdemlünk meg. Bocsáss meg nekem és társaimnak! A többiek nevében is mondom.

– Nagyon szeretlek titeket... Nagyon szenvedek... Miért nem értetek meg engem oly gyakran?!

A sutogás felébreszti Jánost, aki legközelebb van. Felnyitja égszínkéék szemeit, csodálkozva körülnéz, utána visszaemlékszik, és azonnal felkel, s odamegy a két beszélő mögé. Így hallja, amint Jézus mondja:

– Mert minden gyűlölet és megnevelés elviselhető semmiséggé válna, ha ti szeretnétek és megértenétek engem... De nem értetek meg... És ez gyötör engem mindenek előtt. És nehéz! Súlyos! De nem a ti hibátok. Emberek vagytok... Fájlni fogjátok majd, hogy nem értettetek meg, akkor, amikor többé már nem tudjátok jóvátenni... Azért, mert akkor megtapasztaljátok a mostani felületességet, nyomorúságot, korlátoltságot, előre megbocsátok nektek, és azt mondom: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek, sem azt, hogy mily fájdalmat okoznak nekem.”

János térden eléje csúszik, és átöleli Jézus térdét, és már közel áll a síráshoz, amikor mondja:

– Ó, Mesterem!

A Zelóta, akinek Jézus még mindig a keblére hajtja a fejét, lehajol, és megcsókolja haját, mondva:

– De mi annyira szeretünk! De feltételezzük rólad, hogy meg tudod védeni magadat és minket is, és diadalmaskodsz. Megaláz minket, hogy embernek látunk téged, aki alá van vetve az embereknek, az időjárásnak, a nyomorúságnak, a gonoszságnak, az élet szükségleteinek... Ostobák vagyunk. De így van. Számunkra te a Király, a Diadalmas, Isten vagy. Nem sikerül felfognunk önmegtágadásod nagyságát, amit irántunk való szeretetből végzel. Mert csak te tudsz szeretni. Mi nem tudunk...

– Igen, Mester. Simon jól mondja. Nem tudunk úgy szeretni, amint Isten szeret: Te. És azt, ami a végtelen jószág, végtelen szeretet, összetévesztjük a gyengeséggel, és hasznot húzunk belőle... Növed szeretetünket, növed szeretetedet! Te, aki annak forrása vagy, áraszd ki azt, amint most kiáradnak a folyók, itass át minket azzal, tölts el vele, úgy, amint most a mezők át vannak itatva a völgy mentén. Nincs szükség bölcsességre, szigorúságra, bátorságra ahhoz, hogy tökéletesek legyünk, amint te akarod. Elég a szeretettel rendelkezni... Uram, megvallom mindnyájunk nevében: nem tudunk szeretni.

– Ti ketten, akik a legjobban megértetek engem, vádoljátok magatokat. Alázatosak vagytok. De az alázatosság szeretet. De a többieket is csak egy válaszfal választja el attól, hogy olyanok legyenek, mint ti. És én majd ledöntöm azt. Mert valóban Király, Diadalmas és Isten vagyok. Mindörökké. De jelenleg az Ember vagyok. Homlokomat nyomja a gyötrelmes korona. Mindig gyöttrő korona Embernek lenni... Köszönöm, barátaim! Megvigasztaltatok engem. Ezért jó embernek lenni: hogy legyen egy szerető anyja az embernek, és őszinte barátai. Most felébresztjük társainkat. Nem esik már. A köpenyek megszáradtak. A test kipihente magát. Egyetek és induljunk!

András és Jézus két unokatestvére mennek elől. Egyszerre csak lehajolnak, néznek valamit, és visszafutnak:

– Egy asszony! Halottnak látszik! Elzárja az utat.

– Ó, mily kellemetlen! Rosszul kezdődik a nap. Mit tegyünk? Most a tisztulási szertartásra is szükség lesz! – Kezdődik a morgolódás.

– Menjünk megnézni, hogy halott-e – mondja Tamás a keriótinak.

– Én semmi áron sem megyek! – válaszolja ő.

– Megyek én veled, Tamás! – mondja a Zelóta, és előre megy. Megközelítik, föléje hajolnak, és Tamás visszafut, kiáltozva.

– Talán meggyilkolták – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Vagy a hidegtől halt meg -jegyzi meg Fülöp.

De Tamás azt kiáltja, amikor hozzájuk ér:

– Olyan a ruhája, mint a leprásoké... – és Tamás arca olyan ijedt, mintha a Sátánt látta volna.

– De meghalt? – kérdezik.

– Ki tudja! Én elfutottam.

A Zelóta feláll, és gyorsan Jézushoz megy. Azt mondja:

– Mester, egy leprás nővérünk. Nem tudom, halott-e. Nem mondanám. Nekem úgy tűnik, hogy szíve ver.

– Megérintetted?! – kiáltanak többen, hátrálva tőle.

– Igen. Nem félek a leprától, amikor Jézussal vagyok. És szánalmat érzek iránta, mert tudom, mit jelent leprásnak lenni. Talán szerencsétlen, és megütötték, mert vérzik a feje. Talán elesett, táplálékot keresve. Tudjátok, rettenetes éhen halni, és az emberekre szorulni ahhoz, hogy kenyeret kapjatok.

– Nagyon le van soványodva?

– Nem. Sőt, azt sem tudom, miért van a leprások között. Nincs sebhelye, sem sebe, sem kelevénye. Talán csak nemrég van köztük. Jöjj, Mester! Kérlek. Amint velem tetted, légy irgalmas leprás nővérem iránt!

– Menjünk! Adjatok nekem kenyeret, sajtot és azt a kis bort, amink még van!

– Ne engedd őt onnan inni, ahonnan mi iszunk! – kiáltja megrettenve a kerióti.

– Ne félj! A kezemből fog inni. Jöjj, Simon!

Előre mennek... de a kíváncsiság a többit is odahajtja. Többet nem törődnek a fákról csöpögő esővel, sem a sárral. Felmennek az út szélére, hogy jobban lássanak anélkül, hogy közel lennének. Jézus lehajol, megfogja az asszonyt a hóna alatt, és felülteti egy sziklának támasztva. Feje lóg, mint egy halotté.

– Simon, fordítsd el fejét, hogy torkán lemelessen egy kis bor.

A Zelóta félelem nélkül engedelmeskedik, és Jézus néhány csepp bort önt félig bezárt, elkékült ajkaira. És azt mondja:

– Fagyos a szerencsétlen! És teljesen átázott!

– Ha nem lenne leprás, odavihetnénk, ahol mi voltunk – mondja a szánakozó András.

– Csak az hiányzik! – hördül fel a kerióti.

– De ha nem leprás! Semmi jele sincs a leprának.

– De azok ruháját viseli. Ez elég!

Közben a bor hatása megmutatkozik. Az asszony fáradtan felsóhajt. Jézus szájába önt egy kortynyit, hogy lássa, lenyeli-e. Az asszony kinyitja két ködös, félénk szemét. Látja az embereket. Igyekszik felállni, hogy elmeneküljön.

– Fertőző vagyok! Fertőző vagyok! – kiáltja. De nincs ereje felállni. Kezébe rejti arcát, nyögve:

– Ne kövezzetek meg! Elestem, mert éheztem... Már három napja senki se adott nekem semmit sem...

– Itt van kenyér és sajt. Egyél! Ne félj. Igyál egy kis bort tenyereimből – mondja Jézus.

– De nem félsz? – mondja csodálkozva a szerencsétlen.

– Nem félek – válaszolja Jézus. És mosolyogva feláll, de az asszony mellett marad, aki mohón eszi a kenyeret és a sajtot. Egy éhező állatnak látszik. Utána, amikor kielégítette éhes gyomrát, körülnéz. Fennhangon számolja:

– Egy... kettő... három... tizenhárom... De akkor?... Ó, ki a názáreti? Te vagy az, nemde? Csak te lehetsz irgalmas egy leprás nő iránt, amint tetted!... – Az asszony nehezen térdre ereszkedik, mert még gyenge.

– Én vagyok az, igen. Mit akarsz? Meggyógyulni?

– Azt is... De előbb mondanom kell neked valamit... Én tudtam rólad. Régen beszéltek nekem rólad egyes zarándokok. Mikor? Összel. De egy leprás számára... minden nap egy évnek tűnik... Látni akartalak. De hogyan mehetek Júdeába, Galileába? „Leprásnak” neveztek. De nem vagyok az. Csak egy seb van mellemen, és férjemtől kaptam, aki szűzként vett magához, és egészségesen, de ő nem volt egészséges. De ő a nagyok közé tartozik... és mindent megtehet. Azt is, hogy kijelentse, én elárultam őt, betegen menve hozzá, és ezért elbocsátott, hogy egy más nőt vegyen el, akibe belebolondult. Engem pedig feljelentett, hogy leprás vagyok. És mivel én bizonyítani akartam ártatlanságomat, meg akartak kövezni. Igazságos ez, Uram? Tegnap este egy erre járó ember mondta, hogy te eljöttél, és fel akarta bujtatni az embereket arra, hogy zavarjanak el téged.

Sír. Utána folytatja:

– Meg akartalak találni, hogy megmondjam neked: „Menekülj el!” Irántam pedig „Légy irgalmas!”

Jézus meggyógyítja az asszony sebéét. Meghagyja neki, hogy menjen Elizához, s maradjon nála, mint leánya.

– Uram, én odaadom köpenyemet a leprás nővérnek, és elkísérem őt Elizához. Úgy érzem, mintha én gyógyultam volna meg másodszor, és boldog vagyok.

(5-380)

Itt éltem, amikor üldöztek

Az apostolok Júdea sivatagjában járnak, és egyesek panaszkodnak a nehéz terep miatt. Simon vigasztalja őket:

– Amikor eljutunk annak a hegynek a tetejére, amit láttok, könnyebb lesz utunk, és megígérem nektek, hogy bőven lesz részetek vadmézben és friss vízben...

Péter figyelme másra irányult, és nekiment egy tüskés bokornak.

– A hegyeken már ritkábbak lesznek ezek. Látod, mennyire ritkulnak máris? – mondja Simon.

– Hm! Nagyon jól ismered a helyet...

– Itt éltem, amikor kitiltottak és üldöztek...

Valóban, a dombok zölddebbé válnak és az út árnyékosabbá. Illatos virágok borítják a mezőket, amelyeken zümmögnek a méhek. Simon bemegy egy barlangba, amelyet a vadméhek kaptárnak használnak, és kijön aranyosan ragyogó lépesmézekkel. Utána még néhány más barlangba is bemegy, míg mindenkinek jut egy lépesmész. Felajánlja azt a Mesternek és barátainak, akik szívesen eszik azokat.

– Ha lenne kenyérünk! Milyen jó lenne! – mondja Tamás.

– Ó, jó ez anélkül is! Jobb, mint a filiszteusok búzakaralása (amit előzőleg éhségük csillapítására ettek). És... reméljük, nem jön ide egy farizeus sem, hogy kijelentse, nem ehetünk ebből! – mondja Jakab, Zebedeus fia.

Tovább menve elérik a Cedron völgyét. A kerióti engedélyt kér Jézustól, hogy előre mehessen barátaihoz, Jeruzsálembe. Jézus megengedi neki, és unokatestvérét, Jakabot adja melléje társul, akinek ez nem nagyon tetszik. Simon látja, és ajánlkozik helyette:

– Mester, az atyák szívesen helyettesítik gyermekeiket, hogy örömet okozzanak nekik. Én Jakabot fiammá fogadtam Júdás Tádéval együtt. (Akkor tette ezt, amikor ezek szomorkodtak atyjuk ellenkezése miatt, mivel Jézust követték.) Azóta sok idő telt el, de most is így gondolkozom. Egyezz bele kérésemben... Küldj engem Júdással, Simon fiával. Öreg vagyok, de bírom az utat, mint egy fiatal, és Júdásnak nem lesz oka panaszkodásra.

– Nem, nem igazságos, hogy te feláldozd magadat, és helyettem eltávozz a Mestertől. Biztosan fájlalnád, hogy nem lehetsz vele... – mondja Jakab.

– A fájdalmat mérsékli az öröm, hogy téged a Mesterrel hagylak. Utána majd elmondod nekem, mit tettetek... Másrészt pedig... én szívesen megyek Betániába... – fejezi be a Zelóta, mintegy csökkentve áldozatának értékét.

– Rendben van! Menjetek ti ketten!

(6-629)

Egy másik alkalommal nagy melegben síkságon járnak az apostolok, és panaszkodnak, hogy mily rosszul érzik magukat, minden csontjuk fáj.

– És én? Éveken keresztül beteg voltam... és az az élet, azok a barlangok, kevés táplálékkal, nyomorúságosak. Visszatérnek ezek a dolgok!... – mondja a Zelóta.

– De mindig azt mondtad, hogy mióta meggyógyultál, mindig erősnek érzed magadat! – jegyzi meg a kerióti. – Talán véget ért a csoda hatása?

A Zelóta arckifejezésén látszik, hogy türelemért imádkozik az Úrhoz. De utána nagyon udvariasan válaszol:

– Nem. A csoda hatása nem szűnt meg. Ezt láthatod. Nem vagyok többé beteg. Erős vagyok. Ellenálló. De az évek, évek, és a fáradságok, fáradságok. És ebben a hőségben úgy izzadunk, mintha egy árokba estünk volna. És utána a hideg éjjelek az átizzadt ruhában nem

tesznek jót. Számomra kevés pihenést jelentenek. Reggelre, főleg, ha a szabad ég alatt aludtunk, egészen megmerevedem. Ha megbetegszem, mire leszek jó?

– A szenvedésre. Ő azt mondja, hogy a szenvedés oly értékes, mint a munka és az ima – válaszolja András.

– Rendben van. De én szívesebben szolgálnám Őt apostolként és...

– És te is belefáradtál. Valld be! Befáradtál abba; hogy folytasd ezt az életet, amely semmi jót nem ígér, csak üldöztetést és... vereséget. Kezdesz arra gondolni, hogy ismét kitiltanak – mondja a kerióti.

– Nem gondolok semmire. Csak azt mondom, hogy érzem, azt, ami beteggé tesz.

(6-772)

Az apostolok arról beszélgetnek, hogy Jézus eljövetele megváltoztatja-e a világot. A Zelóta bölcsen kifejti, hogy nem változik meg minden, mert az emberek nem rendelkeznek Jézus szívével. Lásd bőven: Gy 5,219.

Az utolsó vacsora után, miközben a Getszemáni-kertbe mennek, Jézus Jánossal és a Zelótával beszélget. Megbízta a Zelótát azzal, hogy amikor az apostolok szétszélednek az Ő elfogatása után, gyűjtse össze őket és a többi tanítványokat is Lázárnál. A Zelóta számára nagyon nehéznek tűnik ez a parancs, de Jézus ismételt kérésére beleegyezik. Lásd bőven: Jézus szenvedése 15-24.

A feltámadás után, amikor Jézus megjelenik az apostoloknak, a Zelóta kijelenti, hogy Jézus parancsának teljesítése oly nagy áldozat volt számára, hogy úgy érezte, minden órában öt évvel öregebbé vált. (Szeretett volna ugyanis a szenvedő Jézus mellett maradni.) Lásd: Feltámadt! 27.

Jézus Jánosra és a Zelótára bízta Anyját, hogy kísérjék el őt Galileába. Lásd: Az apostolok keresztútja 28.

A Zelóta jelen van a többi apostollal együtt, amikor a feltámadt Jézus oktatja őket, és természetesen mennybemenetelénél is.

Segít az első vértanú, István titokban való eltemetésénél: Az ősegyház 28.

Felajánlja Máriának házáat lakóhelyül: Az ősegyház 30,

Az ő házának teraszán beszélget Péter Jánossal, amikor rá akarja bírni, hogy ő is hagyja el Jeruzsálemet. Az ősegyház 37.

6. füzet – Tamás

Tamás

A Szentírás mindössze háromszor említi Tamás apostolt az után, hogy felsorolja őt a tizenkét apostol között. Amikor Jézus elindul, hogy feltámassza a halott Lázárt, Tamás, aki világosan látja a veszélyt, hősiiesen buzdítja apostoltársait:

– Menjünk mi is, haljunk meg veled együtt! (Jn 11,16)

Az utolsó vacsora után, miután Jézus kijelenti, hogy elmegy helyet készíteni, de újra eljön, és magával viszi az apostolokat, hogy ők is ott legyenek, ahol Ő van, ezzel fejezi be:

– Hisz ismeritek oda az utat, ahová megyek.

Erre Tamás azt mondja:

– Uram, nem tudjuk, hova megy, hát hogy ismerhetnénk az utat?

– Én vagyok az út, az igazság és az élet – válaszolja Jézus.

A harmadik eset jól ismert: Tamás nem akarja elhinni Jézus feltámadását, és feltételekhez köti annak elismerését. Jézus megértően teljesíti apostola kívánságát, bár az akkorra már szívesen vette volna, ha nem lett volna ilyen igényes. (Jn 20,24-29)

János, aki mindezt feljegyezte, még megjegyzi, hogy Tamás is jelen volt a Tibériás taván a csodás halfogasnál, amely után Jézus Péterre bízta bárányait és juhait. (Jn 21,1)

A Valtorta Máriának adott magánkinyilatkoztatásból tudunk csak meg többet Tamásról. A Jeruzsálem közelében, tehát Júdeában fekvő Ráma városából származott, volt egy iker nővére, 38 év körül volt, amikor csatlakozott Jézushoz. Nőtlen volt, foglalkozása szerint aranyműves, akárcsak atyja, akinek híres szőlője volt Rámában, amelynek borát használták az utolsó vacsorán az első miséhez. Tamás nagyon barátságos, vidám fiatalember volt, aki ügyesen megválaszolt a kerióti Júdás okvetetlenkedéseire.

A hagyomány szerint a pártusok, médek, perzsák és hirkánok között működött először, majd Indiába ment, és ott szenvedett vértanúhalált 72-ben. Holttestét később Edesszába vitték, onnan pedig Ortonába, ahol mindmáig tisztelik. A legenda megbízhatóságához azonban sok kétség fér. Ünnepe december 21.-én volt, de áttették az új naptárban július 3-ra.

„Nem tudok várni!”

Tamás a kerióti Júdással együtt keresi fel Jézust, ugyanakkor, amikor a zelóta Simon is Jézushoz megy. (Jd 1,4-5) Jézus, várakozást tanácsol Júdásnak, és utána Tamáshoz fordul:

– És te ki vagy?

– Egy másik, aki látott téged (a Templomban, amikor Jézus kiűzte az árusokat). Szeretnék veled lenni. De most félek tőle.

– Ne félj! Az elbizakodottság romlásba visz. A félelem lehet akadály, de ha alázatosságból származik, akkor segítség. Ne félj! Te is gondolkodj ezen, és amikor ismét eljövök...

– Mester, te oly szent vagy! Félek attól, hogy nem leszek méltó. Másról nem félek. Mert szeretetemben nem kételkedem...

– Hogy hívnak?

– Tamásnak, az Ikernek.

– Megjegyzem nevedet. Menj békében!

Jézus elbúcsúzik tőlük, és visszavonul vendéglátójának házába, hogy vacsorázzon.

A hat tanítvány, aki Jézussal van, sok mindent szeretne megtudni.

– Mester, miért tettél különbséget a kettő között? Mert másként bántál velük. Mindkettő ugyanolyan vágyat érzett... – kérdezi János.

– Barátom, ugyanannak a vágnak is különböző indítók és hatása lehet. Biztos, hogy mindketten vágyakoztak. De az egyik más célból, mint a másik. És aki kevésbé tökéletesnek látszik, tökéletesebb, mert nem az emberi dicsőség vágya vezeti. Szeret engem azért, mert szeret.

– Én is szeretlek!

– És én is.

– Én is.

– Én is.

– Én is..

– Tudom. Ismerlek titeket. Szívetekbe látok.

– Tehát tökéletesek vagyunk?

– Ó, nem! De mint Tamás, azokká váltok, ha kitartotok szeretetetekben. Tökéletesek?! Ó, barátaim! Ki tökéletes Istenen kívül?

– Te az vagy!

– Igazán mondom nektek, hogy nem saját magamnak köszönhetem tökéletességemet, ha azt hiszitek, hogy egy próféta vagyok. Egy ember sem tökéletes. De én tökéletes vagyok, mert az, aki veletek beszél, az Atya Igéje. Istenhez tartozó, az Ő Gondolata, aki Igévé válik. Én magamban birtokolom a Tökéletességet. És ilyenek kell hinnetek engem, ha hiszitek, hogy én vagyok az Atya Igéje. Majd meg fogjátok ezt látni, barátaim. Azt akarom, hogy az Emberfiának hívjanak, mert megsemmisítem magamat, magamra véve minden emberi nyomorúságot, hogy hordozzam azt, első kínzóeszközként, anélkül, hogy sajátom lenne, s miután hordoztam, megsemmisítem. Milyen teher ez, barátaim! De örömmel hordozom. Örömet okoz hordozása, mert, mivel az Emberiség Fia vagyok, visszaadom az emberiséget Istennek, gyermekeként. Amilyen az első napokban volt.

Jézus kedvesen beszél, a szegényes asztal mellett ülve, nyugodt mozdulatokkal kísérve beszédét. Fejét kissé lehajtja, és enyhén mosolyog. A tanítványok figyelmesen hallgatják.

A történet folytatását lásd Pt 1,10-13.1,10013.

Péter szavait kopogtatás szakítja félbe.

Tamás van az ajtónál. Belép, és Jézus lábai elé veti magát.

– Mester... én nem tudok a te visszatérésedre várni! Engedd, hogy veled legyek! Tele vagyok hibákkal, de szeretlek, és egyedül ez az én nagy, igazi kincsem. A tied, és érted. Engedd, hogy kövesselek, Mester!...

Jézus Tamás fejére teszi kezét.

– Maradj, Iker! Kövess engem! Boldogok, akik őszinték, és kitartóan akarnak! Ti boldogok vagytok! Többek vagytok nekem rokonaimnál, mert gyermekeim és testvéreim vagytok, nem a vér szerint, amely meghal, hanem Isten akarata és a ti lelki akaratotok szerint. Most, mondom nektek, hogy nincsenek közelebbi rokonaim azoknál, akik teljesítik Atyám akaratát, és ti azt teszitek, mert szeretitek a jót.

(2-87)

Jézus kezét Tamás fejéről annak vállára teszi, és azt mondja:

– Kelj fel, barátom! Vacsoráztál már?

– Nem, Mester. Néhány métert mentem azzal a másikkal, aki velem volt, és utána otthagytam őt, és visszatértem, azt mondva neki, hogy beszélni akarok a meggyógyított leprással... De ezt csak azért mondtam, mert gondoltam, hogy nem lesz kedve velem jönni egy tisztátalanhoz. Jól ítélted. De én téged kerestelek, nem a leprást... Azt akartam mondani neked: „Fogadj el engem!” Föl és le keringtem az olajfák között, míg a fiatalember meg nem kérdezte, mit csinálok. Biztosan azt hitte, rossz szándékom van...

A házigazda mosolyog:

– Ő az én fiam. Az olajprést őrzi. Az olajprés alatti pincében őrizzük még az egész évi termést. Nagyon jó volt. Sok olajat kaptunk belőle. És amikor nagy tömeg gyűl össze, mindig csatlakoznak hozzájuk rablók, akik mindentől megfosztanak minket. Nyolc éve ez történt velünk. Azóta minden éjjel őrködünk.

– Rendben van. Azt mondta nekem: „Mit akarsz?” És ezt olyan hangon mondta, hogy gyorsan válaszoltam neki, nehogy megbotozzon: „A Mestert keresem, aki itt lakik.” Akkor azt mondta: „Ha igaz, amit mondasz, jöjj a házhoz!” És elkísért egészen eddig. Ő kopogott be, és nem ment el addig, míg meg nem hallotta első szavaimat.

– Messze laksz?

– A város másik felében lakom, a Keleti-kapu mellett.

– Egyedül vagy?

– Szüleimmel voltam. De ők elmentek más rokonaimhoz, akik a betlehemi úton laknak. Én ott maradtam, hogy éjjel-nappal keresselek, míg meg nem talállak.

Jézus mosolyog, és azt mondja:

– Akkor senki se vár rád?

– Senki, Mester.

– Az út hosszú, az éj sötét, és a római őrjárat a városban cirkál. Azt mondom neked: ha akarsz, maradj velünk!

– Ó, Mester! – Tamás boldog.

– Csináljatok helyet neki! És mindnyájan adjatok valamit testvéreteknek!

Jézus a saját sajtadagját adja neki. Magyarázza Tamásnak:

– Szegények vagyunk, és majdnem befejeztük már a vacsorát. De jó szívvel adjuk. – És a mellette ülő Jánosnak azt mondja: – Engedd át helyedet barátunknak!

János azonnal feláll és az asztal másik sarkához megy, ahol leül a házigazda mellé.

– Ül le, Tamás! Egyél! – És utána mindnyájuknak: – Tegyetek mindig így, barátaim! Ez a szeretet törvénye. A vándort már védi Isten Törvénye. De most, az én nevemben, még jobban kell szeretnetek. Amikor valaki kenyeret, egy korty vizet, szállást kér tőletek Isten nevében, akkor adnotok kell neki, az Ő nevében! Isten megjutalmaz majd titeket érte. Ezt kell tennetek mindenkivel. Ellenségeitekkel is. Ez az új Törvény. Eddig azt mondták nektek: „Szeressétek

azokat, akik titeket szeretnek, és gyűlöljétek ellenségeiteket!” Én azt mondom nektek: „Szeressétek azokat is, akik gyűlölnek titeket!” Ó, ha tudátok, mennyire fog Isten szeretni titeket, ha úgy szerettek, amint én mondom nektek! És amikor valaki azt mondja: „Én társatok akarok lenni az igaz Úristen szolgálatában, és követni akarom az Ő Bárányát”, akkor annak kedvesebbnek kell lennie számotokra, mivel testvéretek, és mivel örök köteléssel lesztek egyesítve: Krisztuséval.

– De ha később megtudjuk, hogy valaki nem őszinte? Könnyű azt mondani: „Én ezt és ezt akarom tenni.” De a szavak nem mindig felelnek meg az igazságnak – mondja Péter, ugyancsak ingerülten. Nincs szokásos jókedvében.

– Péter, figyelj ide! Amit te mondasz, józan és igaz. De nézd: jobb a jósággal és bizalommal véteni, mint a bizalmatlansággal és durvasággal. Ha jól teszel egy méltatlannal, mi bajod lehet? Semmi. Sőt, Isten mindig megjutalmaz téged. Viszont semmi érdemed sem lesz, ha bizalmatlan voltál.

– Semmi baj? Néha a méltatlan nem elégszik meg a hálátlansággal, hanem tovább megy, és árt a jó hírnévnek, a vagyonnak, és még az életnek is.

– Igaz. De ez csökkentené a te érdemedet? Nem. Még ha az egész világ hinne is minden rágalomnak, még ha szegényebbé válnál Jónál, még ha a kegyetlen megfosztana is téged életedtől, mit változtatna ez Isten szemében? Semmit. Sőt, javadra változna meg valami. Isten a jószág érdemeit egyesítené az értelmi, pénzügyi, testi vértanúság érdemeivel.

– Rendben van, rendben van! Legyen így! – Péter nem szól többé egy szót sem. Csak fejét kezében tartva bosszankodik.

Jézus Tamáshoz fordul:

– Barátom, azt mondtam neked előbb, az olajfák között: „Amikor visszajövök erre a vidékre, ha még akarod, az enyém leszel.” Most azt kérdezem tőled: „Kész vagy-e arra, hogy Jézus tetszését elnyerjed?”

– Kétségtelenül!

– Akkor is, ha ez áldozatot kívánhat?

– Nem áldozat téged szolgálni. Mit kívánsz?

– Azt akartam mondani neked... de neked üzleted van, érzelmi kötelékek...

– Semmi, semmi! Te az enyém vagy! Beszélj!

– Idefigyelj! Holnap, amint kihajnalodik, a leprás kijön majd a sírokból, hogy találjon valakit, aki értesíti a papot. Te elsőnek mész el a sírokhoz. Ez szeretetszolgálat. És erős hangon azt mondd: „Te, aki tegnap megtisztultál, jöjj ki! A názáreti Jézus, Izrael Messiása, aki meggyógyított téged, küld engem.” Tedd ezt, hogy az „élő halottak” világa megismerje nevedet, és remegjen a reménytől, és hogy az, aki reményét a hittel párosítja, jöjjön hozzám, hogy én meggyógyítsam. Én a feltámadás ura vagyok, és ez a megtisztulás első módja, amit hozok. Egy nap majd ugyancsak mélysegebb tisztulást fogok adni... Egy napon a lepecsételt sírokból kitörnek majd az igazi halottak, akik nevetni látszanak, üres szemgödörrel, nyitott szájukkal, a távoli örvendezés miatt, amikor a csontvázak hallják a limbusban várakozó lelkek kiszabadulását. Nevetni látszanak majd e miatt a megszabadulás miatt, és remegnek majd, tudva, hogy azt...

Menj! Ő hozzád fog menni. Te tedd meg, amire kér téged! Segítsd mindenben, mintha testvéred lenne! És mondd neki azt is: „Amikor teljesen megtisztulsz, elmegyünk együtt a folyó melletti útra, Doco és Efraim magasságán túlra. Ott vár rád a Mester, Jézus; és vár engem is, hogy megmondja nekünk, hogyan szolgáljuk Őt.

– Így fogok tenni. És a másik?

– Ki? A kerióti?

– Igen, Mester.

– Az ő számára tovább is tart tanácsom. Hagyd, hogy maga döntsön! Kerüld még a vele való találkozást is!

– A leprás mellett leszek. A sírok völgyében csak a tisztátalanok járnak, és azok, akik irgalmasak irántuk.

Péter mormog valamit. Jézus megválaszol neki. Lásd Pt 1,11-12. Utána Jézus ismét Tamáshoz fordul:

– Biztos vagy abban, hogy felismered a leprást? Csak ő gyógyult meg közülük. De lehet, hogy már elindult a csillagok fényénél, hogy találjon egy korai utast. És más valaki jelentkezhet helyette, aki szeretne bemenni a városba, hogy meglátogassa rokonait. Figyelj vonásainak leírására! Én közelében voltam, és a sötétedés ellenére is jól láttam. Magas és sovány. Bőre sötét, mintha félvér lenne. Mélyen ülő szemei szénfeketék, hófehér szemöldöke alatt. Haja vászonfehér, és elég sűrű. Orra hosszú, tömpe, mint a líbiaiaké. Vaskos szájszéle violába hajlik. Homlokán van egy régi sebhely, ami megmaradt. Ez arcán az egyetlen nyoma betegségének.

– Öreg, ha egészen fehér a haja.

– Nem, Fülöp. Öregnek látszik, de nem az. A lepra miatt öszült meg.

– Micsoda? Félvér?

– Talán az, Péter. Hasonlít az afrikaiakra.

– Akkor izraelita lesz?

– Majd megtudjuk. És ha nem az lenne?

– Eh, ha nem, majd elmegy. Már sokat kapott azzal is, hogy meggyógyult.

– Nem, Péter. Még ha bálványimádó lenne is, én nem utasítom el. Jézus mindenkiért jött. És igazán, mondom neked, hogy a sötétségben élő népek felülmúlják majd a Világosság népének fiait.

Jézus felsóhajt. Utána felkel. Hálát ad az Atyának egy himnusszal, és áldást ad.

(2-91)

Tamás a zelóta Simonnal és Júdás Tádéval a Jordán mellett haladó út egy kanyarulatánál vár Jézusra, és beszélgetnek. Lásd: JJ 4-6.

Mikor Jézus megérkezik, először Júdás Tádéval beszélget, de utána Tamáshoz fordul:

– Hűségesen engedelmeskedtél. Ez a tanítvány első erénye.

– Azért jöttem, hogy hűséges legyek hozzád!

– És az leszel. Én mondom neked. – Utána Jézus Simonhoz fordul. Lásd: S 5-7. Végül Simont és Tamást megbízza azzal, hogy előkészítsék az embereket Jézus visszatérésére.

– Mondjátok meg a betegeknek, hogy az, aki gyógyít, jön. Mondjátok meg a várakozóknak, hogy a Messiás a népe között van. Mondjátok meg a bűnösöknek, hogy itt van az, aki megbocsát, és erőt ad a felemelkedéshez.

(2-97)

„Jól mondtad, Tamás!”

Amikor Jézus felkeresi Názáretet tanítványaival, Tamás is ott van köztük, és velük együtt részesül az oktatásban. Lásd: P 1,19-23. Tamás több tanítvánnyal együtt Jézus nagyanyjának, Annának volt kis barátjánál, a már idős Alfeusnál lakik, aki nem azonos a másik Alfeussal, Jézus nagybátyjával.

Ugyancsak ott van Tamás a tanítványok között, amikor Jézus Tibériás mellett a tóparton, egy bárkából oktatja a tanítványokat: P 1,24-25.

Később Jézus ismét Názáretbe megy tanítványaival. Ezek egy része megint Alfeusnál kap szállást. Mivel Máté még nem épült fel teljesen, szent versengés támad a tanítványok között, hogy ki engedje át ágyát Máténak. Tamás győz:

– Én vagyok a legfiatalabb a csoportban. Én adom oda ágyamat! Engedd, hogy ezt tegyem, Máté! Lassacskán majd megszokod. Azt gondolod, ez nehéz számomra? Nem. Olyan vagyok, mint a szerelmes, aki azt gondolja: „Kemény lesz a fekhelyem, de annak közelében leszek, akit szeretek!” – Tamás, aki harmincnyolc évesnek látszik, boldogan nevet, és Máté enged neki.

(2-387)

Arimateai Józsefhez, aki vacsorára hívja meg Jézust, Simon és Tamás kísérik el, mint az arimateai régi barátai. József megkérdezi tőle:

– Él még idős apád?

– Él. Testvéreimmal együtt folytatja üzletét. Én elhagytam őt, a Mesterért. De boldog miatta.

– Ő egy igaz izraelita, és ha eljutott oda, hogy a názáreti Jézust a Messiásnak fogadja el, akkor csak boldog lehet, hogy fia az Ő kedveltjei között van.

(2-482)

Lázár tanyáján Jézus a kis Ázraelt maga mellett tartja. Tamás tréfásan ugratja a gyermeket, az azonban ügyesen megválaszol neki fogas kérdésére: Gy 1,24. Egy másik kedves jelenet ugyanott: Pt 2,58-59.

A farizeusok itt is üldözik Jézust, és a helybeli zsinagógafőnököt ki akarják közösíteni azért, mert nem üzi el Őt. Jézus fel akarja keresni, hogy megjutalmazza ellenállásáért, Tamás azonban mást ajánl:

– Nemde könnyebb lenne azt üzeni neki, hogy jöjjön a felügyelő házához, vagy várjon ránk az úton?

– Ó, milyen bölcs ma az én Tamásom! Nem arról van szó, hogy nem lett volna könnyebb! Vagy jobban mondva: könnyebb lett volna, de nem helyesebb. Ő hősiességet tanúsított irányomban, és saját házában zaklatták miattam. Méltányos, hogy én is az ő házába menjek, s ott vizsgáljam meg őt.

Tamás rándít egyet vállán, és nem szól többet.

(2-670)

Jézus, húsvét előestéjén a Jeruzsálemi templomban várja apostolaival együtt Péter visszatérését, aki elment feláldozni a húsvéti bárányt. A kerióti nincs velük. De míg Jézus beszélget Marciámmal Salamonról, íme, Júdás átmegy a nagy udvaron. A fiatalok egy csoportjával van, és nagy taglejtések közepette beszél hozzájuk, nagy hangon, ihletett

testtartással. Köpenye állandóan leng, és maga köré fogja, mint egy nagy bölcs... Ciceró sem pompázhatott jobban, amikor szónokolt...

– Nézd, ott van Júdás! – mondja Júdás Tádé.

Tamás kijelenti:

– Odamegyek, hogy halljam, mit mond! – és elmegy, mielőtt még Jézus megtilthatná neki.

Jézus arcán tükröződik nagy szenvedése és szigorú ítélete. Marciám megijed Jézus arcának elváltozásától, és azt mondja neki:

– Ne nézz rá! Ne nézd őt! Nézz rám, aki annyira szeretlek téged!...

Tamásnak sikerül úgy elérnie Júdást, hogy az nem látja meg őt, és néhány lépéssel mögötte követi. Egy ideig hallgatja Júdást, s akkor hangosan felkiált, úgy hogy mindenki feléje fordul, Júdással együtt:

– Milyen sok rabbija van már Izraelnek! Gratulálok neked, a bölcsesség új fényének!

– Nem tűzkő vagyok, hanem spongya. És magamba szívom. És amikor a bölcsességre szomjazók kívánják, íme, kinyomom teljesen éltető italomat, és nekik adom. – Júdás méltóság teljesen, és megvetően beszél.

– Hűséges visszhangnak látszol. De a visszhangnak a Hang közelében kell maradnia ahhoz, hogy létezzen. Egyébként elhal, barátom. Nekem úgy tetszik, hogy te eltávoztál tőle. Ő ott van! Nem jössz?

Júdás arca színekben játszik. Gyűlöletes és undorító, mint legrosszabb pillanataiban. De uralkodik magán. Azt mondja:

– Búcsúzom tőletek, barátaim! Íme, itt vagyok, veled Tamás, kedves barátom. Menjünk azonnal a Mesterhez! Nem tudtam, hogy a Templomban van. Ha tudtam volna, kerestem volna Őt. – És Tamás vállára teszi karját, mintha nagyon szeretné őt.

Tamás, aki nyugodt, de nem ostoba, nem engedi félrevezetni magát ezzel a tiltakozással... és ugyancsak élesen megkérdezi:

– Hogyan? Nem tudod, hogy húsvét van? És azt gondold, hogy a Mester nem tartja meg hűségesen a Törvényt?

– Ó, egyáltalán nem! De az elmúlt évben megmutatkozott, beszélt... Visszaemlékezem éppen erre a napra. Vonzó volt számomra királyi erőteljessége... Most úgy tűnik nekem, mintha elvesztette volna erejét. Te nem így látod?

– Én nem. Nekem úgy tűnik, hogy nem becsülik.

– Jól mondod. Nem becsülik küldetését.

– És ennek egyik oka te vagy. Szégyelld magadat! – Tamás nem mosolyog. Elborult arccal mondja: „szégyelld magadat!” Szavai ostorként csattognak.

– Vigyázz, mit mondsz! – fenyegeti őt a kerióti.

– Vigyázz, miként viselkedsz! Mi ketten júdeaiak vagyunk, és négy szemközt beszélünk. Azért mondom neked. És megismétlem: „Szégyelld magadat!” És most hallgass! Ne add se a tragikust, se a harcrakészet, mert különben mindenki előtt fogok beszélni. Íme, ott van a Mester és a társak. Uralkodj magadon!

– Béke veled, Mester...

– Béke veled, Júdás, Simon fia.

Jézus és Júdás további szavait majd Júdás életrajzában ismertetjük.

(3-414)

Jézus Júdeában jár az apostolokkal és a nőtanítványokkal. A kerióti megint kötekedik, úgy hogy még a szelíd András is kihozza sodrából. (A 22)

– Veletek sose lehet beszélni. Igazuk van azoknak, akik veszekedő és tudatlan alakoknak mondanak titeket – vág vissza Júdás.

– Igazában véve én sem értem, miben hibáztatod a Mestert! Nem tudtam, hogy az ördög olyan szeszélyes, amilyenek te mondod. Szegény! Ha értelmes lett volna, nem lázadott volna fel Isten ellen. De megjegyzem ezt! – tréfálkozik Tamás, hogy elhárítsa a közelgő vihart.

– Ne tréfálgj, mert én sem tréfálok. Mondhatod, hogy Jeruzsálemben felhívta az emberek figyelmét? Lázár is azt mondta, hogy..

Tamás harsogva felnevet. Utána, még mindig nevetve, azt mondja a bizonytalanná vált Júdásnak:

– Nem csinált semmit? Menj, és kérdezd meg a leprásokat Sziloámnál és Hinnon völgyében. Azaz: Hinnon völgyében többé nem találsz senkit sem, mert mindnyájan meggyógyultak. Ha te nem voltál ott, mert sietve elmentél... barátaidhoz, és azért nem tudod, az nem szünteti meg a meggyógyultak hozsannázását, amelytől visszhangzanak Jeruzsálem völgyei és sok más hely is. – fejezi be komolyan Tamás. És szigorúan hozzáadja: – Te epebajos vagy, barátom! És az keserít el téged, és láttat veled mindent más színben. Ennek időnként visszatérő betegségnek kell lennie nálad. És hidd el, hogy nemigen kellemes egy olyan valakivel élni, mint amilyen te vagy. Változz meg! Én nem megyek senkihez, és nem mondok semmit senkinek sem, és ezek a jó asszonyok sem beszélnek róla, sem pedig András. De te változzál már meg! Ne légy csalódott, mert erre nincs okod. A Mesternek sincs szüksége rád, mert Ő tudja, mit tesz. Ne akarj a Mester mestere lenni! Ha Ő úgy bánt azzal a szegény Elizával, az annak a jele, hogy az volt jó. Hagyd a kígyókat sziszegni és köpködni, amint nekik tetszik! Te ne akarj közvetítő lenni köztük és Őközte, és még kevésbé gondold, hogy lealacsonyítod magadat azzal, hogy Vele vagy. Még ha nem gyógyítana is meg a jövőben senkit sem, Ő akkor is mindig hatalmas lenne. Szava állandó csoda. Nyugodj meg! Nincsenek mögöttünk nyílászok! Eljutunk majd oda, hogy meggyőzzük a világot arról, hogy Jézus a Jézus. És nyugodj meg, ha Mária megígérte, hogy elmegy anyádhoz, el fog menni. Mi közben bejárjuk ezt a szép vidéket. Ez a mi munkánk! És biztos, hogy megelégedetté tesszük a nótanítványokat azzal, hogy elmegyünk megnézni Ábrahám sírját, az ő fáját és utána Jessze sírját... és mi egyebet mondatok még?

– Azt mondják, itt van az a hely, ahol Ádám lakott, és ahol Ábelt Káin megölte...

– A szokásos értelmetlen legendák!... – dörmögi Júdás.

– Száz éven belül az mondják majd, hogy csak legenda a betlehemi barlang és sok más dolog! És utána, bocsáss meg! Te akartál abba a bűdös barlangba menni Endorban, ami, meg kell engedned, nem egy... szent hely volt, nem gondolod? És ők eljönnek ide, ahol a szentek vére és hamvai vannak. Endor hozta nekünk Jánost, és ki tudja...

– Szép szerzemény, János! – gúnyolódik a kerióti.

– Arcára nézve nem az. Lelke azonban jobb lehet, mint a miénk!

– Az aztán! Azzal a múlttal!

– Hallgass! A Mester azt mondta, nem szabad azt fölhánytorgatni!

– Szép! Szeretném látni, hogy ha én tennék valami hasonlót, ti nem emlékeznétek rá!

– Isten veled, Júdás! Jobb, ha egyedül maradsz! Nagyon nyugtalan vagy! Szeretném tudni, mi a bajod?

– Mi a bajom, Tamás? Az hogy látom, elhanyagolnak minket az újonnan jöttek miatt! Látom, hogy mindenkit többre becsülnék, mint engem. Látom, hogy Ő arra várt, hogy én ne legyek ott, amikor titeket megtanított imádkozni. És te azt akarod, hogy tetszésemet találjam ebben?

– Nem. De felhívom figyelmedet arra, hogy ha eljöttél volna velünk a húsvéti vacsorára, akkor te is az Olajfák-hegyén lettél volna velünk, amikor a Mester megtanított minket az imára. Nem látom, miként hanyagol el minket az újonnan jöttek miatt. A szegény ártatlan fiúra gondolsz? Vagy a szerencsétlen Jánosra?

– Az egyikre is és a másikra is. Jézus szinte nem beszél többet hozzánk. Figyeld meg Őt most! Ott ténfereg, és a gyerekekkel beszél, beszél. Sokáig kell várnia, míg a tanítványok közé

teheti! És a másik, ő sose lesz azzá! Túlságosan kevély, művelt, megkeményedett, és rossz hajlamai vannak. Mégis: „János itt, János ott!”.

– Ábrahám Atyám, őrizd meg türelmemet!!! Miben látod, hogy a Mester másokat elődbe helyez?

– Még mindig nem világos előtted? Mikor már érkezett az ideje, hogy elhagyjuk Betszúrt, miután megállt, hogy oktassa a három pásztort, akiket Izsák is kitűnően kioktathatott volna, íme, kit hagy ott Anyjával? Engem? Téged? Nem. Ott hagyja Simont. Egy öreget, aki szinte nem is beszél!...

– De ami keveset mond, azt jól mondja – vág vissza Tamás, mert az asszonyok Andrással együtt gyorsan előre mentek, mintha el akartak volna menekülni az út napos részéről.

A két apostol annyira belemelegedett a vitatkozásba, hogy nem hallja Jézus megérkezését, aki zajtalanul jár a poros úton. De ha Ő nem is csap zajt, a kettő, tíz helyett is kiabál, és Jézus hallja. Mögötte van Péter, Máté, az Úr két unokatestvére, Fülöp és Bertalan és Zebedeus két fia, akik közreveszik Marciámot.

Jézus azt mondja:

– Jól mondtad, Tamás. Simon keveset beszél, de azt a keveset mindig jól mondja. Nyugodt az értelme, és becsületes a szíve. És főleg, nagy a jóakarata. Ezért hagytam őt Anyámmal.

(3-493)

Az „üzletember”

Jézus a filiszteusok földjén jár apostolaival, akik éheznek. Előzőleg a búzatáblákat dézsmálták meg, mert nem kaptak ennivalót. Jézus köszönti a konyhakertészettel foglalkozó gazdákat, de azok közömbösen fogadják köszöntését.

– Uram, fennáll annak a veszélye, hogy mi itt, éhen halunk. Nem értik meg köszöntésedet. Most majd megpróbálom én – mondja Tamás. És odamegy az első kertészhez, akit meglát, és megkérdezi: – Sokba kerülnek zöldségeid?

– Nem többre, mint a többi kertészé. Drága, vagy nem drága, aszerint, hogy milyen tömött a pénztárca.

– Jól mondtad. De amint látod, én nem haldoklom az éhségtől. Kövér vagyok, és jó színben, a te zöldségeid nélkül. Ez annak a jele, hogy van pénzem. Röviden: tizenhárom vagyunk, és tudunk vásárolni. Mit árusítasz?

– Tojást, zöldséget, korai mandulát, érett almát és olajbogyót... Amit csak akarsz!

– Adj nekem tojást, almát és kenyeret mindenki számára!

– Kenyerem nincs. A városban találsz.

– Éhes vagyok most, nem egy óra múlva. Nem hiszem, hogy nincs kenyered.

– Nincs. Az asszony most készíti. De látod ott azt az öreget? Neki mindig van sok, mert közelebb van az úthoz, és gyakran kérnek tőle a vándorok. Menj Ananiáshoz, és kérj tőle! Most hozom neked a tojásokat.. De figyelmeztetek: két darab egy dénárba kerül.

– Rabló! Talán arany tojást tojnak tyúkjaid?

– Nem. De nem kellemes a tyúkjól bűzét szagolni, és semmiért nem megy be oda az ember. És aztán, nemde ti zsidók vagytok? Fizessetek!

– Tartsd meg magadnak! Ez a fizetséged! – És Tamás hátat fordít neki.

– Hé, ember! Jöjj! Olcsóbban adom. Hármat egy dénárért!

– Még négyért sem. Idd meg magad, és akadjon meg a torkodon!

– Jöjj! Idehallgass! Mennyit akarsz adni? – A kertész követi Tamást.

– Semmit. Nem akarom többé. Tízóraizni akartam, mielőtt bemegyek a városba. De jobb így. Nem veszítem el hangomat vagy étvágyamat, mielőtt elénekelném a király történetét, és jól ebédelnék a vendéglőben.

– Neked adom egy fél drachmáért párját!

– Ah! Rosszabb vagy, mint egy bögöly! Add ide a tojásokat! De frissek legyenek! Különbön visszajövök, és orrodát sárgábbá festem, mint amilyen! – És Tamás visszatér legalább két tucat tojással köpenyének szárnyában.

– Látjátok? Ezentúl én intézem a bevásárlásokat a tolvajoknak ezen a vidéken. Tudom, hogyan kell velük bánni. Hozzánk jönnek, pénzzel tele, hogy bevásároljanak asszonyaik számára, és karkötőink sose elég vastagok nekik, és egy egész napon keresztül alkudoznak rájuk. Megbosszulum magamat! Most menjünk a másik skorpióhoz! Jöjj, Péter! És te, János, fogd a tojásokat!

Elmennek az öreghez, akinek hosszú kertje van a főútvonallal mellett, amely a városba vezet. A város kapuja már idelátszik.

– Üdv! Van eladó kenyered számunkra?

Az öreg vagy nem hallja, vagy nem akarja hallani. Az öntözőkerék nyikorgása valóban oly erős, hogy nem hallhat miatta. Péter elveszti türelmét, és odakiált:

– Állítsd meg Sámsonodat! Legalább levegőhöz jut, és nem döglik meg a szemem előtt. És idehallgass!

A férfi megállítja a szamarat, és egy pillantást vet a beszélőre. De Péter leszereli őt, megjegyezve:

– Nemde igazságos Sámsonnak hívni szamaradat? Ha filiszteus vagy, tetszeni kell neked, mert sértés Sámsonra. Ha izraelita vagy, tetszeni kell neked, mert emlékeztet téged egy győzelemre a filiszteusok fölött. Láthatod...

– Filiszteus vagyok, és büszke vagyok rá.

– Igazad van. És ha adsz nekünk kenyeret, én is büszke leszek rád.

– De te nem zsidó vagy?

– Keresztény vagyok.

– Milyen hely az?

– Az nem egy hely, hanem egy személy. És én hozzá tartozom.

– Rabszolga vagy?

– Szabadabb vagyok minden más embernél, mert aki ehhez a személyhez tartozik, az csak Istentől függ.

– Igazat mondasz? Még a császártól sem?

– Fűj! Ki a császár ahhoz képest, akit én követek, és akihez tartozom, és akinek nevében kérek tőled kenyeret!

– De hol van ez a hatalmas személy?

– Ott, az a férfi, aki errefelé néz, és mosolyog. Ő a Krisztus, a Messiás. Sose hallottál még róla beszélni?

– De igen. Izrael királya. Legyőzi majd Rómát?

– Rómát? Az egész világot, még a poklot is!

– És ti vagytok a tábornokok? Így öltözve? Talán menekültök a hitvány zsidók üldözése elől?

– Igen is és nem is. De adj nekem kenyeret, és evés közben elmagyarázom neked.

– Kenyeret? De vizet is, bort is, és székeket, az árnyékban, számodra és társad és a Messiás számára. Hívd ide Őt!

Péter gyorsan Jézushoz megy, és odahívja. A társalgás további részét majd Péter életrajzában közöljük. A vége az, hogy a kertész meghívja Jézust, térjen vissza este, és ad neki szállást is szobáiban. Jézus bemegy a filiszteus városba, Aszkalonba, és apostolai csoportokban apostolkodnak, váltakozó sikerrel. A kerióti annyira feldühíti a filiszteusokat, hogy kiűzik őt a városból, társaival együtt. Mikor az apostolok beszámolnak Jézusnak sikereiről és sikertelenségükről, ismét Tamás veszi át a szót, kioktatva Júdást, aki makacsul igazolni akarja magát:

– Nem látom, hogy hibáztam volna. Azért történt ez, mert ez átkozott népség. Mindnyájan gonoszok.

– Nem. Ezt nem mondhatod – tör ki Tamás. – János elment a legalacsonyabb sorban élőkhez: a halászokhoz, akik halat vittek a piacra. És nézd ezt a nedves zsákok! Tele van kitűnő hallal. Lemondtak a haszonról, és nekünk adták. Attól tartottak, hogy amit reggel fogtak, nem lesz elég friss estére, azért visszamentek a tengerre, és azt akarták, hogy mi is menjünk velük. Olyannak tűnt, mintha a galileai tavon lettünk volna. De mondhatom, hogy ha a figyelmes arcokkal teli bárkák arra emlékeztettek, még inkább emlékeztetett rá János. Olyannak tűnt, mint egy másik Jézus. Mosolygó szájából a szavak mézédeseen áradtak, és arca tündöklött, mint egy második nap. Mennyire hasonlított rád, Mester! Nagyon megindított engem látása! Három órán keresztül voltunk a tengeren, várva, hogy a hálók megteljenek hallal. Három nagyon boldog óra volt ez! Utána látni akartak téged. De János azt mondta nekik: „Találkozunk majd Kafarnaumban”, mintha csak azt mondta volna nekik: „Találkozunk majd városotok terén”. Ők mégis megígérték: „Elmegyünk!” És nekünk tiltakoznunk kellett, hogy ne terheljenek meg túl sok hallal. Odaadták nekünk a legjobbakat. Menjünk, és süssük meg őket! Ma este nagy lakomát rendezünk, hogy kipótoljuk a tegnapi böjtölést!

– De mit mondatok nekik? – kérdezi megzavarodva a kerióti.

– Semmi különöset. Jézusról beszéltem – válaszolja János.

– De hogyan beszéltél róla! János is idézte a prófétákat. De ő megfordítva tette – magyarázza Tamás.

– Megfordítva? – kérdezi csodálkozva a kerióti.

– Igen. Te az érdességet húztad ki a prófétákból, ő a kedvességet. Mert, elvégre is, az ő szigorúságuk szeretet, kizárólagos, heves szeretet, ha úgy akarod, de mindig szeretet a lelkek iránt, akiket teljesen hűségessé kívántak tenni az Úr iránt. Nem tudom, hogy valaha is gondolkodtál-e ezen te, akit az írástudók neveltek. Én igen, pedig aranyműves vagyok. Az aranyat is kalapálják és felolvasztják a kemencében, de csak azért, hogy szebbé tegyék. Nem gyűlöletből, hanem szeretetből. Így tettek a próféták is a lelkekkel. Én megértem, talán éppen azért, mert aranyműves vagyok. János vette Zakariást, és idézte jövendölését Hadrakkal és Damaszkusszal kapcsolatban, és eljutott addig, ahol ez áll: „Ennek láttára megrémül Aszkalon, nagy fájdalom lepi meg Gázát, Ekront is, mert meghíusul a reménye. Gázából eltűnik a király.” (9,5) Elmagyarázta, hogy mindez azért történt, mert az ember elszakadt Istentől. Beszélt a Messiás eljövételéről, aki a megbocsátás és a szeretet. Megígérte, hogy az emberek, akik követik a Messiás tanítását, eljutnak az ég örök és végtelen királyságába, és nem abba a szegényes királyságba, amelyet a föld fiai kívánnak nemzetüknek. Ezt nem lehet elmondani, hanem hallani kellett! Olyan volt, mintha zenészt hallgattam volna, és az angyalok vittek volna magukkal. És íme, a próféták, akik neked botozást szereztek, nekünk pompás halakat adtak.

Júdás megzavarodva hallgat.

Jézus most unokatestvéreitől és a Zelótától kér beszámolót. Végül Jézus megdicsér mindenkit, s még Júdást is mentetgeti, és ezzel fejezi be:

– Csak egy dolgot sajnálok. Hogy nem volt nálam pénz, és nem találkoztam veletek. (Simonnak ugyanis egy pénzzel telt erszényt adtak a szegények számára.) Szükségem lett volna a pénzre egy nyomorúságos család számára.

Az apostolok kérésére Jézus elmondja, mit tett Ő. Lásd: Gy 2, 58-62.

Tamás ajánlkozik:

– Visszatérünk mi, a pénzzel. Mi nem okoztunk senkinek sem kellemetlenséget.

– Igen – mondja Jézus. – Én megmutatom nektek a házat messziről. Emberek lesznek ott. Én nem megyek, mert ottfognának. Nem akarom megbántani a kertészt, aki meghívott és vár minket. Az udvariatlanság mindig szeretetlenség.

(3-543.559)

Látogatás a rokonoknál

Jézus Jeruzsálemben tart az apostolokkal és Marciámmal. Mannaen is velük van. Tamás odamegy Jézushoz:

– Mester, hamarosan Ráma közelében leszünk. Nem jönnél el megáldani nővérem kisgyermekét? Ő nagyon szeretne látni téged! Ott állhatnánk meg. Van hely mindenki számára. Tégy kedvemre, Uram!

– Kedvedre teszek. És örömmel! Holnap kipihenve lépünk be Jeruzsálemben.

– Ó, akkor előre megyek, bejelenteni ezt. Megengeded?

– Menj! De ne felejtse el, hogy nem világi barátod vagyok! Ne verd bele őket nagy kiadásokba! Bánj velem úgy, mint a „Mesterrel”! Megértetted?

– Igen, Uram. Megmondom rokonaimnak. Marciám, velem jössz?

– Ha Jézus akarja...

– Menj, menj, fiam!

A többiek, akik látják Tamást és Marciámot Ráma irányába menni, ami kissé a Szamariából vezető út baloldalán fekszik, megkérdezik Jézustól, mi történt.

– Elmegyünk Tamás nővérenek házába. Már mindnyájak rokonánál megálltam. Igazságos, hogy hozzá is elmenjek. Ezért küldtem őt előre.

Mannaen is kéri Jézust, hogy ő meg Jeruzsálemben mehessen előre, megnézni, hogy minden rendben van-e? Jézus őt is elengedi. Közben megérkezik az asszonyok kocsija, s nekik is megmondják, hogy kitérőt tesznek Rámába.

Tamás nem fér a bőrébe örömeiben, és még pirosposzsgásabbnak látszik boldogságtól ragyogó arca. A város kapujánál várakozik. Mikor Jézus megérkezik, eléje fut:

– Mily öröm, Mester! Itt van az egész család! Apám, aki annyira akart látni téged, anyám, testvéreim! Nagyon megelégedett vagyok! – És Jézus oldalán vonul be a városba, olyan diadalmasan, mint egy hadvezér.

Tamás nővérenek a háza egy keresztúton van, a város keleti oldalán. A jómódú izraeliták jellegzetes háza, utcai oldalán szinte ablaktalanul, vaskapuvál, terasszal, fallal körülvett kerttel.

Ma nyitva áll a kapu, és a ház minden lakója összegyűlt az udvarban, a sok szaladgáló gyermekkel. A szülők az első sorban állnak Tamás nővérevel és annak férjével együtt.

De amikor Jézus a küszöbhez érkezik, ki tudja többé visszatartani a gyermekeket? Olyanok, mint egy csirkesereg, amely kiárad a fészekből az éjjeli pihenés után. És Jézus fogadja ennek a csicsergő és kedves seregnek az ostromát, amely körülveszi térdét, és átöleli azt, felemelt arccal, csókra várva. A gyermekek nem szakadnak el Jézustól annak ellenére, hogy atyjuk és anyjuk hívja őket, és még Tamás nyaklevesei ellenére sem, aki pedig bőven osztogatja azokat, hogy rendet teremtsen.

– Hagyjátok őket, hadd tegyék! Hagyjátok! Bárcsak az egész világ így tenne! – kiáltja Jézus, lehajolva, hogy kielégítse a kisgyerekeket.

Végül be tud lépni, a felnőttek tiszteletteljesebb üdvözlései közepette. Főleg kedves Tamás atyjának üdvözlése, aki jellegzetes, öreg júdeai. Jézus felemeli és megcsókolja, „hálából nagylelkűségéért, hogy egy apostolt adott neki.”

– Ó, Isten jobban szeretett engem, mint bárki mást Izraelben, mert míg minden zsidónak elsőszülött fia az Úrnak van szentelve anélkül, hogy levita vagy pap lenne, nekem kettő van: az első és az utolsó. És az utolsó még szentebb, mert anélkül, hogy levita vagy pap lenne, azt teszi, amit még a Legfőbb Főpap sem tehet: állandóan látja Istent, és tőle kap parancsokat! – mondja az öregek kissé reszkető hangjával, ami még jobban reszket meg hatottsága miatt. És így fejezi be:

– Csak egy dolgot adj nekem, hogy kielégítsd lelkemet! Te, aki nem hazudsz, mondd meg nekem: ez a fiam, méltó-e téged szolgálni és kiérdemelni az örök életet azzal a móddal, ahogy téged követ?

– Légy nyugodt, atya! A te Tamásodnak nagy helye van Isten szívében azért, ahogy viselkedik, és nagy helye lesz az égben is, mivel utolsó leheletéig szolgálni fogja Istent.

Tamás levegő után kapkod, mint egy hal, a felindulástól, amikor ezt hallja. Az öreg felemeli reszkető kezeit, miközben könnyek csurognak le arcának mély ráncaiban, pátriárkai szakállára, és azt mondja:

– Szálljon le rád Jákob áldása; a pátriárka áldása igaz fiára: A Mindenható áldjon meg téged az ég áldásaival, a föld áldásaival, az emlők és az anyaméh áldásával! Atyád áldásait múltják fölül az ő atyjának áldásai, míg el nem jön az örök halmok kívánsága Tamás fejére, aki nazarénus testvérei között!

Mindnyájan válaszolnak rá:

– Úgy legyen!

– És most áldd meg te, Uram, ezt a házat, és főleg azokat, akik véremből származnak! – mondja az öreg, a gyermekekre mutatva.

És Jézus, kitérve karjait, elkezd a mózesi áldást, és megtoldja, mondva:

– Isten, akinek jelenlétében jártak atyáitok, Isten, aki ifjúkoromtól kezdve a mai napig táplált engem, az angyal, aki megszabadított engem minden bajtól, áldja meg ezeket a gyermekeket, hordozza őket az én nevemben és az atyák nevében is, és szaporítsa meg bőségesen a földön. – És azzal fejezi be, hogy karjaiba veszi az újszülöttet, akit anyja tartott, és homlokon csókolva mondja: – És szálljon le rád mézként és vajként a kiváló erény, amely az Igazban lakozik, akitől nevedet kaptad, és tápláljon téged az ég számára, és díszítsen, mint ahogy a pálmát díszítik a szöke datolyák és a cédrust a királyi lomboszat.

Mindnyájan meg vannak indulva, és el vannak ragadtatva.. És utána örvendetes kiáltás tör ki minden ajakból, és elkíséri Jézust, aki belép a házba, és kíséri egészen a folyosóig, ahol elszállásolják az Anyát, a nőtanítványokat, apostolokat és tanítványokat.

Este Jézus, az apostolok és Tamás férfirokonai társaságában elmegy megnézni a szőlőket, amelyek rendkívülieknek látszanak. Tamás és rokonai magyarázzák ezek ritka voltát. Jézus jószágon hallgatja magyarázatukat, és a végén megkérdezi:

– Meg kell áldanom ikertestvérednek ezt a hozományát?

– Ó, Uram! Én nem vagyok sem Dórás, sem Izmael! Tudom, hogy a te leheleted, a te jelenléd egy helyen már áldás. De ha fel akarod emelni jobbodat ezek fölé a növények fölé, tedd meg, és biztosan szent lesz gyümölcsük.

– És bőséges, nemde? Mit szólsz ehhez, atya?

– Elég; ha szent lesz. A szent elég! És én leszedem, és elküldöm neked a jövő húsvétra, és használhatod a kehely szertartásában.

– Tedd ezt. Számítok rá. A következő húsvétot egy igaz izraelita borával akarom megünnepelni.

Kimennek a szőlőből, és visszatérnek a házba. Rámában szétfut a názáreti Jézus jelenlétének híre, és Ráma minden lakosa az utcán van, vágyakozva arra, hogy Jézus közelébe kerüljön.

Jézus látja ezt, és azt mondja Tamásnak:

– Miért nem jönnek? Talán félnek tőlem? Mondd meg nekik, hogy szeretem őket!

Tamásnak nem kell ezt kétszer mondani. Az egyik kereszteszövéstől a másikig megy, gyorsan, mint egy pillangó, amely virágról virágra száll. És nekik sem kell megismételni a meghívást. Futnak mindnyájan, tovább adva a meghívást. Szép kis tömeg gyűlik össze keresztútnál, ahol Tamásék háza van, s az emberek tisztelettel beszélgetnek az apostolokkal és a házbeliakkal, érdeklődve ez és az iránt.

Tamás sokat fáradozott a téli hónapokban, és ennek következtében már sokat ismernek az evangéliumi tanításból. De szeretnének részletes magyarázatot kapni némely dologról, és főleg azt szeretnék tudni, hogy az áldás, amit Jézus a kisdedekre adott vendéglátóinál, igazakká teszi-e azokat, akik részesülnek benne?

– Nem ezáltal, hanem cselekedeteik által válnak igazakká. Én az áldás erejével csak megerősítem őket a jó cselekedetekre. De azokat nekik kell véghezvinniük, és csak jót szabad tenniük, ha el akarják érni az eget. Én mindenkit megáldok... de Izraelből nem mindenki fog üdvözülni.

– Sőt, nagyon kevesen fognak üdvözülni, ha így folytatják, amint jelenleg tesznek – mormogja Tamás.

– Mít mondasz?

– Az igazat. Aki üldözi és rágalmazza Krisztust, aki nem az Ő tanítása szerint él, annak nem lesz része az Ő országában – mondja Tamás.

Valaki meghúzza köpenyét:

– Nagyon szigorú? – és Jézus felé int.

– Nem. Sőt, túlságosan jó.

– Mít mondasz, én üdvözülni fogok? Nem tartozom a tanítványok közé. De te ismersz engem, és tudod, hogy mindig hittem abban, amit te mondtál nekem. De ennél többet nem tudok tenni. Pontosán mit kell tennem, hogy üdvözüljek, azon kívül, amit már teszek?

– Kérdezd meg tőle! Az Ő keze és ítélete kedvesebb és igazságosabb lesz, mint az enyém.

A férfi előre megy. Azt mondja:

– Mester, én megtartom a Törvényt, és mióta Tamás elmondta nekem szavaidat, igyekszem még jobb lenni. De nemigen vagyok nagylelkű. Csak azt teszem meg, amit okvetlenül meg kell tennem. Tartózkodom annak tevésétől, ami nem jó, mert félek a pokoltól. De szeretem a kényelmet, és... megvallom, nagyon törekszem, hogy úgy tegyem a dolgokat, hogy ne vétkezzem, de magamnak se okozzak sok kényelmetlenséget. Ha így teszek, üdvözülni fogok?

– Üdvözülni fogsz. De miért vagy oly fősvény a jó Isten iránt, aki oly nagylelkű hozzád? Miért csak az üdvözülésre törekszel, fáradságosan, de nem a nagy életszentségre, ami azonnal örök békét ad? Rajta, ember! Légy nagylelkű lelkeddel!

– Gondolni fogok erre, Uram! Gondolni fogok rá! Érzem, hogy igazad van, és helytelenül járok el, ha hosszú tisztulásra kötelezem lelkemet, mielőtt a békét élvezném.

– Jól van! Ez a gondolat már a tökéletesedés kezdete.

Egy másik rámai lakos megkérdezi:

– Uram, kevesen üdvözülnek?

Jézus válaszát lásd: P 209-210.

Jézus példabeszéde után néhány farizeus kétszínű jóindulattal azt ajánlja Jézusnak, ne menjen Jeruzsálembe, mert Heródes el akarja fogatni. Ekkor válaszolja Jézus a Szentírásban is feljegyzett szavait: „Mondjátok meg annak a rókának...” és ugyanakkor leleplezi a farizeusokat, akik megszegyenülve elsompolyognak. Jézus pedig visszatér Tamás házába a családtagokkal és apostolaival.

(5-406)

Jézus meg akarja látogatni Johanána földműveseit, amint megígérte nekik. Az apostolok azonban figyelmeztetik Őt arra, hogy Johanána Jézus ellen fordult, és büntetés terhe alatt megtiltotta munkásainak a vele való érintkezést. Tamásnak erre mentő ötlete támad:

– Tegyük így: Maradjunk itt addig, míg lemegy a nap, hogy ne sértsük meg a szombaton előírt nyugalmat. Közben egyikünk elkúszik a házakig, és azt mondja nekik: „Éjjel jöjjetek a Szeform mellett levő forráshoz!” Mi napnyugta után odamegyünk. Ott várjuk őket. A Mester

beszél ezekhez a szegényekhez, megvigasztalja őket, és hajnalban ők visszatérnek házaikba, mi pedig elmegyünk Názáretbe.

– Tamásnak igaza van! Nagyon jó, Tamás! – mondják többen. Fülöp azonban megjegyzi:

– De ki értesíti őket? Itt mindnyájunkat ismernek, és megláthatnak...

– Elmegyek én. Én javasoltam, én megyek, ha a Mester beleegyezik. Engem biztosan nem esznek meg a farizeusok... – mondja Tamás.

– Menj csak! És légy áldott felebaráti szeretetedért!

– Ó, ez oly csekélység, Mester!

– Nagyon nagy dolog, Tamás! Te megérzed testvéreid kívánságát: Jézusét és a földművesekét, és szánod őket. És megtestesült Testvéred ezért is megáld téged. – mondja Jézus, kezét az előtte álló Tamás lehajtott fejére téve, aki meghatódottan mormolja:

– Én... a te... testvéred?! Ez túlságos megtiszteltetés, Uram! Én a te szolgád vagyok... te pedig az én Istenem... Ez igen... Megyek.

– Egyedül mész? Én is megyek! – mondja Júdás Tádé és Péter.

– Nem. Ti túl lobbanékonyak vagytok! Én értek ahhoz, hogy mindenkit megnevettesek... ez a legjobb eszköz bizonyos... alakok leszerelésére. Ti azonnal lángra lobbantok... Egyedül megyek...

– Megyek én! – mondja János és András.

– Ó, igen. Egyik közületek, és esetleg a zelóta Simon vagy Jakab, Alfeus fia.

– Nem, nem!. Én! Én sose háborodok fel. Hallgatok és cselekszem – erősködik András.

– Jöjj! – és elmennek.

Jézus pedig a többiekkel az ellenkező irányba megy.

(6-933)

Az aranyműves

Jézus Jeruzsálem felé megy az apostolokkal. Egy szép, virágos völgyben Júdás Tádé megcsodálja a mezők liliomát: a gyöngyvirágot.

– De ezek fordított liliomok – jegyzi meg Tamás – lefelé néznek, nem pedig felfelé.

– És milyen picikék! Ennél pompásabb virágaink is vannak! Nem tudom, miért dicsérik annyira... – mondja a kerióti, megvetéssel belerúgva a gyöngyvirágokba.

– Ne! Miért? Oly gyengéd virágok! – lép közbe András, hogy megvédje a szegény virágokat, és lehajol, hogy leszedje az összetört szálakat.

– Fűnek látszanak, nem többnek! Sokkal szebb az agávé virágja, amely oly méltóságteljes, erőteljes. Méltó Istenhez, és hogy Istennek viragozzék!

– Én inkább látom Istent ezekben a parányi kelyhekben... Nézd, milyen kecsesek!...

Kicsipkézve... Alabástromnak látszanak, szűz viasznak, amelyeket apró kezek formáltak...

Ehelyett a Végtelen teremtette őket! Ó, Isten Hatalma... – András majdnem elragadtatásba esik szemlélésükkor, elmélkedve a virágokon és a teremtő Tökéletességen.

– Nekem egy idegbajos asszonykának látszik!... – gúnyolódik a kerióti, rosszindulatúan nevetve.

– Nem. Én aranyműves vagyok, és én is igazán tökéletesnek találom ezeket a virágokat.

Sokkal nehezebb fémből kialakítani ezeket, mint az agávét. Mert, tudod, barátom, a végtelenül apró elárulja a művész képességét. Adj nekem egy szálát, András... És te, aki ökor szemével nézel, és csak a nagyot csodálsz meg, jöjj ide, és figyeld meg! Milyen művész volt képes ezeket az oly könnyed, tökéletes kelyheket teremteni, feldíszítve azzal a parányi topázzal ott, a kehely mélyén, és egyesítve ezzel a finom, hajlékony szárral, ami olyan légies... Ez egy csoda!...

– Ó, milyen költők támadtak köztünk! Te is, Tamás, így...

– Nem ostoba, tudod, nem nő, tudod? Hanem művész. És művészi érzékkel rendelkező. Én nagyra értékelem ezeket, Mester, neked tetszenek ezek a virágok? – Tamás fellebbez a Mesterhez, aki eddig szótlanul hallgatta beszélgetésüket.

– Nekem minden teremtmény tetszik. De ezeket a virágokat különösen kedvelem...

– Miért? – kérdezik többen. És ugyanakkor a kerióti:

– A vipérák is tetszenek neked? – és nevet.

Jézus nyugodtan megválaszol Júdás akadékoskodására, és lecsitítja apostolait, akik rátámadnak Júdásra szemtelensége miatt. Utána visszatér az eredeti kérdésre:

– De valaki azt kérdezte, miért kedvelem különösen a gyöngyvirágokat... Íme, válaszom: „Alázatosságuk miatt.” Minden az alázatosságról beszél belőlük... A helyek, amelyeket szeretnek... a virág magatartása... Arra ösztönöz, hogy Anyámra gondoljak... Ez a virág, amely oly apró! Mégis érzitek illatát. Illatos körülötte a levegő... Anyám is alázatos, tartózkodó, ismeretlen, aki csak azt kérte, hogy ismeretlen maradjon... Mégis szentségének illata oly erős volt, hogy megéreztem az égből...

– Anyád jelképét látod ebben a virágban?

– Igen, Tamás.

– És gondolod, hogy őseink, amikor a gyöngyvirágot dicsérték, előre megérezték őt? – kérdezi Jakab, Alfeus fia. – Akkor más növényekhez és virágokhoz hasonlították: a rózsához, az olajfához és a legszelídebb állatokhoz: a gerlicéhez, galambhoz...

– Mindenki azt mondta, amit legszebbnek látott a teremtésben. És a teremtésben valóban ő a Teljesen Szép. De én Gyöngyvirágnak hívnám őt, és békeszerző olajfaágnak, ha ünnepelnem kellene az ő dicséretét. – És Jézus lelke megnyugszik, és arca ragyog, Anyjára gondolva, és kissé eltávolodik apostolaitól, hogy átadja magát gondolatainak...

(6-783)

Jézus ismét Názáretben van apostolaival. Azon dolgozik, hogy kijavítsa a ház tönkrement bútordarabjait. Tamás viszont az aranyművesek egész sereg apró szerszámjával könnyed kézzel dolgozik egy ezüstlemezen. Kis kalapácsának ütése a vājóvésőn ezüstös csilingelést vált ki, amely összevegyül a Jézus által használt eszközök erőteljes hangjával.

Időnként néhány szót váltanak egymással. Tamás nagyon boldog, hogy ott lehet, együtt a Mesterrel, és mint aranyműves dolgozhat. Ezt ki is fejezi. Amikor pedig nem beszélnek egymással, halkan füttyörészik.

Csak néha emeli fel szeméit, és gondolkodik, a szoba füstös falaira szegezve tekintetét. Jézus észreveszi ezt, és megjegyzi:

– Sugallatot merítesz ebből a fekete falból, Tamás? Igaz, hogy egy igaznak hosszú munkája tette ilyenné, de nem gondolnám, hogy indítást meríthetnél belőle aranyműves munkádhoz...

– Nem, Mester, egy aranyműves valóban nem tudná a gazdagok fémével visszaadni a szent szegénység költészetét... De képes arra, hogy fémjével szép természetes dolgokat készítsen, és így megneemesítse az aranyat és az ezüstöt, utánozva velük a virágokat és a leveleket. Én ezekre a virágokra és levelekre gondolok, és azért összpontosítom figyelmemet a falra, hogy pontosan visszaemlékezzem rájuk, látva hazánk erdőit és mezőit, zsenge leveleit és virágait, amelyek kelyheknek vagy csillagoknak látszanak.

– Akkor költő vagy, aki fémmel énekl meg azt, amit más papíron, tintával fejez ki.

– Igen. Valóban, az aranyműves egy költő, aki fémmel írja a természet szépségét. De a mi művünk, ami szép és művészi, nem ér fel a tieddel, ami alázatos és szent, mert a mienk a gazdagok hiúságát szolgálja, míg a tied a ház szentségét és a szegények javát.

– Jól mondd, Tamás – jegyzi meg a Zelóta, aki éppen megjelent a küszöbön. Tamás felel neki:

– Igen, jól mondom. De azt akarom, hogy legalább egyszer az aranyműves munkája egy... jó, szent... dolgot ékesítsen.

– Mit?

– Ez az én titkom. Amikor Rámában voltunk, magamhoz vettem egy kis zacskóban az aranyműves szerszámait, és vártam erre a pillanatra... És te mit csinálsz, Simon?

– Ó, én nem vagyok olyan tökéletes művész, mint te, Tamás. Ez az első alkalom, hogy ecsetet tartok a kezemben, és a festésem egyenetlen, minden jó akaratom ellenére. És biztosítlak téged, hogy Aranka jót nevet rajtam. (Aranka történetét lásd: Gy 4,129-143) De elégedett vagyok veled! Minden órában újjászületik egy nyugodt életre, megsemmisíti múltját, és mindent megújít, érted, Mester.

– De talán Valéria nem engedi át őt... mondja Tamás. (Valéria római úrnő, aki kiváltotta Aureát a rabszolgaságból, és nevelőnek szánta saját kisleánya mellé.)

– Ó, mit számít, hogy megtartja-e vagy sem? Ha megtartja, azzal biztosítja, hogy nem vész el a világban. Biztos, hogy jobb lenne, ha a lány mindörökké és teljesen megszabadulna, főleg lelkileg. Nemde, Mester?

– Igaz. Sokat kell ezért imádkozni. A leány egyszerű és igazán jó, és ha felemelkedik az Igazságra, sokat adhat. Ösztönszerűleg törekszik a fény felé.

– Meghiszem azt! Nincs vigasza a földön... és az égben keresi azt, a szegény! Hiszem, hogy amikor a te Jó Híredet el lehet terjeszteni a világon, az elsők, akik elfogadják azt, és a legszámosabbak éppen a rabszolgák lesznek, azok, akiknek nincs semmi emberi vigaszuk, és

akik menedéket keresnek a te ígéreteidben, hogy részesüljenek benne... És mondom, ha részesülök abban a megtiszteltetésben, hogy hirdethetlek téged, akkor különösen fogom szeretni ezeket a szerencsétleneket...

– És jól fogod tenni, Tamás! – mondja Jézus.

– Igen, de hogyan fogod megközelíteni őket?

– Ó, aranyműves leszek az úrnők számára, és... mester rabszolgáik számára. Egy aranyműves belép a házakba, vagy az ő házába jönnek a gazdagok szolgái... és dolgozni fogok... Két fémmel: a földével a gazdagok számára... a lélekével a rabszolgáknak.

– Isten megáld téged ezért a tervedért, Tamás! Tarts ki benne...

– Igen, Mester.

Ezután mondja el Jézus Simon számára a lépcsőfestésről szóló példabeszédet (P 7,281-286), aminek a végét Aranka is hallgatja, mert Mária elküldte őt, hogy ebédelni hívja Jézust és az apostolokat. A leány kifejezi vágyát, hogy Galliában Jézus első tanítványa legyen.

– Hited meghallgatást nyer, mert jó. Menjünk... – mondja Jézus.

És kimennek mindnyájan, hogy megmosakodjanak, míg Aranka gyorsan Máriához fut. Hallani lehet a két női hangot, Mária tapasztalt hangját, és Aranka bizonytalan hangját, amint keresi a szavakat, és csengő nevetését, amikor Mária kedvesen kijavítja valamelyik nyelvtani tévedését.

– Gyorsan és jól tanul a leány – jegyzi meg Tamás.

– Igen. Jó és szorgalmas.

– És aztán! Anyád a tanítónője!... Még a Sátán sem tudna ellenállni neki... – mondja a Zelóta.

Jézus felsóhajt, de nem szól semmit...

– Miért sóhajtasz így, Mester? Nem jól mondtam?

– Nagyon jól. De vannak emberek, akik inkább ellen tudnak állni neki, mint a Sátán, aki legalább elmenekül Mária színe elől. Vannak emberek, akik közelében állnak, és akiket ő tanít, de mégsem lesznek jobbakká...

– De nem mi vagyunk azok, ugye? – mondja Tamás.

– Nem ti... Menjünk!

(6-950)

Szombaton pihennek a munkások és a szerszámok. Aranka belép a műhelybe, és csodálkozva nézi Tamás remekművét. Kíváncsian és ösztönszerűleg kacérokodva megkérdezi, hogy kié lesz, és hogy neki jól állna-e?

– Jól állna neked, de jobb, ha te jó leszel. Ezek a díszek csak a testet teszik szebbé, de a léleknek nem használnak. Sőt, a kacérságot táplálva, ártanak a léleknek.

– Akkor miért csinálod? – kérdezi következetesen a leány. – Ártani akarsz vele egy léleknek?

Tamás, aki mindig jókedvű, mosolyog a megjegyzésre, és azt mondja:

– A felesleges dolog árt egy gyenge léleknek. De egy erős lélek számára a dísz se nem több, se nem kevesebb annál, ami: egy szükséges melltű, ami helyén tartja a ruhát.

– Kinek a számára készíted? Jegyessednek?

– Nincs jegyesem, és sose lesz.

– Akkor nővérednek.

– Neki több van, mint amennyire szüksége lenne.

– Akkor anyádnak.

– Szegény öregasszony! Mit csinálna vele?

– De egy nő számára...

– Igen. Az azonban nem te vagy.

– Ó, nem is gondok arra... És miután azt mondtad, hogy ezek a dolgok bajt okoznak a gyenge lelkeknek, nem is akarnám. Inkább leveszem még a ruha szegélyét is. Nem akarok rosszat tenni annak, aki az én Üdvözítőm!

– Derék leány! Látod, te ezzel a szándékkal szebbet alkottál, mint én.

– Ó, azért mondd, mert jó vagy!...

– Azért mondom, mert ez az igazság! Látod: én fogtam ezt az ezüst tömböt, lassacskán lemezzé kovácsoltam, amire szükségem volt, és utána egy, sőt sok szerszámmal így behajtottam. De még többet kell tennem. Természetes módon egyesítenem kell a részeket. Jelenleg csak ez a két levél készült el, kis virágjokkal – és Tamás vaskos ujjai közé vesz egy gyöngyvirágszálat, amelynek levelei tökéletesen utánozzák a természetet.

– Ó, szép! Oly sok volt belőlük a szigeten, és megengedték nekünk, hogy leszedjük azokat, mielőtt a nap felkelt volna.

(6-958)

Egy következő szombaton megérkezik Mirta és Noémi, az ifjú Ábellel. Tamás éppen elrakja szerszámain. Ez a két asszony fogadja magához Arankát. Miközben Máriával és Arankával beszélgetnek, Tamás megjegyzi:

– Most boldogok lesznek!

– Igen. Jó asszonyok – mondja Jézus.

Ábel megkérdezi Tamást, aki parányi műveit rendez:

– Találtál munkát? – s lehajolva szemléli azokat.

– Ó, boldoggá tettem Názáret minden asszonyát! Sose gondoltam volna, hogy annyi csatot, karperecet, nyakláncot és lilomot fogok megjavítani! Meg kellett kérnem Mátét, hogy hozzon nekem fémeket Tibériásból. Oly sok vevőm akadt, hogy még apámnak sem volt ennyi! Igaz, nem kérek érte pénzt...

– Mindent elengedsz?

– Nem. Csak a fém értékét fogadom el. A munka ajándék.

– Nagylelkű vagy!

– Nem. Bölcs vagyok. Nem tétlenkedem. Prédikálok, példát adva a munkára és a pénztől való elszakadásra. Idehallgass! Azt hiszem, inkább prédikáltam így anélkül, hogy egy szót szoltam volna, anélkül, hogy beszéltem volna a zsinagógában, mintha szünet nélkül beszéltem volna. És aztán... Gyakorlom magamat. Megígértem, hogy a munkával fogom terjeszteni a tant, amikor el kell mennem, hogy Jézust hirdessem a hitetlenek között. És ezzel belejövök.

– Bölcs vagy, mint aranyműves, és mint apostol!

– Töreksem azzá lenni, Jézus iránti szeretetből. Kaptál egy leánykát? Bánj jól vele, tudod? Olyan, mint egy kis galamb a fészekben. Én mondom neked, aki mesterségem miatt megtanultam bánni az asszonyokkal. Igazi galambocskák, akik nagyon félt a karvalytól, és akik keresik a védelmet az anyai és testvéri szárny alatt. Ha anyád nem akarta volna őt elfogadni, én kértem volna nővérem számára. Egy gyerekkel több, vagy kevesebb! Az én nővérem nagyon jó, tudod?

– Az én anyám is. Apám korán meghalt, és anyám egyedül nevelt föl. Talán ezért szeretem én is nagyon a kisleányokat... Úgy hallom, hogy ez nem egy kisgyermek... de olyannak fogom látni, szíve miatt, ha olyan, amilyenek anyám, Noémi és te mondd...

– Biztos lehetsz benne. Menjünk oda...

Bemennek a szobába, ahol étkezni szoktak. Ott vannak az asszonyok, Jézus és a Zelóta. Mirta egy ruhát próbál fel Arankára, amit ő készített neki.

– Nagyon jól áll – mondja neki, miközben megsimogatja. – Minden jól fog menni. Látod, leányom... Ó, itt van az én Ábelem! Jöjj ide, fiam. Íme Aranka! Most a miénk lesz, tudod?

– Tudom, anyám, és veled együtt megelégedett vagyok. – Nézi a leányt... tanulmányozza... Meg van elégedve vele. Mosolyog. Azt mondja: – Szeretni fogjuk az Úrban, aki megmentett minket. És testvéred leszek lélekben és érzelemben. Megígérem ezt a Mester és Anyám előtt.. – És a tiszta ifjú, aki már a lelkiélet magas fokára jutott el, szép, tiszta mosollyal erős és napbarnította kezét Aranka felé nyújtja.

Aranka habozik, de utána, elpirulva, balkezét az ifjú jobb kezébe téve, azt mondja:

– Így teszünk. Az Úrban.

A felnőttek összemosolyognak...

– Ki léphet be kopogtatás nélkül?...

– Íme, Simon, Jónás fia! Ez alkalommal nem állt ellen a kísértésnek... – nevet Tamás, eléje futva.

(6-985)

A szombat elmúltával útra készülődnek Arankával. Ekkor, váratlanul, Tamás felajánl Máriának egy brosstűt, amely a nyaknál összefogja a ruhát, s amely három finom, légies, tökéletes gyöngyvirágszálból áll, amelyeket két levél fog össze. Oly tökéletes mása az igazinak, hogy mesteri kézre vall fémből készült remekműve.

– Te nem fogod hordani, Mária, tudom, de fogadd el ugyanúgy! Akkor határoztam el készítését, amikor egy napon Urunk rólad beszélt, és a gyöngyvirághoz hasonlított... Én nem csináltam semmit sem a te házad számára... de elkészítettem ezt, hogy Fiad dicséretének jelképe legyen számodra, aki minden más asszonynál jobban megérdemled ezt. És ha nem tudtam is oly hajlékonyá tenni a fémet, mint az igazi növény szára, és nem tudtam illatossá tenni, őszinte, tiszteletteljes szeretetem meglágyítja azt, és Urunk Anyja iránt táplált áhítatom illatossá teszi.

– Ó, Tamás! Igazad van. Én nem hordok ékszereket, mert azok hiúságoknak tűnnek számomra. De ez nem olyan! Ez Jézusom szeretete és az Ő apostoláé, és kedves nekem. Minden nap rá fogok nézni, és a jó Tamásra gondolok, aki annyira szereti Mesterét, hogy nemcsak tanítását jegyzi meg, hanem a legalázatosabb dolgokra és a még jelentéktelenebb személyekre vonatkozó, legegyszerűbb szavait is. Köszönöm, Tamás! Nem értéke miatt, hanem szereteted miatt, köszönöm!

Mindenki megcsodálja Tamás tökéletes munkáját. Ő nagyon boldog. Elővesz egy még kisebb remekművet: három szál jázmin, amely egy apró ággal van összekötve, kör alakban, és Arankának adja.

– Mert nem sóvárogtál utána, és mert akkor tartózkodtál itt, amikor a jázmin virágzik, és mert ezek a csillagocskák emlékeztetnek a mi Csillagunkra. De vigyázz! Neked erényeiddel kell illatosakká tenned a virágokat, és neked is virággá kell válnod, tisztává, széppé, ragyogóvá, amelynek illata felszáll az égbe. Ha nem teszel így, visszakerem a melltűt. Fel a fejjel! Ne sírj!... Mert minden elmúlik... és... és... hamarosan visszatérünk Máriához, vagy ő jön el hozzánk. – De amikor Tamás látja, hogy Aranka szeme mind könnyesebbé válik, érzi, hogy jobb nem folytatni ezt, és kimegy. Szomorúan mondja Péternek: – Ha tudtam volna, hogy... sírni kezd, nem adtam volna neki semmit... Éppen azért készítettem ezt a melltűt, hogy megvigasztaljam őt ebben az órában... Nem láttam előre...

És Péter, pillanatnyi zavarában elveszti önuralmát, és azt mondja:

– De mindig így van a búcsúzásnál... Láttam Szintikát akkor... – erre észreveszi, hogy kikottyantotta. Szeretné visszaszívni, elkékül... de már megtörtént...

Tamás felfogja, miről van szó, és jóságosan átöleli fél karjával nyakánál, és azt mondja.

– Ne sújtson le ez téged, Péter. Tudok hallgatni. És megértem, miért hallgattál... Júdás, Simon fia miatt. Én, atyáink Istenére megesküszöm neked, hogy amit akaratlanul megtudtam, az el van felejtve. Ne szenvedj, Simon!...

- És a Mester nem akarta...
- És biztosan minden oka megvolt erre. Én nem neheztelek emiatt!
- Tudom. De mit fog mondani?...
- Semmit, mert nem fogja megtudni. Bízzál bennem!
- Ó, nem! Nem titkolom el a Mester előtt. Hibáztam. Megérdemlem korholását. És azonnal.

Nem lesz békém, ha nem vallom be neki tévedésemet. Tamás, légy jó! Menj, hívd ide... Én a műhelybe megyek. Menj, térj vissza velem! Én nagyon meg vagyok zavarodva, hogy magam hívjam, és a többiek észrevennék ezt.

Tamás csodálkozással vegyes részvétellel nézi, és visszatér a házba, hogy hívja Jézust:

- Mester, gyere egy pillanatra! Mondanom kell neked valamit!
- Jézus, aki Máriát, Alfeus feleségét üdvözölte, azonnal követi őt.
- Mit akarsz? – kérdezi, miközben egymás mellett mennek.
- Én semmit. Simonnak kell veled beszélnie. Íme, ott van...
- Simon! Mi van veled, hogy úgy meg vagy zavarodva?

Péter Jézus lábaihoz veti magát, és nyögi:

- Vétkeztem! Oldozz fel!
- Vétkeztél? Mivel? Itt voltál, velünk, vidáman, nyugodtan...
- Ó, Mester, engedetlen voltam neked! Beszéltem Tamásnak Szintikáról... Megzavart engem a sírás, és őt még inkább. Azt hitte, hogy ő még növelte azt... Hogy megvigasztaljam, azt mondtam: „Mindig így van a búcsúzásnál... Láttam Szintikát...” – és ő megértette! – Péter felemeli megzavarodott arcát, és tekintete igazán alázatos, levert.

– Dicséret Istennek, Simonom! Azt hittem, valami ennél súlyosabbat követtél el. És a te őszinteséged megsemmisíti ezt is. Rosszindulat nélkül beszéltél, egy társadhoz intézted szavaidat. Tamás jó, és nem fogja továbbadni...

– Valóban, megesküdt nekem erre... De látod? Most félek, hogy nagyon ostoba vagyok, és nem tudok megőrizni egy titkot.

– Megőrizted eddig.

– Igen, de gondold csak el! Soha egyetlen szót sem szóltam Fülöpnek és Bertalannak! És most...

– Fel! Kelj fel! Az ember mindig tökéletlen. De amikor rosszindulat nélkül az, nem követ el bűnt. Vigyázz nyelvedre! De ne szomorkodj tovább! Jézusodnak csak egy csókja van számodra. Tamás, gyere ide!

Tamás odasiet.

– Te bizonyára felfogtad a hallgatás okát.

– Igen, Mester. És megesküdtem, hogy részemről, tehetségem szerint tiszteletben tartom. Már megmondtam Simonnak...

– Az ostoba Simonnak – sóhajt fel Péter.

– Nem, barátom! Épültem alázatosságodon és tökéletes őszinteségeden. Nagy leckét adtál nekem, és emlékezni fogok rá. Nem ismertethetem meg másokkal, az óvatosság miatt, és ezt fájlalom, mert köztünk kevesen birtokolták és fogják birtokolni a te becsületességedet... De hívnak minket! Menjünk!

Lelkiismeretfurdalás

Jézus Betániából Tekua felé tart tizenegy apostolával. A kerióti nincs velük, azért Jézus hátrahagy két apostolt, hogy várják be Júdást, és vele kövessék a többieket. Az apostolok hallgatagok, mintha valami bánatná őket. Legutoljára Tamás megy, Júdás Tádéval. Végül Tamás töri meg a csendet, mintha egy magában folytatott beszélgetést zárna le:

– Így van, barátom! Pontosan így!

– Igen. Így van. És ugyancsak fáj nekem... Magam és rokonaim miatt is...

– Megértelek. De... Neked a szíved fáj. De én? Engem a lelkiismeret-furdalás gyötör. És az még rosszabb.

– Lelkiismeret-furdalásod van neked? Semmi okod sincs rá. Te jó vagy és hűséges. Jézus meg van elégedve veled, és minket sose botránkoztatál meg. Miért van akkor lelkiismeret-furdalásod?

– Egy emlék miatt. Annak a napnak emléke miatt, amelyiken elhatároztam, hogy követni fogom az új Rabbit, aki megjelent a Templomban... Én és Júdás közel voltunk, és csodáltuk a Mester tettét és szavait. És elhatároztuk, hogy megkeressük... És én még határozottabb voltam, mint Júdás, és szinte magammal húztam őt. Ő az ellenkezőjét mondja, de így van. Ezért van lelkiismeret-furdalásom. Mert erőltettem, hogy jöjjön... Állandó fájdalmat hoztam Jézusnak. De Júdást sokan nagyon szerették, és én tudtam ezt, és azt gondoltam, hasznos lehet. Ostoba voltam, mint mindenki, aki csak egy Dávidnál és Salamonnál is nagyobb királyra tudott gondolni Izraelben, de mindig egy olyan királyra, amilyen, mint mondja, Ő sose lesz. Feltételeztem, hogy a tanítványok között ő lesz az, aki jó szolgálatot tud tenni!... Reméltem benne. És csak most fogom fel, mindig jobban, annak igazságosságát, hogy Jézus nem fogadta el őt azonnal, sőt megtiltotta nekem, hogy kutassak utána... Ez aztán lelkiismeret-furdalás, mondom neked! Egy lelkiismeret-furdalás! Ez az ember nem jó.

– Nem jó. De ez ne okozzon neked lelkiismeret-furdalást! Nem rosszindulattal tetted, amit tettél, és azért nincs bűnöd. Én mondom neked.

– Biztos vagy benne? Vagy csak azért mondd, hogy megvigasztalj?

– Azért mondom, mert ez az igazság. Ne gondolj többé a múltra, Tamás. Az nem segít megsemmisíteni.

– Jól mondd! De gondold csak el! Ha miattam a Mestert szerencsétlenség érné... Szívem tele van aggodással és gyanúval. Bűnt követek el azzal, hogy elítélem társamat, és pedig irgalmatlanul. És bűn, hogy nem hiszek a Mester szavaiban... Ő mentegeti Júdást. Te... hiszel testvérednek?

– Mindenben, ezt kivéve. De ne csüggedj el. Mindnyájan hasonlóképpen gondolkodunk. Még Péter is, aki kimeríti erejét abban, hogy csak jót gondoljon erről az emberről, és András is, aki szelídebb. egy báránynál, és Máté, aki közülünk egyedül nem érez utálatot semmiféle bűnös iránt. És az annyira szeretetteljes és annyira tiszta János, aki abban a boldog sorsban részesült, hogy nem kell félnie sem a rossztól, sem a bűntől, mert annyira betelt szeretettel és tisztasággal, hogy nincs helye semmi más befogadására. És testvérem, Jézus is. Biztos, hogy neki vannak más gondolatai is ezzel kapcsolatban, amik miatt szükségesnek tartja a ragaszkodást Júdáshoz... egészen addig, míg minden kísérletet ki nem merített jóvá tételére.

– Igen. De... hogyan fog ez végződni? Neki van sok... Neki nincs... Te megérted anélkül, hogy kimondanám. Milyen pontra fog elérni?

– Nem tudom... Talán elválík tőlünk... Talán velünk marad várakozva, hogy lássa, ki az erősebb ebben a küzdelemben Jézus és a zsidó világ között...

– És... nem gondolod, hogy ő már két úrnak szolgál?

– Ebben biztos vagyok.

– És te nem félsz, hogy azoknak szolgálhat, akik többen vannak, és ezzel nagyon árthat a Mesternek?

– Nem. Nem szeretem őt. De nem tudok arra gondolni, hogy ő... Legalábbis jelenleg nem. Biztosan félek azonban ettől, ha eljön egy nap, amelyben a tömeg kegye elhagyja a Mestert. Míg ha a nép közfelkiáltással királyunknak és vezérünknek szentelné fel Őt, akkor biztos vagyok, hogy Júdás mindenkit elhagyna érte!... Ő egy haszonleső... Isten tartsa vissza őt, és védje meg Jézust, és mindnyájunkat!...

A kettő észreveszi, hogy nagyon lemaradt társaitól, és abbahagyva a beszélgetést, gyorsan igyekeznek utolérni őket.

– De mit csináltatok? – kérdezi Máté. – A Mester beszélni akart veletek...

Tamás és Tádé gyorsan Jézushoz mennek.

– Miről beszéltetek egymás között? – kérdezi Jézus, erősen a szemükbe nézve.

A kettő egymásra néz. Megmondják? Ne mondják meg? Győz az őszinteség.

– Júdásról – mondják együtt.

– Tudtam. De próbára akartam tenni őszinteségeteket. Fájdalmat okoztatok volna nekem, ha hazudtatok volna... De többé ne beszéljetek erről, és főleg ne ilyen módon! Oly sok jó dolog van, amiről beszélhettek. Miért szálltok le mindig azt szemlélni, ami nagyon, túlságosan anyagi? Izajás azt mondja: „Hagyjátok az embert, akinek mindene a lehelet az orrában!” (2,22) Én azt mondom nektek: hagyjátok abba ennek az embernek az elemzését, és törődjetek lelkével. Az állati, ami benne van, az ő szörnyetege, ne vonja magára tekinteteket és ítéleteket. Legyetek inkább szeretettel, fájdalmas és tevékeny szeretettel lelke iránt. Szabadítsátok meg a szörnyetegtől, amely azt fogva tartja. Nem tudjátok...

Jézus megfordul, és odahívja a többi hetet:

– Jöjjetek ide, mert mindnyájatoknak hasznos, amit mondok, mert mindnyájatok szívét ugyanazok a gondolatok foglalják el... Nem fogjátok fel, hogy a kerióti Júdás által többet tanultok, mint bármely más személy által? Apostoli szolgálatotokban sok Júdást fogtok találni, de nagyon kevés Jézust. A Jézusok kedvesek, jók, tiszták, hűségesek, engedelmesek, józanok lesznek, mohóság nélkül. De ugyancsak kevesen lesznek. De mennyi, mennyi kerióti Júdást fogtok találni ti és követőitek is, és utódaitok, a világ útjain! És ahhoz, hogy mesterek legyetek, és értsetek hozzá, ki kell járnok ezt az iskolát... Ő, hibáival, megmutatja nektek, hogy milyen ember. Én megmutatom, milyen embernek kellene lennie. Mindkét példára egyaránt szükség van. Ti, jól megismerve az egyiket és a másikat, törekedjetek arra, hogy átváltoztassátok az elsőt a másodikká... És az én türelmem legyen zsinórmértéketek.

– Uram, én nagy bűnös voltam, és biztosan én is példának szolgálhatok. De szeretném, ha Júdás, aki nem oly bűnös, mint én voltam, úgy megtérne, mint ahogy én megtértem. Kevélység; ezt mondani?

– Nem, Máté, nem kevélység. Két igazságot tisztelsz meg, amikor ezt mondod. Az első igazolja a mondást: „Az ember jó akarata isteni csodákat művel.” A második pedig az, hogy Isten végtelenül szeretett téged attól kezdve, amikor még nem is gondoltál erre, és pedig azért, mert előtte nem volt titok a te képességed a hősiességre. Te két erőnek a gyümölcse vagy: a te akaratodé és Isten szeretetété. És a te akaratodat teszem az első helyre, mert anélkül hiábavaló lett volna Isten szeretete. Hiábavaló, tehetetlen...

– De a mi akaratunk nélkül nem tudna Isten megtéríteni minket? – kérdezi Jakab, Alfeus fia.

– De igen. De akkor is állandóan szükség lenne az ember akaratára ahhoz, hogy kitartsa a csodálatosan elért megtérésben.

– Akkor Júdásban nincs meg ez az akarat, és nincs meg benne sem most, se akkor nem volt, mielőtt megismert téged... – mondja hevesen Fülöp. Egyesek nevetnek, mások felsóhajtanak.

Egyedül Jézus kel védelmére a távollévő apostolnak:

– Ne mondjátok ezt! Meg volt benne, és megvan. De időközönként a test rossz törvénye uralkodik felette. Ő beteg... Egy szegény, beteg testvér. Minden családban van gyenge, beteg, aki szenvedést, szomorúságot, terhet jelent a család számára. Mégis az anya nemde a törékeny gyermekét szereti legjobban? Testvérei nemde a szerencsétlen testvérkét szolgálják ki leginkább? Nemde annak adja az atya a kedvenc falatot, felemelve azt a tálról, hogy örömet okozzon neki, hogy ne érezze: ő teher, és ne tegye súlyossá neki betegségét?

– Igaz. Pontosán így van. Az én iker nővérem törékeny volt kiskorában. Én vettem fel minden erőteljességet. De az egész család szeretete annyira segítette őt, hogy most virágzó feleség és anya – mondja Tamás.

– Íme! Tegyétek azt lelkileg gyenge testvéretekkel, amit egy testileg gyenge testvérrel tennétek. Akkor egy korholó szavam se lesz. Ti nem vagytok többek nálam. A ti türelmes szeretetek a legerősebb korholás; aminek nem lehet ellenállni. Tekuában hagyom Mátét és Fülöpöt, hogy várjanak Júdásra...: Az első emlékszik arra, hogy bűnös volt, a második, hogy atya...

– Igen, Mester. Gondolni fogunk erre.

– Jerikóban, ha még nem lesz velünk, hagyom Andrást és Jánost, és ők emlékeznek arra, hogy nem mindenki kapott egyforma mértékben ingyenes ajándékot Istentől...

(7-1649)

Tamás hisz

A jeruzsálemi bevonulás előtti pénteken Jézus megengedi az apostoloknak, hogy mehetnek, ahová akarnak. Csak a keriótit és Jakabot tartja maga mellett Betániában.

Tamás kijelenti:

– Bemegyek Jeruzsálembe. Atyám biztosan vár rám. Fel akarja ajánlani a bort. Régen megígérte, és ő mindig megtartja ígését, mert becsületes. A húsvéti lakomán megízlelitek majd, milyen jó a bora! Atyám rámai szőlője híres a környéken!

János és Simon ajánlkoznak, hogy Tamással mennek, és hírt hoznak a keriótinak édesanyjáról, ha Jeruzsálemben van.

(8-402)

Az utolsó vacsorán Tamás a kerióti mellett foglal helyet.

Vacsora közben zsoltárokat énekelnek. A kerióti olyan hamisan énekel, hogy Tamás kétszer is visszasegíti őt a helyes dallamra, erőteljes bariton hangjával, és mereven nézi. A többiek is ránéznek, mert általában mindig jól, és a többiekkel együtt énekelt. (UV 19)

Jézus elfogatásakor Tamás zavarodik meg leginkább. A többi tíz már ismét összegyűlt az utolsó vacsora termében, de Tamás még mindig bolyongott, amikor Jézus megjelent a tíznek. Azonban ezzel búcsúzott tőlük:

– Amit még mondanom kell, megmondom nektek, amikor a távollévő megjön.

Imádkozzatok érte! (F 33)

Később a tíz apostol az utolsó vacsora házának kertjében beszélget. Utána imádkoznak. Majd ismét társalognak. A zelóta Simon azt mondja:

– Igazán elszomorít Tamás eltűnése. Nem tudom, hol keressem.

– És én sem – teszi hozzá János.

– Nincs szüleinél. És senki sem látta. Talán elfogták?

– Ha így lenne, a Mester nem mondogta volna: „A többit majd akkor mondom el, ha a távollévő itt lesz.”

– Igaz. Én pedig még Betániába akarok menni. Talán a hegyekben bolyong, mert nem mer mutatkozni. (F 34)

Valaki kopog az ajtón. Mindnyájan elhallgatnak s figyelnek.

– Ó! – tör ki belőlük a csodálkozás, amikor meglátják Illést, Tamással együtt. Tamás annyira meg van viselve, hogy alig lehet ráismerni.

Társai körülveszik, és örvendezve kiáltják:

– Tudod-e, hogy feltámadt, és eljött? És terád vár, hogy visszatérjen!

– Igen. Illés is mondta nekem. De nem hiszem. Hiszem, amit látok. És látom, hogy számunkra vége. Látom, hogy mindnyájan szétszóródtunk. Látom, hogy nincs többé még egy sír sem, ahol megsirathatnám. Látom, hogy a nagytanács meg akar szabadulni tőle, és elhatározta, hogy a bűntársukat, mint egy piszkos állatot temetik el az olajfa alatt, amelyre felkötötte magát. És meg akar szabadulni a Názáreti követőitől is. Pénteken bezártam minden ajtót, és azt mondtam magamnak: „Te is övéinek egyike voltál? Ő már meghalt. Térj vissza az arany kalapálásához!” És elfutottam...

– De hová? Mindenütt kerestünk!

– Hová? Elmentem nővérem házához, Rámába. De nem mertem belépni, mert... nem akartam, hogy egy asszony tegyen szemrehányást nekem. Akkor bolyongtam a júdeai hegyekben, és tegnap Betlehemben végeztem, az Ő barlangjánál. Mennyit sírtam!... Elaludtam a törmeléken, és Illés ott talált engem, amikor odajött... (Ennek további részleteit lásd: F 36-38)

Az apostolok összegyűlnek az utolsó vacsora termében. Az asztal körül vannak, ahol elfogyasztották a húsvéti bárányt. De tiszteletből üresen hagyják Jézus helyét a közepén. Az apostolok csak az asztal egyik oldalát foglalják el, mert szorosabban ülnek egymás mellett, mint húsvétkor. Tamás Máté és Fülöp között van. (Lásd a részleteket: F 38-40)

Mikor Jézus megjelenik, mindnyájan megindulva, boldogan felállnak, és hozzá sietnek, Ő pedig még inkább mosolyogva feléjük tart.

– Béke veletek! – mondja nekik.

Most már mind körülötte vannak, ki térden, ki állva, és ez utóbbiak között van Péter és János. Csak egy marad kissé távolabb, zavarba esve, és ez Tamás. Az asztal mellett térdel. Nem mer előbbre menni, és úgy tesz, mintha el akarna rejtőzni az asztal sarka mögött.

Jézus, csokolásra nyújtja kezét, és közben körülnéz, mintha a tizenegyediket keresné. De az első pillanattól látta őt, csak időt akart adni neki, hogy összeszedje bátorságát, és odajöjjön.

Mikor látja, hogy a hitetlen szégyelli magát, és nem mer mozdulni, hívja őt:

– Tamás, jöjj ide!

Tamás felemeli fejét, megzavarodva, mintegy sírva, de nem mer odamenni. Ismét lehajtja fejét. Jézus néhány lépést tesz feléje, és megismétli:

– Jöjj ide, Tamás!

Jézus hangja parancsolóbb, mint előbb. Tamás kényszeredetten és zavartan felkel, és Jézus felé megy.

– Íme, az, aki nem hisz, ha nem lát! – kiált fel Jézus. De hangjában mosolygó megbocsátás érződik. Tamás felfogja ezt, és fel mer nézni Jézusra. Látja, hogy valóban mosolyog. Ekkor felbátorodik, és gyorsabban megy.

– Gyere ide, egészen közel! Nézd! Tedd bele egy ujjadat, ha nem elég nézned Mestered sebeit. – Jézus odanyújtja kezét, és utána megmutatja neki oldalsebét is.

Most már nem árad fény a sebekből. Körülötte sincs fény. Közönséges halandónak látszik, és a sebek rettenetes valóságukban mutatkoznak.

Tamás remeg, nézi, de nem meri megérinteni. Ajka mozog, de szavait nem lehet hallani.

– Add ide nekem kezedet, Tamás – mondja Jézus, nagyon kedvesen. És jobb kezébe veszi az apostol jobb kezét, és mutatóujját beledugja balkezének mély, tátongó sebébe, utána pedig Tamás négy ujját dugja be tátongó oldalsebébe, és közben erősen figyeli őt.

Komoly, de kedves tekintettel mondja:

– Tedd ide ujjadat, s ha akarsz, akár kezedet is, oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő.

Tamás szinte megérinti az isteni Szívet, s úgy látszik, bátorságot merít belőle. Végre sikerül beszélnie, és térdre esve, felemelt karral, és bűnbánó sírásban törve ki, mondja:

– Én Uram, és én Istenem! – nem tud mást mondani.

Jézus megbocsát neki. Jobbját fejére teszi, és válaszol:

– Tamás, Tamás! Most már hiszel, mert láttál... De boldogok, akik majd hisznek anélkül, hogy láttak volna! Milyen jutalmat kell nekik adnom, ha meg kell jutalmaznom téged, akinek hite támogatásra szorult a látás által...?

Utána Jézus János vállára teszi karját, Péternek megfogja kezét, és az asztalhoz megy. Leül helyére. Most úgy ülnek, mint húsvét este. De Jézus azt akarja, hogy Tamás János után üljön...

Jézus veszi a sajtot, felvágja, szétosztja, az első falatot Tamásnak adva, egy szelet kenyérré téve, s János mögött nyújtva át neki. A többit lásd: F 41-47.

7. füzet – Máté, Jakab, Zebedeus fia, Fülöp, Bertalan

Máté

Máté, másik nevén Lévi, Alfeus fia, nem volt unokatestvére Jézusnak, mint a másik Alfeusnak, Szent József testvérének gyermekei.

Vámszedéssel foglalkozott, a rómaiak számára, ami gyűlöletessé tette őt a zsidók, és főleg a farizeusok szemében. Mivel a vámosok általában zsaroltak, még a pogányok is megvetették őket. Egy zsidó nem házasodott volna össze egy vámossal, és még az istentiszteletből és a társadalmi érintkezésből is igyekeztek kizárni őket.

Az evangéliumok nem említik, hogyan készítette elő Jézus Mátét a megtérésre, de ez világosan látszik a látomások alapján Valtorta Mária által készített feljegyzésekből. Szent Jeromos és Szent Béda már régen feltételezték ugyanezt.

Máté meghívása Jézus nyilvános életének első évében történt. Ő volt az utolsó, akit Jézus meghívott leendő apostolai közé.

A látomások szerint Máté alacsony termetű volt, akárcsak Péter, és koruk is körülbelül megegyezett.

A szentírástudósok valószínűnek tartják, hogy Máté arám nyelven írta meg evangéliumát.

Jézus mennybemenetele után, a hagyomány szerint, Máté először Júdeában működött, majd pedig keleten, de erről semmi biztosat sem tudunk. Az Egyház vértanúként tiszteli őt, de halálának sem módjáról, sem idejéről nem tudunk semmit sem.

A négy evangélistát – főleg Ezekiel látomása alapján – állatokkal jelképezik, kivéve Mátét, akinek jelképe egy férfi, mert evangéliumát Jézus földi családfájával kezdi. János jelképe a sas, mert az egekbe szárnyal evangéliumának kezdetén, Lukácsé az ökör, mert az áldozatot bemutató papokkal kezdi evangéliumát, Márké pedig az oroslán, talán azért, mert a vadállatok között élő Keresztelő János szerepel evangéliumának elején.

A titkos adakozó

A kis Jakab történetét lásd: Gy 14-17. Ezt a kisgyermeket használta fel Máté, hogy titkos adományait, amelyeket a szegényeknek szánt, eljuttassa Jézushoz. Szombatonként megjelent Jézusnál egy nagy összeget tartalmazó erszénnyel. Péter oldalát nagyon fúrta a kíváncsiság, hogy ki lehet ez a titkos adakozó. Jézus azonban csak ennyit mond neki:

– Hamarosan megtudod. Mert ha a titokban véghezvitt rossz se tud mindörökké titokban maradni, pedig titokban akarják tartani, akkor a jó is, amit titokban akarnak tartani, egy napon kiderül, Isten dicsőségére, akinek természete visszatükröződik egy fiában. Isten természete: a szeretet. És ez felfogta, mert szereti felebarátját. Menj Jakab! Vidd el az adományozóhoz áldásomat!

Mikor Jézus távol volt Kafarnaumtól, a kis Jakab János apostol anyjának adta át a titkos adományt, és az elvitte Jézusnak, a Getszemáni-kertbe, ahol akkor tartózkodott.

Mikor egyszer Jézus a kafarnaumi zsinagógába megy, ott áll az ajtóban Máté. Jézus ránéz, és egy pillanatra megáll, mielőtt belépne. Máté lehajtja fejét.

Péter, amint elhaladtak Máté mellett, halkán megjegyzi Jézusnak:

– Tudod-e, ki ez a férfi, göndör hajával, aki jobban illatozik a parfümtől, mint egy nő? Máté az, a mi vámosunk... Mit keres itt?... Ez az első alkalom. Talán nem találta meg társait, és főleg társnőit, akikkel a szombatot tölti, tivornyázva, eltékozolva a dupla, sőt háromszoros vámot, amit kisajtol belőlünk, hogy legyen elég pénze a mulatozásra.

Jézus oly szigorúan néz Péterre, hogy az pirossá válik, mint egy pipacs, és lehajtja fejét, megáll, úgy hogy az apostolok elhaladnak mellette, s ő lesz az utolsó a csoportban.

Máté hallgatja Jézus beszédét Korozain Szépének megtéréséről. (A 7-10) Utána otthon Péter megjegyzi:

– Amint kijöttünk a zsinagógából, a kis Jakab két erszényt adott át nekem a szokásos egy helyett, amelyet mindig attól az ismeretlentől hoz. De ki az, Mester? Te tudod... Mondd meg nekem!

Jézus mosolyog:

– Megmondom neked majd akkor, amikor megtanulod, hogy ne mormogj senkin. (Pt 1,18-19)

Péter két napon át halászik, de mikor dicsérik a jó eredményt, ő dűnnyög:

– Igen, de most bosszant, hogy oly sok pénzt kell adnom annak a latornak ott... – és Mátéra, a vámosra mutat, akinek asztalánál a nép fizet az elárusító helyért vagy az árukért.

– Feltételezem, hogy arányos lesz. Ha több halat fogtál, többet fizetsz, de hasznod is több.

– Nem, Mester. Ha több a hal, több a haszon. De ha kétszerannyi halat fogok, nem kétszer annyit fizettet velem, hanem négyszer annyit... Sakál!

– Péter! Rendben van, menjünk oda! Beszélni akarok. Mindig sok ember van a vámos asztalánál.

– Meghiszem azt! – morog Péter. – Emberek és átkozódások.

– Rendben van. Én odamegyek, hogy megáldjam őket. Ki tudja, talán egy kis becsületesség lép be a vámos szívébe.

– Nyugodt lehetsz, hogy szavaid nem hatolnak át az ő krokodilbőrén!

– Majd meglátjuk.

– Mit mondasz majd neki?

– Közvetlenül semmit. De oly módon beszélek, hogy hozzá is intézem szavaimat.

– Mondd azt, hogy nemcsak az lator, aki megtámadja az utcán az embereket, hanem az is, aki kifosztja a szegényeket, akik azért dolgoznak, hogy kenyerük legyen, nem pedig azért, hogy nőkre és tivornyázásra legyen pénzük.

– Péter, te akarsz beszélni helyettem?

– Nem, Mester. Nem tudnék jól beszélni.

– És a kesernyességgel, ami benned van, ártanál magadnak éppúgy, mint neki.

Odaérnek a vámos asztalához. Péter fizetni akar. Jézus megállítja, és azt mondja:

– Add nekem a pénzt! Ma én fizetek.

Péter elképedve néz rá, és utána egy teli erszényt ad neki.

Jézus megvárja, míg rá kerül a sor, és amikor a vámos előtt van, azt mondja:

– Fizetek Simon, Jónás fiának nyolc kosár haláért. A kosarak ott vannak, a legények lábánál. Ellenőrizheted, ha akarod. De becsületes emberek között elég a kijelentés is. És azt hiszem, annak tartasz. Mennyi a vám?

Máté, aki asztala mellett ült egészen addig, míg Jézus kijelentette: „Azt hiszem, annak tartasz”, feláll. Alacsony, és elég idős, körülbelül olyan, mint Péter, de arcán az élvezethajhász vonásai vannak, és látszik, hogy megzavarodott. Előbb lehajtja fejét, majd felemeli, és Jézusra néz. Jézus komolyan tekint rá, uralkodva felette, méltóságteljes magatartásával.

– Mennyi? – ismétli kisvártatva Jézus.

– A Mester tanítványának nem kell vámot fizetnie – válaszolja Máté. És halkabban hozzáteszi: – Imádkozz lelkemért!

– Magamban hordom, mert én összegyűjtöm a bűnösöket. De te... miért nem gondoskodsz róla? – És Jézus azonnal hátat fordít neki, és visszatér Péterhez, aki csak ámul-bámul. A többiek is csodálkoznak. Suttognak és mormognak.

Jézus egy fához megy, vagy tíz méterre Mátétól, és beszélni kezd:

– A világot egy nagy családhoz lehet hasonlítani, amelynek tagjai különféle mesterségeket űznek, mind valami szükségeset. Vannak földművesek, pásztorok, vincellérek, ácsok, halászok, kőművesek, fa- és vasmunkások, írnokok, katonák, sajátos küldetéssel rendelkező hivatalnokok, orvosok, papok. Van mindenféle. Nem lehetne a világot egyetlen fajta munkással fenntartani. Mindegyikre szükség van, mindegyik szent, ha mindnyájan becsületesen és igazságosan teljesítik kötelességüket. Hogyan tudják megtenni ezt, ha a Sátán minden oldalról kísérti őket? Úgy, hogy arra gondolnak: Isten mindent lát, látja a legelrejtettebb cselekedetet is, és törvényére gondolnak, ami azt mondja: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat, ne tedd vele, amit nem szeretnél, hogy veled tennének, ne lopd meg őt semmiféle módon sem!”

Mondjátok meg nekem, akik engem hallgattok: amikor valaki meghal, talán magával tudja vinni pénztárcáját? Még ha olyan ostoba volna is, hogy maga mellé tetetné a sírba, hasznát tudná-e venni a másvilágon? Nem. A pénzdarabok megrozsdásodnának a feloszlott testtől. De lelke odaát meztelen lenne, szegényebb a boldog Jónánál, meg lenne fosztva az utolsó garasától is, még akkor is, ha sírjában hagynák hatalmas vagyonát. Sőt, hallgassatok ide, ide hallgassatok! Igazán mondom nektek, hogy a vagyonnal nehezen lehet elérni az eget, sőt általában elvesztik miatta, még akkor is, ha becsületesen tettek szert rá örökség, vagy nyereség révén, mert kevés gazdag tudja igazságosan használni vagyonát.

Mire van akkor szükség ahhoz, hogy szert tegyetek erre az áldott égre, erre a nyugalomra az Atya ölén? Arra, hogy ne sóvárogjatok a gazdagságra. Ne sóvárogjatok abban az értelemben, hogy mindenáron el akarjátok érni, még akkor is, ha vétkeztek a becsületesség és a szeretet ellen. Ne legyetek sóvárok abban az értelemben, hogy ha elértétek, jobban szeretitek azt az égnél és felebarátotoknál, megtagadva a szeretetet a rászoruló felebaráttól. Ne legyetek annyira sóvárok, hogy azzal, amit a vagyon adhat nektek, azaz az asszonyokkal, gyönyörökkel, dúslakodó asztallal, előkelő ruházattal megbántsatok azokat, akik fáznak és éheznek. Van, igen, van egy pénz, amelyre át lehet váltani a világ igazságtalanul szerzett pénzét, és amelynek van értéke az ég Országában. Van szent eszeség, amellyel örökké tartó gazdagságra lehet átváltoztatni a gyakran igazságtalanul szerzett, vagy igazságtalanságra vivő földi vagyont. Azaz tisztességesen keressetek pénzt, adjátok vissza azt, amit igazságtalanul szereztek, takarékosan éljetez javaitokkal, és ne ragaszkodjatok hozzájuk, tudjátok megválni tőlük, mert előbb-utóbb

azok elhagynak titeket – gondoljatok csak erre! – míg a jó, amit véghezvittetek, soha többé el nem hagy titeket.

Mindnyájan szeretnénk, ha „igazaknak” mondanának minket, és azoknak tartanának, és mint ilyenek, jutalmat nyernénk Istentől. De hogyan jutalmazhatja meg Isten azt, aki csak névleg igaz, cselekedetei azonban nem azok? Hogyan mondhatja: „Megbocsátok neked”, ha látja, hogy csak hangoztatjátok bűnbánatokat, de szavaitokhoz nem társul lelketek igazi megváltozása? Nincs addig szó igazi bűnbánatról, amíg tart a vágy bűneitek tárgya iránt. De amikor valaki megalázza magát, amikor levágja egy rossz szenvedélyének tagjait – erkölcsi értelemben – amit nevezhetünk asszonynak vagy aranynak, azt mondva: „Érted Uram, lemondok erről a jövőben!”, akkor igazi a bűnbánat. És Isten elfogadja azt, mondván: „Jöjj, oly kedves vagy előttem, mint egy ártatlan, és egy hős!”

Jézus befejezi beszédét, és elmegy anélkül, hogy Máté felé fordulna, aki első szavaitól kezdve hallgatói körének közelébe ment.

(2-351)

Legyetek tiszták!

Jézus Betszaidánál tanítja a népet, egy bárkában állva. Az emberek félkör alakban ülnek, s ott van közöttük Máté is. Jézusnak ez a beszéde Máté végső megtérését készíti elő. A beszéd nemrég kezdődhetett, s Jézus ezt mondja:

–... és itt látlak titeket is Kafarnaumból, akik szerettek engem, akik követtetek engem, nem törődve az üzletekkel és kényelmetekkel, csak hogy hallhassátok annak szavait, aki tanít titeket. Tudom azt is, hogy üzletek elhanyagolásán kívül, ami káros pénztárcátoknak, emiatt ki is nevezhetek titeket, és kárt szenvedhettek miatta társadalmi életetekben is. Tudom, hogy Simon, Illés, Úriás és Joakim ellenem vannak. Ma csak ellenkeznek velem, holnap ellenségeimmé válnak. És megmondom nektek, mert nem akarok senkit se becsapni, és azért titeket sem, hűséges barátaim, hogy Kafarnaum hatalmasai minden eszközt fel fognak használni, hogy ártsanak nekem, legyőzzenek, elszigeteljenek... Gyanúsításokkal, fenyegetésekkel, kinevetéssel és rágalmakkal igyekeznek elérni ezt. Közös ellenségünk mindent fel fog használni, hogy elszakítsa a lelkeket Krisztustól, és saját zsákmányává tegye őket. Mondom nektek: aki kitart, az üdvözülni fog, de azt is megmondom: aki jobban szereti életét és jólétét, mint az örök üdvösséget, az szabadon elmehet, elhagyhat, és a kis étellel és múltó jóléttel foglalkozhat. Én nem tartok vissza senkit sem!

Az ember szabad lény. Én azért jöttem, hogy még szabadabbá tegyem. Meg akarom szabadítani a bűntől, lelke javát kívánva. És megszabadítom a torz vallás bilincseitől, amely vallás elnyomja, megfojtja Isten igazi szavait a szavak és parancsok áradatával, amit hozzáadnak. Azért jöttem, hogy megrostáljam a lelkiismereteket. Én összegyűjtöm gabonámat és kicsépelem az áldozat tanításával, és megrostálom saját akaratának rostjával. A pelyva, a cirok, a bükköny és a konkoly elrepül, mert könnyebb és hasztalan, és amikor a földre esik, megeszik a madarak. Az én magtáramba csak a válogatott, tiszta, jó búza kerül be. A búza jelképezi a szenteket.

A Sátán századok óta kihívta az Örökkévalót. Kevélyen, az ember fölött aratott első győzelme miatt, azt mondta Istennek: „A te teremtenyeid örökre az enyéim lesznek! Semmi, sem a büntetés, sem a Törvény, amit nekik akarsz adni, nem képesíti majd őket arra, hogy elnyerjék az eget. Ez a te tartózkodóhelyed, amelyből engem kivettedél, engem, aki teremtenyeid között az egyetlen értelmes lény vagyok, üres marad, hasztalan, szomorú, mint minden hasztalan dolog.” És az Örökkévaló azt mondta az Átkozottnak: „Ezt egyelőre még meg tudod tenni addig, míg csak a te mérge van hatással az emberre. De el fogom küldeni Igémet, és az Ő szava közömbösíteni fogja a te mérgeket, meggyógyítja a szíveket, kigyógyítja őket abból az esztelenségből, amivel te megszálltad őket, és ők visszatérnek hozzám. Amint az eltévelyedett juhok ismét megtalálják a pásztort, ők is visszatérnek majd az én aklomba, és az ég benépesedik. Az ő számukra alkottam azt. És te csikorgatni fogod rettenetes fogaidat, tehetetlen dühödben, ott, a te rettenetes birodalomban, fogolyként és átkozottként. És az angyalok bezárnak téged Isten sziklájával, amelyet lepecsételnek. Sötétség és gyűlölet lesz veled és a tieddel, míg világosság és szeretet, ének és boldogság és végtelen, örök és fenséges szabadság lesz az enyéimmel.” És a Mammon, megvető kacagással megesküdt: „Megesküszöm Gyehennámra, hogy amikor eljön az ideje, eljövök. Mindenütt jelen leszek azok mellett, akiknek hirdetik evangéliumodat, és majd meglátjuk, hogy ki lesz a győztes, én vagy te!”

Igen, a Sátán törbe csal titeket, hogy megrostáljon. És én is megkörményezlek titeket, hogy megrostáljalak. Ketten küzdünk értetek: én és ő. Ti a középen vagytok. A Szeretet párbaja a Gyűlölettel, a Bölcsességgé a Tudatlansággal, a Jósággé a Gonoszsággal, értetek és körülöttetek folyik. Én elég vagyok ahhoz, hogy felfogjam a nektek szánt gonosz csapásokat. A sátáni fegyverek közé és közéték állok, és helyettetek elfogadom a sebeket, mert szeretlek titeket. De

a titeket belülről érő csapásokat nektek kell felfognotok akaratotokkal, felém futva, az én utamon járva, amely az Igazság és az Élet. Aki nem akarja elérni az eget, az nem fogja elérni. Aki nem alkalmas arra, hogy a Krisztus tanítványa legyen, az, könnyű pelyva lesz, amelyet magával visz a világ szele. Aki Krisztus ellensége, az, káros mag, amely újra kinő a sátáni országban.

Én tudom, miért jöttetek ide Kafarnaumból. Az én lelkiismeretem tiszta attól a bűntől, amellyel vádoltok. Nem létező bűnről beszélnek az emberek hátam mögött. Azt sugallják nektek, hogy aki engem hallgat és követ, az bűntársam. Azért nem félek attól, hogy nyilvánvalóvá tegyem indítóokaikat ezek előtt a betszaidaiak előtt. Közöttetek, betszaidai polgárok, vannak olyan öregek, akik, különféle okokból, nem felejtették el Korozain Szépét. Vannak férfiak, akik vétkeztek vele, és vannak asszonyok, akik miatta sírtak. Sírtak, és – ó, akkor még nem jöttem el, hogy mondjam: „Szeressétek azokat, akik ártanak nektek!” – sírtak, és utána ujjongtak, amikor megtudták, hogy rothadás marja őt, amely áthatolt tisztátalan bensejéből pompás külsejére, és ami jelképe volt annak a sokkal súlyosabb leprának, ami házasságtörő, gyilkos és kéjenc lelkét marta. Házasságtörő volt hetvenszer hétszer, minden férfivel, akinek erre pénze volt. Gyilkos volt hetvenszer hétszer, amikor fattyakat fogant. Kéjné volt romlottsága miatt, nem pedig szükségéből.

Ó, megértelek titeket, elárult feleségek! Megértem örvendezésteget, amikor azt mondták nektek: „A Szép teste bűzősebb és rothadtabb, mint azé a dögé, amelyik főútvonalatok árkában fekszik, a hollók és férgek zsákmányaként.” De én azt mondom nektek: tudjatok megbocsátani! Isten állt bosszút helyettetek, és utána Isten megbocsátott. Azért ti is bocsássatok meg! Én a ti nevetekben is megbocsátottam neki, mert tudom, hogy ti jók vagytok, Betszaida asszonyai, akik azzal a kiáltással üdvözlöttek engem: „Áldott az Isten Báránya! Áldott, ki az Úr nevében jön!” Ha Bárány vagyok, és annak ismertek, ha közétek jövök, én, a Bárány, akkor nektek mindnyájatoknak szelíd juhokká kell válnotok, azoknak is, akiket egy, ma már távoli fájdalom a házastárs hűtlensége miatt, vadállatokhoz hasonlóvá tett, akik fészüküket védik. Nem maradhatnék köztetek, én, a Bárány, ha ti tigrisek és hiénák lennétek!

Az, aki Isten legszentebb nevében jön, hogy összegyűjtse az igazakat és a bűnösöket, és az égbe vigye őket, elment a bűnbánó nőhöz is, és azt mondta neki: „Tisztulj meg! Menj, és engesztelj!” Ezt tettem szombaton. És ezért vádolnak engem. Hivatalosan vádolnak. A második vád az, hogy megközelítettem egy kéjnt. Valakit, aki kéjnt volt. Most nem volt más, csak egy, bűneit sirató lélek.

Rendben van, azt mondom: ezt tettem, és ezt fogom tenni! Hozzátok ide nekem a Könyvet, kutassatok benne, tanulmányozzátok, hatoljatok mélyére! Találjatok benne, ha sikerül nektek, egy pontot, ahol meg van tiltva az orvosnak, hogy meggyógyítson egy beteget, egy levitának, hogy az oltár körül dolgozzék, egy papnak, hogy meghallgasson egy hívőt, pusztán azért, mert szombat van. Ha találtok ilyen helyet, mutassátok meg nekem, és akkor én mellemet verve fogom mondani: „Uram, vétettem színed előtt és az emberek előtt. Nem vagyok méltó bocsánatodra. De ha te irgalmas akarsz lenni szolgálád iránt, áldani foglak utolsó leheletemig!” Mert ez a lélek beteg volt. És a betegeknek szükségük van az orvosra. Megszentségtelenített oltár volt, és szüksége volt egy levitára, hogy az megtisztítsa. Egy hívő volt, aki azért ment az igaz Isten Templomába, hogy sírjon, és szüksége volt egy papra, aki bevezesse őt oda. Igazán mondom nektek, hogy én vagyok az Orvos, a Levita, a Pap. Igazán mondom nektek, ha én nem teszem meg kötelességemet, hanem elvesztek akár csak egy lelket is, aki törekedett az üdvösségre, isteni Atyám számon kéri azt tőlem, és megbüntet majd engem az elveszett lélekért.

Íme az én bűnöm, Kafarnaum hatalmasai szerint! Megvárhattam volna a szombat után következő napot, és akkor tehettem volna. Igen. De miért várni még huszonnégy órát arra, hogy visszahelyezzek Isten békéjébe egy bűnbánó szívet? Abban a szívben megvolt az igazi alázatosság, a tökéletes bánat. Én olvastam szívében. A lepra még ott volt testén. De szíve már

meggyógyult az éveken keresztül tartó bűnbánat, a sírás, és az engesztelés balzsama által. Nem volt másra szüksége ahhoz, hogy Istenhez közelítsen anélkül, hogy ez a lélek meg ne fertőzze az Istent körülvevő szent dicsfényt, csak arra, hogy én újra felszenteljem. Megtettem. Kijött a tóból, testében is megtisztulva. De még tisztább volt a szíve. Mily sokan, ó, mily sokan léptek be a Jordán vizébe, engedelmeskedve az Előfutár parancsának, anélkül, hogy oly tisztán jöttek volna ki abból, mint ő!

Mert az ő keresztségük nem volt önkéntes, szívből jövő, őszinte, egy olyan léleké, aki fel akart készülni jövetelemre. Csak egy külsőség, hogy tökéletesnek lássák őket. Azért kétszínűség és kevélység volt. Két bűn, amely növelte a szívükben levő bűnök tömegét. János keresztsége csak egy jelkép. Azt akarja mondani: „Tisztuljatok meg a kevélységtől, megalázva és bűnöseknek mondva magatokat! Tisztuljatok meg a bujaságtól, lemosva magatokról annak sarát” De akaratotok által a lélek keresztelkedik meg, hogy megtisztuljon Isten lakodalmára. Nincs oly nagy bűn, amelyet ne lehetne lemosni, először a bűnbánattal, utána a kegyelemmel, végül az Üdvözítővel. Nincs oly nagy bűnös, aki ne tudná felemelni megtört arcát, és rá ne tudna mosolyogni a megváltás reményére! Elég, hogy teljesen lemondjon a bűnről, hősiesen ellenálljon a kísértésnek, és őszintén akarjon újjászületni.

Most egy olyan igazságot mondok nektek, amit ellenségeim káromlásnak ítélnék. De ti barátaim vagytok. Különösképpen hozzátok beszélek, már kiválasztott tanítványaimhoz, és utána mindnyájatokhoz, akik hallgattok engem. Mondom nektek: az angyalok, a tiszta és tökéletes szellemek, akik a Szentháromság fényében élnek és örvendeznek, az ő tökéletességükben elismerik, hogy egy dologban alattatok maradnak, emberek, akik távol vagytok az égtől. Lemaradnak töletek abban, hogy nem képesek feláldozni magukat, nem tudnak szenvedni, hogy közreműködjenek az ember megváltásában. Mit szóltok ehhez? Isten nem egy angyalának mondta: „Légy az emberiség megváltója!” Hanem vette Fiát. A Fiú áldozatának értéke felbecsülhetetlen, és az Ő hatalma végtelen. Az Atya tudja ezt. Mégis atyai jósága oly nagy, hogy nem tesz különbséget szeretett Fia és hatalmának fiai között. Tudja azonban, hogy valami még hiányzik az érdemek teljességéből, amikor szembehelyezi azokat a bűnök tömegével, amelyet az emberiség óráról órára felhalmoz. Nem angyalainak mondja: „Szenvedjete, hogy kövessétek Krisztust!”, hanem nektek, embereknek mondja: „Szenvedjete, áldozátok fel magatokat, legyetek hasonlókká az én Bárányomhoz! Legyetek társmegváltók...” Ó, íme: én látom az angyalok seregeit, akik egy pillanatig abbahagyják elragadtatott imádásukat a Háromság körül, letérdelnek, arcukkal a föld felé hajolva, és azt mondják: „Ti áldottak, akik szenvedhettek Krisztussal, a mi és a ti örök Istenetekkel!”

Sokan nem fogják még fel ennek nagyszerűségét. Túlságosan magas az ember számára. De amikor feláldozzák az Áldozatot, amikor az örök Búza feltámad, hogy többé sose haljon meg, miután levágták, kicsépezték, kifosztották és eltemették a föld méhébe, akkor eljön a leglelkiesebb Megvilágító, és megvilágítja a szellemeket, azokat is, akik a leghátramaradottabbak, de akik hűségesek maradtak a Megváltó Krisztushoz, akkor felfogjátok, hogy nem káromlás, amit mondtam, hanem az ember legmagasabb méltóságát jelentettem be nektek: azt, hogy társmegváltó, még akkor is, ha előzőleg csak egy bűnös volt. Közben készüljete fel erre a szív és a szándék tisztaságával! Minél tisztábbak lesztek, annál jobban megértitek majd. Mert a tisztátalanság, bármiféle legyen is, mindig füst, amely elködösíti és elnehezíti az értelmet és megnehezíti a látást.

Legyetek tiszták! Kezdjétek azzal, hogy tiszták lesztek a testben, hogy tovább haladjatok a lélek tisztasága felé. Kezdjétek az öt érzékkel, hogy tovább haladjatok a hét szenvedély felé. Kezdjétek a szemmel: azzal az érzékkel, amely a király, és amely megnyitja az utat a leggyötrőbb és legteljesebb éhség felé. A szem látja a nő testét, és megkívánja a testet. A szem látja a gazdagok gazdagságát, és megkívánja az aranyat. A szem látja az uralkodók hatalmát, és megkívánja a hatalmat. Legyen szemetek nyugodt, tisztességes, erkölcsös, tiszta, és vágyaitok is nyugodtak, becsületesek, erkölcsösek és tiszták lesznek. Minél tisztább lesz szemetek, annál

tisztább lesz szívetek. (Vö. Mt 6,22-23, Lk 11,34-35.) Örökdjetez szemetek felett, amely mohón felfedezi a kísértő almákat. Legyetek tiszták szemetek használatában, ha tiszták akartok lenni testetekben. Ha testben tiszták lesztek, akkor tiszták lesztek a gazdagságot és a hatalomvágyat illetőleg is. Minden tisztaságnak a birtokában lesztek, és Isten barátaivá váltok.

Ne féljetez attól, hogy kigúnyolnak titeket tisztaságtok miatt. Csak attól féljetez, hogy Isten ellenségei legyetek. Egy napon ezt hallottam: „Kigúnyol a világ, mint hazugot és házasságra képtelent, ha látja, hogy nem vágyakozol a nők után.” Igazán mondom nektez, hogy Isten azért rendelte el a házasságot, hogy felemeljen titeket az Ő követőivé a nemzésben és az Ő segítőivé az ég benépesítésében: De van egy sokkal magasabb állapot, amely előtt meghajolnak az angyalok, akik látják annak magasztosságát, de nem képesek azt követni. Egy állapot, amely tökéletes, amikor a születéstől a halálíg tart, de amely nincs elzárva azok elől sem, akik többé nem szüzek, de akik lemondanak férfi vagy női termékenységükről, lemondanak testi nemzőképességükről, hogy csak lélekben váljanak termékenyekké és nemzőképessé. Ez olyan lemondás a házasságról, amely nélkülözi a természetes tökéletlenséget, s nem elszenvedett vagy önkéntes öncsonkításból ered. Ez a házasságról való lemondás nem akadályoz annak, hogy az oltárhoz közeledjenek, sőt az eljövendő századokban ezek fogják szolgálni és körülvenni az oltárt. (Vö. Lev 21,16-24; Mt 19,10-22; 1 Kor. 7,1.7-8. 32-34.) Ez magasabb rendű állapot: azoké, akik akaratukkal egyedül Istenhez tartoznak, és az Ő számára tisztán őrzik meg szívüket és testüket, azért, hogy az örökkévalóságon keresztül ragyogjanak a Bárány szeretett tisztaságában.”

Beszéltem a néphez és a nép közül kiválasztottakhoz. Most megáldalak mindnyájatokat: a jókat jutalmul, a bűnösöket pedig azért, hogy bátorságot öntsek beléjük, hogy eljőjenek Ahhoz, aki azért jött, hogy megbocsásson. Béke legyen mindnyájatokkal!

Jézus kiszáll a bárkából és keresztülhalad a tömegben. Mikor Mátéhoz ér, megáll, és mintha mindenkit megáldana, ismét áldást ad, ránéz Mátéra, és utána folytatja útját, és bemegey egy házba.

Jöjj! Kövess engem!

Jézus a tó felől jön a kafarnaumi vásártér felé csoportjával. A piacon már befejeződött az adás-vevés a nap legmelegebb órájában. Csak a naplopók lődörögnek ott, és a játszó gyermekek.

Jézus megvigasztal egy síró kisleányt, akit testvére véletlenül megsebesített, amikor egy bottal fügéket akar levetni számára a fáról. Jézus szed le fügéket mindkettőjük számára, és megígérteti velük, hogy jók lesznek. (Lásd a teljes történetet: E 5,169-170) Utána megkérdezi a tanítványoktól:

– Mit mondotok, hová megyünk?

A tanítványok nem tudják. Az egyik ezt mondja, a másik azt. Jézus mindig nemet int fejével, és mosolyog. Péter kijelenti:

– Én lemondok róla, hogy kitaláljam. Ha te nem mondd meg... Ma sötét gondolataim vannak. Te nem láttad. De amikor kikötöttünk a bárkával, ott volt Illés, a farizeus. Zöldebb volt a szokásosnál! És különösen figyelt minket!

– Hadd figyeljen!

– Eh! Hát persze! De biztosítlak, Mester, hogy két füge nem elég ahhoz, hogy vele békét köss!

– Én igyekszem békét teremteni, tisztelve Kafarnaum előkelőit, akik feltételezik, hogy megbántottam őket. Így valaki más is megelégedett lesz.

– Ki?

Jézus nem válaszol a kérdésre, hanem folytatja:

– Talán nem sikerül, mert hiányzik belőlük az akarat a békekötésre. De idehallgassatok: Ha minden vitatkozásnál a bölcsőbb tudna engedni, és ahelyett, hogy belelovalná magát abba, hogy igaza van, engedne, lemondva legalább a feléről annak, amihez joga van, az mindig jobb és szentebb lenne. Az emberek nem akarnak mindig ártani eljárás módjukkal. Néha nincs bennük rosszindulat. Gondoljatok mindig erre, és bocsássatok meg! Illés és mások azt hiszik, hogy igazságosan szolgálják Istent, amikor így tesznek. Türelemmel és állhatatosan és nagy alázatossággal és kedvesen igyekszem meggyőzni őket, hogy új idő érkezett el, és hogy Isten most azt akarja, úgy szolgálják Őt, amint én tanítom. Az apostol ügyessége és jóakarata és állhatatossága a fegyver, példájával és imájával igyekszik megtéríteni másokat.

Elérkeznek a térre. Jézus egyenesen ahhoz az asztalhoz megy, ahol Máté ül, számadását végezve, és csomókba osztva a pénzt, különböző színű zsákocskákba rakva azokat, majd egy páncélszekrénykébe téve, amelyre két szolga vár, hogy elvigye. Amint Jézus árnyéka rávetődik az asztalra, Máté felemeli fejét, hogy lássa, ki a késedelmes fizető. Péter a köpenyénél fogva igyekszik elhúzni onnan Jézust, mondva:

– Nincs semmi fizetnivalónk, Mester. Mit csinálsz?

Jézus azonban nem törődik vele. Erősen nézi Mátét, aki tiszteletteljesen felállt. Átható, de szeretetre felhívó tekintettel néz rá. Elárasztja őt szeretettel. Máté elpirul. Nem tudja, mit mondjon.

– Máté, Alfeus fia, ütött az óra! Jöjj! Kövess engem! – parancsolja Jézus tekintélyesen.

– Én? Mester! Uram! De ki vagyok én? Miattad mondom, nem magam miatt...

– Jöjj, kövess engem, Máté, Alfeus fia! – ismétli Jézus még kedvesebben.

– Ó, hogyan találhattam kegyelmet Istennél? Én... én...

– Máté, Alfeus fia, én olvastam szívedben. Jöjj, kövess engem! – A harmadik hívás, simogatás.

– Ó, azonnal, Uram! – és Máté, sírva, kijön asztala mögül, még azzal sem törődve, hogy összeszedje az asztalon heverő pénzt, vagy hogy bezárja a szekrényt. Semmivel. – Hová megyünk, Uram? – kérdi, amikor Jézus mellett van. – Hová viszel engem?

– Házadba. Akarsz szállást adni az Emberfiának?
 – Ó!... de... de mit mondanak azok, akik gyűlölnék téged?
 – Én arra hallgatok, amit az égben mondanak, és ott azt mondják: „Dicsőség Istennek egy bűnösért, aki üdvözül!” és az Atya azt mondja: „Az Irgalmasság örökre felszáll az égbe, és leszáll a földre, és mivel örök szeretettel, tökéletes szeretettel szeretlek téged, íme, veled is irgalmasságot gyakorolok.” Jöjj! És eljövetelemmel a szíveden kívül házat is megszentelem.
 – Már megtisztítottam a remény által, amely lelkemben volt... de értelmem nem tudta elhinni, hogy igaz lehet... Ó, én a te szentjeiddel... – és a tanítványokra néz.
 – Igen. Barátaimmal. Jöjjetek! Egyesítelek titeket. És legyetek testvérek!
 A tanítványok annyira csodálkoznak, hogy nem jön szó ajkukra. Egy csoportban mennek Jézus és Máté után. Rajtuk kívül más nincs a téren. A rövid út ég a hőségtől.
 Belépnek a házba. Szép ház, nagy kapuval, ami az utcára nyílik. Szép, árnyas és hűvös udvar, amely mögött széles folyosó vezet a kertbe.
 – Lépj be, Mesterem! Hozzatok vizet és ételeket!
 A szolgák odafutnak kívánságára.
 Máté elmegy, hogy parancsokat adjon, miközben Jézus és övéi felüdülnék. Utána visszatér.
 – Most jöjj, Mester! A terem a leghűvösebb... Jönnek a barátaim... Ó, nagy ünnepet akarok ülni! Ez az én újjászületésem... Az én... az én igazi körülméletlésem ez... Te körülméletled szívemet szereteteddel... Mester, ez az utolsó ünnep lesz... Többé nem lesz ünnep Máté, a vámos számára. Nem lesz többé ünnep ezen a világon... Csak belső ünneplés, hogy meg vagyok váltva, és téged szolgállok..., hogy te szeretsz engem... Mennyit sírtam... Mennyit, ezekben a hónapokban! Mintegy három hónapja már, hogy sírok. Nem tudtam, hogyan tegyem... akartam jönni... De hogyan jöjjelek hozzád, a Szenthez, én, tisztátalan lelkemmel?...
 – Megmostad azt bűnbánatoddal és szereteteddel. Irántam és a felebarát iránt gyakorolt szereteteddel. Péter! Jöjj ide!
 Péter, aki még egy szót sem szólt, annyira ámul, előre jön. A két férfi egyforma idős, alacsony, zömök, és Jézus, aki köztük van, mosolyog rájuk. Szép látvány!
 – Péter, te oly sokszor kérdeztél tőlem, ki az az ismeretlen, aki pénzt ad Jakabnak. Íme, előtted áll!
 – Ki? Ez a lat...! Ó, bocsáss meg, Máté! De ki gondolhatta volna, hogy te voltál? Te, aki kétségbeesésbe hajtottál minket uzsoráddal, te adtad azt a gazdag alamizsnát?
 – Tudom. Igazságtalanul adóztattalak meg titeket. De íme, mindnyájatok előtt térden állva kérem: ne vessetek ki engem! Ő befogadott. Ne legyetek szigorúbbak nála!
 Péter, aki lába előtt látja Mátét, hirtelenül felemeli őt, durván, de szeretettel:
 – Föl, föl! Ne tőlem, se a többiektől, Őtőle kérj bocsánatot! Mi... többé-kevésbé mindnyájan latrok vagyunk, mint te... Ó, kimondtam! Átkozott nyelv! De ilyen vagyok: amit gondolok, kimondom. Ami szívemben van, ajkamra kerül. Jöjj, hogy békeszerződést kössünk és szeretetszerződést – és megcsókolja Máté arcát.
 A többiek is ezt teszik, több-kevesebb érzellemmel. András félénken tartózkodó, a kerióti Júdás jéghideg. Mintha egy sereg csúszómászót ölelné át, olyan ellenszenves, és rövid az ölelése.
 Máté zajt hall, és kimegy.
 – De Mester – mondja a kerióti – nekem úgy tűnik, hogy ez nem okos dolog. Már vádolnak téged az itteni farizeusok, és te... Egy vámos köztünk! Egy vámos egy kéjné után!... Elhatároztad, hogy tönkreteszed magadat? Ha így van, azt mondom, hogy...
 – Hogy mi megyünk saját utunkon, nemde? – fejezi be gúnyosan Péter.
 – És ki beszél hozzád?
 – Tudom, hogy te nem hozzám beszélsz, de én viszont a te úri lelkedhez beszélek, a te legtisztább lelkedhez, a te bölcs lelkedhez. Tudom, hogy te, a Templom tagja, érzed bennünk a bűn bűzét, bennünk, szegényekben, akik nem a Templomból jöttünk. Tudom, hogy te, a

teljesen júdeai, magadban egyesíted a farizeust, a szadduceust és a heródiánust, fél írástudó, és egy kissé esszénus vagy – akarsz-e még más nemes szavakat? – Te rosszul érzed magadat közöttünk, mint egy pompás csuka, amely belekerült egy pontyokkal teli hálóba. De mit akarsz, hogy tegyünk? Ő elfogadott minket, és mi... itt maradunk. Ha te rosszul érzed magadat... menj, menj! Mindnyájan föllélegzünk majd! Ő is, aki, látod, méltatlankodik miattam és miattad. Miattam, mert nem vagyok türelmes, és... szeretetlen vagyok, de még inkább miattad, aki semmit sem értesz meg, a te nemes tulajdonságaiddal, és akiben nincs se szeretet, se alázatosság, se tisztelet. Semmi sincs benned, gyerek! Csak nagy füst... és adná Isten, hogy ártatlan füst lenne!

Jézus hagyja, hogy Péter beszéljen. Szigorúan néz rá, állva, karba tett kézzel, zárt ajakkal, és nem sok jót mondó szemekkel. Végül azt mondja:

– Elmondtál mindent, Péter? Te is megtisztítottad szívedet a kovásztól, ami benne volt? Jól tetted. Ma a kovásztalanok pászkája van Ábrahám fiai számára. Krisztus hívása olyan, mint a bárány vére lelketeiken, és ahol az van, oda többé nem száll le a bűn. Nem száll le, ha az, aki befogadja, hűséges. Az én hívásom megszabadítás, és kovász nélkül kell megünnepelni.

Júdához egy szót sem szól. Péter megalázva hallgat.

– A házigazda visszatér – mondja Jézus – barátaival. Ne mutassunk irántuk mást, csak erényeket. Akinek ez nem sikerül, menjen ki! Ne legyetek olyanok, mint a farizeusok, akik elnyomnak másokat azokkal a parancsokkal, amelyeket ők maguk nem tartanak meg.

Visszajön Máté, más férfiakkal, és a lakoma megkezdődik. Jézus középen foglal helyet, Péter és Máté között. Sok mindenről beszélnek, és Jézus türelmesen megmagyarázza mindenkinek, amit tudni akarnak. Panaszkodnak a farizeusokra, akik megvetik őket.

– Rendben van, jöjjetek ahhoz, aki nem vet meg titeket! És utána tegyetek úgy, hogy legalábbis a jók ne vethessenek meg titeket – válaszolja Jézus.

– Te jó vagy! De egyedül vagy!

– Nem. Ezek olyanok, mint én, és azonkívül... ott van az Atyaisten, aki szereti a bűnbánót, és barátjává akarja tenni. És ha valakinek mindene hiányozna, de megmarad az Atya, nemde máris teljes lenne annak az embernek az öröme?

A lakomán már az édességeknél tartanak, amikor az egyik szolga jelt ad a ház urának, és mond neki valamit.

– Mester, Illés, Simon és Joákim kérik, hogy beléphessenek, és beszélhessenek veled.

Akarod látni őket?

– Természetesen.

– De... barátaim vámosok.

– És éppen őket akarják látni, azért jönnek. Engedjük, hadd lássák! Nem lenne helyes elrejtetni őket. Nem lenne jó vége, mert végül azt mondanák, hogy kéjnyók is voltak itt. Lépjenek be!

A három farizeus belép, gonosz nevetéssel körülnéz, és beszélni akar. De Jézus, aki felállt, és Mátéval együtt eléjük ment, megelőzi őket. Egyik kezét Máté vállára teszi, és azt mondja:

– Ó, Izrael igazi fiai, üdvözöllek titeket, és nagy hírt mondok nektek, ami bizonyára örömmel tölti el tökéletes, zsidó szíveteket, amely vágyakozik arra, hogy minden szív megtartsa a Törvényt, és megdicsőítse Istent. Íme, Máté, Alfeus fia, mától kezdve többé nem a bűnös, nem Kafarnaum botránya! Izraelnek egy rühös juha meggyógyult. Örvendjete! Mögötte más bűnös juhok vannak, akik meggyógyulnak, és városotok, amelynek szentsége annyira szíveteken fekszik, kedvessé válik az Úr előtt, mint szent város. Ő elhagy mindent, hogy Istent szolgálja. Adjatok neki békecsókot, az eltévelyedett izraelitának, aki visszatér Ábrahám kebelébe!

– És a vámosokkal tér vissza? Vidám lakomán? Ó, valóban szerencsés megtérés ez! Nézd, Illés, az ott Józiás, a szoknyavadász!

– És ez Simon, Izsák fia, a házasságtörő!

– És az? Íme, Azaria, a játékbarlang-tulajdonos, akinek barlangjában rómaiak és zsidók játszanak, verekszenek, részegre isszák magukat, és mennek a nőkhöz!

– De Mester! Tudod legalább, kik ezek? Tudtad?

– Tudtam!

– És akkor ti, kafarnaumbeliek, ti tanítványok, miért engedtétek meg ezt? Csodálkozom rajtad, Simon, Jónás fia!

– És te, Fülöp, akit itt is ismernek, és te Natánael! Ámulok, bámulok! Te, igaz izraelita! Hogyan engedhetted meg, hogy Mestered vámosokkal és bűnösökkel étkezzék?

– Nincs már többé tartózkodás Izraelben? – A három mindenen megbotránkozik.

Jézus azt mondja:

– Hagyjátok békén tanítványaimat! Én akartam ezt. Egyedül én.

– Ó, már értjük! Amikor valaki a szentet akarja adni, de nem az, hamarosan megbocsáthatatlan bűnökbe esik!

– És amikor valaki a tanítványokat tiszteletlenségre neveli, akkor csak tiszteletlen lehet a Törvény iránt. És még éget engem annak a Templomhoz tartozó júdeainak tiszteletlen nevetése! Mindenki azt tanítja, amihez ért!

– Tévedsz, Illés. Mindnyájan tévedtek. Mindenki azt tanítja, amihez ért. Ez igaz. És én, aki ismerem a Törvényt, tanítom azt annak, aki nem ismeri: a bűnösöknek. Ti... ti már urai vagytok lelketeknek. A bűnösök nem. Én az ő lelküket keresem, azt adom vissza nekik, mert a maguk részéről hozzám hozzák, úgy, amilyen: betegen, sebesülten, piszkosan, és én meggyógyítom, és megtisztítom őket. Ezért jöttem. A bűnösöknek van szükségük az Üdvözítőre. És én üdvözíteni jövök. Értsetek meg engem!... és ne gyűlöljétek ok nélkül!

Jézus kedves, meggyőző, alázatos... De a három farizeus tuskével teli bogáncshoz hasonlít... és kimegy, undorodást mutató mozdulattal.

– Elmentek... Most mindenütt bírálni fognak minket... – mormolja a kerióti.

– És hagyjátok, hadd tegyék! Az a fontos, hogy az Atya ne bíráljon titeket. Ne érezd megalázva magadat, Máté, és ti se, barátai! A lelkiismeret azt mondja: „Nem tesztek rosszat.” Ez elég.

Jézus visszaül helyére.

Megdicsérlek, Máté!

Jézus Mátét hívta meg utolsónak a leendő tizenkét apostol közé. Most már együtt vannak mindnyájan, két bárkában, a Genezáreti tavon, s velük van József is, a meggyilkolt betlehemi pásztor fia. A rómaiak egyik hajócskája majdnem összeütközik Péter bárkájával, s ebből heves szóváltás keletkezik. (Pt 1,21) A rómaiak között látják Mária Magdolnát is, akit a kerióti felismer, s ez további szóváltásra ad okot a kerióti, Simon és Péter között. Jézus úgy tesz, mintha semmit sem hallana mindebből, de utána kéri Pétert, hogy kösse ki a bárkákat egy kis öbölben, mert ott beszélni szeretne hozzájuk. Ez Máté számára az első oktatás, amelyben Jézus kifejti, hogy mit vár el tanítványaitól. Jézus a bárka közepén foglal helyet egy padkán, s körülötte vannak Péter, András, Simon, József és két unokatestvére, míg előtte, a másik bárkából Zebedeus két fia, a kerióti, Fülöp, Tamás, Bertalan és Máté figyelik Jézus szavait.

– Idehallgassatok!

Úgy tűnhet elöttetek, hogy nem figyelek a beszélgetésekre, és azért hanyag mester vagyok, aki nem ügyel tanítványaira. Tudjátok azonban meg, hogy az én lelkem egy pillanatra sem hagy el titeket. Láttatok-e már egy orvost, aki tanulmányozza betegét, akinek betegsége még bizonytalan eredetű, mert tünetei ellentmondanak egymásnak? Szemmel tartja őt, miután meglátogatta, felügyel rá, mikor alszik, és amikor ébren van, reggel és este, amikor csöndben van, és amikor beszél, mert minden egy tünet lehet, amiből felismerheti a rejtett betegséget, és megjelölheti annak gyógy módját.

Ugyanígy teszek én is veletek. Láthatatlan szálakkal tartalak titeket, de amelyeken keresztül nagyon érzek mindent, mert bensőmben hozzám vannak kötve, és közvetítik hozzám a ti legkisebb rezgéseiteket is. Engedem, hogy szabadoknak higgyétek magatokat, és így minél jobban kinyilvánítsátok azt, amik vagytok, akárcsak ahogy egy tanuló vagy örült teszi, amikor azt hiszi, hogy sikerült elmenekülnie felügyelőjének szeme elől. Ti egy csoportot alkottok, de magként, egységet képezve. Emberekből tevődtek össze, akiket egyenként kell tanulmányozni, jellegzetes vonásaitokban, amelyek többé vagy kevésbé jók, hogy kialakuljatok, egybeolvadjatok, jellemetek érdekességei lecsiszolódnak, és növekedjete sokoldalúságotokban, egyetlen tökéletes testületté váljatok. Azért tanulmányozlak titeket. És akkor is tanulmányozlak, amikor alusztok.

Mik vagytok? Mivé kell válnotok? Ti vagytok a föld sója. Azzá kell válnotok: a föld sójává. A sóval megőrzik a húst a romlástól, és sok egyéb táplálékot is. De ha a só elveszítené lényegét, lehetne-e sózásra használni? Veletek akarom beszélni a világot, hogy mennyei ízt adjak neki. De hogy tudnátok sózni, ha elvesztenétek ízeteket?

Mi által veszítetek el a mennyei ízt? Az által, ami emberi. A tenger vize, az igazi tengeré, nem jó ivásra, mert nagyon sós, nemde? Mégis, ha vesztek egy pohár tengervizet, és beleöntitek egy nagy korsó édes vízbe, akkor megihatjátok, mert a tengervíz annyira fel van hígítva, hogy elveszti maró ízét. Az emberiség olyan, mint az édes víz, amely elvegyül a ti égi sós vizekbe. De ha egy csatornát tudnátok ásni, és a tenger vizét bele tudnátok vezetni ebbe a tóba, meg tudnátok-e utána találni a sós víz nyomát? Nem. Elveszne a nagymennyiségű édes vízben. Ez történik veletek, ha elvegyítetek, vagy helyesebben elmerítetek küldetéseket az oly nagy emberiségben. Emberek vagytok. Igen. Tudom. De ki vagyok én? Én vagyok az, aki mindenre képes. És mit teszek én? Közlöm veletek ezt az erőt, miután meghívtalak titeket. De mit használ, ha én közlöm veletek, de ti elvesztitek az emberi érzékek és érzelmek áradatában?

Ti vagytok a világ világossága, annak kell lennetek! Kiválasztottalak titeket: én, Isten Világossága, az emberek közül, hogy folytassátok a világ megvilágítását, miután én visszatértem az Atyához. De áraszthatok-e fényt, ha kialudt vagy füstölgő lámpások vagytok? Nem! Sőt, füstötökkel elsötétítetek azt a kis fényt is, ami még a szívekben lehet. A ködös füst rosszabb a világosság teljes kialvásánál. Ó, szerencsétlenek azok, akik Istent keresve az

apostolokhoz fordulnak, és fény helyett füstöt találnak! Botrány és halál következik abból. De a méltatlan apostolok is elátkozásban és büntetésben részesülnek! Nagyszerű a ti sorsotok! De nagy, rettenetes a kötelezettség is! Ne felejtsetek el, hogy annak, aki többet kapott, többet kell adnia is. És ti kaptátok a legtöbbet: oktatásban és ajándékokban. Én oktatlak titeket, Isten Igéje, és Istentől kapjátok az ajándékot, hogy „tanítványok” legyetek, azaz Isten Fiának folytatói.

Szeretném, ha mindig elmélkednétek ezen a kiválasztottságotokon, és megvizsgáljátok, megfontoljátok, és ha valaki úgy érezné, hogy csak arra alkalmas, hogy egy hívő legyen – nem mondom: ha valaki csak bűnét nem bánó bűnösnek érzi magát, hanem azt: ha csak arra érzi alkalmasnak magát, hogy hívő legyen – de nem érez erőt magában arra, hogy apostol legyen, akkor lépjen vissza! A világ oly nagy, szép, elégséges, változatos azok számára, akik szeretik! Felajánlja minden virágát és gyümölcsét a gyomor és az érzékek számára! Én nem ajánlok fel mást, csak egyet: az életszentséget. Ez a földön a legszűkösebb, szegényebb, durvább, tövisesebb, üldözöttebb dolog azok között, amik léteznek. Az égben szűkössége végtelenné válik, szegénysége gazdagsággá, tövisi virágszőnyeggé, durvasága simává és kellemessé, az üldöztetése békévé és boldogsággá. De itt hősiességét kíván a szentté levés. Én nem ajánlok fel nektek mást, csak ezt.

Velem akartok maradni? Nem kívántok maradni? Ó, ne nézzetek csodálkozva vagy fájdalmasan! Még sokszor felteszem majd nektek ezt a kérdést. És amikor halljátok, gondoljatok arra, hogy szívem vérzik, amikor felteszem, mert megsebzti a ti süketéteket hivatástokat illetően. Vizsgáljátok meg tehát magatokat, és utána ítéljétek becsületesen és őszintén, és döntsetek! Döntsetek, nehogy kárhozottak legyetek. Mondjátok: „Mester, barátaim, én felismerem, hogy nem erre az életre vagyok teremtve. Búcsúcsókot adok nektek, és kérlek titeket, imádkozzatok értem!” Jobb így, mint árulóvá válni. Jobb így...

Mit mondotok? Kit árulni el? Kit? Engem. Az én ügyemet, azaz Isten ügyét, mert én egy vagyok az Atyával és veletek. Igen. Ti eláruljátok magatokat. Eláruljátok a lelket, a Sátánnak adva. Zsidók akartok maradni? Én nem kényszerítelek titeket, hogy megváltozzatok. De ne legyetek árulókká! Ne áruljátok el lelketeket, Krisztust és Istent. Megesküszöm nektek, hogy sem én, sem a hozzám hűek nem fognak bírálni titeket, se megvetni nem fog titeket a hívek tömege. Az imént egyik testvéretek nagyszerű szavakat mondott: „Igyekszünk elrejtetni sebeinket és azokét, akiket szeretünk.” És azok, akik elválnak tőlünk, sebet ejtenek, gennyező sebet, ami, miután apostoli szervezetünkön támad, felszakad a teljes elgennyesedés által, fájdalmas jelet hagyva hátra, amelyet minden igyekezetünkkel titokban fogunk tartani.

Ne, ne sírjatok, ti jobbak! Ne sírjatok! Én nem haragszom rátok, nem vagyok kérlelhetetlen azért, mert oly lassú felfogásúaknak látlak titeket. Nemrég vettelek titeket magamhoz, és nem kívánhatom, hogy tökéletesek legyetek. Nem kívánom azt még évek múlva sem, miután százszor vagy kétszázszor hasztalanul elismételtem nektek ugyanazt. Sőt, ide figyeljétek: évek múlva kevésbé lesztek buzgók, mint most. Ilyen az élet... ilyen az emberi természet... Az első ugrás után elveszti a lendületet. De – és Jézus hirtelenül feláll – esküszöm nektek, hogy én fogok győzni! Miután megtisztított titeket a természetes kiválasztás, és megerősített a természetfeletti itallal, ti, akik jobbak vagytok, az én hőseimmé váltok. Krisztus hőseivé. Az ég hőseivé. A császárok hatalma por lesz a ti papságotok királyságához viszonyítva. Ti, szegény galileai halászok, ti, ismeretlen júdeaiak, ti, akik csak számok vagytok a jelenlegi emberek tömegében, ismertebbek, ünnepelebbek, tiszteltebbek lesztek a császárnál, és minden császárnál, aki valaha volt és lesz a földön. Ismerni és áldani fognak titeket a közeljövőben és a legtávolabbi időkben, egészen a világ végéig.

Erre a magasztos sorsra választalak ki titeket. Titeket, akiknek akarata becsületes. És azért, hogy képesek legyetek erre, nagy vonalakban megadom nektek az apostoli jellem lényegét.

Legyetek mindig éberek és készen. Övezzétek fel derekatokat, mindig legyetek felövezve, és lámpátok meggyújtva, mint azoké, akik egyik pillanatról a másikra várják, hogy útra induljanak, vagy elébe siessenek valakinek, aki érkezik. Fáradhatatlan vándorok vagytok,

keresve a tévelygőket, egészen addig, míg a halál meg nem állít titeket. És amíg a halál ki nem oltja meggyújtott lámpátokat, magasra kell tartanotok, hogy jelezzétek az utat az eltévedetteknek, akik Krisztus akla felé jönnek.

Hűségeseknek kell lennetek Uratokhoz, aki erre a szolgálatra szánt titeket. Jutalomban részesül majd az a szolga, akit ura mindig ébren talál, és akit a halál a kegyelem állapotában lep meg. Nem mondhatjátok, nem szabad azt mondanotok: „Én fiatal vagyok. Van még időm ezt és ezt tenni, és utána, a halálkor gondolni az Úrra és lelkemre.” A fiatalok éppúgy meghalnak, mint az öregek, az erősek, mint a gyengék. És a kísértéseknek is egyaránt ki vannak téve az öregek és a fiatalok, az erősek és a gyengék. Vigyázzatok, mert a lélek meghalhat a test előtt, és anélkül, hogy tudnátok, rothadó lelket hordoztok magatokban. Annyira nem lehet érezni a lélek halálát! Olyan, mint egy virág halála. Nem kiált, nincsenek görcsei... csak lehanyatlik lángja, mint a fáradt virág, és kialszik. Utána, néha sokkal később, máskor azonnal észreveszi a test, hogy férges hullát hordoz magában, és megbolondul a félelemtől, és öngyilkos lesz, hogy meneküljön ettől a házasságtól... Ó! Nem menekül meg! Férges lelkével együtt belezuhan a Gyhenna nyüzsgő kígyói közé.

Ne legyetek becsstelenek, mint az ügynökök vagy zugüggyvédek, akik két ellenkező ügyfél oldalára állnak. Ne legyetek hamisak, mint a politikusok, akik „barátjuknak” mondják ezt is, azt is, és utána ennek is, annak is ellenségeivé válnak. Ne gondoljatok arra, hogy kétszínűen cselekedjétek! Istent nem lehet sem kigúnyolni, sem becsapni! Úgy bánjatok az emberekkel, mint ahogy Istennel bántok, mert az emberek megbántása olyan, mint Isten megbántása. Akarjátok azt, hogy Isten olyannak lásson titeket, mint amilyeneknek az emberek előtt akartok látszani!

Legyetek alázatosak! Nem tehettek szemrehányást Mestereteknek, hogy nem az. Én példát adok nektek. Tegyetek úgy, amint én teszek! Alázatosak, kedvesek, türelmesek legyetek! Ezzel lehet meghódítani a világot. Nem az erőszakkal és a hatalommal. Legyetek erősek, erőszakosak saját bűneitekkel szemben! Gyökeresen tépjétek ki azokat, még annak árán is, hogy kitépitek szívetek tagjait. Mondtam nektek egy napon, hogy őriztétek szemeteket. De nem értetek hozzá, hogy ezt tegyétek. Mondom nektek: jobb lenne vakokká válni, kitépve a sóvárgó szemeket, mint bujává válni.

Legyetek őszinték! Én vagyok az Igazság. A magasztos dolgokban éppúgy, mint az emberiekben. Azt akarom, hogy ti is őszinték legyetek. Miért akartok becsapni engem vagy testvéreiteket, vagy felebarátotokat? Miért játszotok a csalárdsággal? Olyan kevélyek vagytok, és nem mondatja veletek kevélységtek: „Nem akarom, hogy hazugnak találjanak”! És legyetek őszinték Istennel! Azt hiszitek, félre tudjátok vezetni Őt a hosszú és feltűnő imával? Ó, szegény gyermekek! Isten a szívetekbe lát!

Legyetek szemérmesek, amikor jót tesztek. Még az alamiznaadásnál is. Egy vámos értett ehhez, megtérése előtt. És ti nem tudnátok megtenni? Megdicsérlek téged, Máté, a te szemérmes heti adományodért, amelyről csak én és az Atya tudta, hogy a tiéd, és példaként idézlek téged. Ez is szemérmesség, barátaim! Ne fedjétek fel jóságotokat, amint nem fednétek fel egy fiatal leányotokat a tömeg szeme előtt. Legyetek szüzek a jót tevésben! És szűz a jó cselekedet, amikor nem társul a dicséret, nagyrabecsülés vagy a kevélység gondolatával.

Legyetek hűséges jegyesei Istennel való hivatástoknak! Nem szolgálhattok két úrnak! A nászágy nem fogadhat be egyszerre két jegyest. Nem ölelhetitek meg egyszerre Istent és a Sátánt! Az ember nem képes, de még Isten és a Sátán sem képes erre a hármas ölelésre, mert egymással ellenkeznek. Ne éheztek sem az aranyra, sem a testre, sem a hatalomra! A Sátán ezeket ajánlja fel nektek. Ó, hazug az ő gazdagsága! Megtiszteltetések, sikerek, hatalom, vagyon: szennyes árúk, amelyekért lelketekkel fizettek! Elégedjétek meg a kevéssel! Isten megadja nektek a szükségeset. Ez elég! Ezt megadja nektek, amint megadja az ég madarainak is, és ti sokkal többet értek a madaraknál! De bizalmat és mérsékletességet kíván tőletek. Ha

bíztok benne, nem fogtok csalódní. Ha mérsékletesek vagytok, elég lesz nektek az Ő mindennapos ajándéka.

Ne legyetek pogányok, csak névleg tartozva Istenhez! Pogányok azok, akik jobban szeretik az aranyat és a hatalmat, mint Istent, és félisteneknek kívánnak látszani. Legyetek szentek, és Istenhez hasonlókká váltok az örökkévalóságban.

Ne legyetek könyörtelenek! Mindnyájan bűnösök vagytok. Bánjatok úgy másokkal, amint szeretnétek, hogy mások bánjanak veletek: azaz legyetek részvétteljesek és megbocsátók.

Ne ítéljetek! Ő, ne ítéljetek! Rövid ideje vagytok velem, mégis látjátok, hogy hányszor igazságtalanul ítélték el engem, és nem létező bűnökről vádoltak! Az igazságtalan elítélés bűn. És csak az igazán szent nem viszonzza sértéssel a sértést. Ne bántsatok meg másokat, hogy titeket se bántsanak meg! Nem vétetek így sem a szeretet, sem a szent, kedves, szelíd alázatosság ellen, ami a Sátán ellensége, a tisztasággal együtt. Bocsássatok meg, mindig legyetek megbocsátók! Mondjátok: „Megbocsátok, Atyám, hogy te is megbocsásd végtelenül sok bűnömet!”

Óráról-órára legyetek jobbakká, a türelem, az állhatatosság és a hősiesség által. Ki mondja nektek, hogy nem fájdalmas dolog jóvá lenni? Sőt, azt mondom: ez mindennél nagyobb fáradalommal jár. De jutalma az ég, és azért érdemes felemésztődni ebben a fáradalomban!

És szeressetek! Ő, milyen szavakkal győzhetlek meg titeket a szeretetről? Semmi sem alkalmas arra, hogy rávezessen titeket erre, ti szegény emberek, akiket a Sátán felizgat! Azért azt mondom: „Atyám, siettesd a megtisztulás óráját! Ez a föld, ez a nyájad kiszáradt és beteg. De van egy harmat, amely meg tudja tisztítani és enyhíteni. Nyisd meg annak forrását! Nyiss meg engem, engem! Íme, Atyám, én égek a vágytól, hogy teljesítsem akaratomat, ami az enyém és az Örök Szereteté. Atyám, Atyám, Atyám! Nézz le Bárányodra, és áldozd fel azt!

Jézust áthatja a sugalmazás. Feláll, kitárja karját kereszt alakban, arcát az égbe emeli, és a kék tóval a háttérben, vászon ruhájában egy imádkozó főangyalnak látszik.

(2-371)

Amikor a tanítványok Názáretbe mennek, versengés támad köztük, hogy ki ajánlja fel ágyát Máténak, szállásadójuknál, Alfeusnál, aki nem azonos Jézus nagybátyjával.

– Én átengedem ágyamat Máténak, aki még nincs hozzászokva a kellemetlenségekhez – mondja Fülöp.

– Nem. Te öreg vagy. Nem engedem. Eddig kényelmes fekvőhelyem volt, de pokolbéli álmaim voltak rajta! Hidd el: most oly békét élvezek, hogy, még ha kövekre feküdnék le aludni, azok is tollaknak tűnnének nekem! Ő, a lelkiismerettől függ, hogy valaki tud-e aludni, vagy sem – válaszolja Máté.

Tamás, Fülöp és Bertalan egymással versengenek, hogy ki ajánlja fel ágyát Máténak. Végül Tamás győz:

– Én vagyok a legfiatalabb ebben a csoportban. Én engedem át ágyamat. Engedd ezt tennem, Máté! Lassanként majd hozzászoksz. Azt gondold, nehezemre esik? Nem. Olyan vagyok, mint a szerelmes, aki azt gondolja... „Kemény lesz ágyam, de annak közelében leszek, akit szeretek”. – Tamás harmincnyolc évesnek látszik, és vidáman nevet. Máté enged neki.

(2-387)

Jézus, Lázár betániai birtokán ünnepli meg születésnapját, tanítványai és néhány betlehemi pásztor jelenlétében. Beszámol nekik fogantatásáról és születéséről, utána pedig a pásztorokkal mondatja el az ő tapasztalatukat. (M 6,243-250) Utána Péter megjegyzi:

– Mindezt emlékezetembe akarom vésni. De képes leszek-e rá?

– Jól van, Simon – mondja Máté. – Holnap elismételtetem a pásztorokkal. Nyugodtan. A gyümölcsösben. Egyszer, kétszer, háromszor, ha kell. Nekem jó az emlékezőtehetségem, begyakoroltam asztalomnál, és mindenre emlékezni fogok. Amikor akarsz, el tudok neked ismételni mindent. Kafarnaumban még arra se volt szükségem, hogy feljegyzéseket készítsék, mégis...

– Ó, te sose tévedtél egy fillérrel sem!... Emlékszem rá... Jól van! Megbocsátom múltadat, igazán, szívből, ha megjegyzed ezt a történetet... és gyakran elmondod nekem. Szívembe akarom vésni, mint ők...

(2-652)

„Te igazán megtértél!”

Jézus meggyógyítja egyik legnagyobb ellenségének, Illésnek, a kafarnaumi farizeusnak unokáját, akit kígyó mart meg, és már haldoklott. Illés, hálójának jeléül egy nagy kosár gyümölcsöt hoz Jézusnak, s a kosár aljára egy pénzes zacskót tett, a szegények számára. Péter a pénzes zacskót Jézus elé téve megjegyzi:

– Ez az első alkalom, hogy az öreg bagoly alamizsnát ad.

– Igaz – erősíti meg Máté – Én zsugori voltam, de ő felülmúlt engem. Uzsorával duplázta meg vagyont.

Jézus unokatestvére, Simon, Alfeus legidősebb fia, az események hatására kijelenti:

– Jézus, szeretnék... szeretnék követni téged. Nem úgy, mint ezek – mondja a tanítványokra mutatva. – De legalább úgy, mint az asszonyok. Engedd, hogy csatlakozzam anyámhoz és a te Anyádhoz!

– Jöjj! Én nem utasítok vissza senkit sem, és senkit sem kényszerítek. Nem kívánok mindent mindenkitől. Elfogadom, amit adni tudtok. Jó lesz az asszonyok számára, ha nem lesznek mindig egyedül, amikor előttük ismeretlen helyekre megyünk. Köszönöm, testvérem!

Az este gyorsan leszáll. Jézus kimegy a tó partjára. A vidék teljesen csendes, elhagyatott, a hold még nem jött fel. Jézus beszáll a partra húzott bárkába, leül, egyik kezét annak oldalára teszi, s ráhajtja fejét.

Máté nagyon óvatosan megközelíti:

– Mester, alszol? – kérdezi csendesen.

– Nem. Gondolkozom. Jöjj ide velem, ha te sem alszol.

– Nekem úgy tűnt, hogy valami nyugtalanít téged. Azért követtelek. Nem vagy megelégedve napoddal? Megérintetted Illés szívét, és megszerezted tanítványodul Simont, Alfeus fiát.

– Máté, te nem vagy egy egyszerű ember, mint Péter, vagy János. Éleselméjű vagy, és képzett. Mondd meg őszintén: téged boldoggá tennének ezek a hódítások?

– De... Mester... Ők még mindig jobbak nálam, és te azt mondtad nekem, azon a napon, hogy nagyon boldoggá tett megtérésem...

– Igen. De te igazán megtértél. És őszintén törekedtél a Jóra. Minden hátsó gondolat nélkül jöttél hozzám, mert lelked úgy akarta. Nem így Illés... és Simon sem. Az első csak felületesen van megérintve: az ember-Illés megrendült. De nem Illés lelke. Az mindig ugyanaz. Ha elmúlik a hatás, amit a Dórással és unokájával tett csoda váltott ki belőle, Illés ugyanaz lesz, ami tegnap volt, és mindig ugyanaz marad. Simon!... Simon is még mindig csak ember. Ha azt látta volna, hogy sértegetnek engem, az ünneplés helyett, szánalmat érzett volna irántam, és, mint mindig, magamra hagyott volna. Ma este hallotta, hogy egy öreg, egy gyermek és egy leprás meg tudják tenni, amire ő, rokonom, nem képes. Látta, hogy egy farizeus kevélysége meghajolt előttem, és elhatározta: „Én is!” De ezek az emberi megfontolásokból eredő megtérések nem tesznek engem boldoggá. Sőt, lealacsonyítanak. Maradj velem, Máté! A hold nincs az égen, de legalább a csillagok ragyognak. Az én szívemben ma este csak könnyek vannak. A te társaságod legyen a csillag lesújtott Mestered számára...

– De, Mester, ha tudom... gondold el! Én mindig nagyon szerencsétlen vagyok, egy szegény, tehetetlen. Túl sokat vétkeztem ahhoz, hogy tetszhessem neked. Nem tudok beszélni. Nem tudom még kimondani az új szavakat, amelyek tiszták, szentek, most, hogy elhagytam régi csalárd és buja nyelvemet. És attól félek, hogy sose leszek képes veled és rólad beszélni!

– Nem, Máté. Te egy ember vagy, az ember minden fájdalmas tapasztalatával. Te megízlelted a sarat, és most, hogy érzed a mennyei méz ízét, látod a különbséget, és igazán tudod elemezni azokat, és megérted, és meg tudod értetni a hozzád hasonlókkal, most, és ezután. És hinni fognak neked, éppen azért, mert te az az ember vagy, az a szegény ember, aki a

saját akaratából az Isten által megálmodott igaz emberré vált. Engedd, hogy én, az Istenember, rád támaszkodjam, az emberre, akit annyira szeretek, hogy elhagytam az eget érted, és meghalok érted.

– Nem! Meghalni, nem! Ne mondd nekem, hogy meghalsz értem!

– Nem érted, Máté, hanem minden Mátéért a földön, és a századokon keresztül. Ölelj meg, Máté, csókold meg Krisztusodat, a magad és mindenki nevében. Enyhítsd a megnemértett Megváltó fáradtságát! Én enyhítettem a te bűnös fáradtságodat. Töröld le könnyeimet... mert az én keserűségem az, hogy oly kevésbé értenek meg.

– Ó, Mester, Mester! Igen! Igen!... – és Máté Jézus mellett ülve, fél karjával átöleli, és szeretetével megvigasztalja...

(3-109)

Mi győzött meg téged?

Jézus többször beszél, vagy tesz csodát Mária Magdolna jelenlétében, türelmesen várva, hogy az elvetett mag, termést hozzon. Az apostolok szeretnék, ha többet tenne Magdolna megtérése érdekében. Válaszként mondja el nekik Jézus „A mag fejlődése” című példabeszédet (P 2,47-49), amit ezekkel a szavakkal fejez be:

– Abból, amit mondtam, megértitek, hogy helyes, hogy úgy cselekszem Mária iránt, amint tesztek. Veled talán másképpen bántam, Máté?

– Nem, Uram.

– És mondd meg nekem az igazat: mi győzött meg téged jobban, az én türelmem-e vagy a farizeusok éles szemrehányásai?

– A te türelmed, annyira, hogy itt vagyok. A farizeusok, megvetésükkel és átkaikkal, csak azt érték el, hogy én is megvetettem őket, és ezáltal még rosszabbá lettem, mint amilyen előtte voltam. Amikor valaki bűnös, csak megrögződik bűnében, ha érzi, hogy bűnösként kezelik. De amikor a sértegetés helyett kedvesen bánnak veled, elképed, és utána sír... és amikor sír, a bűn kérge leválik, és eltűnik. Csupaszon áll a Jóság előtt, és szívből kéri azt, hogy öltöztesse fel Önmagába.

– Jól mondtad!

(3-291)

A kerióti kíváncsi az endori barlangra, ahol egy halottidézővel Saul megidézttette Sámuel próféta lelkét. Egy börtönből szökött gyilkos mutatja meg nekik a barlang helyét. Jézus szavaira megtér, és kéri, változtassa meg nevét, s adjon neki újat. Jézus Félixet Jánosra változtatja, és megengedi neki, hogy kövesse Őt.

– Ne gondold többé múltadra! Annyi tennivalód lesz, és tapasztalataiddal sok, sok jót fogsz tenni. (Félix tanító volt, és nagyon művelt. Még mindig szereti a könyveket, és kis könyvtárát magával viszi.) Simon, gyere ide, és te is, Máté! Látod? Ez több volt, mint fogoly, mert leprás volt. Ez pedig bűnös volt. És kedvesek nekem, mert ők képesek megérteni a szegény szíveket... Nem így van? – mondja Jézus.

– A te jóságod folytán, Uram! Hidd el, barátom, minden semmivé válik, amikor Őt szolgáljuk! Csak a béke marad meg – mondja a Zelóta.

– Igen. A béke és egy új ifjúkor jön létre ott, ahol eddig a bűn vagy a gyűlölet öregsége volt. Én vámos voltam, most mégis az apostola vagyok. Előttünk van a világ, és mi alaposan kiismertük. Nem vagyunk csintalan gyermekek, akik a csábító fa ártalmas gyümölcse közelébe mennek, és nem látják a valóságot. Mi ismerjük. Ezért el tudjuk kerülni a rosszat, és meg tudunk tanítani másokat is elkerülésére. Értünk ahhoz, hogy megerősítsük azokat az embereket, akiket az a veszély fenyeget, hogy nem tudnak ellenállni egy kísértésnek. Mert mi tudjuk, milyen vigasztaló az, ha támaszra találunk, és mi tudjuk, ki az, aki megvigasztal: *a Mester* – mondja Máté.

– Igaz! Ez igaz! Segíteni fogtok majd nekem. Köszönöm! Olyan ez számomra, mintha egy sötét és bűzös helyről egy virágzó rét szabad levegőjére jutnék...

(3-325)

Jézus a filiszteusok területén lévő Aszkalonban jár apostolaival, akik kis csoportokra osztva beszélnek az emberekhez, míg Jézus egyedül keres fel és gyógyít meg egy beteg anyát. (Gy 2,58-62) Utána a város kapujánál találkoznak.

– A Mesternek jó szerencséje volt – mondja Máté. – Nézzétek, hogy mosolyog!

Miután találkoznak egymással, együtt mennek a főúton, a kertész felé, aki meghívta őket éjjelre. Jézus megkérdezi:

- Nos, hogy ment nektek? Mit tettetek?
- Nagyon rosszul! – mondja egyszerre a kerióti és Bertalan.
- Miért? Mi történt?

– Kis híján megköveztek minket! El kellett futnunk. Menjünk el erről a barbár vidékről! Térjünk vissza oda, ahol szeretnek minket! Én nem beszélek többet itt. Nem is akartam beszélni, de utána engedtem, hogy meggyőzzenek és te sem akadályoztál meg. Pedig te tudtad, hogyan állnak a dolgok... – A kerióti mérges.

- De mi történt?

– Eh! Mátéval, Jakabbal és Andrással mentem. Elmentünk az Ítéletek-terére, ahol a művelt emberek, akiknek bőven van idejük, meghallgatják azokat, akik beszélnek. Elhatároztuk, hogy Máté fog beszélni, mert ő ért legjobban ahhoz, hogyan szóljon a vámosokhoz és ügyfeleikhez. És ő elkezdett beszélni két férfihez, akik egy bonyolult örökösödési kérdésben azon vitatkoztak, hogy kit illet meg egy föld tulajdonjoga. Azt mondta nekik: „Ne gyűlöljétek egymást amiatt, ami elvész, és amit ezért nem tudtok magatokkal vinni a másvilágra! Inkább szeressétek egymást, hogy örvendhessetek az örök javaknak, amelyeket elnyerhettek azáltal, hogy legyőzitek rossz szenvedélyeiteket, és a Jót veszitek birtokba.” – Ezt mondtad nemde? És utána folytatta, miközben két vagy három ember odament, hogy hallja őt. „Hallgassatok az Igazságra, aki ezt tanítja a világnak, hogy az, békét élvezzen. Látjátok, hogy a világ szenved azért, mert túlságosan érdeklik azok a dolgok, amelyek elmúlnak. De a föld nem minden. Ott van az ég is, és az égben ott van Isten úgy, amint a földön most itt van az Ő Messiása, aki küld minket, hogy hírül adjuk nektek: elérkezett az Irgalmasság ideje, és egy bűnös sem mondhatja: 'Engem nem fog meghallgatni!', mert ha valaki igazán bánja bűnét, bocsánatot nyer, meghallgatják, szeretik, és meghívják az Isten országába.”

Sok nép gyűlt már össze, és volt, aki tisztelettel hallgatta, volt, aki kérdéseket tett fel, megzavarva Mátét. Én már sose válaszolok az ilyen kérdésekre, hogy ne szakítsam meg a beszédet. Beszélek, és a végén válaszolok az egyeseknek. Tartsák emlékezetben, amit mondani akarok, és hallgassanak. De Máté azonnal válaszolni akart!... És nekünk is feltettek kérdéseket. De volt olyan is, aki gúnyolódott, azt mondva: „Íme, egy másik bolond! Biztosan Izraelnek abból a barlangjából jön. Olyanok a zsidók, mint a gyom, mindenütt elterjednek! Íme, íme az ő örökös zagyvaságuk! Isten az ő társuk! Halljátok csak! Ő van kardjuk élén, és savba mártott nyelvükön. Íme, íme! Most belekeverik Messiásukat. Egy újabb holdkóros, aki gyötörni fog minket, mint mindig tették a múltban. Egye meg Őt a fene, fajtájával együtt!”

Akkor én elvesztettem türelmemet. Visszahúztam Mátét, aki mosolyogva tovább beszélt, mintha megtisztelték volna. Elkezdtem beszélni én, Jeremiásra alapítva szavaimat....

A keriótinak azután sikerült úgy feldühítenie a hallgatóságot, hogy azok köveket ragadtak, és csak az mentette meg őket, hogy akkor ment arra egy karaván, és a kövek a tevéket találták el, s az így keletkezett zűrzavarban az apostoloknak sikerült elillanniuk

Ne félj, és ne reméld!

Máté Kafarnaum terének egy sarkában beszél régi barátaihoz. Ezt látva a farizeus Uriás megvetéssel és fennhangon kijelenti:

– A híres megtérések! A bűnhöz való ragaszkodás megmarad, és ez látható a barátságokból, amik tartósak. Ha, ha!

Máté hozzá fordulva megjegyzi:

– Tartanak azért, hogy megtérítsem őket.

– Erre nincs szükség! Elég a te Mestered! Te tartsd magadat távol tőlük, nehogy visszatérjen betegséged, feltéve, hogy igazán meggyógyultál!

Máté elvörösödik az erőlködéstől, hogy ne mondja meg neki véleményét, és csak arra szorítkozik, hogy megjegyzi:

– Ne félj, és ne reméld!

– Mit?

– Ne félj attól, hogy én visszatérek, és ismét Lévi, a vámos leszek, és ne reméld, hogy én téged utánozjak ezeknek a lelkeknek elvesztésében! Az elkülönülést és megvetést neked és barátaidnak hagyom. Én Mesteremet utánzom, és megközelítem a bűnösöket, hogy elvigyem őket a Kegyelemhez.

Uriás szeretne visszavágni, de odamegy hozzá egy másik farizeus, az öreg Illés, és azt mondja:

– Ne szennyezd be tisztaságodat, és ne fertőzd meg ajkadat, barátom! Jöjj velem! – karon fogja Uriást, és háza felé megy vele.

(4-649).

Mária Magdolna megtérése után Jézus magával viszi őt mindazokba a városokba, ahol botrányokat okozott előző életével, hogy így megerősödjék megtérésében, és szembe tudjon nézni a világgal. Amikor az apostolok erről beszélgetnek, Máté megjegyzi:

– Én mindenkivel jobban megértem. Nagyon érdemszerző azokon a helyeken élünk, ahol bűnösöket követtünk el. Az emberek tudják, kik vagyunk!... Ez gyötrelmes. De igazságos és dicsőséges is kitartani ebben. Éppen azért, hogy megnyilvánul rajtunk Isten hatalma, szavak nélkül is előmozdíjuk mások megtérését.

(4-698)

Jézus magával viszi a hétvégi pihenőre a kis árva Józsefet Korozainból Kafarnaumba, és ott bemutatja neki az apostolokat. Unokatestvérei bemutatása után Jézus ezt mondja a kis Józsefnek:

– Most menjünk Mátéhoz, akinek fáj a lába, de azért nem haragszik a gyermekekre, akik játszadozva, véletlenül megsebeztek őt egy éles kővel. Nemde, Máté?

– Ó, nem, Mester! Az özvegy fia?

– Igen. És nagyon derék, de még nagyon szomorú.

– Ó, szegény gyermek! Hívom majd a kis Jakabot, és játszani fogsz vele! – És Máté magához vonja és megsimogatja őt.

– De hol voltál egészen egyedül, egy teljes hétig?

– Korozainban, Simon, Jónás fia.

– Azt tudom. De mit csináltál? Izsáknál voltál?

– Izsák meghalt.

– És akkor?

– Nem mondta meg neked Máté?
 – Nem. Csak azt mondta, hogy miután mi elmentünk, te Korozainba mentél.
 – Máté derekabb, mint te. Ő tud hallgatni, te azonban nem tudod megfékezni kíváncsiságodat. (Gy 2,74)

Marciam elkíséri Jézust egy hosszú körútra. Egy szombati napon egy nagy karavánzállóban szállnak meg, Gerazában, a Tízváros vidékén. Marciam csodálkozva nézi a tevéket, és körülnéz, hogy van-e valaki, akivel megoszthatná csodálatát. Először Péterhez megy, aki önfeledten alszik, és nem érdeklik a tevék:

– Hagyj aludni! Már sokat láttam őket... Ronda állatok.

A gyermek odamegy Mátéhoz, aki a kasszát ellenőrzi, mert ezen az úton ő a pénztáros.

– A tevéknél voltam, tudod? Úgy esznek, mint a juhok, tudod? És letérdelnek, mint az emberek, és bárkának látszanak, amikor mennek, föl-le. Láttad őket?

Máté, aki eltévesztette a számolást a félbeszakítás miatt, röviden válaszol:

– Igen. – És visszatér a pénzhez.

Egy újabb kiábrándulás, amit még több követ.

Végül Jézus csatlakozik Marciamhoz, és megkér egy tevehajcsárt, hogy adjon neki a szentjánoskenyérből, amit a tevék és hajcsárok esznek, és vigye körbe őt teveháton, a környéken. Utána Jézus összegyűjti az apostolokat és a nótánítványokat, hogy együtt fogadják a boldogan visszatérő Marciamot.

– De hol van Marciam, hogy nem látom? – kérdi Péter.

– A teve hátán. Közületek senki se hallgatta meg őt. Én láttam szomorú arcát, és gondoskodtam róla.

Péter, Máté és Simon visszaemlékszik:

– Ah! Beszél a tevékről... és a szentjánoskenyérről. De én álmos voltam!...

– Nekem meg kellett számolnom a pénzt, hogy számot tudjak adni arról, mennyit kaptam a gerazénusoktól, és mennyit adtam ki alamizsnaként...

– És én a hitről beszéltem a te testvéreddel...

– Nem számít. Én gondoltam rá. De, melleleg mondom nektek, hogy az is szeretet, ha valaki foglalkozik egy gyermek játékaival... (Gy 6,258. 260)

Antióchiában búcsúzásképpen Szintikától és endori Jánostól, az apostolok néhány szót szólnak. Miután András beszélt, átadja a szót Máténak:

– Máté, rajtad a sor, hogy elmondd az Úr egyéb dicsőségét.

– Én nem vagyok képes András tiszta szavait használni. Ő igaz ember volt, én egy bűnös. Azért beszédem nem ünnepélyes jellegű, hanem a bizalmas zsoltár hangja.

Egy bűnös voltam. Nagy bűnös. Teljesen eltévelyedve éltem. Belekeményedtem, és azért nem éreztem kényelmetlenül magamat. Ha néha a farizeusok, vagy a zsinagógafőnök ostromoztak engem sértéseikkel vagy feddéseikkel, emlékeztetve engem Istenre, a kérlelhetetlen Bíróra, egy pillanatra megrettentem... de utána megnyugtattam magamat az ostoba gondolattal: Már el vagyok kárhozva. Örvendjünk azért, érzéseim, amíg tudunk"! És még jobban elmerültem a bűnben.

Két tavasszal ezelőtt egy Ismeretlen jött Kafarnaumba. Én sem ismertem. De senki sem, mert küldetésének elején volt. Csak kevés ember ismerte Őt annak, aki valójában volt. Ezek, akiket láttok, és még néhányan. Engem csodálatba ejtett ragyogó férfiassága, amely tisztább volt, mint egy szüzé. Ez volt az első dolog, ami megütött. Láttam, hogy szigorú életet él, és mégis kész volt meghallgatni a gyermekeket, akik úgy mentek hozzá, mint méhek a virágra. Egyetlen szórakozása volt az ő ártatlan játékuk, és minden rosszaságot nélkülöző szavaik. Utána elképesztett hatalma. Csodákat művelt. Azt mondtam: „Egy ördögűző. Egy szent.” De én oly hitványnak éreztem magamat vele szemben, hogy menekültem tőle.

Ő keresett engem. Vagy legalábbis ez volt a benyomásom. Nem ment el egyszer sem asztalom mellett anélkül, hogy rám ne nézett volna kedves, és kissé szomorú szemeivel. És minden alkalommal felrázta eltompult lelkiismeretemet, amely nem tért vissza többé az eltompulásnak ugyanarra a szintjére.

Egy napon – a nép mindig magasztalta szavait – hallani akartam. És elrejtőzködtem egy ház sarka mögött, és hallottam, amint egy csoport emberrel beszélt. Azt mondta, hogy a jócselekedetek, a felebarát szeretete által elnyerhetjük bűneink bocsánatát... Attól az estétől kezdve én, aki fősvény és keményszívű voltam, el akartam nyerni Isten bocsánatát sok bűnömre. Titokban tettem a dolgokat... De Ő tudta, hogy én voltam, mert Ő mindent tud.

Egy másik alkalommal hallottam, amint Izajás 52. fejezetét magyarázta. Azt mondta, hogy az Ő Országában, a mennyei Jeruzsálemben, nem lesznek tisztátalanok és körülmetéletlen szívűek. Megígérte, hogy ez a mennyei Város azoké lesz, akik hozzá jönnek. Ennek a Városnak szépségeit oly meggyőzően írta le, hogy feltámadt bennem a vágy utána.

És azután... és azután... Ő, azon a napon nem szomorúan nézett rám, hanem parancsolóan! Szívembe markolt, csupasszá tette lelkemet, kiégette azt, egy csapásra meghódította, ezt a szegény, beteg lelket, gyötörve azt igényes szeretetével... és új lelket kaptam. Bűnbánóan és vágyakozással mentem feléje. Nem várta meg, hogy azt mondjam: „Uram, irgalmazz!” Ő mondta: „Kövess engem!”

A Szelíd legyőzte a Sátánt a bűnös szívében. Ez megmondja nektek, ha közületek valaki meg van zavarodva bűnei miatt, hogy Ő a jóságos Üdvözítő, akitől nem kell menekülni, hanem minél bűnösebb valaki, annál alázatosabban és bűnbánóbban menjen hozzá, hogy elnyerje bocsánatát.

Jakab, Zebedeus fia, most beszélj te!

(5-84)

Máriát dicsérve, János és Tamás bevallja, hogy „szerelmes” beléje.

– Azt hiszem, mindnyájan szerelmesek vagyunk beléje – mondja Máté. – Egy oly magasztos, oly mennyei szerelemmel,... amelyet csak ez az Asszony tud sugallni! És a lélek teljesen szereti az ő lelkét, miközben az értelem szereti és csodálja az ő értelmét, a szem csodálja és boldog az ő tiszta kecsessége miatt, amely félelem nélkül gyönyörködtet, úgy, amint az ember egy virágot néz... Mária, a föld Szépsége, és hiszem, hogy az ég Szépsége is... (M 10,417)

Egy ördögűzés után az apostolok arról beszélgetnek, hogy miért szállja meg az ördög az embereket. Jézus kijelenti, hogy három út vezet a megszálláshoz: az érzékiség, a kapzsiság és a kevélység. A három közül az első sose hiányzik. Az ördögtől való megszabadulásnak pedig mindig elősegítője, ha valaki meg akar szabadulni tőle. Akiből hiányzik ez az akarat, az nem tud megszabadulni az ördögtől. (Jézus Júdásra céloz.)

Máté felteszi a kérdést:

– Mester, miért látjuk, hogy sok asszonyt megszáll az érzékiség ördöge?

– Azért, Máté, mert a nő nem azonos a férfivel kialakulásában és az eredeti bűn hatását illetően. A férfi többféle, többé-kevésbé jó célra vágyakozik. A nő csak egyre: a szeretetre. A férfi alkata más. A nő érzékenyebb, mint a férfié, mert rendeltetése, hogy szüljön. Tudod, hogy minden tökéletesség növeli az érzékenységet. Akinek tökéletes a hallása, meghallja azt, amit más füle nem vesz észre, és öröme telik benne. Így van ez a szemmel, az ízléssel és a szaglással is.

A nőnek kellett Isten kedvességét képviselnie a földön, a szeretetnek kellett lennie, meg kellett testesítenie azt a tüzet, amely Azt mozgatja, Aki Van. E szeretet megnyilvánulásának, tanúbizonyságának kellett lennie. Azért Isten rendkívül érzékeny lélekkel ajándékozta meg őt,

mert amikor a nő egy napon anyává lesz, értenie kell ahhoz, képesnek kell lennie arra, hogy megnyissa gyermekeinek szemét és szívét Isten szeretetére és a hozzá hasonlók szeretetére, úgy, amint a férfinek meg kell nyitnia gyermekeinek értelmét a megértésre és a cselekvésre. Gondolj Istennek önmaga részére adott parancsára: „Alkossunk segítőtársat Ádámnak!” Isten, aki maga a Jóság, csak jó társat volt képes alkotni Ádám számára. Aki jó, az szeret. Ádám társának ezért képesnek kellett lennie a szeretetre, hogy boldoggá tegye Ádámot. Annyira képesnek kellett lennie a szeretetre, hogy Isten mása, munkatársa és helyettese lehessen a férfi szeretetében, aki az Ő gyermeke, úgy, hogy még azokban az órákban is, amikor az Istenség nem nyilvánul meg teremtménye számára szeretetteljes szavával, a férfi akkor se érezze magát boldogtalannak a szeretet hiánya miatt.

A Sátán tudott erről a tökéletességről. A Sátán nagyon sok dolgot tud. Ő az, aki az óriáskigyó ajkával beszél, hazugságokat vegyítve az igazságba. Ő gyűlöli ezt az Igazságot, mert ő maga a Hazugság, s csak azért mondja, – jól jegyezzétek meg ezt mindnyájan, akik éltek és élni fogtok – hogy félrevezessen az áltatással, hogy amit ő mond, az nem sötétség, hanem világosság. A Sátán ravasz, alattomos és kegyetlen. Behatol ebbe a tökéletességbe, megmar, és otthagyja mérgeét. A nő tökéletessége a szeretetet illetően így eszközzé vált a Sátán számára abban, hogy uralkodjék a nő és a férfi fölött, és elterjessze a rosszat... (M 11,447-448)

Máté, mint apostol jelen volt Jézus életének szinte minden eseményénél, ami megtérését követte. Azért evangéliumában szem- és fültanúként számolhatott be azokról, és nem volt szüksége ahhoz, hogy másodkézből szedje össze az anyagot evangéliumához, mint Márk és Lukács tette.

Valtorta életrajzában is gyakran szerepel még, de csak egy-két megjegyzéssel. További részleteket olvashatunk róla: Az utolsó vacsora, Feltámadt! és Az apostolok keresztútja, című füzetekben:

Az utolsó vacsorán a kerióti azt kívánta, hogy Máté az ő baloldalán foglaljon helyet.

– Amint akarod, amint akarod – mondja Máté. Nekem elég, hogy Üdvözítőm előtt leszek. (UV 11)

A lábmosásnál Máté tiltakozik:

– Én bűnös vagyok, Mester! Engem ne...

– Te bűnös voltál, Máté. Most apostol vagy. Egyik „szavam” vagy. Megáldalak. Mily nagy utat tettek meg ezek a lábak, hogy mindig előre haladjál Isten felé... A lélek sarkalta őket, és elhagytak minden utat, amely nem az én utam volt. Haladj tovább! Tudod, hol végződik be az ösvény? Az én Atyám és a te Atyád ölén. (UV 18)

Amikor a tíz megzavarodott apostol ismét összegyűlik Jézus feltámadása után az utolsó vacsora termében, mindenki szinte magában beszél.

– Mit mondtak, melyik órában látták Őt a római asszonyok? – kérdi Máté. Senki se válaszol neki. (F 21)

Megjelenése után Jézus ennivalót kér az apostoloktól, hogy meggyőzze őket, valódi teste van, nemcsak puszta szellemet látnak.

András és Máté, úgy mozogva, mint az alvajárók, veszik az állványról a kenyeret és a halakat és egy edényt lépes mézzel, amelyről épp csak, hogy letörtek valamit egyik sarkán. (F 24)

Később, amikor egyenként Jézushoz mennek, Máté azt mondja

– Jöjj Kafarnaumba... (F 26)

Az apostolok dicsérik Lázárt, aki összegyűjtötte őket. Júdás Tádé azt mondja:

– Lázár világítótorony volt számunkra a sötétben. Mily sokat adott neki, Uram!

Jézus mosolyog és hallgat. András is megszólal:

– Igen. Az életet. És talán azzal együtt más lelket adott neki. Miért annyira más ő, mint mi? Már nem közönséges ember. Ő ilyen, és mi... Uram, az én szeretetem üressé vált, mint egyes búzakaralászok. Csak a pelyva maradt meg.

És Máté

– Én semmit sem tudok kérni, mert már annyit kaptam, megtérésemmel. De igen! Szeretném azt, amivel Lázár rendelkezik! Egy lelket, tőled. Mert én is úgy gondolkozom, mint András... (F 28)

Mielőtt Tamás csatlakozik az apostolokhoz, ők arról tanakodnak, hogy hol lehet. Simon kijelenti:

– Én Betániába akarok menni. Talán a hegyekben bolyong, és nem mer mutatkozni.

– Menj, menj, Simon! Te mindnyájunkat egyesítettél, és... megmentettél velem, mert Lázárhoz vittél minket. Hallottad, mit mondott az Úr róla? Azt mondta: „Az első, aki az én nevemben megbocsátott és irányított.” Miért nem teszi őt a kerióti helyébe? – kérdi Máté.

– Mert nem akarja az áruló helyét adni a tökéletes barátnak – válaszolja Fülöp. (F 34)

Máté néhány jelentéktelen megjegyzését lásd: Az apostolok keresztútja 9. 10. és 18. oldalán.

Jakab, Zebedeus fia

Két Jakab van az apostolok között. Hogy megkülönböztessék őket, a fiatalabbat, Jézus unokatestvérét a „kisebb” Jakabnak, Zebedeus fiát, János testvérét pedig a „nagyobb” Jakabnak nevezik.

Zebedeus két fia halászattal foglalkozott, és az elsők között voltak, akik Jézushoz csatlakoztak, Andrással együtt. Hamar követte őket Simon Péter, és az elválaszthatatlan két jó barát: Fülöp és Bertalan, akit Natánaelnek is hívtak. Az első időkben ez a hat tanítvány kísérte Jézust, mert a szintén egyszerre jelentkező Simon, kerióti Júdás és Tamás, egyelőre Júdeában működött. Júdás Tádé jelentkezett utánuk, majd kiszárvartva a másik unokatestvér, Jakab is. Máté meghívásával teljessé vált a tizenkét tanítvány száma, akiket később Jézus apostolainak választott ki.

A Szentírás egymástól eltérő módon írja le a négy halász végleges meghívását. (Mt 4,18-22; Mk 1,16-20 az egyik változat, Lk 5,1-11 a másik, a csodás halfogással kapcsolatban.) Valtortánál csak ez utóbbi szerepel.

Jézus Zebedeus két fiát „a mennydörgés fiainak” nevezte el, amire később ugyancsak rászolgáltak, amikor ajánlkoztak arra, hogy lehívják Isten villámait az őket visszautasító emberekre. Ez kétszer is megtörtént. Lásd részletesen: E 5,208-210 és J 72-74.

Zebedeus felesége, Szalóme, nőtanítványként követte Jézust. Fiainak sugallatára azt kéri Jézustól, hogy két fia Jézus két oldalán foglaljon majd helyet Országában. (E 7,278-280) Jézus azonban csak azt ígéri meg nekik, hogy szenvedésének kelyhéből fognak inni néhány cseppet. Az Apostolok cselekedetei beszámolnak arról, miként következett ez be Jakab esetében: „Heródes király elfogatta az Egyház néhány tagját, hogy ártson nekik. János testvérét, Jakabot karddal kivégeztette.” (12,1)

A hagyomány szerint Jakab előzőleg eljutott Spanyolországba, és halála után is odavitték holttestét, több állomáson keresztül, és végül Compostelában helyezték el, ami a legnagyobb zarándokhelyek egyikévé vált. Minderről azonban nincsenek biztos adatok.

Ünnepe július 25-én van.

Jöjjetek!

A Szentírás szerint János és András találkozott először Jézussal, és ők ketten mentek el Jézus szálláshelyére. Valtorta Mária jelenései szerint a Keresztelő már fogságban van, amikor egy kis csoport találkozik Jézussal:

János látja meg először Jézust, és közli ezt testvérel, Jakabbal és a többiekkel. Egy ideig egymás között beszélgetnek, majd János gyorsabban kezd menni, hogy csatlakozzék Jézushoz. Jakab lassabban követi őt. A többiek nem törődnek vele. Lassan mennek, egymással beszélgetve. (Lásd részletesen E 4,128-138)

János áll szóba először Jézussal, aki megkérdezi:

– De ki vagy te?

– János, Zebedeus fia, és ez Jakab, az én testvérem. Galileából vagyunk, halászok. De János tanítványai is vagyunk.... Engedd, hogy veled jöjjünk, Mester! Mutasd meg, hol lakol!

– Jöjjetek! De tudjátok, mit kértek? Aki engem követ, annak mindent el kell hagynia: otthonát, szüleit, gondolkozásmódját, és még életét is. Ha akarjátok, tanítványaimmá, barátaimmá teszlek titeket. De nekem nincs vagyonom, védelmem. Szegény vagyok, és még inkább az leszek, oly szegény, hogy nem lesz hová lehajtsam fejemet, és jobban fognak üldözni, mint ahogy a farkasok üldözik az elveszett juhokat. Az én tanításom még szigorúbb, mint Jánosé, mert még a neheztelést is tiltja. Nem annyira a külsővel törődik, mint a bensővel. Újjá kell születnetek, ha az enyéim akartok lenni! Ezt akarjátok?

– Igen, Mester. Egyedül a te szavaid adnak világosságot. Azok leszálnak, és ahol a csüggedés sötétsége volt, mert nélkülöztük a vezetést, napfényel árasztanak el.

– Akkor jöjjetek hát, és menjünk! Útközben tanítalak titeket.

(2-35)

A Szentírás szerint András viszi Pétert Jézushoz. A látomások szerint azonban ezt András megkísérelte ugyan, de Péter nem hallgatott rá. Csak Jakab szavai győzték meg:

Péter és András halásznak éjjel, s reggel siet oda János, Jakabbal.

– Miért nem jöttetek ti ketten? – kérdezi András. Péter mogorva, nem szól semmit.

– És te miért nem jöttél velem és Jakabbal? – válaszol János Andrásnak.

– Halászni mentem. Nincs vesztegetni való időm. Te eltűntél azzal az emberrel...

– Intettem neked, hogy jöjj. Valóban Ő az. Ha hallottad volna szavait!... Egész nap vele voltunk, késő éjjelig. Most azért jöttünk, hogy meghívjunk titeket: „Jöjjetek!”

– Igazán Ő az? Biztos vagy benne? Alig láttuk akkor, amikor a Keresztelő rámutatott.

– Ő az. Nem tagadta.

– Mindenki mondhatja ezt, aki meg akarja nyerni a hiszékenyeket. Nem először történik... – mormogja Péter, rosszkedvűen.

– Ó, Simon! Ne beszélj így! Ő a Messiás! Mindent tud! Hall téged! – Jánost fájdalmasan érintik Simon Péter szavai.

– Ugyan már! A Messiás! És pont neked, Jakabnak, és Andrásnak mutatja meg magát! Három szegény tudatlannak! A Messiás ugyancsak más lenne! És hall engem! Ugyan, szegény gyermek! Az első tavaszi napsütés megártott neked. El vele, jöjj dolgozni! Jobb lesz! És hagyd a meséket!

– Ő a Messiás, mondom neked! János szent dolgokról beszélt, de ez Istenről beszél. Nem teheti, ha nem a Krisztus. Csak Ő beszélhet így!

– Simon, én nem vagyok gyermek! – veszi át a szót Jakab. – Megvan a korom, és nyugodt vagyok, és megfontolt. Tudod. Keveset beszéltem, de sokat hallottam azokban az órákban, amelyekben az Isten Bárányával voltunk, és mondom neked, hogy igazán nem lehet más, mint

a Messiás. Miért nem hiszed? Miért nem akarod elhinni? Te megteheted ezt, mert nem hallottad Őt. De én hiszem! Szegények vagyunk, és tudatlanok? Ő mondja, hogy azért jött, hogy a szegényeknek, az alázatosoknak, a kicsinyeknek hirdesse előbb, mint a nagyoknak, az Isten Országának Jó Hírét, a béke Országáét. Azt mondta: „A nagyoknak már megvan, ami gyönyörködteti őket. Nem irigylésre méltó gyönyörök azokkal összehasonlítva, amelyeket én hozok. A nagyoknak már megvan a módjuk arra, hogy egyedül képzettségük ereje eljuttassa őket a megértéshez. De én Izrael „kicsinyeihez” jövök, és a világihoz, azokhoz, akik sírnak és remélnek, azokhoz, akik keresik a Világosságot, és éheznek az igazi mannát, de akiknek a képzettség nem világosságot és táplálékot nyújt, hanem csak súlyokat, sötétséget, láncokat és megvetést. És a „kicsinyeknek” nevezem őket. Én azért jöttem, hogy felfordítsam a világot. Mert lesüllyesztem azt, ami jelenleg a magasban van, és felemelem azt, amit most megvetnek. Aki az igazságot és a békét akarja, aki az örök életet akarja, jöjjön hozzám! Aki szereti a Világosságot, jöjjön! Én vagyok a világ Világossága!” Nemde, így mondta, János? – Jakab nyugodtan beszél, de megindulva.

János idézi Jézus további szavait, s ezek végül meggyőzik Pétert. Együtt elmennek Jézushoz. (E 4,130-134)

(2-40)

Egy másik látomásban, Péter, András és Jakab Betsaida bejáratánál, asszonyokkal együtt várakoznak Jézusra. (Pt 1,4-9)

(2-55)

Jakab, Jánossal együtt Péter betszaidai házában van, amikor Júdás Tádé megérkezik, és meghívja Jézust a kánai menyegzőre. (M 5,186)

(2-64)

Jakab, Jánossal, Péterrel és Andrással, Fülöppel és Bertalannal ott van Jeruzsálemben, amikor Jézus kiűzi az árusokat a Templomból. (E 2,39-43)

(2-78)

Együtt van ez a hat tanítvány, amikor Jézus meggyógyítja a leprás” Simont, és amikor a kerióti és Tamás jelentkezik, hogy ők is követni akarják Jézust. (S 3)

(2-91)

Jézussal együtt megy ez az első hat tanítvány Názáretbe. (M 5,196)

(2-104)

A Zebedeus testvérek Péterrel és Andrással együtt részt vesznek egy éjjeli halászaton. (P 1,6-7)

Ott van Péterrel, Andrással és Jánossal a kafarnaumi zsinagógában, amikor Jézus kiűzi az ördögöt egy megszállottból. (E 4,139-141)

(2-119)

Péter anyósának meggyógyításánál is jelen van Jánossal és Andrással együtt. (E 4,142-144)
(2-122)

Látja a béna ember meggyógyítását Péter házában. (Pt 1,16. E 4,155-156)

(2-144. 148)

Segít a csodás halfogásnál. (E 4,148-149)

(2-151)

Általában ott van Jézus nyilvános működésének eseményeinél, és néha Jézus csak őt veszi magához Péterrel és Jánossal együtt, mint Jairus leányának feltámasztásánál (E 5,204), a tábor-hegyi színeváltozásnál (E 1,28-32) és Jézus szenvedésénél a Getszemáni kertben. (Jsz 24-31)

Búcsúbeszéd Antióchiában

Máté után Jakab így búcsúzik endori Jánostól és Szintikától:

Én is Andrással voltam a Jordánnál, de nem vettem észre Öt, csak akkor, amikor a Keresztelő rámutatott. Mégis azonnal hittem, és amikor Ő elment, az ő ragyogó megnyilvánulása után, én úgy maradtam ott, mint akit a teljes napsütésből bezárnak egy sötét börtönbe. Nagyon vágyakoztam arra, hogy ismét megtaláljam a Napot. Az egész világ nélkülözötte a fényt, miután megjelent nekem Isten Világossága, és ismét eltűnt. Egyedül maradtam az emberek között. Miközben ettem, éhes maradtam. Alvás közben jobbik részem virrasztott, és a pénz, foglalkozás, érzelmek, minden mögötte maradt ennek a nagy vágyakozásnak, amit utána éreztem. Távoliak voltak, többé nem vonzottak. Mint egy anyját elvesztett gyermek, nyögtem: „Térj vissza, az Úr Báránya! Magasságbeli, amint elküldted Ráfáelt, hogy vezesse Tóbiást, küldd el angyalodat, hogy vezessen engem az Úr útján, hogy megtaláljam, megtaláljam, megtaláljam Öt!”

Miután vagy tíz napig hasztalanul vártam, és szomorúan kerestem, elvesztését még kegyetlenebbé tette a mi Jánosunk első letartóztatása. Amikor Ő feltűnt az ösvényen, a pusztaságból jöve, nem ismertem fel azonnal.

És itt, testvéreim az Úrban, meg akarlak tanítani titeket egy másik útra, amelyen hozzá mehettek, és felismerhetitek Öt.

Simon, Jónás fia mondta, hogy hitre és alázatosságra van szükség felismeréséhez. A zelóta Simon megerősítette, hogy mindenképpen szükség van a hitre ahhoz, hogy a názáreti Jézust annak ismerjétek fel, aki Ő az égben és a földön, amint mondta. És a zelóta Simonnak ugyancsak nagy hitre volt szüksége, és reményre is, rettenetesen beteg teste miatt. Azért a zelóta Simon azt mondja, hogy a hit és remény által birtokoljátok Isten Fiát. Jakab, az Úr testvére azt mondja, hogy az erősség által tudjuk megőrizni, amit megtaláltunk. Ez az erősség meggátolja a világot és a Sátán cselvetéseit, amelyek sárba tiporhatják hitünket. András megmutatta, hogy a hitet egyesíteni kell az igazság iránt érzett szomjúsággal, keresve az Igazság felismerését és megtartását. Szentnek kell lennie az ajaknak, amely azt hirdeti. Nem a kevély emberi képzettség, hanem Isten megismerésének vágya szükséges. Aki képezi magát az igazságban, az megtalálja az Istent.

Máté, aki egy ideig bűnös volt, megmutatott nektek egy másik utat, amelyen eljuthatunk Istenhez: meg kell fosztanunk magunkat az érzékiségtől a követés szelleme által, azaz Isten visszatükrözése által, aki a végtelen tisztaság. Öt, a bűnöst elsőnek a Kafarnaumba jött ismeretlen „férfias tisztasága” kapta meg. Ennek mintegy hatalma volt feléleszteni az ő elhalt önmegtartóztatását. Ő elsősorban megtiltotta a maga számára az érzékiséget. Szabaddá tette így az utat Isten eljövételére, és más elhalt erények felélesztésére. A megtartóztatásból tovább ment az irgalmassághoz, ettől a bűnbánathoz, a bűnbánattól önmagának teljes legyőzéséig és az Istennel való egyesülésig. „Kövess engem!” „Jövök!” De lelkében már előbb kimondta: „Jövök!”, és az Üdvözítő már előbb kimondta: „Kövess engem!”, attól kezdve, hogy a Mester erénye először magára vonta a bűnös figyelmét.

Kövessétek! Mert mások minden tapasztalata, még ha fájdalmas is, irányt ad a rossz kerülésére és a jó megtalálására azokban, akik jó akaratúak.

Én, a magam részéről azt mondom, hogy minél inkább kényszeríti magát az ember arra, hogy a lélek szerint éljen, annál alkalmasabbá válik az Úr megismerésére. Az angyali élet, kedvez ennek leginkább. Köztünk, János tanítványai között, távolléte után az ismerte fel Öt, akinek szüzi volt a lelke. Még Andrásnál is jobban felismerte Öt, annak ellenére, hogy a vezeklés megváltoztatta az Isten Bárányának az arcát. Azért azt mondom: „Legyetek tiszták, hogy felismerhessétek Öt!”

Pillanatsfelvételek

Az utolsó vacsorán a Zebedeus testvérek Jézus két oldalán foglalnak helyet. János Jézus jobb oldalán, Jakab bal oldalán. (UV 10)

Amikor a lábmosás szertartásánál Jézus Jakabhoz ér, ő azt mormolja:

– Ó, Mester! Mester! Mester! Megsemmisült fenséges Mesterem! (UV 16)

A keriothi távozása után Jézus azt mondja:

– Hagyjuk el az asztalt! Ülünk közel egymáshoz, mint a gyermekek apjuk körül.

Elrendezik a kereveteket az asztal egyik oldalán. Jézus most is Jakab és János között ül. De Jakab hívja Pétert:

– Ül ide! Én arra a zsámolyra ülök, Jézus lábánál.

– Isten áldjon meg, Jakab! Annyira szerettem volna! – mondja Péter, és elfoglalja Jézus mellett Jakab helyét. Jézus elmosolyodik:

– Látom, már kezd működni előbb mondott beszédem. A jó testvérek szeretik egymást. Én is azt mondom neked, Jakab: „Áldjon meg az Isten!” Ezt a cselekedetedet sem felejtik el mindörökké, ott találod majd. (UV 25)

Jézus feltámadása után az apostolok az utolsó vacsora termében, magukban beszélgetnek, Jézus megjelenése előtt.

– Nem értem, hogyan lehet egyszerre Emmauszban és a palotában. És hogyan itt, Anyjánál és Magdolnánál és Johannánál egy időben... – mondja Zebedeus fia, Jakab. (F 21)

Jézus, hogy az apostolokat meggyőzze, eszik előttük. És nézi őket. Oly jóságosan! De oly fenségesen, hogy azok megmerevednek tőle.

Először János testvére, Jakab mer megszólalni:

– Miért nézel így ránk?

– Mert meg akarlak ismerni titeket.

– Nem ismersz még minket?

– Amint ti sem ismertek engem. Ha ismernétek, tudnátok, ki vagyok, és mennyire szeretlek titeket, és találnátok szavakat, hogy elmondjátok nekem gyötrelmeiteket. Ti hallgattok. Mint egy idegen hatalmasság előtt, akitől féltetek. Előbb beszéltetek... Már mintegy négy napja beszéltek magatokban, mondván: „Ezt mondom majd neki...” Lelkemnek ezt mondtátok: „Térj vissza, Uram, hogy ezt mondhassam neked!”. Most eljöttem, és ti hallgattok? Annyira megváltoztam, hogy számotokra többé nem Én vagyok? Vagy ti változtatok meg annyira, hogy többé már nem szerettek engem? (F 24)

Amikor beszélni kezdenek az apostolok, Jakab odasúgja Jánosnak:

– Mondd meg neki te...! – Jézus odafordul hozzá, és azt mondja:

– Négy napja megmondtad, és nagy részvéttel voltam irántad. (F 26)

Később Jakab hozzáteszi Bertalan megjegyzéséhez: „Megfigyeltem Lázárt, aki annyira gyöttrődött, de oly biztos volt, és azt mondtam magamban: »Hogyan lehetséges, hogy ő még tudja használni esztét, én pedig nem?«” – Zebedeus fia folytatja:

– Én is figyeltem Lázárt. És mivel én tudtam azt, amit te nekünk elmagyaráztál, mégis úgy tűnt, hogy nem tudom. Azt mondtam: „Legalább szívünk lenne egyforma!” De az én szívemben csak fájdalom, fájdalom, fájdalom volt. Lázár pedig békét élvezett, fájdalma ellenére... Miért volt neki ily nagy béke a szívében?

Jézus felváltva ránéz Fülöpre, Bertalanra és Jakabra. Mosolyog, és hallgat. (F 27-28)

Második megjelenése előtt, ismét beszélgetnek az apostolok. Jakab megjegyzi:

– Jézus valóban sokat beszélt nekünk. Mégis úgy tűnik, hogy semmit se tudok. Egy hete már elment az eszem.

Mindnyájan ugyanabban a helyzetben vannak, és ostobán néznek egymásra. (F 35-36)

Amikor, Jézus parancsára, az apostolok elindulnak a Golgotára, nagyon gyötrődnek a szomjúságtól, az égető meleg miatt. Jakab megjegyzi:

– Odaadnám hátralevő életemet egy csepp vízért! (Ak 24)

Fülöp

Fülöp apostolról a három első evangélium csak azt említi, hogy az apostolok közé tartozik. Csupán Jánosnál szerepel többször, néhány mondatnyi megjegyzéssel. Annál többet tudunk meg róla Valtorta Mária feljegyzéseiből.

Betszaidában lakott, feleségével és két leányával együtt. Jó barátja volt Bertalannak, akit Natánaelnek is neveztek, és ő hívta fel figyelmét a Messiásra.

Mindkét leánya szűzként kívánta követni Jézust, s emiatt Fülöpnek és feleségének le kellett mondaniuk az örömről, hogy unokáik lehetnek. De mindketten szívesen meghozták a nehéz áldozatot. Fülöp felesége is a nőtanítványok között van, akik követik Jézust, és kiszolgálják Őt, az apostolokkal együtt.

A szentek életéből sem tudunk meg többet Fülöpről, sőt az ellentmondó hagyományok miatt, még kevesebb biztos bennük.

Néhány régi író szerint Fülöp Frígiában hirdette az evangéliumot, és Hieropolisban halt meg, és ott is temették el. Két szűz leánya is Hieropolisban élt vele együtt, s mindketten magas kort értek el. Papias szerint, aki Hieropolis püspöke volt, és úgy látszik személyesen ismerte Fülöp leányait, Fülöp feltámasztott egy halottat. Alexandriai Kelemen szerint Fülöpöt Domicián császár idejében keresztre feszítették.

Később Fülöp földi maradványait Rómába vitték, és az apostolok bazilikájában őrizték. Más írások szerint Fülöp Görögországban és a pártusok földjén is apostolkodott.

Az itt következő leírásban megismételjük azokat a részeket, amelyek már más füzetekben is szerepelnek, hogy megkönnyítsük Fülöp apostol életének áttekintését.

Jöjj! Kövess engem!

Jézus Betszaidában tartózkodik, Péter házában. Kimegy a tópartra, és az ott játszó gyermekekkel társalog, (Gy 1,4-6) amikor egy idős férfi közeledik feléje, kíváncsian. Jézus éppen megfordul, hogy megsimogassa az egyik gyermeket, aki meghúzta ruháját és meglátja őt. Erősen figyeli. A férfi elpirulva üdvözli, de nem szól semmi mást.

– Jöjj! kövess engem!

– Igen, Mester.

Jézus megáldja a gyermekeket, és Fülöppel együtt, (akit nevéen szólít) visszatér a házba. Leülnek a kis konyhakertben.

– Akarsz tanítványom lenni?

– Akarok... de nem merem remélni, hogy az leszek

– Én hívtalak téged.

– Akkor tanítványod vagyok. Íme, itt vagyok!

– Tudtál rólam?

– András beszélt rólad. Azt mondta nekem: „Akire vágyakoztál, eljött.” Mert András tudta, hogy én vágyakoztam a Messiásra.

– Nem csalódtál várakozásodban. Előtted van.

– Mesterem és Istenem!

– Te jó szándékú izraelita vagy. Ezért nyilatkozom meg előtted. Egy másik barátod vár, ő is őszinte izraelita. Menj, mondd neki: „Megtaláltuk a názáreti Jézust, József fiát, Dávid házából, akiről Mózes és a próféták beszéltek.” Menj!

Jézus egyedül marad, míg Fülöp visszatér Natánael-Bertalannal.

– Íme, egy igaz izraelita, akiben nincs csalárdság! Béke veled, Natánael!

– Honnan ismeresz engem?

– Mielőtt Fülöp eljött volna, hogy hívjon téged, láttalak téged a fügefa alatt.

– Mester, te vagy Isten Fia, te vagy Izrael Királya!

– Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak, miközben a fügefa alatt gondolkoztál, hiszel?

Ennél sokkal nagyobb dolgokat fogsz látni. Igazán, mondom neked, hogy megnyílt az ég, és te, hiteddel látni fogod a le és felszálló angyalokat az Emberfia fölött: aki veled beszél.

– Mester! Én nem vagyok méltó ily nagy kegyelemre!

– Higgyél bennem, és méltó leszel az égre. Akarsz hinni?

– Akarok, Mester! ...

Később Jézus beszél a Péter konyhakertjében összegyűlt népnek, s ezt Fülöp és Bertalan is hallgatja. (Pt 1,6-8) Utána mindnyájan elhatározzák, hogy Jézussal mennek Jeruzsálembe.

Fülöp és Bertalan jelen van, amikor Jézus kiűzi az árusokat a Templomból, (E 2,39-43) amikor Jézus meggyógyítja a „leprás” Simont, és jelentkezik a kerióti Júdás, Tamással együtt. (S 3)

Az első hat tanítvány együtt megy Jézussal Názáretbe. (M 5,196)

Ettől kezdve mindketten Jézussal vannak nyilvános működésének legtöbb eseményében. Amikor Jézus visszavonul Lázár tanyájára, s ott a tízparancsról oktatja az oda sereglő népet, egy nap oly sokan jönnek Jézust hallgatni, hogy Fülöp és Bertalan aggódva Jézushoz sietnek:

– Ó, Mester! Mit csináljunk? Egy igazi zarándoklat: betegek, sírók, szegények, minden nélkül, akik messziről jönnek.

– Veszünk majd kenyeret. A gazdagok adnak alamizsnát. Nem kell mást tenni, csak felhasználni.

– A napok rövidek. A fedél alatt már sokan tanyáznak. Az éjjelek nedvesek és hidegek.

– Igazad van, Fülöp. Mindnyájan összeszorulunk a nagyszobába. Meg tudjuk tenni, és a másik két szobát azok rendelkezésére bocsátjuk, akik nem tudnak hazamenni az est beállta előtt.

(2-546)

Jézus Szamariában jár, és tanítja az érdeklődőket. A tanítványoknak nem tetszik ez, és nem is tartják titokban véleményüket. Tamás és Jakab, Alfeus fia után Fülöp megjegyzi:

– De te, Mester, elvesztegeted idődet a pogány vidékeken, miközben Izraelben oly sok helyen várnak rád. Te azt mondod, hogy minden órát az Úrnak kell szentelni. Nemde elvesztek ezek az órák?

– Nincs elvesztve az a nap, amelyet a szétszóródott juhok összegyűjtésével töltünk. Nincs elvesztve, Fülöp. Azt mondták: „Nagy áldozatot hoz az, aki tiszteli a Törvényt... és aki irgalmas, az áldozatot mutat be.” (Sirák 35,1. és 3.) És azt is: „Oly mértékben adj a Magasságbelinek, amily mértékben Ő adott neked, és ajánld fel azt vidáman, képességed szerint!” (Sirák 35,12.) Ezt teszem, barátom. És az áldozat ideje nem elvesztett idő. Én irgalmasságot gyakorlok, és felajánlom Istentől kapott képességeimmel végzett munkámat Istennek. Azért legyetek nyugodtak!

(3-34)

Te akarod feleségül venni leányomat?...

Jézus a bárkával Kafarnaumból Magdalába megy. Vele van Mária Magdolna is, aki már megtért, valamint Jézus Anyja, és az apostolok is. Péter feleségének, Porfireának jószágáról beszélnek, valamint Szalóméről és Bertalan és Fülöp feleségéről. Fülöp megjegyzi:

– Ha leányaim nem lennének még olyan fiatalok, és ha feleségem nem törődne velük, hanem hagyná csatangelni őket, ők is követnének téged, Mester.

– Követnek engem lelkükkel. És ugyanígy szent szeretetükkel. Idefigyelj, Fülöp! A te nagyobbik leányodat el akarják jegyezni, nemde?

– Igen, Mester. Egy méltó házasság lesz, és egy jó jegyes. Nemde, Bertalan?

– Igaz. Biztosítalak erről, mert ismerem a családot. Nem tudtam elfogadni a megtiszteltetést, hogy én közvetítem házasságukat, de szívesen megtettem volna, ha nem lettem volna lekötve a Mester mellett. Nyugodtan mondhatom, hogy szent család lesz.

– De a leány kért engem, hogy mondjam meg neked, ne csinálj semmit ezt illetően.

– Nem tetszik neki a jegyes? Akkor téved. Nos, a fiatalok bolondosak. Remélem, hogy meggyőzhető majd erről. Semmi ok sincs arra, hogy visszautasítsa a legjobb jegyest. Hacsak nem... Nem, az nem lehetséges! – mondja Fülöp.

– Hacsak nem? Fejezd be, Fülöp! – ösztökéli Jézus.

– Hacsak nem szeret valaki mást. De ez lehetetlen! Sose megy ki a házból, és otthon nagyon visszavonultan él. Lehetetlen!

– Fülöp, vannak szeretők, aki behatolnak még a legjobban bezárt házakba is. Ezek tudnak beszélni azokkal, akiket szeretnek, minden akadály és felügyelet ellenére is. Ezek lerombolnak minden akadályt a legjobban őrzött özvegyek vagy fiatalok esetében is, és elveszik azokat, akiket akarnak. És vannak olyan szeretők is, akiket nem lehet visszautasítani. Mert akarataknak nem lehet ellenállni. Csábításukkal legyőznek minden ellenállást, még az ördögét is. A te leányod ezek egyikét szereti. A leghatalmasabbat.

– De kit? Heródes egyik udvari emberét?

– Az nem hatalmas!

– Valakit... a kormányzó házából, egy római nemből? Azt semmi áron sem engedem meg! Izrael tiszta vére nem fog tisztátalan vérral érintkezni. Inkább megölöm leányomat! Ne mosolyogj, Mester! Én szenvedek!

– Azért, mert olyan vagy, mint egy megriadt ló. Sötétet látsz ott, ahol csak fény van. De légy nyugodt! Még a kormányzó is csak egy szolga, és szolgák az ő nemes barátai, és szolga a császár is.

– De te tréfálsz, Mester! Meg akartál ijeszteni. Senki se nagyobb a császárnál, és nincs nála nagyobb úr.

– Itt vagyok én, Fülöp.

– Te? Te akarod feleségül venni leányomat?

– Nem. Az ő lelkét akarom eljegyezni. Én vagyok a szerető, aki behatol a legjobban elzárt házakba és a még inkább elzárt szívekbe, amelyeket hét kulccsal zártak be. Én vagyok az, aki tudok beszélni minden akadályon és felügyeleten áthatolva. Én vagyok, aki lerombolok minden akadályt, és magamhoz veszem azt, akit akarok: a tisztákat és a bűnösöket, a szüzeket és az özvegyeket, a bűntől szabadokat, és a bűnök rabszolgáit. És mindnyájuknak egyetlen és új lelket adok, amely újjászületett, megszépült és örökké ifjú. Ők az én jegyeseim. És senki sem tudja megtagadni tőlem kedves zsákmányaimat. Sem az atya, sem az anya, sem a gyermekek, sőt még a Sátán sem. Akár egy olyan leány lelkéhez beszélek, mint amilyen a te leányod, akár egy bűnben elmerültéhez, akit a Sátán hét láncsal tart fogva, az a lélek hozzám jön. És semmi és senki sem tudja többé elszakítani tőlem. A világ vagyona, hatalma vagy öröme sem tesz oly tökéletesen boldoggá, mint amilyenek azok, akik eljegyzik magukat az én szegénységemmel,

az én lemondásommal. Meg vannak fosztva minden szegényes jótól, és újra fel vannak öltöztetve minden égi jóba. Boldogok és nyugodtak, mert Istenéi, egyedül Istenéi. Ők a föld és az ég urai. Az elsőé, mert uralkodnak fölötte, a másodiké, mert meghódítják.

– De a mi Törvényünk sehol sem mondja ezt! – kiált fel Bertalan.

– Vetközzél ki a régi emberből, Bertalan! Amikor először láttalak téged, azzal üdvözöltelek, hogy tökéletes izraelitának mondtalak, akiben nincsen csalárdság. De most Krisztusé vagy, nem Izraelé. Légy az, minden csalárdság és minden kötelék nélkül! Öltözz fel ebbe az új felfogásmódba! Különben nem tudod majd felfogni a megváltásnak mindazt a szépségét, amelyet az egész emberiség számára hoztam, mert ezért jöttem.

Fülöp közbeszól:

– És azt mondd, hogy te meghívtad az én leányomat? És mit fog most tenni? Én biztosan nem szegülök ellen neked. De tudni akarom azért is, hogy segítsek neki abban, ami hivatása...

– Hogy a szüzi szeretet liliomait Krisztus kertjébe vigye. Oly sokan lesznek ilyenek a jövő századokban!... Oly sokan!... Illatos virágágyak, amelyek ellensúlyozzák a bűn fertőit. Imádkozó lelkek, akik ellensúlyozzák az istentelenek káromlásait. Segítik az egész szerencsétlen emberiséget, és Istennek öröme telik bennük.

(4-706)

Johanna házában vannak az apostolok a nőtanítványokkal és Máriával együtt. Ott van Jáirus leánya és Annalia is, akik szüzességet fogadtak. Fülöp felesége felkiált, amikor meglátja Jézust, aki az imént érkezett:

– Ah, Uram! Aki elveszel és aki adsz!... De ugyanúgy áldott légy!

– Kiről beszélsz, asszony? – kérdezi Fülöp.

– Most meg fogod tudni... Mily fájdalom, és mily dicsőség, Uram: Te megcsonkítasz és megkoronázol engem!

Fülöp, aki Jézus közelében van, megkérdezi:

– Mit mondasz? Kiről beszélsz? Feleségem vagy, és ami veled történik engem is érint...

– Ó, meg fogod tudni, Fülöp! Menj, menj a Mesterrel!

Jézus elbeszélget a többi asszonnyal, akik messze vidékről jöttek össze, hogy Jézust hallhassák. Mária Fia mellett áll. Fülöp most őt kérdezi meg:

– Anya, feleségem szokatlan módon beszélt!... Mi történt? Mert azt lehetne mondani, hogy feleségem ugyanakkor megcsonkítva és megkoronázva érzi magát.

Mária kedvesen mosolyog, miközben nézi őt. Bizalmasan megfogja kezét, és megkérdezi:

– Képes lennél Jézusomnak adni a számodra legkedvesebb dolgot? Igazában véve, meg kellene ezt tenned... mert Ő az eget adja neked és az utat, hogy eljuss oda.

– Minden bizonnal, Anya, ha tudnám... és főleg, ha boldoggá tenném Őt ezzel.

– Azzá teszed, Fülöp. Másik leányod is az Úrnak szenteli magát. Az imént mondta ezt nekem és anyjának, sok nőtanítvány jelenlétében...

– Te!? Te!? – kérdi Fülöp, elképedve, ujjával a gyengéd leányra mutatva, aki Máriához simul, mintha védelmét keresné. Az apostol nehezen tudja lenyelni azt a második csapást, amely mindörökre megfosztja őt reményétől, hogy unokái lesznek. Letörli izzadságát, amelyet a hirtelen hír váltott ki belőle... Megfordul, s végignézi a körülötte levő arcokon. Küzd... Szenved.

A leány nyögve kéri:

– Atyám... bocsánatodat... áldásodat... – és lábához csúszik.

Fülöp gépiesen megsimogatja barna haját, s torkát reszeli, amely összeszorult. Végül megszólal:

– Azoknak a gyermekeknek bocsátanak meg, akik vétkeztek... Te nem vétkeztél, amikor a Mesternek szentelted magadat... és... és... és a te szegény atyád nem tehet mást, mint hogy azt

mondja... , mint hogy azt mondja: „légy áldott!”... Ah, lányom! Lányom!... Milyen kellemes és félelmetes az Isten akarata! – lehajol, felemeli, átkarolja, megcsókolja homlokán, haján, sírva... és utána, még mindig karjaiban tartva, Jézus felé megy, és azt mondja neki:

– Íme. Én nemzettem őt, de te vagy az Istene... A te jogod több az enyémnél...

Köszönöm... köszönöm, Uram... az örömet, hogy... – nem tudja tovább folytatni. Térdre esik Jézus lábánál, lehajol, hogy megcsókolja lábát, nyögve:

– Soha, soha se lesznek unokáim!... Az én álmom!... Öregségem mosolya!... Bocsásd meg ezt a sírást, Uram... Egy szegény ember vagyok...

– Kelj fel, barátom! És örvendj annak, hogy az angyali virágagy első virágait adod. Jöjj! Jöjj ide, közém és Anyám közé. Halljuk tőle, hogyan történt a dolog, mert biztosítalak arról, hogy részemről nem vagyok ludas benne, se nem az én érdemem.

Mária megmagyarázza:

– Én is keveset tudok csak. Mi, asszonyok beszélgettünk egymás között, és, mint gyakran megtörténik, kérdezősködték szüzességi fogadalmam felől. Megkérdezték azt is, hogyan lesznek a jövőben a szüzek, mi lesz a feladatuk, milyen dicsőségben részesülnek szerintem. Válaszoltam nekik, ahogy tudtam... Jövőjüket illetőleg előre láttam, hogy életüket az imában és az én Jézusom megvigasztalásában töltik, hogy enyhítsék szenvedését, amelyet a világ okoz neki. Azt mondtam: „A szüzek lesznek azok, akik fenntartják az apostolokat, akik megmossák a piszkos világot, tisztaságukba öltöztetve azt, illatossá teszik, angyalok lesznek, akik dicsőítő énekükkel elfödik a káromlásokat. És Jézust ez boldoggá teszi, és kegyelmet ad a világnak, és irgalmaz neki, ezekért a bárányokért, akik szét vannak szórva a farkasok között...” és más egyebeket is mondtam. Akkor kért Jáirus leánya: „Adj nekem egy nevet, Anya, szüzi jövőm számára, mert én nem engedhetem meg, hogy egy férfi örvendjen a testnek, amelyet Jézus élesztett újra. Ez a testem egyedül az övé lesz, egészen addig, amíg a sír nem lesz, a lélek pedig az égé.” És Annalia azt mondta: „Én is úgy éreztem, hogy így kell tennem. És ma boldogabb vagyok a fecskénél, mert minden köteléktől megszabadultam.” Akkor történt, hogy leányod, Fülöp, azt mondta: „Én is olyan leszek, mint ti. Szűz mindörökké!” Az anya, aki, íme jön, figyelmeztette őt, hogy ily nagy elhatározást nem lehet így tenni. De ő nem változtatta meg véleményét. Megkérdezték tőle, hogy régen gondol-e már erre. „Nem” – válaszolta. Arra a kérdésre, hogy miként jött erre az elhatározásra, azt mondta: „Nem tudom. Mint egy fényes nyíl érte a szívemet, és megértettem, mennyire szeretem Jézust.”

Fülöp felesége megkérdezi férjét:

– Hallottad?

– Igen, asszony. A test nyög... pedig dalolnia kellene, mert ez megdicsőíti. A mi nehézkes testünk két. angyalnak adott életet. Ne sírj asszony! Te mondtad előbb: Ő megkoronázott téged... A királynő nem sír, amikor megkoronázzák...

De Fülöp is sír, és sírnak sokan a férfiak és az asszonyok között, akik körülveszik őket. Mária, a kerióti édesanyja, egy sarokban zokogva sír... Mária Magdolna egy másik sarokban sír. Anasztázika kezével igyekszik eltakarni könnyes arcát.

– Miért sírtok? – kérdezi Jézus.

Senki sem válaszol. Jézus odahívja Anasztázikát, és ismételten megkérdezi őt. Ezt feleli:

– Azért, Uram, mert egy undorító gyönyör által egyetlen éjszaka elveszítettem annak lehetőségét, hogy egyik szüzed lehessen.

– Minden életállapot jó, ha az Urat szolgálják abban. A jövő Egyházban lesznek szüzek és matrónák. Mindnyájan elősegítik Isten Országának diadalát a világban, és paptestvéreik munkáját is. Betszúri Eliza, jöjj ide! Vigasztald meg ezt a még szinte leányt...

És Jézus Eliza kezébe teszi Anasztázika kezét. Megfigyeli, miként simogatja őt Eliza, és a másik miként engedi át magát anyai ölelésének. Utána megkérdezi:

– Eliza, ismered az ő történetét?

– Igen, Uram. És nagyon fáj nekem; szegény, fészek nélküli galamb.

- Eliza, szereted ezt a lánytestvért?
- Szeretem-e? Nagyon! De nem testvérként. Ő leányom lehetne. És most, hogy karjaim között tartom, úgy tűnik számomra, hogy ismét a boldog anya vagyok, mint a múltban. Kire bízod ezt a kedves gazellát?
- Terád, Eliza.
- Rám? – Az asszony csodálkozva, hitetlenkedve néz Jézusra.
- Rád. Nem akarod?
- Ó, Uram! Uram! Uram!... – Eliza térdre ereszkedik Jézus előtt, és nem tudja, nem tudja, mit mondjon, hogyan fejezze ki örömét.
- Kelj fel, és légy neki szentül anyja, és ő legyen neked szentül leányod, és mindketten haladjatok előre az Úr útján! Magdolna, mért sírsz, te, aki kevéssel ezelőtt oly vidám voltál? Hol van a tíz virág, akiket nekem akartál hozni?... (Tíz kisgyermekről van szó.)
- Egészségesen alszanak a napfényben, Mester... És én sírok, mert már nem rendelkezem a szüzek tisztaságával, és lelkem mindig sírni fog, sose elégül ki, mert... mert vétkeztem...
- Az én bocsánatom és a te sírásod tisztábbá tesznek téged ezeknél! Jöjj ide! Ne sírj többé! Hagyd a sírást azoknak, akiknek szégyenkezniük kell valami miatt. Fel a fejjel! Menj, hozd ide virágaidat! Menjetek ti is, jegyesek és szüzek! (M 11,440)

(5-476)

Mozaikok

Fülöp szerepel a Szentírásban is az első kenyérszaporításnál. Tőle kérdezi Jézus:

– Honnan veszünk kenyeret, hogy legyen mit enniük? – Ezt azért kérdezte, mert próbára akarta tenni, maga ugyanis tudta, mit fog végbevinni.

– Kétszáz dénár áru kenyér sem elég, hogy csak egy kevés is jusson mindenkinek – felelte Fülöp. (Jn 6,5-7) (Lásd részletesebben: E 3,121-125)

Nagycsütörtökön Jézus a Templomban tartózkodik, amikor a pogányok egy csoportja beszélni szeretne vele. Fülöphöz mennek, és azt mondják:

– Uram, szeretnénk közelről látni Jézust, a te Mesteredet. És beszélni vele, legalább egyszer.

Fülöp lábujjhegyre áll, hogy lássa, van-e egy apostol Jézus közelében. Meglátja Andrást, és odakiált neki, miután nevének szólította:

– Itt vannak a pogányok, akik szeretnék üdvözölni a Mestert. Kérdezd meg tőle, hogy kívánja-e fogadni őket! (Lásd a történetet részletesen: E 2,76-80. János is említi ezt evangéliumában: Jn 12,20-22)

Az utolsó vacsorán Fülöp Jakabbal, Alfeus fiával szemközt foglal helyet. Jézus megjegyzi:

– Akinek nem jutott megtiszteltető hely oldalamon, azt megtiszteltem azáltal, hogy előttem foglal helyet. (UV 10-11)

Az utolsó vacsora után mondott búcsúbeszédében Fülöp kéri Jézust, aki éppen kijelentette, hogy a megtért szamariai asszonynak megmutatta az Atyát:

– Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az asszonyhoz hasonlóan szeretünk majd!

– Mióta vagyok veletek, és te, Fülöp, még mindig nem ismeresz engem? Aki engem lát, látja Atyámat. Hogy mondhatod akkor: „Mutasd meg nekünk az Atyát!”? Nem tudod elhinni, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya bennem van? A szavakat, amelyeket nektek mondom, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki bennem van, viszi végbe minden művetem. És ti nem hiszitek, hogy én az Atyában vagyok, és Ő én bennem? Mit kell mondanom, hogy elhiggyétek? De ha szavaimnak nem hisztek, legalább higgyetek minden cselekedetemnek. Mondom nektek, igazán mondom nektek: aki hisz bennem, véghez fogja vinni a tetteket, amelyeket én művelek, és még nagyobbakat, mert az Atyához megyek. És mindazt, amit az én nevemben kértek az Atyától, megteszem, hogy az Atya megdicsőüljön Fiában. UV 30

Mielőtt a feltámadt Jézus megjelent volna apostolainak, azok a vacsora termében reá várakozva, töprengenek, és fennhangon, de csak maguknak beszélnek.

– Nem tudom, mit mondjak neki, ha eljön... Elfutottam... és úgy érzem, megint el fogok futni. Először az emberektől való félelmemben. Most tőle való félelmemben – mondja Fülöp. F 22

Mikor Jézus megjelenik, magához hívja apostolait. Fülöp megy hozzá utoljára, egészen meghajolva. Jézus azonban kényszeríti őt, hogy felemelje fejét, és azt mondja neki:

– Bátrabbnak kell lenned ahhoz, hogy Krisztust hirdesd! F 26

Az apostolok beszámolnak arról, mennyire megzavarodtak. Fülöp lehunyja szemét, amikor visszaemlékezik szenvedésére, és azt mondja:

– Én azt mondom, hogy elvesztettem eszemet. Mint akit egy bunkóval fejbe vágunk. Amikor elmúlt az éj, Jerikóban találtam magamat... Ó, Istenem, Istenem! Így elveszhet egy ember? Azt hiszem a megszállás ilyen. Most felfogom, milyen rettenetes az!... F 27

Amikor az apostolok arról beszélgetnek, hogy miért nem teszi Jézus Lázárt a kerióti helyébe, Fülöp megjegyzi:

– Mert nem akarja az áruló helyét adni a tökéletes barátnak. F 34

Bertalan

Bertalan apostolt csak az első három evangélista említi ezen a néven. János következetesen Natánaelt említi, aki a galileai Kánából származott. (Jn 1,45-51. 21,2) Valtorta felváltva használja mindkét nevet, de a félreértések elkerülése végett itt mindig a Bertalan nevet írom. Bertalan egyesek szerint „Tolmaj fiát” jelenti, Natánael jelentése pedig: „Isten ajándéka”.

Valtorta látomásai szerint Bertalan feleségét Annának hívták, és bensőséges barátnője volt Fülöp feleségének, Máriának. Fülöpöt is bensőséges barátság fűzte Bertalanhoz. Bertalannak is voltak leányai. Foglalkozását sem a Szentírás, sem a látomások nem említik, és a szentek életének írói sem ismerik.

A hagyományok szerint Bertalan Indiában hirdette az evangéliumot, onnan Örményországba ment, ahol elevenen megnyúzták és utána lefejezték. Ez a Kaszpi-tenger nyugati partján levő Albanopolisban (Derbendben) történt. Előzőleg működött Mezopotámiában, Perzsiában, Egyiptomban, és egyéb helyeken is. Tudnunk kell, hogy abban az időben „India” névvel több országot foglaltak össze, így Arábiát, Etiópiát, Líbiát, a pártusok földjét, Perzsiát és a Médek országát is.

Ereklyéit Beneventóban és a római Szent Bertalan templomban őrzik, amely a Tiber folyónál épült.

Ünnepe augusztus 24-én van.

Az igaz izraelita

Bertalan apostol meghívását már részletesen leírtuk a 48-49. oldalon. Legalábbis a kezdetben, mindig együtt szerepel barátjával, Fülöppel, Jézus társaságában.

A filiszteus Aszkalonban a kerióti annyira feldühítette a filiszteusokat, hogy kis híján megkövezték őket. Amikor Júdás beszámol arról, hogy mit mondott, Bertalan a filiszteusok védelmére kel:

– De bocsáss meg, te megbántottad őket! Ez a te hibád! Most már megértem, miért váltak oly ellenségessé, hogy elüldöztek minket! – kiált fel Bertalan. – És folytatja: Hallgass meg, Mester! Mi, azaz Simon, Jónás fia, én és Fülöp a tengerparton levő torony felé mentünk. Ott voltak a tengerészek és a hajók urai, árukat hajóztatva be, Ciprus, Görögország és még távolabbi helyek számára. Átkozták a napsütést, a port, a fáradságos munkát. Káromkodtak filiszteus sorsuk, rabszolgaságuk miatt, akiket elnyomnak, mikor pedig királyok lehettek volna. És átkozták a prófétákat, a Templomot, és minket, mindnyájunkat. Én el akartam menni onnan, de Simon nem akart, hanem azt mondta: „Nem! Sőt, inkább, éppen ezeket a bűnösöket kell megközelítenünk. A Mester ezt tenné, és nekünk is ezt kell tennünk.” „Beszélj akkor te” – mondtuk neki Fülöppel. „És ha nem tudom megtenni?” – mondta Simon. – „Akkor mi majd segítünk neked” – válaszoltuk.

És Simon akkor mosolyogva odament kettőhöz, akik izzadtak, és leültek egy nagy bálára, amit nem tudtak felemelni a hajóra, és azt mondta nekik: „Nehéz, nemde?” „Nem annyira az a baj, hogy nehéz, hanem inkább az, hogy fáradtak vagyunk. De be kell fejeznünk a rakodást, mert a tulajdonos azt akarja. Ki akar vitorlázni, míg a tenger nyugodt, mert este a tenger hullámai erősebbek lesznek, és neki túl kell jutnia a sziklákon, hogy ne kerüljön bajba”. „Sziklák a tengerben?” „Igen. Ott, ahol a víz forr. Ronda helyek.” „Áramlatok, mi? Persze. A déli szél a kiszögellés körül fúj, és összeütközik azzal az áramlattal...” „Tengerész vagy?” „Halász. Édes vízen. De a víz mindig víz, és a szél mindig szél. Én is nem egyszer a vízbe estem, és rakományom visszatért a tó fenekére. Szép és ronda a mi mesterségünk. De mindenben van szép és ronda, jó és rossz. Egy hely sem teljesen rossz, és egy emberfaj sem teljesen kegyetlen. Egy kis jó akaratallal mindig ki lehet egyezni, és az ember mindenütt jó emberekre akad. Fel! Segíteni akarok nektek.” – És Simon odahívta Fülöpöt, és azt mondta: „Gyerünk! Te megfogod ott, én pedig itt, és ezek a derék emberek vezetnek minket oda a hajóra, és le, a hajó gyomrába.”

A filiszteusok nem akarták. De utána engedték, hogy megtegyük. Miután a csomagot a helyére tették, és a többit is, ami a hídon volt, Simon elkezdte dicsérni a hajót, amint csak ő tudja, dicsérni a tengert, a várost, amely oly szép volt a tengerről nézve, érdeklődött a tengeri hajózás iránt, más népek városai iránt. És körülvették őt mindnyájan, hálálkodva, és dicsérve... Végül egyikük megkérdezte: „De hová való vagy? A Nílusra?” „Nem, a Galileai tengerre. De, amint látjátok, nem vagyok tigris.” „Ez igaz. Munkát keresel?” „Igen.” „Én felveszlek téged, ha akarsz. Látom, hogy képzett tengerész vagy” – mondta a hajó tulajdonosa. „Inkább én veszlek fel téged”. „Engem? De nemde azt mondtad, hogy munkát keresel?” „Igaz. Az én munkám az, hogy az embereket Isten Messiásához vigyem. Te ember vagy. Tehát egy munka vagy számomra.” „De én filiszteus vagyok.” „És mit akarsz ezzel mondani?” „Azt, hogy ti gyűlöltök minket, üldöztök minket, időtlen időktől fogva. Ezt mondták nekünk vezetőitek, mindig...” „A próféták, nemde? De a próféták ma már többé nem kiáltanak. Ma egyedül csak a nagy, szent Jézus van. Ő nem kiált, hanem barátságos hangon hív. Ő nem átkoz el senkit, hanem áldást oszt. Ő nem hozza, hanem megszünteti a bajokat. Ő nem gyűlöl, és nem akarja, hogy az emberek gyűlöljék egymást. Sőt, Ő szeret mindenkit, és azt akarja, hogy mi is szeressük még ellenségeinket is. Az Ő Országában nem lesznek többé legyőzöttek és győztesek, szabadok és rabszolgák, barátok és ellenségek. Nem lesznek többé ilyen megkülönböztetések, amelyek bajt

okoznak, és amelyek az emberi gonoszságból erednek. Egyedül csak az Ő követői lesznek, vagyis olyan emberek, akik szeretetben, szabadságban élnek, akik legyőztek mindent, ami nyomasztó és fájdalmas. Kérlek titeket, higgyetek szavaimban, és vágyakozzatok Őutána. A jövendöléseket leírták. De Ő nagyobb a prófétáknál, és aki szereti Őt, annak számára meg vannak semmisítve a jövendölések. Látjátok szép városotokat? Ennél még szebbet találtok majd az égben, ha eljuttok Jézus Urunk, Isten Krisztusának szeretetére.”

Ezt mondta Simon, jóságosan, és egyúttal a sugallat hatására, és mindnyájan figyelmesen és tisztelettel hallgatták. Igen, tisztelettel. Utána az egyik utcából felbukkantak a kiabáló lakosok, botokkal és kövekkel, és felismertek ruhánkról, hogy idegenek vagyunk, és most megértem, felfogták, hogy a te fajtádhoz tartozunk, Júdás, és azt gondolták, hogy mindnyájan egyformák vagyunk. Ha a hajón lévők nem védtek volna meg minket, bajba kerültünk volna! Leengedtek egy mentőcsónakot, és elvittek minket, ki a tengerre, és a kertek mellett tettek partra, déltájban, és onnan tértünk vissza, a virágkertészekkel együtt, akik a vidék gazdagjainak dolgoznak. De te, Júdás, mindent tönkretettél! Ez a mód, ahogy visszaélsz a néppel?

– Ez az igazság!

– Érteni kell használatához. Péter sem hazudott, hanem értett hozzá, hogyan beszéljen! – vág vissza Bertalan.

– Ó, én! Igyekeztem a Mester helyébe képzelni magamat, arra gondolva: „Ő ilyen kedves lenne. Akkor én is...” – mondja egyszerűen Péter.

(3-554)

Bertalan feleségének említését, és Bertalan véleményét Fülöp leányáról lásd előzőleg: az 50. oldalon.

Jézus az apostolokkal, Marciammal, Anyjával, Alfeus feleségével, Máriával és Szalómével ellátogat a betlehemi barlanghoz. Utána leülnek egy almafa árnyékában. Mária az erőteljes fatörzsnek támaszkodik. Bertalan állandóan őt nézi. Mária oly fiatalnak látszik, és még mindig lelkesíti a felidézett emlék égi hatása. Elfogadja Fiától a táplálékot, amit Ő megáldott, és szeretetteljes szemmel rámosolyog. „Az ő árnyékában pihenek, és az ő tápláléka édes ínyemnek” – idézi Bertalan az Énekek énekét.

Erre a többi apostol is idéz belőle idevágó részleteket.

– Mester! Teljesítsd régi vágyamat, valamit illetőleg, amit tudni szeretnék. Az Énekek éneke, amit idéztünk, előrelátta őt? – kérdi csendesen Bertalan, miközben Mária Marciammal foglalkozik, és az asszonyokkal beszélget.

– A kezdettől fogva róla beszél a Könyv, és róla fognak beszélni a jövendő könyvek egészen addig, míg az emberi beszéd el nem némul Isten Városának örökös hozsannázásában. (M 8,321)

Jézus a kerióti Júdást el akarja távolítani egy időre, hogy titokban elküldhesse endori Jánost és Szintikát Antióchiába. Hogy ne keltsen feltűnést, Tamásnak és Fülöpnek, valamint Bertalannak is Júdeában tűz ki egy feladatot, hogy felkeressék és összegyűjtsék a tanítványokat. Júdás megsejti, hogy az ő eltávolítása a cél, de Jézus határozott parancsa elhallgattatja őt.

(4-1054)

Miért szomorkodsz, Bertalan?

A nyolc apostol, aki már visszatért Antióchiából, ahová elkísérték Szintikát és endori Jánost, Jézussal egy szegényes szálláson tartózkodik. Ott csatlakozik hozzájuk Bertalan és Fülöp. Félénken, és szomorúan lépnek be. Nem vidítja fel őket Jézus ölelése és békecsókja sem, sem Péteré és Simoné, amiben előzőleg részesültek. Térdre esnek Jézus előtt, és fejükkel a földet érintve, megcsókolják Jézus lábait, és úgy maradnak... Bertalan törekszik elnyomni sóhajtásait, amik elárulják, hogy csendesen sír Jézus lábainál.

– Miért ez a lehangoltság, Bertalan? Nem jössz a Mester karjaiba? És te, Fülöp, miért vagy oly félénk? Ha nem tudnám, hogy ti ketten becsületesek vagytok, akiknek szívében nem lakozik gonoszság, azt gyanítanám, hogy bűnt követtetek el. De nem ez a helyzet. Fel tehát! Annyira vágyakozom csókotok után, és hogy lássam hűséges szemetek tiszta tekintetét...

– Mi is, Uram... – mondja Bertalan, felemelve arcát, amelyen csillognak a könnyek. – Nem vágyakoztunk másra, csak rád, kérdezve, mivel okoztunk visszatetszést neked, hogy megérdemeltük ezt a nagy elkülönítést. És nekünk igazságtalanságnak tűnt... De most tudjuk... Ó, bocsáss meg, Urunk! Bocsánatodat kérjük. Főleg én, mert Fülöp miattam szenvedte el ezt a tőled való elválasztást. Tőle már bocsánatot kértem. Én, egyedül csak én vagyok a bűnös, az öreg izraelita, aki megkeményedett, és nem újul meg, én okoztam neked fájdalmat...

Jézus lehajol hozzá, és erővel felemeli, s ugyanígy Fülöpöt is, és együtt átöleli őket, azt mondva:

– De ki vádol téged? Te nem tettél rosszat. Semmiféle rosszat sem. És Fülöp sem. Ti kedves apostolaim vagytok, és ma boldog vagyok, hogy velem vagytok, örökre egyesülve velem...

– Nem, nem... Hosszú időn keresztül nem ismertük az indítóokot, ami miatt te igazságosan bizalmatlan voltál irántunk, eladdig, hogy kizártál minket apostoli családotból. De most tudjuk... és bocsánatodat kérjük, bocsánatodat, bocsánatodat, főleg én, Jézus, Mesterem.

És Bertalan aggódva, szeretettel és részvétellel nézi Őt. És ismét könnyek peregnek le arcán. És felkiált:

– De mit tettünk neked? Mit tettünk, hogy ilyen szenvedést okoztál nekünk? Úgy tűnik, hogy egy gonosz lélek lépett be közénk, hogy megzavarjon minket, szomorúvá tegyen, elgyengítsen, közömbössé, ostobává tegyen... Oly ostobává, hogy ne fogjuk fel a te szenvedésedet... Sőt annyira, hogy még növeljük a te szenvedésedet szűk látókörünkkel, nehéz felfogásunkkal, emberi tekintetekből és öregségünkkel fakadó gyengeségünkkel... Igen, a régi ember diadalmaskodott bennünk, mindig, és a te tökéletes életerőd sose tudott minket megújítani. És ez, és ez nem hagy engem nyugton! Minden szeretetem ellenére, nem tudtam megújulni, megérteni és követni téged... Csak külsőleg követtelek... De te, te azt akartad, hogy lelkileg kövessünk... és hogy megértsük tökéletességedet... hogy képesek legyünk a te folytatásodra... Ó, Mesterem! Mesterem, aki egy napon el fogsz menni, oly sok küzdelem után, oly sok cselszövés, kellemetlenkedés, szenvedés után, és fájlalva, hogy tudod, mi még nem vagyunk felkészülve!... – És Bertalan lehajtja fejét, és sír, igazán elcsüggedve, bánkódva, annak tudatában, hogy nehéz felfogású tanítvány csak.

– Ne szomorkodj, Bertalan! Te mindezt nagyon felnagyítva látod, és ez meglep téged. De Jézusod tudja, hogy ti emberek vagytok... és nem kíván töletek többet annál, amit adni tudtok. Ó, mindent nekem fogtok adni! Igazán mindent. De most növekednetek, alakulnotok kell... Ez lassú munka. De én tudok várni. És én örvendek növekedéseteken. Mert ez állandó növekedés az én Életemben. Sírásod, azok összhangja, akik velem voltak, természetetek konokságának, önzészeteknek, lelki fősvénységeteknek a belátása, és jelenlegi komolyságotok is mind hozzájárulnak a bennem való növekedéshez. Fel tehát a fejjel! Nyugtasson meg téged, hogy én tudok róla. Mindent ismerek. Becsületességedet, jóhiszeműségedet, nagylelkűségedet, őszinte

szeretetedet. Kételkednék az én bölcs Bertalanomban és Fülöpömben, akik oly hűségesek és kiegyensúlyozottak? Ez sérelem lenne Atyám iránt, aki megengedte nekem, hogy ti a számomra legkedvesebbek között legyetek. De most... Fel, üljünk le ide, és aki már pihent, gondoskodjék a fáradt és szomorú testvérekről, s adjon nekik kenyeret és italt! És közben számoljatok be Mestereteknek és testvéreiteknek arról, amiről ők még nem tudnak.

És leül fekhelyére, oldalánál tartva Fülöpöt és Bertalant, míg Péter és Simon a szomszédos ágyra ülnek, Jézus elé, úgy, hogy térdeik érintik egymást.

– Beszélj te, Fülöp, én már beszéltem! És te jobb voltál nálam ebben az időben...

– Ó, Bertalan! Jobb! Csak megértettem, hogy nem rosszindulatból, vagy megváltozott felfogása miatt nem akarta a Mester, hogy velem legyünk... Én igyekeztem így megnyugtatni téged... távol tartani tőled azokat a gondolatokat, amelyek fájdalmat és lelkiismeret furdalást okozhattak volna neked. Nekem csak egy dolog okozott lelkiismeret furdalást... Hogy visszatartottalak a Mester iránti engedetlenségtől, amikor követni akartad Simont, Jónás fiát, aki Názáretbe ment, hogy magához vegye Marciamot... Utána... láttam, hogy annyira szenvedtél testben és lélekben, s azt mondtam: „Jobb lett volna hagynom, hogy megtegye! A Mester megbocsátotta volna az engedetlenséget, és Bertalan nem mérgezte volna meg továbbra is lelkét ezekkel a gondolatokkal”... De látod! Ha elmentél volna, sose jutottál volna birtokába a titok kulcsának... és talán sose szűnt volna meg gyanakodásod azt illetőleg, hogy a Mester megváltoztatta rólad alkotott véleményét. Így azonban...

– Igen. Így azonban megértem. Mester, Simon, Jónás fia és a zelóta Simon, akit megostromoltam kérdéseimmel, hogy megtudjak sok dolgot, és hogy megerősítsek sok dolgot, amit már tudtam, csak azt mondta nekem: „A Mester sokat szenvedett, annyira, hogy lefogyott és megöregedett. És az egész Izrael bűnös ebben, de elsősorban mi magunk. Ő szeret minket, és megbocsát. De azt kívánja, hogy ne beszéljünk arról, ami elmúlt. Azért azt tanácsoljuk nektek, hogy ne érdeklődjétek, és ne mondjátok...” De én mondani akarok valamit. Kérdezni nem kérdezek. De mondanom kell. Azért, hogy te tudjál róla. Mert előtted semminek sem szabad titokban maradnia abból, ami apostolod lelkében van. Egy napon – Simon és a többiek már néhány napja távol voltak – eljött hozzám Mihály, Kánából. Némiképpen rokonom, jó barátom, gyermekkorom óta tanulóársam... Ő, biztos vagyok benne, jóhiszeműen jött. Irántam való szeretetből. De aki küldte őt, az nem volt jóhiszemű. Tudni akarta, hogy miért maradtam otthon... míg a többiek elmentek. És azt mondta nekem: „Akkor igaz? Téged elkülönítettek, mert egy jó izraelita nem hagyhat jóvá bizonyos dolgokat. És a többiek szívesen kihagytak téged, kezdve a názáreti Jézussal, mert biztosak benne, hogy te nem segítettél volna őket még hallgatólagos hozzájárulásoddal sem. Jól teszed! Felismerem benned a régi idők férfit. Azt hittem, hogy megromlottál, megtagadva Izraelt. Jól teszed, saját lelked, jóléted, a tied jóléte érdekében! Mert ami történik, azt a nagytanács nem fogja megbocsátani, és üldözni fogja azokat, akik részt vettek benne. „Én azt mondtam neki: De kiről beszélsz? Mondtam neked, hogy azt az utasítást kaptam, hogy maradjak otthon ebben az évszakban, és irányítsam Názáretbe az esetleges zarándokokat, vagy mondjam nekik, hogy várjanak a Mesterre február végén Kafarnaumban. És te nekem szétválasztásról, büntársi viszonyról, üldözésekről beszélsz? Magyarázd meg!...” Nemde, Fülöp, így mondtam?

Fülöp beleegyezően bólint.

– Akkor – folytatja Bertalan – Mihály azt mondta nekem, hogy tudják, te fellázdaltál a nagytanács tanácsa és parancsa ellen, és magaddal viszed endori Jánost és egy görög nőt... Uram, fájdalmat okozok neked, nemde? De beszélnem kellett. Kérdezek: igaz-e, hogy ők Názáretben voltak.

– Igen. Igaz.

– És igaz, hogy veled mentek el?

– Igen. Igaz.

– Fülöp: Mihálynak igaza volt! De honnan tudhatta?

– De, ugyan, menjél! Ezek a kígyók állítottak meg engem és Simont, és ki tudja még hány más embert. A szokásos viperák – mondja Péter hevesen.

Jézus azonban nyugodtan megkérdezi:

– Mást nem mondtak neked? Légy őszinte Mesterreddel, mondj el mindent!

– Semmi mást. De tudni akarta tőlem... És én, hazudtam Mihálynak. Azt mondtam: „Húsvétig házamban maradok.” Félttem ugyanis attól, hogy követ engem, és... nem tudom. A félelem belevisz a rosszba... És akkor megértettem azt is, hogy miért hagytál el engem... Érezted, hogy még túlságosan Izrael fia vagyok... – Bertalan ismét sírni kezd... – és kételkedtél bennem...

– Nem. Ezt nem! Egyáltalán nem. Rád nem volt szükség abban az órában a társak mellett, miközben Betszaidában voltál. Mindenkinek megvan a saját küldetése. És minden életkornak megvannak saját fáradalmai...

– Nem, nem! Ne válj el tőlem többet semmiféle fáradalom miatt sem, Uram! Ne törődj semmivel sem... Te jó vagy. De én veled akarok maradni. És büntetés számomra, ha távol vagyok tőled... És én, az ostoba, mindenre képtelen, legalább megvigasztalhattalak volna, ha már mást nem tudtam volna tenni. Megértem... Te elküldted őket azzal a kettővel. Ne mondd meg nekem. Nem akarom tudni. De érzem, hogy így van, és ezt ki is mondom. Rendben van, akkor veled lehettem és kellett volna lennem. De te nem vettél magadhoz, hogy megbüntessél engem azért, mert oly késedelmes vagyok a „megújulásban”. De megesküszöm neked, Mester, hogy az, amit elszenvedtem, megújított engem, és hogy te soha többé nem látod majd az öreg Bertalant.

– Akkor hát látod, hogy a szenvedés mindenki számára örömben végződött. És most menjünk lassan Tamás és Júdás elé. Ne várjuk meg, hogy ők oda menjenek, ahová irányítottam őket. Utána, velük még elmegyünk... Oly sokat kell tennünk!... Holnap elindulunk. Minél előbb.

(5-147)

Az igaz keresztény

Ezdrelon síkságán haladva, az apostolok szemlélik a szörnyű jégesők pusztítását. Egyesek ebben Isten büntetését látják, mivel Palesztina nem ismeri el az Urat. Az idősebbek idéznek hasonló tényeket, amelyek ismeretesek a régi beszámolókból, míg a fiatalabbak és kevésbé műveltek csodálkozva és figyelmesen hallgatják.

Jézus fejét csóválja.

– Ez a hold és a távoli szelek hatása. Már mondtam nektek. Az északi vidékek időjárásának következményeit egész országok megérik.

– De akkor miért oly szépek egyes földek?

– A jégeső így működik.

– De nem lehetne ez a bűnösebbek büntetése?

– Lehetne. De nem az. Jaj lenne, ha az lenne...

– Akkor szinte egész hazánk száraz és elhagyatott lenne, nemde, Uram? – mondja András.

– De a jövődölésekben jelképesen az áll, hogy baj vár arra, aki nem ismeri el a Messiást. Hazudhatnak valaha is a próféták?

– Nem, Bertalan. És az, amit mondtak, be fog következni. De a Magasságbeli oly végtelenül jó, hogy a jelenleg történeknél sokkal többre van szükség ahhoz, hogy büntessen. Legyetek jók ti is, s ne kívánjátok mindig a kemény szívűek és értelműek megbüntetését! Kívánjátok megtérésüket, nem pedig megbüntetésüket!

(5-153)

Az apostolok Korozain környékén járnak, és a csodákról beszélgetnek, amiket véghezvittek. Jézus megdicséri őket:

– Mindnyájan jól dolgoztatok. Nagyon jól.

– És te, Mesterem, mit csináltál? Hogy van Mária? És a másik Mária? – kérdezi János.

– Jól vannak, és üdvözölnek mindnyájatokat. Készítik a ruhákat, s mindazt, ami szükséges a tavaszi zarándoklathoz. Nagyon vágyakoznak arra, hogy velünk legyenek.

– Zsuzsanna, Johanna és a mi anyánk is vágyakozik erre – mondja János.

Bertalan megjegyzi:

– Az én feleségem és leányaim is el akarnak jönni ebben az évben, oly sok év után, Jeruzsálembé. Azt mondják, hogy ebben az évben szebb lesz, mint bármikor volt... Nem tudom, miért mondja ezt. De ő kitartóan állítja, hogy így érzi szívében.

– Akkor biztosan eljön az enyém is. Nem mondta nekem... De amit Anna tesz, azt teszi mindig Mária is – mondja Fülöp.

(5-191)

Az utolsó vacsorán Bertalan is a Jézussal szemben lévő oldalon ül, de nem Fülöp mellett, hanem az asztal másik végén. Amikor Jézus beosztja helyüket, így szól:

– Simonnal szemben az én Bertalanom. Két becsületes és bölcs ember, hogy egymást láthassák. Jól állnak együtt. (UV 10)

A lábmosásnál Jézus mindenkire szól néhány szót. Amikor Bertalanhoz ér, az megkérdezi:

– És én, Uram? Mit mondasz a te öreg Bertalanodnak? Te láttál engem a fügefafa árnyékában, és olvastál szívemben. És most mit látsz, és hol látsz engem? Biztosítsd a szegény öreget, aki fél, hogy nem lesz ereje és ideje eljutnia oda, ahol te akarod, hogy legyen. – Bertalan nagyon meghatódott.

– Te se félj! Akkor azt mondtam: „Íme egy igaz izraelita, akiben nincs álnokság!” Most azt mondom: Íme, egy igaz keresztény, aki méltó Krisztushoz!” Hol látlak? Örök trónodon, bíborba öltözve. Mindig veled leszek. (UV 18)

A feltámadás után, amikor Jézusra várakozva az apostolok fennhangon mondják ki gondolataikat, önmaguknak beszélve, Bertalan azt mondja:

– Mindnyájan azt mondják: nagyon szép. Lehet-e szebb annál, amilyen volt? (F 22)

Jézus megjelenése után mindenki szól hozzá egy-két szót. Bertalan ezt mondja:

– Nem bölcs voltam, hanem ostoba! Ez bölcs! – és a Zelótára mutat, akire Jézus már rámosolyog. (F 26)

Fülöp szavai után Bertalan ismét megjegyzi:

– Fülöpnek igaza van. Visszanéztem a történetekre. Öreg vagyok, és elég bölcsességre tettem szert. De semmit sem tudtam többé abból, amit addig ismertem. Megfigyeltem Lázárt, aki annyira gyötrődött, de olyan biztos volt, és azt mondtam magamban: „Hogyan lehetséges, hogy ő még használni tudja eszét, én pedig nem?” (F 27)

Jézus felváltva ránéz Fülöpre, Bertalanra és Jakabra, Zebedeus fiára. Mosolyog és hallgat. (F 28)

Amikor az Úr Jézus másodszor jelenik meg az apostoloknak, azok más sorrendben ülnek. Péter még régi helyén van, de János helyén Júdás Tádé ül. Utána jönnek a legidősebb apostolok: Bertalan, Jakab, János testvére. (F 38)

Egy további jelenésnél Jézus elvezeti az apostolokat a Getszemáni-kertbe. Mielőtt elindulnak, Jézus megjegyzi:

– Mindnyájatoknak könnyes a szeme. És te, Jakab, testvérem, oly leverten állsz abban a sarokban, mintha minden jót elvesztettél volna. Miért?

– Mert reméltem, hogy... Te még érzed a sebeket? Még érzed? Reméltem, hogy számodra megszűnt minden fájdalom, hogy eltűnik annak minden jele. Számunkra is. Számunkra, bűnösök számára. Ezek a sebek!... Mily fájdalom látni őket!

– Igen. Miért nem tüntetted el azokat? Lázáron nem maradtak sebhelyek... Ezek a sebek egy... egy szemrehányást jelentenek! Rettenetes hangon kiáltanak! Jobban, és félelmetesebben tündökölnek, mint a Sínai villámai – mondja Bertalan.

– A mi gyávaságunkat kiáltják világgá. Mert mi elmenekültünk, miközben te azokat kaptad... – mondja Fülöp.

– Minél inkább nézzük azokat, annál inkább vádol lelkiismeretünk, és szemünkre hányja gyávaságunkat, ostobaságunkat, hitetlenségünket – mondja Tamás.

– A mi békénkért és ennek a bűnös népnek békéje kedvéért, miután meghaltál és feltámadtál, hogy elnyerd a bocsánatot a világ számára, szüntesd meg ezeket a világot vádló sebeket – kéri András.

– Ezek a világ Üdvössége. Ezekben van az Üdvösség. A világ gyűlölete nyitotta meg azokat, de a Szeretet orvossággá és Fénnyé tette őket. Ezek által lett keresztre szögezve a Bűn. Ezeken függött, ezekre támaszkodott az emberek bűne, hogy a Szeretet Tüze megeméssze azokat az igazi Oltáron. Amikor a Magasságbeli előírta Mózesnek a szövetségszekerényt és az illatszerek oltárát, nemde azt kívánta, hogy gyűrűket fúrjanak beléje, hogy azok segítségével felemeljék, és oda vigyék, ahová az Úr akarta? Engem is átfúrtak. Több vagyok a szövetségszekerénynél és az oltárnál. Sokkal több vagyok! Szeretetem illatszerét égettem Istenért és a felebarátért, és a világ gonoszságának terhét hordoztam. És a világnak emlékeznie kell erre. Emlékeznie arra, hogy mi és mibe került az Istennek. Emlékeznie arra, miként szerette őt az Isten. Emlékeznie arra, mit okoznak a bűnök. (Ak 5-6)